

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN SERİSİ

KAYIP PRENS

DEMİR PERİLER

UNUTULMUŞLARIN ÇAĞRISI

JULIE KAGAWA

BENİM ADIM ETHAN CHASE. VE ON SEKİZİNCİ DOĞUM GÜNÜMÜ GÖREMEYEBİLİRİM.

Dramatik olmaya çalışmıyorum, gerçek bu. Keşke onca insanı bu belaya bulaştırmasaydım. Benim yüzümden acı çekmemeleri gerek. Özellikle de... onun. Tanrım, hayatımda bir şeyi değiştirme şansım olsaydı, ona kendi dünyamı, etrafımızdaki gizli dünyayı asla göstermemeyi seçerdim. Onu bu dünyaya sokmamam gerektiğini biliyordum. Onlar'ı bir kez gördünüz mü peşinizi bir daha asla bırakmazlar. Size bir daha asla rahat vermezler. Güçlü olsaydım ölümü bekleyerek geçen her saniyemizde burada benimle olmazdı belki.

"Kagawa bu öyküsünü Meghan'ın erkek kardeşi Ethan Chase'in gözünden anlatıyor... Hayranları tanıdık bir dünyaya yeniden merhaba derken, yeni okurlar yollarını bulmakta zorlanmayacak."

PUBLISHERS WEEKLY

www.pengutayayinlar.com

ISBN 978-605-299-666-9

Pegasus Yayınları: 2061
Gençlik: 409

Kayıp Prens
Julie Kagawa
Özgün Adı: The Lost Prince

Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2019
ISBN: 978-605-299-666-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Julie Kagawa, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) [Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

JULIE KAGAWA

KAYIP PRENS

DEMİR PERİLER

UNUTULMUŞLARIN ÇAĞRISI

İngilizceden çeviren:
Tuğçe Kayıtmaz

PEGASUS YAYINLARI

Guro Ron'a ve derste aldığım tüm "cesaret nişanlarına".

I. KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM YENİ ÇOCUK

Adım Ethan Chase.

On sekizinci yaş günümü görebileceğimden kuşkuluyum.

Dramatik olmaya çalışmıyorum, gerçek bu. Keşke onca insanı bu belaya bulaştırmasaydım. Benim yüzümden acı çekmemeleri gerek. Özellikle de... onun. Tanrım, hayatımda bir şeyi değiştirme şansım olsaydı, ona kendi dünyamı, etrafımızdaki gizli dünyayı asla göstermemeyi seçerdim. Onu bu dünyaya sokmamam gerektiğini *biliyordum*. Onlar'ı bir kez gördünüz mü peşinizi bir daha asla bırakmazlar. Size bir daha asla rahat vermezler. Belki güçlü olsaydım ölümü bekleyerek geçen her saniyemizde burada benimle olmazdı.

Her şey, yeni bir okula geçtiğim o gün başladı. Yine.

Çalar saat sabah altıda çaldı ama ben tuhaf ve altüst olmuş hayatımın yeni bir gününe hazırlanmak için bir saattir uyanıktım. Keşke yatağından kalkan ve üzerine bir tişört geçirip dışarı çıkmaya hazır olan tiplerden olsaydım ama ne yazık ki hayatım o kadar normal değil. Örneğin bugün sırt çantamın yan ceplerini kuru sarı kantaronla doldurup defter kalemlerimin yanına bir

kutu tuz koydum. Ayrıca annemin bana bu sömestr aldığı yeni botlarımın topuklarına da üçer tane çivi çakmıştım. Tişörtümün altında, zincire geçirdiğim demir bir haç taşıyordum ve daha geçen yaz kulaklarımı deldirip metal küpeler taktırmıştım. Aslında dudağımı ve kaşımı da deldirmiştim fakat eve geldiğimde beni o halde görünce babam çılgına dönmüş ve yalnızca kulağımdakileri takmama izin vermişti.

Derin bir nefes aldım ve mümkün olduğunca ulaşılmaz göründüğümünden emin olmak için aynada hızlıca kendime baktım. Bazen annemi, küçük oğlunun nereye gittiğini merak edencesine üzüntüyle bana bakarken yakalıyorum. Eskiden babamınki gibi kahverengi kıvrırcık saçlarım vardı, ta ki günün birinde elime makası alıp uçları sivri olacak şekilde yamuk yumuk kesene kadar. Gözlerim anneminki ve görünen o ki ablamınki gibi açık maviydi. Ancak yıllar içinde göz rengim giderek koyulaşmış ve babamın şakacı deyişle ters ters bakmaktan, gözlerim dumanlı mavi gri bir renge bürünmüştü. Önceleri yatağımın altında bir bıçakla, pencerelerimin etrafında tuzla ve kapımın üzerinde bir at nalıyla uyumazdım. Asla “kötü düşüncelere sahip”, “düşmanca tavırlar sergileyen” ve “çekilmez” biri değildim. Daha çok gülümser ve kahkaha atardım. Artık bunları neredeyse hiç yapmıyorum.

Annemin benim için endişelendiğini biliyorum. Babam ise bunun sıradan bir ergenlik isyanı olduğunu, bir “evre”den geçtiğimi ve geçici olduğunu söylüyor. Üzgünüm, baba. Ancak hayatım normal olmaktan çok uzak ve bununla, bildiğim tek şekilde başa çıkıyorum.

“Ethan?” Annemin kapı arkasından gelen yumuşak ve tereddütlü sesi içeriye ulaştı. “Saat altıyı geçiyor. Uyandın mı?”

“Uyandım.” Sırt çantamı kaptığım gibi yakasından etiketi çıkan, tersyüz ettiğim beyaz tişörtümün üzerine geçirdim. Bu da ebeveynlerimin alıştıkları küçük tuhaflardan bir başkasıydı. “Geliyorum.”

Anahtarlarımı alıp o tanıdık teslimiyet duygusuyla ve içimi saran endişeyle odamdan dışarı çıktım. *Peki öyleyse. Şu gün bir an önce başlasın ve bitsin.*

Tuhaf bir ailem var.

Dışarıdan bakınca hiç anlamazsınız. Tamamen normal görünüürüz; caddeleri hoş ve temiz, iki yanında hoş komşuları bulunan hoş bir banliyö semtinde yaşayan hoş bir Amerikan ailesi. On yıl önce domuz yetiştirerek bataklıkta yaşıyorduk. On yıl önce fakirdik, sessiz sakin bir hayatımız vardı ve mutluyduk. Bu, şehre taşınmamızdan ve medeniyete karışmamızdan önceydi. Babam başlarda bu durumdan memnun değildi; tüm hayatını çiftçi olarak geçirmişti. Uyum sağlamakta zorlandı ama sonunda alıştı. İnsanlara daha yakın olmamız, *benim* insanlara daha yakın olmam gerektiği ve soyutlanmış bir hayat sürmemizin bana iyi gelmediği konusunda annem nihayet babamı ikna etmişti. Babama söylediği bu olsa da ben tabii ki asıl sebebini biliyordum. Korkuyordu. Onlar'dan korkuyordu, beni tekrar alıp götürceklerinden, periler tarafından Olurulmaz'a kaçırılacağımdan korkuyordu.

Evet, dediğim gibi, tuhaf bir ailem var. Üstelik en kötüsü bu değil.

Dışarıda bir yerlerde yaşayan bir ablam var. Yıllardır görmediğim bir üvey abla. Görmememin sebebi meşgul veya evli olması ya da okyanusun ötesinde başka bir ülkede yaşaması değil.

Sebebi, onun bir kraliçe olması. Bir peri kraliçesi, Onlar'dan biri ve bir daha asla eve dönemeyecek.

Bunun altüst olmuş bir hayat olmadığını söyleyebilir misiniz?

Elbette kimseye bundan bahsedemiyorum. Peri dünyası, normal insanlara görünmeyen saklı ve büyülmüş bir yer. Çoğu insan, bir goblin tepesine çıkıp burnunu ısırsa bile onu göremez. Karanlık köşelerde ve yatak altlarında saklanan perileri görebilen; izlenmenin tüyler ürpertici hissinin hayal ürünü olmadığını ve bodrumdan ya da çatıdan gelen seslerin evden kaynaklanmadığını bilen, Görüş yetisiyle lanetlenmiş çok az ölümlü vardır.

Ne şanslıyım ki ben de onlardan biriyim.

Başta annem olmak üzere ebeveynlerim elbette benim için endişeleniyor. İnsanlara göre zaten tuhaf, tehlikeli ve belki biraz da çatlak biriyim. Her yerde periler görmenin sonucu bu. Çünkü periler onları görebildiğinizi *anarlarsa*, hayatınızı tam bir cehenneme çevirmeye meyillidirler. Geçen yıl kütüphaneyi ateşe verdim diye okuldan atıldım. Onlara ne diyebilirdim? Beni caddeden içeri kadar takip eden bir grup kızıl kepliden kaçmaya çalıştığım için masum olduğumu mu? Ayrıca perilerin başımı derde soktukları ilk sefer bu değildi. Öğretmenlerin, hakkında fısıltıyla konuştukları ve herkesin korkunç bir suçla akşam haberlerine çıkmasını beklediği sessiz, tehlikeli “kötü çocuktum”. Bu bazen sinir bozucu oluyordu. Hakkımda ne düşündükleri gerçekten umurumda değildi ama annem üzülyordu, bu yüzden her ne kadar boşuna olduğunu bilsem de iyi biri olmaya çalışıyordum.

Bu sömestr yeni bir yerde, yeni bir okula başlayacaktım. “Temiz bir sayfa” açabilirdim ama fark etmezdi. Perileri görebildiğim sürece beni asla rahat bırakmazlardı. Elimden gelen tek şey kendimi ve ailemi korumaktı ve başka kimseye zarar vermemeyi umuyordum.

Dışarı çıktığımda annem mutfak masasında beni bekliyordu. Babam ortalıkta yoktu. UPS’in gece vardiyasında çalıştığı için çoğu zaman akşamüstüne kadar uyurdu. Onu genellikle sadece akşam yemeklerinde ve hafta sonları görürdüm. Bu durum, hayatımla ilgili konulara ilgisiz kaldığı anlamına gelmiyordu; annem beni daha iyi tanıyor olabilirdi ama kaytardığımı düşünüyorsa veya annem şikâyet etmişse beni cezalandırma konusunda hiç cimri davranmazdı. İki yıl önce fen dersinde bir kere D almıştım ve o gün bugündür aldığım en kötü not o olmuştu.

Sırt çantamı tezgâha atıp buzdolabındaki portakal suyuna uzandığım sırada annem beni, “Büyük gün,” diye karşıladı. “Yeni okuluna nasıl gideceğini bildiğinden emin misin?”

Onaylarcasına başımı salladım. “Telefonumun GPS’ine kaydettim. Fazla uzak değil. Başımın çaresine bakarım.”

Tereddüt etti. Bir araba satın almak için canımı dişime takıp para biriktirmiş olmama rağmen oraya tek başıma sürmemi istemediğini biliyordum. Garaj yolunda duran babamın kamyonetinin yanındaki eski gri-yeşil pikap hamburger köftesi pişirerek, bulaşık yıkayarak, yere dökülmüş içecekleri, yiyecekleri ve kusmukları temizleyerek geçen koca bir yazı temsil ediyordu. Yaşıtlarımın dışarıda takılıp kız arkadaşlarını öpmelerini, gökten yağıyormuş gibi para saçmalarını izleyerek geç saatlere kadar çalıştığım hafta sonlarını temsil ediyordu. O pikabı *hak etmiştim* ve okula gitmek için kesinlikle o lanet olası otobüse binmeyecektim.

Ancak sırf annem yüzünde o üzgün, neredeyse korku dolu ifadeyle beni izlediğinden bir iç çektim ve mırıltıyla, “Oraya vardığımda seni aramamı ister misin?” diye sordum.

“Hayır, tatlım.” Annem elini sallayarak doğruldu. “Sorun değil, bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece... lütfen dikkatli ol.”

Sesindeki dile getirmedeği sözcükleri duyabiliyordum. Onlar’a *karşı dikkatli ol. Dikkatlerini üzerine çekme. Başını belaya sokmalarına izin verme. Bu defa okul değiştirmemeye çalış.*

“Olacağım.”

Biraz daha bekledikten sonra yanağıma hızlı bir öpücük kondu ve bir işle meşgulmüş gibi davranarak oturma odasına geçti. Meyve suyumı kafaya diktikten sonra bir bardak daha doldurdum ve şeyeyi geri koymak için buzdolabının kapağını açtım.

Kapağı kapatırken mıknaatılardan biri kayıp yere düştü, beraberinde altına tutturulmuş not da süzülerek yere uçtu. Notun üzerinde, *Kali gösterisi, Cts.*, yazıyordu. Kâğıdı yerden aldım ve içimde küçük bir heyecan hissi uyandı. Dışarıda bir yerlerde var olduğunu bildiğim şeylerden kendimi daha iyi korumak için birkaç yıl önce Filipin dövüş sanatı olan kali dersi almaya başlamıştım. Kaliye merak duymamın sebebi sadece boş elle kendini savunmayı öğretmekle kalmayıp sopa, bıçak ve kılıç tekniklerini de öğretmesiydi. Hançer taşıyan goblinler ve kılıç kullanan soyulmuş olduğu bir dünyada her şeye hazırlıklı olmak istiyordum. Bu hafta sonu

sınıfımız dövüş sanatları turnuvasında bir gösteri düzenleyecekti ve ben de şovun bir parçasıyım.

Tabii o zamana kadar beladan uzak durabilirsem. Söz konusu ben olunca işler daima görüldüğünden daha zor olurdu.

Güz sönestrinin ortasında yeni bir okula başlamak berbattır.

Bildiğim için söylüyorum. Bunu daha önce de yaşadım. Okul dolabını bulma çabası, koridordaki meraklı bakışlar, yeni sınıfında yirmi küsur çift göz sizi izlerken sıranıza doğru yaptığınız utanç yürüyüşü.

Belki üçüncüde keramet vardır, diye düşündüm suratsızca yerime geçip otururken. Neyse ki yerim sınıfın en uzak köşesindeydi. Kafamın tepesine dikilmiş onlarca bakışın baskısını üzerimde hissetsem de hepsini görmezden geldim. *Belki bu kez bir sönestri okuldan atılmadan tamamlayabilirim. Bir yıl daha, sadece bir yıl daha ve sonra özgürüm.* En azından öğretmen sınıfın önünde beni ayağa dikip herkese kendimi tanıtmamı istememişti; bu çok garip olurdu. Böylesi bir rezilliğin niçin gerekli olduğunu düşündüklerini hiç anlayamamışımdır. İlk gün ilgi odağı haline getirilmeden bile uyum sağlamak yeterince zordu.

Zaten “uyum sağlayacak” değildim.

Oturduğum köşeye yöneltilen meraklı bakışları üzerimde hissetmeye devam ettim ve başımı kaldırıp bakmamaya, kimseyle göz temasında bulunmamaya odaklandım. İnsanların fısıldaşmalarını duyunca daha da eğilerek edebiyat kitabımın kapağını inceledim.

Sıramın üzerine bir not düştü: Kare şeklinde katlanmış yarım bir defter sayfası. Kâğıdı bana kimin fırlattığını bilmek istemediğim için başımı kaldırmadım. Notu gizlice sıranın altına alarak kucağımda açtım ve aşağı baktım.

Sen şu okulunu yakan çocuk musun? yazıyordu karman çorman bir elyazısıyla.

İç çekerek notu avucumda buruşturdum. Demek ki söyledikleri şimdiden duymuşlardı. Harika. Görünüşe bakılırsa yerel gazeteye

çıkılmışım: Suç mahallinden kaçarken görülen genç haydut. Ancak kimse kütüphaneyi ateşe verdiğime şahit olmadığı için hapse gönderilmekten kurtulmuştum. Ucu ucuna.

Sağda bir yerden kıkırdama ve fısıltı sesleri duydum ve katlanmış bir kâğıt daha koluma çarptı. Öfkeyle bu kez notu okumadan çöpe atıyordum ki merakıma yenik düşüp hızlıca okudum.

İslahevindeki o çocuğu cidden bıçakladın mı?

“Bay Chase.”

Bayan Singer sıraların arasından ağır adımlarla bana doğru yürürken gözlüğü ardında gözlerini kısmış, ciddi bir ifade takınmıştı. Belki de gözlerinin kısılmasına yol açan şey tenini gerdiren koyu renk sıkı topuzuydu. Elini uzatıp parmaklarını bana doğru sallarken bilezikleri şıkırdadı. Ses tonu netti. “Onu alayım, Bay Chase.”

Yüzüne bakmadan not kâğıdını iki parmağım arasında uzattım. Biraz sonra, “Dersten sonra beni gör,” diye mırıldandı.

Kahretsin. Yeni bir sömestre başlayalı otuz dakika olmuştu ve şimdiden başım dertteydi. Bu, yılın geri kalanı için iyiye işaret değildi. Bayan Singer sınıfın ön tarafına dönüp derse devam ederken tüm meraklı bakışlar karşısında omuzlarımı eğip daha da çöktüm.

Ders bitince yerimden kalkmadan sıraların çekilme, ayağa kalkma ve çantaların sırtta geçirilme seslerini dinledim. Sesler etrafımda dalga dalga yükseliyordu, öğrenciler birbirleriyle konuşuyor, gülüşüyor ve küçük gruplar halinde bir araya geliyorlardı. Sınıftan sıra sıra dışarı çıkmaya başladıklarında nihayet başımı kaldırdım ve bakışlarım hâlâ içeride oyalanan birkaçı üzerinde gezindi. Gözlüklü sarışın bir çocuk, Bayan Singer’ın masasının başına dikilmiş, bir şeyler anlatıp duruyor, Bayan Singer da onu sakince izliyordu. Çocuğun gözlerindeki hevesli, köpek yavrusu gibi şirin bakışlarından ya Bayan Singer’a ciddi bir hayranlık duyduğu ya da öğretmenin gözdesi olmak için fırsat kolladığı açıkça anlaşılıyordu.

Kapının önünde güvercin sürüsü gibi toplanmış bir kız grubu mırıldanıp kıkırdıyordu. Sınıftan çıkan birkaç çocuğun göz göze gelme umuduyla onlara baktıklarını gördüm. Hayal kırıklığına uğramışlardı. Kıs kıs güldüm. *Kolay gelsin*. Kızlardan en az üçü sarışın, ince, uzun ve güzeldi, birkaçının üzerinde uzun bronz bacaklarını muhteşem bir şekilde sergileyen aşırı kısa etekler vardı. Görünen o ki okulun ponpon takımıydı ve benim gibilerin veya sporcu ya da zengin olmayanların hiç şansı yoktu.

Sonra kızlardan biri dönüp yüzüme baktı.

Kimsenin fark etmediğini umarak gözlerimi kaçırdım. Amigo kızların genellikle iri yapılı, fazla koruyucu, önce yumruk at sonra soru sor politikasını benimsemiş futbol yıldızlarıyla çıktıklarını keşfetmiştim. Takımın oyun kurucusunun kız arkadaşına baktığım için ilk günümde okul dolabımın önünde veya bir tuvalet kabininde kıştırılıp yüzümü parçalatmak niyetinde değildim. Fısıltılar çoğaldı, birinin beni işaret ettiğini sandım, sonra şaşkın bir dizi ciyaklama ve kıkırdama sesi oturduğum köşeye kadar ulaştı.

İçlerinden biri, "Bunu gerçekten yapacak," diye tısladı ve sınıfın diğer yanından adım sesleri duyulmaya başladı. Kızlardan biri sürüden ayrılp bana yaklaşıyordu. Harika.

Git buradan, diye düşündüm duvara daha da yanaşarak. İşlediğin veya ihtiyaç duyduğun hiçbir şey yok bende. Sırf okulun yeni sert çocuğundan korkmadığını ispatlayabilesin diye mal erkek arkadaşınla kavgaya bulaşmak istemiyorum.

"Selam."

Bıkkın bir ifadeyle başımı çevirip gözlerimi kızın yüzüne diktim.

Kız diğerlerinden daha kısa, daha neşeliydi ve zarif ya da güzelden ziyade sevimliydi. Uzun, düz saçları simsiyahtı ama yüzünün etrafındaki birkaç tutamını göz alıcı bir safir mavisine boyamıştı. Spor ayakkabı ve ince bacaklarını saran koyu renk bir kot pantolon giyiyordu. Yerinde sabit durması imkânsızmış gibi ağırlığını bir ayağından ötekine verirken ellerini arkasında kenetleyerek samimi kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

Yerimde geriye kaykılıp temkinli bir şekilde onu süzerken, “Not için üzgünüm,” diye devam etti. “Regan’a bunu yapmamasını söyledim; Bayan Singer’ın gözünden bir şey kaçmaz. Başını derde sokmak istemedik.” Gülümsemesiyle içeriği aydınlattı. Kalbim tekledi, gülümsemesinin içeriği aydınlatmasını falan istemiyordum. Bu kızla ilgili hiçbir şeyin farkına varmak istemiyordum; özellikle de aşırı çekici olduğunun. “Adım Kenzie. Şey, aslında tam adım *Mackenzie* ama herkes bana Kenzie der. *Sakın* Mac diye sesleneyim deme yoksa fena olur.”

Arkasındaki kızların geri kalanı şaşkınlıkla bakakalıp bize kaçamak bakışlar atarlarken aralarında fısıldaşıyorlardı. Birdenbire kendimi hayvanat bahçesinde sergileniyormuşum gibi hissettim. İçim öfkeyle doldu. Onlar için sadece bir merak konusuydum; dik dik bakılıp hakkında dedikodu yapılacak belalı yeni çocuk.

Peşi sıra, “Peki... ya sen?” diye sordu Kenzie.

Bakışlarımı öte yana çevirdim. “İlgilenmiyorum.”

“Peki. Vay canına.” Ses tonu öfkeli değil, şaşkıncı. Şimdilik. “Bunu... beklemiyordum.”

“Alışsan iyi edersin.” Kendi sesim karşısında içten içe yüzümü buruşturdum. Öküzlük ettiğimin farkındaydım. Ayrıca okuldakiler tarafından kabullenilme konusunda tüm umutları yok ettiğimin de farkındaydım. Hoş, popüler bir amigo kızla bu şekilde konuşamazdınız, tabii okuldakiler tarafından dışlanmak istemiyorsanız. Şimdi arkadaşlarının yanına dönecek, aralarında dedikodu yapacaklar, var olan dedikodulara yenileri eklenecek ve yıl sonuna kadar dışlanacaktım.

Güzel, diye düşündüm kendimi ikna etmeye çalışarak. İstedğim de bu. Böylelikle kimse zarar görmez. Herkes beni rahat bırakmış olur.

Tek sorun... bu kızın beni rahat bırakacağı yoktu. Gözucuyla baktığımda, yüzünde hâlâ o çarpık gülümsemesiyle, kollarını önünde kavuşturmuş, geriye yaslandığını gördüm. “Çirkefleşmeye gerek

yok,” dedi saldırganlığını umursamayarak. “Sana çıkma teklif etmiyorum, sert çocuk, sadece adını soruyorum.”

Neden hâlâ benimle konuşuyordu ki? Kendimi açıkça ifade edememiş miydim? Konuşmak istemiyordum. Sorularını yanıtlamak istemiyordum. Biriyle ne kadar uzun konuşsam *Onlar'ın* ilgisini üzerime çekme ihtimalim de bir o kadar artıyordu. Sonra kâbus tekrar başlayacaktı. “Adım Ethan,” diye homurdandım gözlerimi duvardan ayırmaksızın. Ardından zorlama bir şekilde ekledim. “Şimdi bas git.”

“Ha. Saldırganız bakıyorum.” Sözlerim istediğim etkiyi yaratmıyordu. Söylediklerim onu kendimden uzaklaştırmak yerine neredeyse... heyecanlandırıyordu. Bu da neydi böyle? Hâlâ gülümsediğini hissetmeme rağmen ona bakma isteğime direndim. “Okuldaki ilk günün olduğu için iyi davranmaya çalışıyordum sadece. Tanıştığın herkese karşı böyle misindir?”

“Bayan St. James.” Sınıfın diğer yanından duyulan öğretmenimizin sesi araya girdi. Kenzie başını çevirdiği sırada gözücüyle ona baktım. Bayan Singer, Kenzie'ye gülümseyerek, “Bay Chase'le konuşmam gerek,” diye devam etti. “Sıradaki dersinize geçebilirsiniz.”

Kenzie onaylarcasına başını salladı. “Elbette, Bayan Singer.” Geri döndüğünde ona baktığımı yakaladı ve daha gözlerimi kaçırmadan sırtıttı. “Görüşürüz, sert çocuk.”

Arkadaşlarının yanına döndüğünde kıkırdayarak ve fısıldaşarak etrafını sardılar. Bana kaçamak bakışlar atarak kapı eşiğinden koridora çıktılar ve beni öğretmenle baş başa bıraktılar.

“İsterseniz buraya gelin, Bay Chase. Sınıfın öbür ucundan size bağırarak istemiyorum.”

Ayağa kalktım ve sıraların arasından ilerleyerek öndeki bir sıraya geçip oturdum. Bayan Singer gözlüğünün ardındaki keskin siyah gözleriyle beni süzdükten sonra eşekşakaları konusundaki sıfır hoşgörü politikası, ~~durumumu tanımladığı ve odaklanmamı~~ ~~ba-~~ ~~şarabileceğimle~~ ilgili bir nutuk çekti. Sanki o kadar basitti.

Teşekkürler ama ne deseniz boş. Tüm bunları daha önce de duydum. “Yeni bir okula geçmek, her şeye yeniden başlamak ne kadar zor” laflarını. Neler yaşadığımı biliyormuş gibi davranmayın. Beni tanımıyorsunuz. Hayatımla ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz. Kimse bilmiyor.

Bu konuda söz sahibi olsam kimse de asla bilmezdi.

Etrafımdaki herkesi aynı şekilde görmezden gelerek sonraki iki dersi de atlattım. Öğle arası geldiğinde öğrencilerin sınıftan çıkıp yemekhaneye gitmesini izledikten sonra dönüp aksi yöne yürüdüm.

Sınıf arkadaşlarım canımı sıkmaya başlamışlardı. Dışarı çıkmak, kalabalıktan ve meraklı bakışlardan uzaklaşmak istiyordum. Biri yanıma gelir de benimle “konuşur” endişesiyle masanın birinde tek başıma oturup kalmak istemiyordum. Kimsenin iyilik olsun diye böyle bir şey yapmayacağından adım gibi emindim. Büyük olasılıkla o kız ve arkadaşları tanışma hikâyemizi şimdiye kadar muhtemelen tüm okula yaymıştı. Hatta belki ona nasıl kötü sözler söylediğim, hatta ona asıldığım ile ilgili birkaç ayrıntıya daha yer vermişlerdi. Ne olursa olsun öfkeli erkek arkadaşlar ve kızgın sorularla uğraşmak istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum.

Okulun, huzur içinde yemeğimi yiyebileceğim تنها bir noktasını bulma ümidiyle bir köşeyi dönüp başka bir koridora saptığım sırada tam da uzak durmaya çalıştığım şeyle karşılaştım.

Çocuğun biri çelimsiz omuzları öne eğilmiş, yüzünde asık ve kapana kısılmış gibi bir ifadeyle sırtı okul dolaplarına yaslanmış halde duruyordu. Önünde duran ondan daha iri, geniş omuzlu ve kalm boyunlu iki tip duvara yasladıkları çocuğa pis pis bakıyorlardı. Bir an çocuğun kedi gibi bıyıkları olduğunu sandım. Çocuk yalvarırcasına bana baktı ve saman rengi dağınık saçları arasından turuncu gözlerin parladığını ve kafasından iki kürk lü kulak çıktığını fark ettim.

Annemin, duysa canıma dokunacağı bir sözcüğü kullanarak sessizce bir küfür savurdum. Bu iki aptal neyle uğraştıklarını

bilmiyorlardı. Elbette onun gerçekten *ne* olduğunu göremiyorlardı. Köşeye sıkıştırdıkları “insan” Onlar’dan, perilerden biriydi ya da en azından yarı periydi. *Melez* ifadesi aklıma gelince yumruklarımı yemek çantamın etrafına kenetledim. Neden? Neden onlardan asla kurtulamıyordum? Neden hayatımda attığım her adımda beni takip ediyorlardı?

Çocuğu omuzlarından tutup sertçe dolaba iterken, “Bana yalan söyleme, ucube,” diyordu sporcu tiplerden biri. Kısa kızıl saçlıydı ve boğa boyunlu arkadaşından biraz daha kısa boyluydu. “Regan seni dün arabamın etrafında dolaşırken görmüş. Az kalsın arabayı yoldan çıkarıyor olmam komik mi dersin? Ha?” Yeniden itince çocuk dolaba çarptı ve boş bir tangırtı sesi yükseldi. “O yılan arabaya kendiliğinden girmedii.”

Melez, “Ben yapmadım!” diye itiraz etti darbeden kaçarak. Ağzını açtığında sivri köpek dişleri gözüme çarptı ama tabii ki sporcu tiplerin ikisi de bunu göremiyordu. “Brian, yemin ederim o ben değildim.”

“Öyle mi? Demek Regan’a yalancı diyorsun, ha?” diye sordu daha kısa boylu olan, sonra arkadaşına döndü. “Sanırım bu ucube az önce Regan’a yalancı dedi, duydun mu, Tony?” Tony kaşlarını çattı, parmak eklemlerini çıtlattı ve Brian yüzünü meleze çevirdi. “Bu hiç zekice bir davranış olmadı, ezik. Neden tuvaleti ziyaret etmiyoruz? Böylelikle Bay Tuvalet’le yeniden tanışabilirsin.”

Hah, çok güzel. İhtiyacım olan şey bu değildi. Arkamı dönüp oradan uzaklaşmalıydım. *O bir yarı peri*, diyordu mantığım. *Buna buluşırsan kesin Onlar’ın dikkatini çekersin.*

Melez, çaresiz ama aynı zamanda durumu kabullenmiş görünüyordu. Sanki bu tarz muameleye alışkındı.

İç çektim ve aptalca bir şey yapmaya hazırlandım.

“Burada da eski okulumdaki goril suratlı aptallardan olmasına çok sevindim,” dedim yerimden kıpırdamadan. Gözlerini pörtleterek hızla bana döndüklerinde *öps öps öps* sesleri duydum. “Ne oldu, babacığınız bu ayki harçlığınızı kesti de acısını eziklerden ve ucubelerden mi

çıkarıyorsunuz? Antrenmanlarda yeterince kaba kuvvete başvuruyor musunuz?”

“Sen de kimsin?” Daha kısa boylu Brian tehdit edici bir adım atarak karşıma geçti. Sırıtmaya devam ederek ben de ona baktım. “Bu senin erkek arkadaşın mı?” Sesini yükseltti. “Canına mı susadın, ibne?”

Böylece tabii ki dikkatleri üzerimize çekmeye başlamıştık. Gözlerini kaçırarak, dolabın önündeki üçlüyü görmezden gelen öğrenciler havadaki şiddet kokusunu alırcasına etrafı sarmaya başladılar. Koridorun ortasında sahnelenen bu küçük dram okulun tamamı tarafından seyrediliyormuş hissine kapılana kadar kalabalığın içinde “kavga” mırıltıları yükseldi ve mırıltılar gitgide hız kazandı. Sataştıkları melez çocuk bana korku dolu ve özür dilercesine bir bakış attıktan sonra koşturarak kalabalığın içinde gözden kayboldu. *Rica ederim*, diye düşündüm, gözlerimi devirme isteğime karşı koyarak. Eh, bu boka battığıma göre elimden geleni yapacaktım.

“Yeni çocuk,” diye homurdandı Brian’ın arkadaşı, dolapların yanından uzaklaşıp diğerinin arkasında belirirken. “Southside’den gelen.”

“Öyle mi?” Brian önce arkadaşına, sonra bana baktı. Küçümsercesine dudağını büktü. “İslahevindeyken hücre arkadaşını şişleyen çocuk,” diye devam etti, kalabalığın duyması için sesini yükselterek. “Öncesinde de okulunu ateşe verip öğretmenine bıçak çekmişsin.”

Tek kaşımı kaldırdım. *Gerçekten mi? Bunu daha önce duymamıştım.*

Öğrenci kalabalığı arasında şok sesleri ve mırıltılar yükselecek büyük bir hızla yayılıyordu. Yarına kadar tüm okul duymuş olurdu. Kabarık hayali listeme daha ne kadar suç ekleyebilirim diye merak ettim.

“Sert çocuk olduğunu mu sanıyorsun, ibne?” Kalabalığın desteğiyle gaza gelen Brian yüzünde şeytani bir gülümsemeyle üzerime yürüdü. “Kundakıyorsun, sabuklaşıyor diyen senden korktugumu mu sanıyorsun?”

En azından bir tane daha.

Doğruldu ve rakibime karşı koydum. “Kundakçı demek, ha?” dedim onun alaycı gülüşünü taklit ederek. “Ben de görün-düğün kadar aptalsın sanmıştım. O sözcüğü bugünkü edebiyat dersinde mi öğrendin?”

Yüzünü buruşturdu ve bana doğru bir yumruk savurdu. Neredeyse burun buruna olduğumuz için sağ kroşesi fena halde çeneme geliyordu. Yumruğunu sallarken aşağı eğildim ve kolunu savurarak onu duvara ittim. Brian öfkeyle arkasını dönüp ikinci kez yumruğunu salladığı sırada etrafımızdan bağırışma ve yuhalama sesleri yükseldi. Önünden çekilip kendimi savunmak için yumruklarımı boksçu tarzı, yanaklarıma yakın tuttum.

“Yeter!”

Öğretmenler birdenbire ortaya çıkmış, bizi ayırıyorlardı. Brian küfrederek ve öğretmenlerin ellerinden kurtulmaya çalışarak öne atılıyordu ama ben onlara karşı koymadım. Beni yakalayan öğretmen sanki elinden kurtulacakmışım da ona yumruk atacakmışım gibi yakamdan sıkıca tutuyordu.

Öğretmen, “Müdürün odasına, Kingston,” diye emretti, Brian’ı koridorda zorla götürürken. “Yürü.” Sonra öfkeyle bana baktı. “Sen de, yeni çocuk. Dua et de üzerinde bıçak olmasın, yoksa anında uzaklaştırma alırsın.”

Yaka paça müdürün odasına götürülürken kalabalığın içinde beni izleyen yarı periyi gördüm. Köşeyi dönüp gözden kaybolduğum ana kadar sert ve ciddi bakan turuncu gözlerini üzerimden ayırmadı.

İKİNCİ BÖLÜM

MELEZ

Müdürün odasındaki sandalyeye çöktüm ve kollarımı kavuşturup karşı masadaki adamın bizi fark etmesini beklemeye koyuldum. Maun masadaki altın renkli isimlikte *Müdür Richard S. Hill*, yazıyordu ama isimliğin sahibi odasına girdiğimizden beri gözucuyla bakmak dışında bizimle ilgilenmemiştir. Gözlerini bilgisayar ekranına diken, gagaya benzer bir burna ve kelleşen saçlara sahip ufak tefek adam keskin kaşlarını çatı. Bizi bekletirken bilgisayar ekranını incelediği sırada ağzı büzüldü.

Bir iki dakika sonra yanımdaki sandalyede oturan sporcu sabırsızca iç çekti.

“Şey, o zaman bana ihtiyacınız yoksa...” dedi ayağa kalkmaya hazırlanırcasına öne doğru eğilerek. “Artık gidebilirim, değil mi?”

“Kingston,” dedi müdür sonunda başını kaldırarak. Brian’a baktı, sonra tekrar kaşlarını çatı. “Bu hafta sonu önemli bir maçınız var, değil mi? Tamam, gidebilirsin. Başını daha fazla belaya sokma yeter. Koridorlarda kavga gürültü duymayacağım, anlaşıldı mı?”

“Tabii, Bay Hill.” Brian ayağa kalktı ve zafer dolu alaycı bir sırıtışla yüzüme bakıp kasla kasla odadan çıktı!

Ah, ne kadar da adil. İlk yumruğu atan sporcu çocuktu ama okul takımının oyunu kazanma şansını tehlikeye atmak istemeyiz, değil mi? Müdürün beni fark etmesini bekledim fakat bilgisayardaki şey her neyse onu okumaya devam ediyordu. Arkama yaslandım, bacak bacak üstüne attım ve özlemle kapıdan dışarı baktım. Saatin tik takları küçük odayı doldururken öğrenciler beni görmek için kapının camından içeri bakıyor, sonra yollarına devam ediyorlardı.

“Dosyanız epey kabarık, Bay Chase,” dedi sonunda Hill başını kaldırmadan.

Gözümü kırpmamak için kendimi zor tuttum.

“Kavga, okuldan kaçma, gizli silah taşıma, kundakçılık.” Koltuğunu geriye itti ve sert bakan siyah gözleri sonunda benimkilerle buluştu. “Eklemek istediğiniz bir şey var mı? Örneğin ilk günden okulun yıldız oyuncusuna saldırmak gibi? Fark etmediyseniz söyleyeyim, Bay Kingston’ın babası okul yönetim kurulu üyesidir.”

“Kavgayı ben başlatmadım,” diye homurdandım. “Bana yumruğunu savuran oydu.”

“Öyle mi? Siz sadece kendi işinize bakıyordunuz yani?” Müdürün solgun dudakları belirsiz bir gülümsemeyle büküldü. “Size durduk yere yumruk mu attı?”

Gözlerinin içine baktım. “Futbol takımından arkadaşıyla birlikte çocuğun birinin kafasını tuvalete sokmak üzereydiler. Buna engel oldum. Sporcu çocuk, eğlencesini bozmama sinirlenince yüzümü dağıtmaya çalıştı.” Omuzlarımı silktilim. “Yüzümün olduğu gibi kalmasını istediğim için özür dilerim.”

“Bu davranışınız size prim vermiyor, Bay Chase,” dedi Hill kaşlarını çatarak. “Durumla ilgilenmesi için bir öğretmen çağır-malıydınız. Zaten risk altındasınız.” Solgun, örümcek gibi ellerini masasının üzerinde birbirine kenetledi ve öne eğildi. “Buradaki ilk gününüz olduğu için şimdilik sadece uyarıyla gitmenize izin veriyorum. Ancak gözüm üzerinizde olacak, Bay Chase. Bir kez daha çizgiyi aşarsanız bu kadar hoşgörülü olmam. Anlıyor musunuz?”

Omuzlarımı silktim. “Siz bilirsiniz.”

Gözleri öfkeyle parladı. “Özel olduğunuzu mu sanıyorsunuz, Bay Chase?” Ses tonunda aşağılayıcı bir tını vardı şimdi. “Bu odada oturan tek ‘sorunlu gencin’ siz olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Sizin gibileri daha önce de gördüm ve hepsinin gittiği yer aynı; hapis-hane, sokaklar veya sefalet içinde bir ölüm. Seçmek istediğiniz yol buysa, hiç durmayın, devam edin. Okulu bırakın. Bir yerlerde geleceği olmayan bir işe girin. Ancak bu okulun sizi eğitmeye harcadığı vakti boşa harcamayın. Ayrıca başkalarını da sizinle aynı yola girmesi için peşinizden sürüklemeyin.” Başıyla kapıyı işaret etti. “Şimdi çıkın odamdan. Sizi bir daha burada görmeyeyim.”

Burnumdan soluyarak ayağa kalktım ve kapıdan dışarı çıktım.

Koridorlar boştu; herkes sınıflarına dönmüş, yemek sonrası uyuşuklukla son zilin çalması için dakikaları sayıyordu. Bir an yeni okul ve temiz bir sayfa açma saçmalığını bir kenara bırakıp hiçbir zaman uyum sağlayamayacağım ve normal olamayacağım gerçeğini kabullenerek eve gitmeyi düşündüm. Ne de olsa kimse bana bu şansı tanımayacaktı.

Ancak eve gidemezdim çünkü annem orada olacaktı. Bir şey demezdi ama başarılı ve normal olmamı çok istediği için o üzgün, suçlu, hayal kırıklığına uğramış ifadesiyle bana bakacaktı. *Bu sefer* her şeyin yolunda gideceğini umuyordu. Eve erken dönersem, sebebi ne olursa olsun annem ertesi gün tekrar deneyebileceğimi söyleyecek ve büyük olasılıkla kendini odasına kapatıp bir süre ağlayacaktı.

Buna dayanamazdım. Dersi astığımı öğrenirse babamın ata-cağı nutuktan daha kötü olurdu. Ayrıca babam son zamanlarda bana evden çıkmama cezası vermeye bayılıyordu ve bir ceza daha almak istemiyordum.

Sadece birkaç saat daha, dedim kendime ve istemeye istemeye sınıfın yolunu tuttum. Şimdiye kadar trigonometri dersinin ortasına gelmiş olmalıydım, ama ne güzel. Neden tüm okullarda herkesin uyukladığı öğle yemeğinden hemen sonraki saate ma-

tematik dersi konuyordu? *Birkaç saat daha dayanabilirsin. En fazla ne olabilir ki?*

Bilmem gerekirdi.

Bir köşeyi dönmemle bana her defasında izlendiğimi haber veren ensemdeki o soğuk karıncalanma hissine kapıldım. Normalde oralı olmazdım ama o an sinirliydim ve dikkatim her zamankinden dağınıktı. Dönüp arkama baktım.

Melez, tuvalet kapısının yanındaki koridorun ucunda dikilerek beni izliyordu. Gözleri ışıltıyor, kürklü kulak uçları kıpırdıyordu.

Yanında ufak tefek, koyu yeşil tenli, insana benzer bir şey yusufçuk kanatlarını uğultuyla çırparak havalandı. Kocaman siyah gözlerini kırptı, sırtarak jilet gibi keskin dişlerini gösterdi, sonra vızıltıyla tavana doğru uçtu.

Kendime engel olamayıp onu izledim. Kanatlı peri gözlerini kırıp irkilince yaptığım hatayı fark ettim.

Öfkeyle bakışlarımı hızla yere indirdim ama çok geçti. *Kah-retsin. Aptalca, aptalca bir hata, Ethan.* Melez ağzı bir karış açık, bakışlarını benden kanatlı periye çevirirken gözleri iri iri açıldı. Biliyordu. Onlar'ı görebildiğimi biliyordu.

Artık Onlar da bunun farkındalardı.

Derse girerek melezden kaçmayı başardım. Son zil çaldığında sırt çantamı kaptığım gibi başım öne eğik, hızlıca sıvışmayı umarak aceleyle kapıdan dışarı fırladım.

Ne yazık ki beni otoparka kadar takip etmişti.

"Hey," dedi otoparkta yürürken yanımda biterek. Onu duymazdan geldim ve bakışlarımı çevirmeden yürümeye devam ettim. Hızıma ayak uydurmak için azimle peşimden geliyordu. "Dinle, yaptığım şey için sana teşekkür etmek istemiştım. Araya girdiğin için teşekkürler, sana borçluyum." Bir şey söylememi beklercesine durdu. Ben bir şey demeyince ekledi: "Bu arada, adım Todd."

"Neyse ne," diye homurdanır yüzüne bakmadan. Verdiğim tepkiye şaşırması gibi kaşlarını çatı, ben de yüzümdeki soğuk ve

boş ifadeyi korudum. *Seni o sporcu ve fedaisinin elinden kurtarmış olmam dost olduğumuz anlamına gelmiyor. Küçük arkadaşını gördüm. Ateşle oynuyorsun. Seninle işim olmaz. Git buradan.* Todd duraksadıktan sonra sessizce birkaç adım daha attı ama peşimi bırakmadı.

“Eee, şey,” diye devam etti otoparkın sonuna yaklaştığımız sırada sesini alçaltarak. Dikkat çekmemek için pikabımı diğer öğrencilerin Mustang’leri ve Camaro’larından mümkün olduğunca uzağa park etmişim. “Ne zamandır Onlar’ı görebiliyorsun?”

Midem kasıldı. En azından *periler* dememişti çünkü isimlerini anmak ilgilerini çekmek için kesin bir yöntemdi. Bunu bilerek mi yoksa bilmeyerek mi yaptığından emin değildim. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim soğukkanlılıkla.

“Evet, biliyorsun!” Kaşlarını çatarak önüme geçince durmak zorunda kaldım. “Ne olduğumu biliyorsun,” diye üsteledi, tüm kurnazlığını bir kenara bırakarak. Yalvarırcasına öne eğilirken çaresizliği gözlerinden okunuyordu. “Seni gördüm, Diken de seni bakarken yakaladı. Onlar’ı görebiliyorsun ve gerçekte neye benzediğimi görebiliyorsun. O yüzden aptalı oynama, tamam mı? Biliyorum. İkimiz de biliyoruz.”

Pekâlâ, bu çocuk sinirimi bozuyordu. Daha da kötüsü, onunla konuştuğuşa Onlar’ın dikkatini daha fazla çekecektim. “Küçük” arkadaşları şu an muhtemelen bizi izliyorlardı ve bu durum beni korkutuyordu. Bu melez benden ne istiyordu bilmiyordum ama bir an önce buna son vermeliydi.

Çirkin bir sesle küçümsercesine ona baktım. “Vay canına, gerçekten çatlağın tekisin. Kingston’ın sana neden sataştığına şaşmamalı. Bu sabah mutluluk haplarını almadın mı yoksa?” Todd’ın turuncu gözleri öfke ve ihanetle parlayınca kendimi bir pislik gibi hissettiysem de alaycı bir ses tonuyla konuşmayı sürdürdüm. “Evet, seninle ve hayali arkadaşlarınla oturup sohbet etmek isterdim ama gerçek dünyayla ilgili yapmam gereken işler var. Gidip kendine tek boynuzlu at falan bulmaya ne dersin?”

Yüzü daha da karardı. Onu iterek yanından geçtim ve beni takip etmeyeceğini umarak yoluma devam ettim. Bu kez peşimden gelmedi. Ancak üç adım ilerlemiştim ki ağzından dökülen sözcüklerle olduğum yerde kalakaldım.

“Diken, ablanı biliyor.”

Midem altüst olurken vücudumdaki tüm kaslar birbirine dolanırcasına kaskatı kesildim.

“Evet, bunun ilgini çekebileceğini tahmin etmiştim.” Todd’ın sesinde bir zafer tınısı vardı. “Olurolmaz’da onu görmüş. Meghan Chase, Demir Kraliçe...”

Hızla arkamı döndüm ve tişörtünden tuttuğum gibi ayaklarını yerden keserek onu kendime çektim. “Başka kim biliyor?” diye tısladım Todd kulaklarını dikip korkuyla sinerken. “Beni duyan başka biri var mı? Burada olduğumu kim biliyor?”

“Bilmiyorum!” Todd ellerini kaldırdı, kısa pençeleri güneşin altında parladı. “Bazen Diken’i anlamak zor oluyor, anlarsın ya? Sadece kim olduğunu bildiğini söyledi; Demir Kraliçe’nin erkek kardeşi.”

“Başkasına söylersen...” Onu sarsma isteğime karşı koyarak yumruğumu sıktım. “Onlar’dan birine söylersen, yemin ederim...”

“Söylemeyeceğim!” diye bağırdı Todd. Dişlerimi gösterirken, gözlerim vahşice ve delicesine bakarken muhtemelen nasıl göründüğümü o an fark ettim. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Todd başını sallayarak rahatladı. “Sakin ol, dostum. Onlar kim olduğunu biliyorlarsa bile dünyanın sonu değil ya.”

Alaycı bir biçimde sırtarak onu geriye ittim. “O zaman çok korunaklı bir hayatın olmalı.”

“Ben evlat edinildim,” diye karşılık verdi kendini kaptırarak. “Ebeveynlerim asıl kimliğimi bilmezken insanmış gibi davranmanın ne kadar kolay olduğunu sanıyorsun? Burada beni anlayan kimse yok, kimse neler yapabileceğimi bilmiyor. Birileri ayağıma bastıkça ben de geri gitmeye devam ediyorum.”

“Yani Kingston’ın arabasına bir yılan *koydun*.” İğrenerek başımı iki yana salladım. “Bu öğle arasında başını klozete sokmalarına izin vermeliydim.”

Todd burnunu çekti, tişörtünün önünü düzeltti. “Kingston pıslığın tekidir,” dedi, sanki bu her şeyi haklı gösteriyormuş gibi. “Okulun sahibi olduğunu, öğretmenleri ve müdürü parmağında oynatabileceğini sanıyor. Dokunulmaz olduğuna inanıyor.” Turuncu gözleri parlayarak sırttı. “Bazen öyle olmadığını hatırlatmak hoşuma gidiyor.”

İç çektim. *Al işte, Ethan, hak ettiğin cezayı buldun. Onlar’a bulaşırsan olacağı bu. Yarı periler bile ellerine geçen her fırsatta insanlara eşek şakası yapmaktan kendilerini alamıyorlar.*

“Beni tek anlayan Görünmez Halk,” diye devam etti Todd, beni ikna etmeye çalışırcasına. “Neler yaşadığımı biliyorlar. Büyüyük bir memnuniyetle yardım ediyorlar.” Yüzündeki sırıtiş daha tehditkâr görünerek iyice genişledi. “Hatta Diken ve arkadaşları şu an sporcunun hayatını cehenneme çeviriyorlar.”

Sırtım ürperdi. “Onlara ne sözü verdin?”

Gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Hiçbir şeyi asla karşılıksız yapmazlar.” Öne bir adım attım, geri çekildi. “Onlara ne sözü verdin? Karşılığında ne aldılar?”

“Ne fark eder ki?” Melez omuzlarını silktili. “O pislik bunu hak ediyordu. Ayrıca iki tane kanatlı peri ve bir böcürtün ne zararı olabilir?”

Gözlerimi yumdum. *Ah be ahbap, başını nasıl bir derde soktuğundan haberin yok.* “Dinle,” dedim gözlerimi yeniden açarak. “Ne pazarlığı, ne anlaşması yaptıysan, buna son ver. Onlara güvenemezsin. Seni kullanırlar çünkü bu onların doğasında var. Yaptıkları şey bu.” Todd inanmazmış gibi tek kaşını kaldırdı, bilgisizliği karşısında saçımı başımı yolacaktım. Nasıl olur da bunca zaman hayatta kalmayı başarıp hiçbir şey öğrenmiş olamazdı? “Onlar’la *asla* anlaşma yapma. Birinci ve en önemli kural bu. İşler asla hayal ettiğin gibi gitmez, bir anlaşmayı kabul ettiysen,

artık ona bağılısındır. Karşılığında senden ne isterlerse istesinler geri dönüşün olmaz.”

Todd hâlâ ikna olmamış gibi görünüyordu. “Perilerle ilgili kim seni böyle uzman yaptı?” diye meydan okudu. Sonunda o sözcüğü söyleyince irkildim. “Sen insansın; bunun nasıl bir şey olduğunu anlamazsın. Ne olmuş birkaç anlaşma yaptıysam, birkaç şey için söz verdiğem? Sana ne?”

“Doğru.” Bir adım geri çekildim. “Sadece bulaştığın belaya beni de peşinden sürüklemeye yeter. Onlar’la veya seninle işim olmaz, anladın mı? Onları bir daha hiç görmezsem işime gelir.” Yanıtını beklemezsizin arkamı döndüm, arabamın kapısını açtım ve binip hızla çarptım. Motoru çalıştırdım ve patinaj yaparak otoparktan çıkıp uzaklaşırken dikiz aynamda gitgide küçülen melezi görmezden geldim.

Sineklikli kapıyı itip sırt çantamı masaya fırlatırken, “Okul nasıl geçti?” diye sordu annem.

“İyi,” diye mırıldandım doğruca buzdolabına yönelerek. Karımın açken benimle konuşmanın faydasız olduğunu bildiğinden iç çekerek önümden çekildi. Gecedен kalmış pizzayı buldum ve iki dilimini mikrodalgaya atarken üçüncü soğuk dilimi yemeye koyuldum. Otuz saniye sonra tabağımı alıp odama çıkmak üzereydim ki annem önüme dikildi.

“Bu öğleden sonra müdürün ofisinden aradılar.”

Omuzlarım düştü. “Öyle mi?”

Annem sabırla masayı işaret etti, iştahım kaçmış halde sandalyelerden birine çöktüm. Üzgün gözlerle karşıma geçip oturdu. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Gözlerimi ovuşturdum. Saklamaya çalışmam boşunaydı, muhtemelen zaten haberi vardı ya da en azından Hill’in ona anlattığı kadarını biliyordu. “Bir kavgaya karıştım.”

“Ah, Ethan.” Sesindeki hayabımlığı tenime batan küçük iğneler gibi canımı acıttı. “İlk günden mi?”

Benim suçum değildi, demek istedim. Ancak bu bahaneye daha önce birçok kez başvurduğum için anlamsız geldi. Artık her tür bahane anlamsız geliyordu. Omuzlarımı silkerek gözlerine bakmadan oturduğum yerde daha da kamburumu çıkarmakla yetindim.

“Onlar... Onlar yüzünden mi?”

Sorusu karşısında şok oldum. Annem muhtemelen benimle aynı sebepten, perilerden neredeyse hiç söz etmezdi; ilgilerini üzerimize çekebileceğini düşünüyordu. Gözlerini kapayıp onları yok saymayı, hâlâ dışarıda bir yerlerde olduklarını ve bizi izlediklerini görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Anneme sorunlarımdan açıkça bahsetmememin bir sebebi de buydu. Bu onu aşırı derecede korkutmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Ona melezden ve koridorlarda gizlenen görünmez arkadaşlarından bahsetmeli miyim diye düşündüm. Ancak annem öğrenirse beni okuldan almak isteyebilirdi. Her ne kadar derslere girmekten nefret etsem de aynı “baştan başlama” sürecini bir kez daha yaşamak istemiyordum.

“Hayır,” dedim tabağımın kenarıyla oynayarak. “Sadece ahlak dersine ihtiyacı olan iki serseri.”

Annem hüsrana ve kınama dolu bir sesle inledi. “Ethan,” dedi daha sertçe. “Ders vermek sana mı düştü? Bunu daha önce de konuştuk.”

“Biliyorum.”

“Böyle devam edersen yine atılacaksın. Bundan sonra seni başka nereye gönderebiliriz bilemiyorum. Bilemiyorum...” Annem titrek bir nefes aldı ve eliyle gözlerini kapadı.

Şimdi kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. “Özür dilirim,” diye fısıldadım. “Daha çok... çabalayacağım.”

Annem bana bakmadan onaylarcasına başını salladı. “Bu seferliğine babana söylemeyeceğin,” diye murıldandı, fakat bir sesle. “Fazla pizza yeme, akşam yemeğine iştahın kalmayacak.”

Ayağa kalkarak sırt çantamı tek omzuma attım, pizza tabağını da alıp odama geçtim ve kapıyı ayağımla arkadan kapadım.

Çalışma masama çöktüm, gönülsüzce bilgisayarımı açarken pizzamı mideye indirdim. Kingston olayı ve tabii bir de melezle aramızda geçen konuşma beni germiştir. YouTube'a girdim ve kali antrenmanı yapan öğrencilerin videolarını izleyerek saldırılarındaki zayıf noktaları, savunmalarındaki açıkları yakalamaya çalıştım. Sonra kafamı dağıtmak için duvardaki kamış sopalarımı aldım ve duvarlara veya tavana çarpmamaya özen göstererek Brian Kingston'ın yüzünü hayal ettiğim hedeflere vurarak odanın ortasında birkaç hareketin antrenmanını yaptım. Daha önce odanın alçı panellerinde kazara birkaç delik açtığım için babam tüm antrenmanların açık havada veya dojoda yapılması kuralını koymuştu. Ancak artık çok daha iyiydim ve babamın haberi olmadığı sürece sorun yoktu.

Hareketi tamamladığım sırada gözucuyla bir hareket fark ettim ve döndüm. Koca kulaklı dev bir örümceğe benzeyen, ince uzun siyah bir şey pencere pervazının dışına çıkmış, beni izliyordu. Kararan havada gözleri elektrik yeşili parlıyordu.

Bir küfür savurup öne atıldım ama yaratık onu fark ettiğimi anlayınca panikle vızıldayarak gözden kayboldu. Pencereye asılıp küçük baş belasını görebilmek için karanlığa bakındım ama gitmişti.

"Lanet olası gremlinler," diye söylendim. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için bir adım geri çekilerek odanın içine göz gezdirdim. Lambalarımı, saatimi, bilgisayarımı kontrol ettim; neyse ki hepsi çalışıyordu. En son odama bir gremlin girdiğinde dizüstü bilgisayarına kısa devre yaptırmıştı ve bilgisayarımı kendi harçlıklarım ile tamir ettirmek zorunda kalmıştım.

Gremlinler özel bir peri türüydü. Onlar Demir perilerdi, yani peri dünyasından gelenler için aldığım tüm önlemler ve koruma yöntemleri onlar üzerinde işe yaramazdı. Demir onları korkutmazdı, tuz bariyerler onları dışarıda tutmazdı, kapı ve pencerelerin üzerindeki at nalları işe yaramazdı. İnsan dünyasına o kadar alış-

kınlardı ve metal, bilim ve teknolojiyle öylesine haşır neşirlerdi ki, eski büyüler ve koruma ritüelleri onları etkilemiyordu bile. Demir perilerle başım nadiren derde girerdi ama her yerdeydiler. Bana kalırsa Demir Kraliçe bile hepsini takip edemiyordu.

Demir Kraliçe. Midem kasıldı. Pencereyi kapadım, sopalarımı kaldırdım ve bilgisayar sandalyeme oturdum. Birkaç dakika boyunca içinde ne olduğunu bilerek çalışma masamın üst çekmecesine baktım. Acaba onu çıkarıp kendime daha fazla işkence etmeli miyim, diye düşündüm.

Meghan. Artık bizi hiç düşünüyor musun? Üvey ablamı ne-redeyse on iki yıl önce, bizim dünyamızdan yok olduğundan beri sadece birkaç kez görmüştüm. Hiçbir gelişinde uzun kalmamıştı; sadece herkesin iyi olduğundan emin olmak için birkaç saat kalmış, sonra yine gitmişti. Buraya taşınmadan önce en azından doğum günlerimde ve tatillerde geleceğini bilirdim. Ben büyüdükçe bu ziyaretler gitgide azalmaya başlamıştı. Sonunda da tamamen bitmişti.

Öne uzanarak çekmeceyi hızla açtım. Uzun zamandır kayıp ablam, bu evde bahsedilmesi yasak konulardan bir başkasıydı. Adını ansam annem bir hafta depresyona girerdi. Ablam resmi olarak ölüydü. Meghan artık bu dünyanın parçası değildi; Onlar'dan biriydi ve biz de o yokmuş gibi davranmak zorundaydık.

Ancak melezin ondan haberi vardı. Bu sorun yaratabilirdi. Suçlu, kara kara düşünen, kızının *bu serseriyle çıkmasına izin verme* dedikleri çocuk olmam yetmezmiş gibi şimdi bir de başıma peri dünyasıyla bağlantımı bilen biri çıkmıştı.

Çekmeceyi kararlı bir şekilde çarparak örttüm ve kafamda karmakarışık, kasvetli düşüncelerle odadan çıktım. Ben insandım, Meghan gitmişti. Melez bir peri ne derse desin ben o dünyaya ait değildim. Perdenin bu yanında kalacak ve Periler Ülkesi'nde ne olup bittiği konusunda endişelenmeyecektim.

Beni kendi içine sürüklemeye çalışmasının bir önemi yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SPOR ÇANTASINDAKİ PERİLER

Istırabın ikinci günü.

Okul takımının oyun kurucusuyla “kavgam” ve müdürün odasındaki konuşmam elbette dikkatlerden kaçmamıştı. Okulda öğrenciler koridorlarda gözlerini dikmiş bana bakarken arkadaşlarına bir şeyler fısıldıyorlardı. Onlara veba bulaştıracakmışım gibi benden uzak duruyorlardı. Öğretmenler, sanki içlerinden birinin başına yumruk atacağımdan veya belki de bıçak çekeceğimden korkarmış gibi bana ters ters bakıyorlardı. Umurumda değildi. Belki Müdür Hill onlara odasındayken aramızda geçen konuşmadan bahsetmişti; belki onlara benim ümitsiz vaka olduğumu söylemişti çünkü başımı yere eğdiğim sürece beni görmezden geliyorlardı.

Tek istisna, ders boyunca hâlâ dikkatimin onda olduğundan emin olmak için birkaç defa bana seslenen Bayan Singer'dı. Beni rahat bırakmasını umarak monoton bir sesle *Don Quixote*'yle ilgili sorularını yanıtladım. Gremlinlerin bilgisayarımın etrafında sinsi sinsi dolaştığını düşünerek pek dikkatli çalışmamama rağmen, Bayan Singer önceki gece ödevi yaptığuma memnun ve şaşkındı. Belli ki aynı anda hem pencereden dışarıyı izleyip hem de dersi

dinleyebildiğime ikna olmuştu ki sonunda beni rahat bıraktı da huzur içinde düşüncelere dalabildim.

En azından Kingston ve dalkavuğu bugün yoktu ama derslerimden birinde halinden memnun görünen Todd dikkatimden kaçmamıştı. İkide bir oyun kurucusunun boş sırasına bakıp kendi kendine sırtıyor ve başını sallıyordu. Bu hali beni geriyordu ama karışmayacağıma yemin etmiştim. Melez, perilerle takılmak istiyorsa, yandığında onu kurtarmak için yanında olmayacaktım.

Son zil çaldığında sırt çantamı topladım ve önceki günün tek-rarını yaşamamayı umarak hızla dışarı çıktım. Kapıdan çıkarken Todd'ın konuşmak istercesine beni izlediğini gördüm ama gözden kaybolmak için hızla koridordaki kalabalığa karıştım.

Dolabımdaki kitapları ve ödevleri çantama doldurup dolabın kapağını çarparak örmüştüm ki... Kenzie St. James'le burun buruna geldim.

“Hey, sert çocuk.”

Ah, olamaz. Ne istiyordu? Muhtemelen çünkü kavgayla ilgili bir de o bulaşacaktı; ponpon takımındaysa Kingston'ın kız arkadaşı olması muhtemeldi. Hangi dedikoduyu duyduğuna bağlı olarak ya oyun kurucusuna yumruk atmıştım ya da koridorda onu tehdit etmiş ve öğretmenler bizi ayırmadan önce kıcıma tekme yemiştım. Hikâyelerden ikisinin de gurur duyulacak bir tarafı yoktu ve bu konuda ne zaman birileri bana sataşacak diye merak ediyordum. Ancak bu kişinin o olmasını beklemiyordum.

Oradan uzaklaşmak için döndüm ama yavaşça kenara geçip önümü kesti. “Bir saniye!” diye üsteledi önümde dikilerek. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Bir keresinde kızıl keplileri duraksatmış ve bir çift *spriggan*'ı¹ korkutmuş olan soğuk, düşmanca bakışlarımı yüzüne diktim. Kenzie,

1 İngiliz mitolojisinde, eski harabe ve tepelerde gizli hazineleri koruyan, fazlasıyla çirkin peri muhafızlar. (ed.n.)

kararlı duruşuyla yerinden kıpırdamıyordu. Yenilgiyi kabullendim. “Ne var?” diye homurdandım. “Kendim için iyi olanı istiyorsam erkek arkadaşını rahat bırakmam konusunda beni uyarmaya mı geldin?”

Kaşlarını çattı. “Erkek arkadaşım mı?”

“Oyun kurucu.”

“Ha.” Burnunu buruşturarak güldü. Sevimli görünüyordu. “Brian erkek arkadaşım değil.”

“Değil mi?” Bu şaşırtıcıydı. Kavgayla ilgili bana sataşacağından, hatta belki değerli futbol yıldızının canını yakarsam beni pişman etmekle tehdit edeceğinden o kadar emindim ki, yoksa böyle bir kız neden benimle konuşmak istesindi ki?

Kenzie şaşkınlığımı fırsat bilip bir adım daha yaklaştı. Yutkunarak geri çekilme isteğime karşı koydum. Kenzie benden birkaç santim kısaydı ama görünüşe göre bu gerçeğin onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. “Merak etme, sert çocuk. Seni tuvalet köşelerinde pataklamayı bekleyen bir erkek arkadaşım yok.” Gözleri parıldadı. “İş oraya varırsa seni kendim pataklarım.”

Bunu deneyeceğinden kuşku yoktu. “Ne istiyorsun?” diye sordum tekrar. Bu tuhaf, neşe dolu kızın karşısında gitgide kafam karışıyordu.

“Okul gazetesinin editörüyüm,” diye açıklamaya girişti sanki dünyanın en olağan şeyiymiş gibi. “Bana bir iyilik yapacağını umuyordum. Her dönem okula geç başlayan yeni öğrencilerle röportaj yaparım, bilirsin işte, okuldakiler onları daha yakından tanıyabilsin diye. Tamam dersin seninle de bir röportaj yapmak istiyorum.”

Otuz saniye içinde ikinci şaşkınlığımı yaşıyordum. “Editör müsün?”

“Yani, muhabir desek daha doğru olur. Ancak diğerleri teknik işlerden nefret ettikleri için editörlüğünü de ben yapıyorum.”

“Gazetede?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Gazete muhabirleri genellikle gazetede çalışırlar, evet.”

“Ama... ben... şey sanmıştım...” Dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışarak içimden silkelendim. “Seni ponpon kızlarla gördüm,” dedim neredeyse onu suçlar gibi. Kenzie’nin ince kaşları kalktı.

“Ee, yani? Amigo kız olduğumu mu sandın?” Omuzlarını silkti. “Hiç benlik değil ama öyle düşündüğün için teşekkür ederim. Yükseklikle aram kötüdür, spor salonunda bile düşüp bir yerlerimi morartmadan zor yürüyebiliyorum. Ayrıca öyle olsa saçımı sarıya boyamam gerekirdi ki o da saç uçlarını yakıyor.”

Ciddi miydi yoksa dalga mı geçiyordu bilmiyordum ama daha fazla kalamazdım. “Dinle, yetişmem gereken bir yer var,” dedim. Yalan değildi, bu akşam kali eğitmenim Guro Javier’le dersim vardı ve gecikirsem elli sınav çekip yüz vuruş yapmak zorunda kalacaktım... tabii cömert gününe denk gelirim. Guro dakiklik konusunda ciddi. “Daha sonra konuşamaz mıyız?”

“Bana o röportajı verecek misin?”

“İyi, tamam, peki!” Öfkeyle tek elimi kaldırdım. “Peşimi bırakman için yeterli olacaksa, tamam.”

Yüzü neşeyle aydınlandı. “Ne zaman?”

“Ne bileyim.”

Bu yanıtlım moralini bozmaya yetmedi. Görünüşe göre hiç bir şey moralini bozmuyordu. Şimdiye kadar böylesine bariz bir kabalık karşısında inatla neşesinden taviz vermeyen biriyle karşılaşmamıştım. “Peki, telefonun var mı?” diye devam etti şüphe uyandıracak kadar keyifle. “Ya da istersen benimkini vereyim. Tabii bu da senin beni araman gerektiği anlamına geliyor...” Bana şüpheli bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı. “Ya da boş ver, sen sadece numaranı söyle. İçimden bir ses numaramı alnına dövme yaptırsam bile aramayı hatırlamayacağını söylüyor.”

“Keyfin bilir.”

Rakamları bir kâğıt parçasına yazarken bunun ne kadar garip bir durum olduğunu düşünmeden edemedim. Hoş bir kıza telefon numaramı veriyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve bir daha yapacağımı da sanmıyordum. Kingston’ın haberi olsa, beni

onunla konuşurken bile görse, kız arkadaşı olsun olmasın muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmem için elinden geleni yapardı. Kenzie yanıma gelip omzumun üzerinden bakmak için parmak uçlarında uzandı. Yumuşak, tüy gibi saçları koluma değince tenim karıncalandı, kalp atışlarım hızlandı. Elma, nane veya tatlı bir koku duyunca bir an ne yazacağımı unuttum.

“Eee.” Öne doğru biraz daha yaklaştı. İnce uzun parmağıyla kâğıt üzerindeki siyah kargacık burgacık yazıyı gösterdi. “Bu altı mı, sıfır mı?”

“Altı,” diye düzelttim ve aramızdaki mesafeyi açarak geri çekildim. Lanet olsun, kalbim hâlâ hızlı çarpıyordu. Bu da neydi şimdi?

Kâğıdı uzattım. “Artık gidebilir miyim?”

Bir an bozulmuş gibi görünse de tekrar sırtıtarak kâğıdı kot pantolonunun cebine soktu. “Sana engel olmayayım, sert çocuk. Bu akşam ararım, tamam mı?”

Karşılık vermeden yanından geçtim ve bu kez gitmeme izin verdi.

Kali acımasızdı. Turnuvaya bir haftadan az kalmıştı ve Guro Javier en iyi performansımızı sergilememiz için ne gerekiyorsa yapıyordu.

“Sopalar hareket etsin, Ethan,” diye bağırdı, iki elimizde kamış sopalarımızla yaptığım antrenmanı izlerken. Onaylarcasına başımı salladım ve rakibimin savunmasında açık ararken sopaları çevirerek hareketi sürdürdüm. Sopalar çıplak tenimizde çirkin izler bırakmasın ve rakibimize onu ciddi şekilde yaralamadan vurabilelim diye yastıklı hafif bir zırh giyiyor ve başımıza kask takıyorduk. Buna rağmen eve çoğunlukla şirin mor çürüklerle, Guro’nun deyişiyle, “cesaret nişanlarıyla” geliyordum.

Antrenman partnerim öne atıldı. Kenara kaydım ve sopalar-dan biriyle hamlesini keserken elimdeki diğer sopayla kaskına üç hızlı darbe indirdim.

“Güzel!” diye seslendi Guro’ya ve sonlandırmak için “Ethan, sopalarına dikkat et. Öyle durmalarına izin verme, sürekli hareket

ettir, sallamayı sürdür. Chris, bir sonrakinde kenarları kolla; geri çekilip sana vurmasına izin verme.”

“Tamam, Guro,” dedik ikimiz birlikte. Birbirimizi selamladık ve karşılaşmayı sonlandırdık. Köşeye çekildim ve asılarak kaskımı çıkarıp serin havanın yüzüme çarpmasına izin verdim. Sert ve agresif diyebilirlerdi ama bunu seviyordum. Etrafta uçuşan sopalar, adrenalin patlaması, silahının bir başkasının zırhında hayati bir noktaya vurmasıyla çıkardığı ses... bundan daha büyük bir heyecan yoktu. Buradayken sadece Guro Javier’in eğitmenliğinde bir öğrenciydim. Yalnızca kali yaparken hayatımı, okulumu, sürekli yargılayan bakışları untabiliyor ve kendim olabiliyordum.

Sopalarla başkasını alt etmek ise bastırılmış saldırganlığımı dindirebilmem için muhteşem bir yöntemdi.

“Güzel dersti, çocuklar,” diye seslendi Guro salonun önüne geçmemizi işaret ederek. Başımızı eğerek ve sopalarımızdan birini kalbimize, diğerini alnımıza dokundurarak eğitmenimizi selamlarken sözlerini sürdürdü. “Turnuvarım bu cumartesi olduğunu unutmayın. Gösterilerde yer alacakların pratik yapmak ve hareketlerin üzerinden bir kez daha geçmek için erkenden orada olmasını istiyorum. Ayrıca, Ethan,” bana baktı, “çıkmadan önce seninle konuşmam lazım. Ders bitmiştir, çocuklar.” Ellerini çırpı ve grubun geri kalanı heyecanla turnuvadan ve kaliyle alakalı başka şeylerden bahsederek dağılmaya başladı. Zırhımı çıkardım ve dikkatlice matların üzerine bırakıp bekledim.

Guro’nun işaretiyle duvarın yanında dağınık duran yumruk eldivenlerini ve kamyş sopaları toplayarak peşinden köşeye gittim. Malzemeleri raflara yerleştirdikten sonra dönüp baktığımda Guro’yu, ciddi bir ifadeyle beni izlerken buldum.

Guro Javier iri bir adam değildi; hatta çıplak ayakla ona birkaç santim fark atıyordum ki ben de çok uzun sayılmazdım. Bir defans oyuncusu kadar iri olmasam da oldukça formdaydım ama sonuçta vücut çalışıyordum, Guro ise ince kaslı bir yapıya sahipti ve ömrümde gördüğüm en zarif insandı. Antrenman yaparken veya

ısınıırken bile, hâlâ ustalaşmam gereken ve asla o seviyeye ulaşamayacağımdan korktuğum bir hızla silahlarını döndürürken, bir dansçı gibi görünürdü. Üstelik bir kobra gibi vurabilirdi; önünde durup sana bir hareketi gösterirken nasıl olduğunu anlamadan kendinizi yerde bulurdunuz. Guro'nun yaşını tahmin etmek zordu; siyah kısa saçlarının arasında beyazlamış tutamlar ve gözleriyle ağzının çevresinde mimik çizgileri vardı. Beni fazla zorlardı, diğerlerinden daha çok zorlardı, hareketlere çalıştırır ve bir diğerine geçmeden önce o tekniği mükemmele yakın yapmam için ısrar ederdi. Öğrencileri arasında ayırım yapıyor değildi ama sanırım bunu diğer öğrencilerden daha çok istediğimi, buna onlardan daha fazla ihtiyacım olduğunu anlamıştı. Bu benim için sadece bir hobi değil, bir gün hayatımı kurtarabilecek becerilerdi.

"Yeni okulun nasıl?" diye sordu ciddi bir şekilde. Omuzlarımı silkmek üzereyken kendime engel oldum. Eğitmenim karşısında huysuz alışkanlıklarımı sergilememek için çok gayret ediyordum. Ona bir omuz hareketinden ve tek hecelik bir karşılıktan daha fazlasını borçluydum.

"Fena değil, Guro."

"Öğretmenlerinle iyi geçiniyor musun?"

"Çabalıyorum."

"Hımm." Guro istifini bozmadan bir kamış aldı ve uzaklara dalmış görünmesine rağmen sopayı havada çevirdi. Düşünürken, bir tekniği gösterirken veya bizimle konuşurken bile bu sopa çevirme hareketini sık sık yapardı. Alışkanlıktan olsa gerekti; yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

"Annenle konuştum," diye sakince devam edince midem kasıldı. "Okuldaki gelişmelerle ilgili beni haberdar etmesini rica etmiştim. Senin için endişeleniyor ve duyduklarımın hoşuma gittiğini söyleyemem." Havada dönen sopa bir an durdu ve Guro dosdoğru bana baktı. "Kaliyi şiddet için öğretmiyorum, Ethan. Başka bir kavga ya karıştığını veya notlarının düştüğünü duyarsam kali

antrenmanlarına değil, okula odaklanman gerektiği sonucuna varırım. Gösteriye çıkamazsın, anlaşıldı mı?”

Bir an nefes alamadım. *Harika. Çok teşekkürler, anne.* “Evet, Guro.”

Onaylarcasına başını salladı. “Sen iyi bir öğrencisin, Ethan. Senin başka alanlarda da başarılı olmanı istiyorum, tamam mı? Her şey kaliden ibaret değil.”

“Biliyorum, Guro.”

Elindeki sopa yine havada dönme hareketine başladı ve Guro çıkabileceğimi söylercesine başını salladı. “O zaman cumartesi görüşürüz. Unutma, en az otuz dakika önce orada olacaksın!”

Başımla selamladım ve soyunma odasına geçtim.

Telefonu çıkardığımda yeni bir mesaj bildirimiyle yanıp söndü ancak numara tanıdık değildi. Şaşırarak sesli mesajlarımı kontrol edince tanıdık, aşırı mutlu bir sesle karşılandım.

“Selam, sert çocuk, bana bir röportaj borçlu olduğunu unutma. Akşam bankaları soyup arabaları çaldıktan sonra beni ararsın. Görüşürüz!”

İnledim. Onu unutmuştum. Telefonu çantama koyduktan sonra çantayı omzuma attım, tam çıkmak üzereydim ki ışıklar titreşip söndü.

Hah, çok güzel. Muhtemelen Redding'dir, aklınca yine beni korkutmaya çalışıyor. Gözlerimi devirerek adım ve kıs kıs gülme sesleri duymayı bekledim. Antrenman partnerim Chris Redding kendini muzip biri olarak görürdü ve antrenmanda canına okuyanları hedef seçmeyi severdi. O kişi genellikle ben olurdum.

Kıpırdamadan tetikte kalarak nefesimi tuttum. Sessizlik devam ederken kızgınlığım yerini huzursuzluğa bıraktı. Elektrik düğmesi kapının yanındaydı; dolapların arasındaki boşluktan görebiliyordum ve önünde duran kimse yoktu. Soyunma odasında yalnızdım.

Dikkatlice çantayı omzumdan indirdim, fermuarını açtım ve her ihtimale karşı kamış ~~sopalarından~~ ^{birini} ~~çıkardım.~~ ^{çıkardım.} Sopa'yı önümde tutarak yavaşça ilerlerken dolap sırasının etrafına göz

gezdirdim. Hiç şaka kaldıracak havamda değildim. Redding ortaya atılıp “rah” diye bağırarak olursa sopayı kafasının tepesine yiyecekti, sonradan özür dilerdim.

Yukarıda bir yerden alçak bir vızıltı sesi duyuldu. Başımı kaldırdığım sırada küçük bir şey kanat çırparak tepeden doğruca yüzüme düşmek üzereyken geriye sıçradım ve o küçük şey çırpınarak sersem bir kuş gibi yere yığıldı.

Yeniden üzerime atılmaya kalkışınca diye vurmaya hazır bir şekilde elimde sopayla yanma yaklaştım. Üzerine yığıldığı betonda hafifçe kıpırdandı. Koca bir eşekarısı veya kanatlı bir örümceğe benziyordu. Gördüğüm kadarıyla yeşil, uzun bacaklı, iki şeffaf kanadı sırtında büzüşmüş duran bir şeydi. Öne doğru bir adım atıp sopamın ucuyla dürttüm. İnce, uzun koluyla güçsüz bir biçimde kamış sopaya vurdu.

Bir kanatlı peri mi? Burada ne işi var? Saldırıya uğradıklarında veya canları sıkıldığında fena şekilde kafa bulabilmelerine rağmen kanatlı periler diğer perilerle kıyaslandığında genellikle zararsızdı. Ayrıca küçük olsun olmasın neticede periydiler. Şeytan diyordu ki bunu ölü bir örümcek gibi bankın altına it ve pikabına bin git. O sırada yüzünü yerden kaldırıp kocaman, ürkek gözlerle bana baktı.

Bu, Todd'ın arkadaşı Diken'di. En azından aynı peri olduğunu sanıyordum; tüm kanatlı periler gözüme aşağı yukarı aynı görünüyordu. Ancak sivri uzun suratını, pofuduk sarı karahindiba saçlarından tanımıştım. Ağzı kıpırdadı, irice açıldı ve kanatları hafifçe vızıldadı ama kaldıramayacak kadar zayıf görünüyordu.

Kaşlarımı çatıp numara yapma ihtimaline karşı kamışımı önümde tutarak daha iyi görebilmek için yere çömeldim. “Buraya nasıl girdin?” diye fısıldadım sopayla yavaşça dürterek. Sopanın ucuna vurdu ama yerden kıpırdamadı. “Beni mi takip ediyordun?”

Karmaşık bir vızıltı çıkardı ve yere yığıldı, görünüşe göre bitkin düşmüştü. Ne yapacağımı bilemeyecek tereddüt ettim. Başının dertte olduğu açıktı ama periye yardım etmek yıllardır kendime

öğrettiğim tüm kurallara aykırıydı: Dikkatlerini üzerine çekme. Peri Halkı'yla etkileşimde bulunma. Asla bir anlaşma yapma ve asla yardımlarını kabul etme. En akıllıca şey, arkama bile bakmadan oradan uzaklaşmak olurdu.

Öte yandan, sadece bu seferliğine bu kanatlı periye yardım edersem bana borçlanmış olurdu ve ben de karşılığında ondan bir şeyler isteyebilirdim. Beni rahatsız etmemesini veya Todd'ın peşini bırakmasını ya da melezin ona yaptırdığı şey her neyse buna bir son vermesini isteyebilirdim.

Hatta daha da iyisi, kimseye ablamdan veya benimle bağlantısından bahsetmemesini isteyebilirdim.

Bu aptalca, dedim kendi kendime, hâlâ sopama tutunarak kalkmaya çalışan kanatlı periyi izlerken. Periler sana borçlu olsalar bile herhangi bir pazarlığı kendi çıkarlarına göre çarpıtacaklarını biliyorsun. Bu işin sonu kötü biter.

Aman. Ne zaman akıllıca bir şey yaptığım görülmüştü ki?

İç çekerek yere eğildim ve kanatlı periyi kanatlarından tutarak yukarı kaldırdım. Sebebinin ne olduğunu anlamadığım bir sersemlikle gevşek bir şekilde sallandı. Bana mı öyle geliyordu yoksa peri neredeyse... şeffaf mı görünüyordu? Sadece kanatları değil; kendisi de bulanık bir fotoğraf karesi gibi bir netleşip bir bulanıklaşıyordu.

Sonra baygın kanatlı perinin ötesinde, soyunma odasının diğer ucundaki karanlıkta gizlenen bir şey gördüm. Solgun, hayaletimsi ve uzun saçları sis gibi başının etrafını çevreleyen bir şeydi.

“Ethan?”

Guro'nun sesi soyunma odasında yankılanınca o şey yok oldu. Hızla çantamın fermuarını açtım ve kanatlı periyi çantamın içine tıktığım sırada eğitimcim kapı eşiğinde belirdi. Beni görünce gözleri kısıldı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu, çantayı omzuma asıp öne doğru bir adım attığım sırada. Benim hayal gücüm müydü, yoksa ürpertici hayaletimsi şeyin olduğu köşeye mi bakmıştı? “Bir şey

duyduğumu sandım. Chris ortaya atılmaya hazır pusuda beklemiyor, değil mi?”

“Hayır, Guro. Sorun yok.”

Çantamla birlikte omzuna çarparak yanından geçmek zorunda kalmamak için kapının eşiğinden çekilmesini bekledim. Kalbim hızla çarpıyordu ve tüylerim hâlâ diken dikendi. Odada hâlâ yalnız değildim; o şeyin soğuk bakışlarını enseme dikip bizi izlediğini hissedebiliyordum.

Guro’nun gözleri kısılarak yine köşeye kaydı. “Ethan,” dedi alçak sesle, “dedem bir *Mang-Huhula*’ydı; ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Sabırsızlığımı belli etmemeye çalışarak onaylarcasına başımı salladım. *Mang-Huhula* kabilenin ruhani lideriydi; bir çeşit inanç şifacısı veya falcı olarak bilinirdi. Guro da bir *tuhon*’du, yani kendi kültürünü ve geleneklerini sonraki nesillere geçirerek geleneği canlı tutuyordu. Bize bundan daha önce de bahsetmişti; neden bana şimdi tekrar bunu hatırlattığından emin değildim.

Guro, “Dedem bilge bir adamdı,” diye devam ederken gözlemin içine bakıyordu. “Sadece gözlerine güvenmememi söylerdi. Gerçekten görebilmek için bazen görünmez olanlara da inanman gerekir, derdi. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Arkamda nemli bir bezin betona değmesi gibi belli belirsiz bir kayma sesi duydum. Tüylerim ürperdi. Kamışımı alıp arkama dönme isteğime tüm gücümle direndim. “Sanırım, Guro.”

Guro bir an duraksadı, sonra belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla geri çekildi. Görünüşe bakılırsa bir şeyi gözümünden kaçırmıştım ya da dikkatimin gerçekten dağınık olduğunu fark etmişti. Ancak sadece, “Yardıma ihtiyaç duyduğunda söylemen yeterli, Ethan. Bir sorunun olursa bana gelebilirsin. Her ne olursa olsun, küçük veya çılgınca bir şey de olabilir, fark etmez. Bunu unutma,” demekle yetindi.

Arkamdaki şey her neyse daha da yaklaştı. Kamışımı omzuma çarparak başımla onayladım. “Unutmam, Guro.”

“Hadi, o zaman.” Guro başıyla işaret ederek kenara çekildi. “Evine git. Turnuvada görüşürüz.”

Arkaya bakmamak için kendimi zor tutarak aceleyle odadan çıktım. Pikabıma varana kadar durmadım.

Eve gelir gelmez telefonum çaldı.

Yatak odamın kapısını kapadıktan sonra spor çantamı yatağın üzerine bıraktım ve içeriden bir yerden gelen kanat vızıltılarını dinledim. Görünen o ki kanatlı peri hâlâ yaşıyordu ama muhtemelen giyilmiş spor şortları ve terli tişörtlerle bir çantanın içine tıklmaktan hoşnut değildi. Bu düşünce karşısında kendi kendime sırtırken titreşen telefonuma baktım. Yine o bilmediğim numaraydı. Bir iç çektim ve telefonu kulağıma götürdüm.

“Tanrım, ısrarcısın,” dedim ve hattın diğer ucunda bir kıkırdama sesi duydum.

“Muhabirlere özgü bir yetenek,” diye karşılık verdi. “Her haber sunucusu şiddet, kaçırılma ve ölüm tehditlerinden korkup kaçsaydı haber diye bir şey olmazdı. Hikâye koparmak için çok cesur olmak zorundalar. Kendini gerçek dünyaya hazırlık olarak gör.”

“Çok onur duydum,” dedim duygusuz bir şekilde. Bir kahkaha patlattı.

“Her neyse, yarın boş musun? Okuldan sonra falan? Kütüphanede buluşabiliriz ve bana şu röportajı verebilirsin.”

“Neden?” diye sordum spor çantamdan gelen öfkeli vızıltıyı duymazdan gelip kaşlarımı çatarak. “Sorularını şimdi sor ve olsun bitsin.”

“Ah, hayır, mecbur kalmadıkça asla telefonda röportaj yapmam.” Vızıltı sesi daha da yükseldi ve çantam sarsılmaya başladı. Çantaya vurunca sinirle ciyakladı.

Spor çantamla aramda geçen saçma mücadeleden habersiz, “Telefon röportajları kişisellikten çok uzak,” diye devam etti Kenzie. “Röportaj yapacağım kişiye bakıp tepkilerini, düşüncelerini ve hislerini görmek isterim. Bunu telefonda yapamam. O yüzden

yarın kütüphanede buluşuyoruz, tamam mı? Son dersten sonra. Orada olacak mısınız?”

Kenzie'yle baş başa bir toplantı. Kalbim bu düşünce karşısında giderek hızlandı ve soğukkanlılıkla bunu bastırdım. Evet, Kenzie hoştu, zekiydi, popülerdi ve inanılmaz çekiciydi. Bunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Ayrıca çok zengindi ya da ailesi zengindi, her neyse. Kulağıma gelen bazı duyumlara göre babasının üç malikânesi, bir özel jeti vardı ve Kenzie sırf kendisi istediği için devlet okuluna gidiyordu. Normale yakın biri olsam bile Mackenzie St. James benim dengim değildi.

Hem böylesi daha iyiydi. Bu kızın yanındayken rahat olamazdım, bir anlığına bile gardımı düşüremezdim. İnsanların bana yaklaşmasına izin verdiğim an perilerin hedefi oluyorlardı. Bunun olmasına bir daha izin vermeyecektim.

Çantam beş santim ileri sıçrayıp pat diye şiltenin üzerine düştü. İrkilerek çantaya uzandım ve yere zıplamadan önce geri çektim. “Tamam,” dedim dikkatim dağınık bir şekilde düşünmeden. “Her neyse. Orada olacağım.”

“Muhteşem!” Kenzie'nin gülümsediğini hissedebiliyordum. “Teşekkürler, sert çocuk. Yarın görüşürüz.”

Telefonu kapadım.

Pencereden baktığımda dışarıda şimşek çakıyor, fırtınanın yaklaştığını haber veriyordu. Kamış sopamı alarak kendimi hazırladım ve tek bir hareketle hızlıca spor çantamın fermuarını açıp kötü bir koku dalgasıyla beraber kızgın, vızıldayan kanatlı periyi odamın içine saldım.

Beklendiği gibi peri dosdoğru pencereye yöneldi fakat pervaz boyunca uzanan tuz birikintisini fark ettiği an yön değiştirdi. Bu kez kapıya doğru fırladı ama kapı çerçevesinin tepesinde demir bir at nalı, kapı kolunda ise sarmal şeklinde metal bir tel vardı. Çılgına dönmüş bir eşekarası gibi tavanda vızıldayıp durdu, sonra nihayet süzülerek karyolaya indi ve karyolanın direğine kondu. Kollarını kavuşturarak bana sinirli, sabırsız bir bakış attı.

Pis pis güldüm. “Şimdi daha iyisin galiba? Ben diyene kadar buradan çıkmak yok, o yüzden otur ve rahatla.” Kanatlı perinin kanatları titreyince üzerime atılmaya karar verirse diye vurmaya hazır bir şekilde kameşımı öne uzattım. “Orada senin hayatını kurtardım,” diye hatırlattım periye. “O yüzden sanırım bana bir şey borçlusun. Bu işler genellikle böyle yürür. Sen bana hayatını borçlusun ve karşılığını şimdi istiyorum.”

Sinirlenmesine rağmen bacak bacak üstüne attı ve somurtarak karyolanın başına oturdu. Gardımı biraz da düşürdüm. “Pazarlığın o tarafında olmak sinir bozucu, değil mi?” Halimden memnun bir şekilde çalışma masama yaslandım.

Kanatlı peri öfkeyle yüzüme baktı, sonra bariz bir şekilde, *Ee? Ne istiyorsan söyle*, dercesine sabırsız bir hareketle tek kolunu kaldırdı. Onu gözümün önünden ayırmaksızın odanın diğer yanına yürüdüm ve öfkeli perilerden ziyade meraklı ebeveynlerim içeri girmesini diye kapıyı kilitledim. Hayat borcu olsun veya olmasın, kanatlı peri evin diğer odalarına kaçmayı başarırsa vereceği hasarı tahmin bile etmek istemiyordum.

“Diken, değil mi?” diye sordum masamın başına geri dönerek. Kanatlı perinin başı evet dercesine bir kere sallandı. Ona Meghan’ı sorsam mı diye düşündüm ama vazgeçtim. Anladığım kadarıyla kanatlı periler zor anlaşılabilirliğiyle biliniyorlardı ve dikkat süreleri çok kısaydı. Onlarla uzun uzadıya sohbet etmek neredeyse imkânsızdı çünkü cevabın hemen ardından soruyu unutmaya meyilliydiler.

“O zaman Todd’ı tanıyorsun?”

Kanatlı peri vızıldayıp onaylarcasına başını salladı.

“Son zamanlarda onun için neler yaptın?”

Sonuç karmakarışık, tiz sesli sözcük ve cümle yığınları oldu. O kadar hızlı konuşuyordu ki başım döndü. Tam gaz konuşan bir sincabı dinlemek gibiydi. “Tamam, yeter!” dedim ellerimi havaya kaldırarak. “Düşünemedim.” *Yanıt evet veya hayır olacak sorular, Ethan, unuttun mu?* Kanatlı peri kafası karışmış bir şekilde

kaşlarını çattı ama görmezden gelip devam ettim. “Demek bugün beni takip ediyordun?”

Bir kez daha başını salladı.

“Neden...”

Kanatlı peri dehşet içinde tiz bir sesle ciyaklayarak odanın içinde delicesine vızıldadı; duvarların hizasında uçarken neredeyse bana çarpıyordu. Kulak tırmalayan sesiyle anlaşılabilir sözcükler savurarak vızıltıyla geçerken elimle başımı kapayıp eğildim. “Tamam, tamam! Sakin ol! Sorduğum için özür dilerim.” Sonunda başını iki yana sallayarak ve gözleri kafatasından pörtleyerek bir köşede asılı durdu. Dikkatle onu izledim.

Hah. Bu... ilginçti. “Bu da neydi böyle?” diye sordum. Kanatlı peri vızıldadı ve kanatları titreyerek kollarını kendi etrafına sardı. “Bu gece peşinde bir şey vardı, değil mi? Soyunma odasındaki o şey seni kovalıyordu. Demek bir Demir periyi kızdırdın, ha?” Böyle bir tepki uyandırabilecek tek yaratık Demir Kraliçe’nin divanındaki periler olabilirdi. Olurulmaz’da nasıldı bilmiyordum ama burada eskiden beri var olan periler ile Demir periler hâlâ çok iyi geçinemiyorlardı. Genellikle iki grup da birbirinden kaçmıp birbirini yok sayıyordu. Ancak periler döneke, zararlı ve şiddetliydi ve aralarında yine de sıklıkla ölümcül şekilde son bulan kavgalar olurdu.

Ancak kanatlı peri ciyaklayarak ve ince kollarını çırparak başını iki yana salladı. Kaşlarımı çattım. “O bir Demir peri değildi,” diye tahminde bulundum ve başını yeniden şiddetle iki yana salladı. “Peki, neydi?”

“Ethan?” Biri kapıyı tıklattı ve babamın sesi odanın içinde duyuldu. “Orada mısın? Kiminle konuşuyorsun?”

Yüzümü buruşturdum. Annemin aksine babam kişisel alanıma izinsiz girmekte bir sakınca görmezdi. Ona kalsa bir kapım bile olmazdı. “Telefondayım, baba!” diye seslendim.

“Ha. İyi, akşam yemeği hazır. Arkadaşına onu geri arayacağını söyle, tamam mı?”

Homurdandım, sonra adım seslerinin koridorun sonuna doğru uzaklaştığını duydum. Kanatlı peri hâlâ köşede dururken siyah iri gözleriyle beni izliyordu. Korkmuştu, peri olmasına ve muhtemelen masum insanları milyonlarca kez kötü oyunlarına alet etmesine rağmen bir an kendimi zorba gibi hissettim.

Bir iç çektim. “Bak ne diyeceğim?” dedim pencerenin yanına giderek. “Boş ver. Aptallık ettim. Hayat borcun olsun veya olmasın, hiçbirinize bulaşmayacağım.” Tuz birikintisini kenara ittim, pencerenin kolunu çevirip iterek açtım, beraberinde içeri serin ve yağmur kokulu bir hava dalgası girdi. “Git buradan,” dedim, şaşkınlıkla gözlerini kırıştıran kanatlı periye. “Bana borcunu geri ödemek mi istiyorsun? O melez için yaptığın şey her neyse buna bir son ver. Bir daha asla onun veya benim etrafımızda dolaşmanı istemiyorum. Şimdi bas git.”

Başımın sertçe pencereyi işaret edince kanatlı peri tereddüt etmedi. Camın içinden geçer gibi başımın yanından hızla geçip gitti ve gecenin içinde gözden kayboldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEKLENMEDİK MİSAFİR

Fırtınalar daima canımı sıkardı. Yani her zamankinden daha fazla.

Sebebini bilmiyorum; belki bana bataklıkta ki çocukluğumu hatırlattığı içindi. Küçük çiftliğimiz çok yağış alırdı ve hep yağmur damlalarının teneke çatımıza vurarak çıkardığı gürültüyle uykuya daldım. Belki de çok küçükken yatağımdan kalkıp ablamın odasına gittiğim ve gök gürlediğinde bana sarıldığı ve ben uykuya dalana kadar bana masallar anlattığı içindi.

O günleri hatırlamak istemiyordum. Bana, onun artık burada olmadığını ve bir daha asla olmayacağını anımsatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Son tabağı da bulaşık makinesine koydum ve ayağımla vurarak kapağını kapadığım sırada gök gürültüsünün etkisiyle ışıklar titreşince irkildim. Umarım elektrikler bu kez kesilmezdi. İsterseniz paranoyak deyin ama karanlıkta sadece bir mumla dolaşırken perilerin saldırıya hazır bir şekilde loş köşelerde ve karanlık banyolarda pusuya yatacaklarından emindim.

Masayı topladıktan sonra oturma odasına geçtim ve kanepeye çöktüm. Babam çoktan işe gitmişti ve annem üst kattaydı,

dolayısıyla televizyonu açtığım ve fırtınanın gürültüsünü bastırması için sesini yükselttiğim sırada ev oldukça sessizdi.

Kapı zili çaldı.

Duymazdan geldim. Kapının benim için çalmadığı kesindi. Arkadaşım yoktu; kimse soğuk ve tuhaf bir çatlakla takılmak için evine gelmezdi. Büyük olasılıkla komşumuz Bayan Tully'ydi; annemin arkadaşıydı ve jaluzilerinin arasından bana ters ters bakmayı severdi. Sanki evine yumurta fırlatacağımdan veya gürültücü minik köpeğini tekmeleyeceğimden korkuyordu. Beni hizaya sokacak birkaç iyi askeri okul bildiğini iddia ederek anneme, benimle nasıl baş edeceği konusunda tavsiyeler vermeyi severdi. Muhtemelen elinde bir şemsiye ve fazladan bir paket mumla kapımıza dayanmıştı ve içeri girip muhtemelen benimle ilgili dedikodu yapmak için fırtınayı bahane gösterecekti. Homurdandım. Annem ona gezintiye çıkmayı teklif edecek kadar nazikti ancak ben öyle değildim. Bence dışarıda dikilmesinde hiçbir sakınca yoktu.

Kapı zili tekrar çaldı, bu kez daha yüksek ve daha ısrarcıydı.

Annem tiz bir sesle yukarıdan, "Ethan!" diye seslendi. "Şuna bakar mısın, lütfen? Dışarıdaki her kimse yağmurda bekletme!"

İç çekerek zorla ayağa kalktım ve karşımda onaylamaz bakışlarıyla tombul, yaşlı bir kadın görmeyi bekleyerek kapıyı sertçe açtım. Ancak gelen Bayan Tully değildi.

Todd'dı.

Önce onu tanıyamadım. Üzerinde kendisine iki beden büyük gelen kocaman bir kamuflaj ceket vardı ve kapüşonu gözlerinin önüne düşüyordu. Elini kaldırıp kapüşonu geri çektiğinde verandanın ışığı gözlerini aydınlattı ve gözleri turuncu turuncu parladı. Saçı ve kürklü kulakları ıslanmıştı, kabanına sarılırken her zamankinden daha da ufak görünüyordu. Arkasındaki çimlerin üzerinde yan yatmış, tekerleri yağmurun altında dönen bir bisiklet duruyordu.

"Oh, iyi bari, doğru evmiş." Todd loş ışıkta köpekdişleri parlayarak bana sırıttı. Kapüşonunun içinden iri siyah gözlerini kırkıpştıran mor tenli bir kanatlı peri çıkınca irkildim. "Hey Ethan!"

dedi melez, şen şakrak bir sesle evin içine göz atarak. “Hava ne kötü, değil mi? Şey, içeri gelebilir miyim?”

Kapıyı anında yüzüne kapayarak arada sadece öfkeli bakışlarımı görebileceği birkaç santimlik boşluk bıraktım. “Burada ne arıyorsun?” diye tısladım. Ses tonum karşısında kulaklarım havaya dikti, korkmuş görünüyordu.

“Seninle konuşmam gerek,” diye fısıldadı arkaya bakarak. “Önemli bir konu, yardım edebilecek tek kişi sensin. Lütfen, içeri girmeme izin ver.”

“Asla.” İçeri girmesine engel olacak şekilde ayağımı kapının kenarına sertçe dayadım. “Onlar’la başın dertteyse, bu işe bu laştığın için bu senin sorunun. Daha önce de söylemiştim; beni karıştırma.” Todd’ın kapüşonunun altına sinmiş, dikkatle izleyen kanatlı periye ters ters baktım. “Haydi yoluna. Evine git.”

“Gidemem!” Todd gözlerini fal taşı gibi açarak telaş içinde öne yaslandı. “Eve gidemem çünkü *Onlar* beni bekliyor.”

“Kim?”

“Bilmiyorum! Garip, ürpertici, hayaletimsi *şeyler*. Dünden beri evimin etrafında geziniyor, beni izliyor ve giderek yaklaşıyorlar.”

Karnımda bir soğukluk hissettim. Arkasındaki yağmurlu sokaklarda gözlerim bir hareket, gerçekte orada var olmayan şeylerin gölgelerini aradı. “Ne yaptın?” diye homurdandım korkudan sinen yarı *phouka*’ya² ters ters bakarak.

“Bilmiyorum!” Todd çaresiz ve yardıma muhtaç bir hareket yaptı, kanatlı peri arkadaşı da ciyakladı. “Daha önce hiç bu tür peri görmedim. Sürekli beni takip ediyorlar, izliyorlar. Bence bizim peşimizdeler,” diye sürdürdü omzundaki periyi işaret ederek. “Mekke ve Böcek de korkuyor. Diken’i ise hiçbir yerde bulamıyorum.”

2 İrlanda mitolojisinde şekil değiştirebilen, siyah at, keçi ya da tavşan görünümüne bürünebilen yaratıklar. Kırsal ya da denizci topluluklara yardımcı olabildikleri gibi sorun da çıkarabilen bu yaratıklar hem iyi hem de kötü şans getirebilirler. (ed.n.)

“O yüzden ailemi de bu işe bulaştırmak için *buraya* geldin. Sen deli misin?”

“Ethan?” Annem arkamda belirerek omzumun üzerinden dışarıya baktı. “Kiminle konuşuyorsun?”

“Hiç kimseyle!” Ama artık çok geçti; onu görmüştü.

Todd yanımdan uzanıp içeri bakarak utangaç bir gülümsemeyle el salladı. “Şey, merhaba, Ethan’ın annesi,” diye selam verdi aniden kibarca ve etkileyici bir şekilde. “Ben, Todd. Bu akşam Ethan’la birbirimize notlarımızı verecektik ama buraya gelirken yolda biraz yağmura tutuldum. Önemli değil, yağmurda ve soğukta şehrin bir ucundan diğer ucuna bisiklet sürmeye alışkınım.” Burununu çekti ve kederle arkasındaki çamurda yan yatmış bisikletine baktı. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi şimdiye kadar gördüğüm en acınası köpek yavrusu bakışlarıyla bakarak. “Geç oldu. Sanırım artık eve gitsem iyi olacak...”

“Ne? Bu havada mı? Hayır, Todd, hasta olursun.” Annem beni kapının önünden kışkışlayarak basamaklarda duran yarı *phouka*’yı işaret etti. “İçeri gir ve kurulan. Annen baban nerede olduğunu biliyor mu?”

“Teşekkür ederim.” Todd kapının eşiğinden içeri seğırtirken sırtıttı. Onu yeniden dışarıdaki yağmurun altına itmemek için yumruklarımı sıktım. “Ayrıca, evet, sorun yok. Anneme bir arkadaşımın evine gittiğimi söylemiştim.”

“O zaman yağmur dinmezse bu gece burada kalabilirsin,” dedi annem benim adıma karar vererek. “Ethan’ın yedek bir uyku tulumu var, onda yatabilirsin, yarın da pikabıyla okula gidersiniz.” Annem, iyi davranmazsam sonuçlarına katlanacağımı temin edercesine delici bakışlarını yüzüme dikti. “Senin için sorun olmaz, değil mi?”

Bir iç çektim. “Her neyse.” Memnun bir şekilde gözlerini benden kaçırarak Todd’a baktım, kafamı çevirdim ve beni takip etmesi için işaret ettim. “Hadi, o zaman. Ben de şu uyku tulumunu çıkarayım.”

Odama giderken peşimden geldi, eşikten içeri girdiği sırada hevesli bakışlarla etrafı inceliyordu. Kapıyı hızla çarpmamla yerinden sıçradı. Başımı çevirip ters ters yüzüne baktım.

“Pekâlâ,” diye homurdandım üzerine yürüyüp onu duvara doğru sıkıştırarak. “Konuş bakalım. Buraya kadar gelip başına açtığın belaya ailemi de bulaştıracak kadar önemli olan kahrolası şey neymiş?”

“Ethan, bekle.” Todd pençeli ellerini havaya kaldırdı. “Sen haklıydın, tamam mı? Perilerle uğraşmamalıydım ama geriye dönüp... yaptığım şeyi düzeltmek için artık çok geç.”

“Ne yaptın?”

“Dedim ya, bilmiyorum!” Melez sinirle köpekdişlerini gösterdi. “Ufak tefek şeyler, daha önce yapmadığım bir şey değil. Birkaç oyunuma yardım etmeleri için Diken, Menekşe ve Böcek’le yaptığım minik anlaşmalar, hepsi bu. Ama bence daha büyük bir şeyin dikkatini çektik ve şimdi sanırım başım gerçekten belada.”

“Bu konuda *benim* ne yapmamı istiyorsun?”

“Ben sadece...” Todd kaşlarını çatarak durdu. “Dur bir dakika,” diye mırıldandı ve kapüşonunu geriye itti. Kapüşon boş bir şekilde geriye düştü. “Menekşe? O nereye gitti?” dedi kabanını üzerinden çıkarıp silkeleyerek. “Birkaç dakika önce buradaydı.”

Ona pis pis sırttım. “Kanatlı peri arkadaşın mı? Evet, pardon, sokak kapısındaki engelden geçemedi. Hiçbir peri iznim olmadan eşikten içeri giremez, o şeyin evimin içinde serbestçe dolaşmasına izin verecek değildim. Ne yazık ki aynı engel melezler üzerinde işe yaramıyor.”

Gözleri fal taşı gibi açılarak bana baktı. “Hâlâ dışarıda mı?”

Pervazının önüne yeni bir tuz hattı dökülmüş pencereden bir tıklama sesi geldi. Sırlıslıkla olmuş kanatlı peri, küçük suratı asık bir biçimde camın dışından bize bakıyordu. Halimden memnun bir şekilde sırttım.

“Biliyordum,” diye fısıldadı Todd ve ıslak ceketini sandalyenin üzerine koydu. “Gelmem gereken doğru kişinin sen olduğunu biliyordum.”

Ona dikkatle baktım. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Sadece...” Kanatlı periye bir daha baktı. Peri yüzünü cama bastırınca Todd yutkundü. “Ben... şey... acaba onu içeri alabilir miyim? O şeylerin hâlâ dışarıda bir yerlerde olmasından korkuyorum.”

“Kabul etmezsem ben evet diyene kadar başımın etini yemeye devam edecek misin?”

“Sayılır, evet.”

Sinirle tuz birikintisini kenara ittim ve pencereyi açarak kanatlı periye kanat vızıltısı ve nemli hava eşliğinde içeri aldım. Odamda aynı gece iki peri; bu iş iyice kâbusa dönüyordu. “Sakın bir şeye dokunma.” Huysuzca Todd’ın omzuna konarken ona ters ters baktım. “Bir şeyim kaybolacak olursa senin için demirden antika bir kuş kafesim var.”

Kanatlı peri beni işaret edip kollarını sallayarak sinir bozucu vızıltılar çıkarınca Todd başını iki yana salladı. “Biliyorum, biliyorum! Ama o Demir Kraliçe’nin erkek kardeşi. Aklıma gelen tek kişi o.”

Demir Kraliçe’nin adını duyunca kalbim şiddetle tekledi. Gözlerimi kısıtım. “O da neydi?”

“Bize yardım etmelisin,” diye bağırdı Todd, ani öfkeme aldırmaksızın. “O şeyler peşimde ve hiç dost canlısı görünmüyorlar. Sen Demir Kraliçe’nin kardeşisin, perileri kendinden nasıl uzak tutacağını bilirsin. Onları benden de uzak tutacak bir şey ver. Sıradan engellerin faydası oluyor ama yeterince sağlam değiller. Daha güçlü bir şeye ihtiyacım var.” Kulağı kırıste, hevesli gözlerle öne eğildi. “Onlar’ı nasıl uzak tutacağını biliyorsun, değil mi? Bilmen gerek, hayatın boyunca bunu yaptın. Nasıl yaptığını bana da göster.”

“Unut gitsin.” Öfkeli gözlerimi ona çevirdim, kulakları bü-küldü. “Sana tüm sırlarımı versem ne olacak? Aptal oyunlarını sürdürmek için kullanacaksın. Sonrasında zarar göreğim bir şey için bildiğim her şeyi paylaşmayacağım.” Kulakları iyice sarktı. Kollarımı önümde kavuşturdum. “Peki ya senin şu küçük arkadaşların? Bildiğim engeller *tüm* perileri kapsıyor, sadece birkaçını değil. Onlara ne olacak?”

“Bir yolunu buluruz,” deyiverdi Todd. “Bir şekilde çaresine bakarız. Ethan, lütfen. Çaresizim. Ne istiyorsun benden?” Öne eğildi. “Bir ipucu ver. Bir tüyo. Şans kurabiyesine karalanmış bir not, ne olursa deneyeceğim. Bu seferlik yardım et, yemin ederim bundan sonra seni rahat bırakacağım.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ya arkadaşların?”

“Onların da seni rahat bırakmalarını garanti edeceğim.”

Derin bir iç çektim. Bu muhtemelen büyük bir aptallıktı ama köşeye sıkışmış hissetmenin, kimseden yardım isteyememenin ne demek olduğunu biliyordum. “Pekâlâ,” dedim isteksizce. “Yardım edeceğim. Ancak bugünden itibaren tüm pazarlıklara ve anlaşmalara bir son vereceğine yemin etmeni istiyorum. Bunu yapacaksam, artık İyi Komşular’dan ‘yardım almak’ falan yok, anlaşıldı mı?”

Kanatlı peri üzüntüyle vızıldadı ama Todd hiç tereddüt etmeden onaylarcasına başım salladı. “Anlaştık! Yani... evet. Yemin ederim.”

“Başka anlaşma veya pazarlık yok?”

“Başka anlaşma veya pazarlık yok.” İç çekti ve pençesiyle sabırsız bir hareket yaptı. “Artık lütfen işimize bakabilir miyiz?”

Sözünü tutabileceği konusunda ciddi kuşkularım vardı; yarı periler verdikleri sözlere saf periler kadar bağlı değillerdi ama başka ne yapabilirdim? Yardıma ihtiyacı vardı ve bir şeyler onu *takip ediyorsa* elim kolum bağlı oturamazdım. Gözlerimi ovuşturarak çalışma masama geri döndüm, alt çekmeceyi açtım ve bir kâğıt yığınının altındaki deri kaplı eski günlüğümü çıkardım. Bir anlığına duraksadıktan sonra öne doğru yürüdüm ve defteri yatağımın üzerine attım.

Todd gözlerini kırptırdı. “Nedir bu?”

“İyi Komşular’la ilgili tüm araştırmalarım,” dedim, kitaplı-
ğımdaki yarı boş defteri çekerek. “Bundan herhangi birine söz
edersen, senin fena benzetirim. Al.” Defteri ona fırlattım, tuhaf
bir şekilde kaptı. “Not al. Bilmen gerekenleri anlatacağım; gerisi
sana kalmış.”

O, yatağımın üzerinde heyecanla bir şeyler karalar, ben de
masama yaslanmış günlüğümden muskalar ve tarifler okurken
akşamın geri kalanını odamda geçirdik. Tuz, demir, kıyafetleri
tersyüz giymek gibi yöntemleri açıkladım. Birlikte, perileri eve
çekebilecek bebek, parlak şeyler, bol miktarda şeker ve bal gibi
şeyleri gözden geçirdik. Kitaptaki en güçlü koruma yöntemi olan,
evin etrafında yetiştirilecek ve kapladığı alandaki her şeyi perilere
görünmez kılacak bir zehirli mantar çemberi kurmaktan söz ettik.
Ancak bu büyü aşırı karmaşıktı, nadir bulunan, imkânsız dene-
bilecek malzemeler içeriyordu ve ancak ayın küçüldüğü gece bir
*druid*³ veya cadı tarafından güvenle icra edilebilirdi. Yerli bir cadı
tanımadığım ve elimde tek boynuzlu at boynuzu tozu bulunmadığı
için yakın gelecekte böyle bir büyü yapmayacaktık. Bunun dışında,
hayal kırıklığına uğramış Todd’a, evinin etrafını zehirli mantar
çemberi yerine demir çitlerle çevirmenin daha kolay olduğunu
ve perileri uzak tutmakta neredeyse aynı işi göreceğini söyledim.

“Peki,” diye söze girişti Todd birkaç saatin sonunda. Sıkılmaya
başladığını hissetmiş ve yarı *phouka*’nın bu kadar dayanabilme-
sine bile şaşırmıştım. “Perilerden bu kadar konuştuğumuz yeter.
Okulda dolaşan söylentilere göre Mackenzie St. James’e çok kötü
davranmışsın.”

Kanaryaotu ve ökseotuyla hazırlanan bir büyüyle ilgili ufak
düzeltmeler yaptığım defterden başımı kaldırdım. “Öyle mi? Ne
olmuş yani?”

3 Kelt çoktanrıcılığında genellikle Alplerin kuzeyinde ve Britanya Adaları’nda
var olan antik Kelt topluluklarındaki rahip sınıfı. (ed.n.)

“O kıza karşı dikkatli olsan iyi edersin, dostum.” Todd kalemmini bıraktı ve ciddi turuncu gözlerle bana baktı. Kanatlı peri vızıldayarak kitaplığımın tepesinden Todd’ın omzuna kondu. “Geçen yıl çocuğun biri ona çıkma teklif etmeye çalışıyor, peşinden ayrılmıyordu. Teklifini reddettiğinde bile onu rahat bırakmadı.” Kabarık saçlı başını iki yana salladı. “Futbol takımının tamamı çocukla Kenzie hakkında ‘konuşmak’ için çocuğu açık tribünlerin arkasına çektiler. Zavallı serseri ondan sonra kızın yüzüne bile bakmadı.”

“Kenzie St. James’e ilgi duymuyorum,” dedim düz bir şekilde.

“Buna sevindim,” diye yanıtladı Todd. “Çünkü Kenzie yasak bölge. Üstelik sadece senin ve benim gibiler için değil. Okuldaki herkes bunu bilir. Onu rahatsız etmezsin, onunla ilgili dedikodular çıkarmazsın, etrafında dolaşmazsın, kendini *istenmeyen* kişi haline getirmezsin, yoksa Özel Birlik gelip duvara yüzünün izini çıkarır.”

“Biraz abartılı görünüyor,” diye mırıldandım her şeye rağmen konu ilgimi çektiği için. “Ne yani, sporculardan biriyle kötü bir ayrılık yaşadı da eleman şimdi kimsenin onunla çıkmasını istemiyor falan mı?”

“Hayır.” Todd başını iki yana salladı. “Kenzie’nin erkek arkadaşı yok. *Hiç* olmadı. Bir kere bile. Sebebini merak ediyorsun, değil mi? Harika, zeki, herkes babasının çok zengin olduğunu söylüyor. Ancak şimdiye kadar kimseyle çıkmadı. Neden?”

“Kimse kafasının testosteron yüklü goriller tarafından parçalanmasını istemediği için mi?” diye tahminde bulundum gözlerimi devirerek.

Ancak Todd başını iki yana salladı. “Hayır, o yüzden olduğunu sanmıyorum,” dedi, inanmaz küçümseyişim karşısında kaşlarını çatarak. “Yani, bir düşünsene; Kenzie bir erkek arkadaşı olmasını istese sence herhangi biri, hatta Öküzlerin Başlı Kingston bile ona engel olabilir mi?”

Hayır, diye geçirdim içimden, *olamaz*. Kimse olamazdı. İçimden bir ses, Kenzie bir şeyi istiyorsa, ne kadar zor veya imkânsız

olursa olsun onu elde eder diyordu. O kadar dil dökerek *benden* bile röportaj sözünü koparmayı başarmıştı; buna iyi bir örnekti. Kız reddedilmeyi bir türlü kabul etmiyordu.

Todd, “İnsan merak ediyor,” diyerek düşüncelere daldı. “Öyle hoş bir kızın hiç erkek arkadaşı olmasın, hiçbir erkeğe ilgisi olmasın. Acaba sence şey olabilir mi...”

“Umurumda değil,” diyerek sözünü kestim. Mackenzie St. James’le ilgili düşünceleri bir kenara ittim. Onu düşünemezdim çünkü her ne kadar ona pislik gibi davranmama rağmen hoş ve nazik olsa da, bana karşı insan gibi davranırsa da tehlikeli, altüst olmuş hayatıma bir başkasını sokamazdım. Akşamımı bir kanatlı periye ve yarı *phouka*’ya perilere karşı yapılacak büyüleri öğretmekle geçiriyordum, bu da hayatımın ne kadar altüst olduğunun güzel bir göstergesiydi.

Dışarıda bir gök gürültüsü kopup ışıkları titrettiği sırada kapı çaldı ve annem kapı aralığından başını uzattı. Günlüğü hemen kapadım ve Todd yatağın üzerindeki defteri kapı saklarken annem bize baktı.

“Nasılsınız, çocuklar?” diye sordu annem, kendisine ışık saçan bir ifadeyle karşılık veren Todd’a gülümserken. Kapı aralığından evin diğer kısımlarına fırlamasın diye kanatlı periden gözlerimi ayırmıyordum. “Her şey yolunda mı?”

“İyiyiz, anne,” dedim hızlıca, kapıyı kapamasını bekleyerek. Annem kaşlarını çatarak bana baktı, sonra istenmeyen misafiri rime döndü.

“Todd, görünüşe göre fırtına bütün gece devam edecek. Eşim işte olduğu için seni evine bırakamaz, ben de seni bu havada gönderemem. Görünüşe bakılırsa bu gece burada kalman gerekecek.” Todd rahatlamış görünüyordu, ben ise inlememek için kendimi zor tuttum. “Annemi ve babanı arayıp nerede olduğunu haber ver, olur mu?”

“Haber vereceğim, Bayan Chase.”

“Ethan uyku tulumunu daha çıkarmadı mı?”

“Henüz çıkarmadı.” Todd bana sırtıttı. “Ama tam da çıkarmak üzereydi, değil mi, Ethan?”

Öfkeli gözlerle ona baktım. “Tabii.”

“Güzel. O zaman yarın sabah görüşürüz. Bu arada, Ethan?”

“Efendim?”

İyi davran yoksa babanın kulağına gider, dercesine anlık bir bakış attı. “Yarın okul var. Çok geç olmadan ışıklar kapansın, tamam mı?”

“Peki.”

Kapı kapandı ve Todd gözlerini iri iri açarak bana döndü. “Vay canına, ben de bizimkiler kuralcı sanırdım. On yaşımdan beri ‘ışıklar kapansın’ lafını duymamıştım. Sokağa çıkma yasağı da var mı?” Devam etmemesi için meydan okuyarak kötü bir bakış atınca eğilip büküldü. “Şey, tuvalet ne tarafta demiştin?”

Ayağa kalktım, gardırobumdan uyku tulumumu çıkardım, beraberinde bir de yastık çıkarıp ikisini birlikte yere attım. “Tuvalet koridorun sonunda sağda,” diye homurdandım çalışma masama geri dönerken. “Sadece sessiz ol... babam eve geç gelir. Ayrıca kanatlı peri burada kalacak. Bu odadan çıkmayacak, anlaşıldı mı?”

“Tabii, dostum.” Todd defteri kapadı, yuvarladı ve arka cebine koydu. “İşe yarayıp yaramadıklarını görmek için eve dönünce birkaçını deneyeceğim. Hey, Ethan, bunu yaptığın için teşekkürler. Sana borçluyum.”

“Her neyse.” Arkamı döndüm ve dizüstü bilgisayarımı açtım. “Bana hiçbir borcun yok,” diye mırıldandım odadan çıkacağı sırada. “Hatta bundan kimseye bahsetmeyerek bana teşekkür edebilirsin.”

Todd koridorda durdu. Bir şey diyecekti ama başımı kaldırmayınca arkasını dönüp sessizce kapıdan çıktı, kapı ardından alçak bir sesle kapandı.

Bir iç çektim ve kulaklıklarımı bilgisayara taktıktan sonra kafama geçirdim. Annemin geç olmadan yatmam gerektiği konusundaki ısrarına rağmen uyku pek mümkün görünmüyordu. Bu gece odamı bir kanatlı peri ve bir yarı *phouka*’yla paylaşır-

ken uyuyacak olursam, başım süpürgeliğe yapışık halde veya bilgisayarım tavana bantlanmış bir manzarayla uyanabilirdim. Bacaklarını aşağı sarkıtarak kitaplığında oturan kanatlı periye ters ters baktım, o da küçük sivri dişlerini bana göstererek ters bakışlarıyla karşılık verdi.

Bu gece Ethan'a kesinlikle uyku yoktu. En azından bana eşlik edecek kahvem ve internet bağlantım vardı.

"Aa, çok iyi, *Firefly*'ı sever misin?" Todd odaya geri gelmiş, omzumun üzerinden bilgisayar ekranıma bakıyordu. Bir tabure çekerek tetikte bakışlarıma aldırmaksızın yanıma oturdu. "Diziyi bitirmeleri çok kötü olmadı mı? Diziyi tekrar yayma koysunlar diye Diken ve birkaç arkadaşını FOX'un binasına göndermeyi düşünmüştüm." Kulaklıklarımı göstererek kafasının yanını işaret etti. "Sesini açsana, adamım. Bu en sevdiğim bölümü. O berbat filmi çekmek yerine televizyon dizisiyle devam etmeleri gerekirdi."

Kulaklıklarımı çıkardım. "Sen neden bahsediyorsun? *Serenity* harikaydı. River ve Simon'a ne olduğu gibi yarım kalmış kısımları bağlamaları gerekiyordu."

Todd gözlerini devirerek, "Evet, bütün önemli karakterleri öldürdükten sonra," diye alay etti. "Vaizi öldürmeleri yetmezmiş gibi Wash da ölünce dizi benim için bitti."

"Çok zekiceydi," diye karşı çıktım. "İzleyiciyi şaşırttığı ve *Wash* öldüyse o zaman kimse güvende değil, diye düşündürdüğü kısım orasıydı."

"Her neyse, dostum. Herhalde *Buffy*'deki Anya öldüğünde de sevinmişsindir."

Güldüm ama beraberinde yaptığım şeyin farkına vardım. Neler oluyordu burada? Buna gerek yoktu. Birinin benimle gülüp şakalaşmasına ve Whedon yapımlarının ayrıntılarını tartışmasına ihtiyacım yoktu. Todd arkadaşım değildi. Daha da önemlisi ben kimsenin arkadaşı değildim. Ne pahasına olursa olsun herkesin uzak durması gereken biriydim. Aradaki mesafeyi korumazsam

Todd gibi biri bile risk altında olurdu. Bunun bana getireceği acıdan bahsetmiyordum bile.

“Peki.” Kulaklıkları çıkardım. Elimi çekmeden masanın üzerine, melezin önüne koydum. “Kafana göre takıl. Sadece unutma...” Todd kulaklıklara uzandığında geri çektim. “Bu geceden sonra seninle işimiz bitti. Benimle konuşmayacaksın, beni aramayacaksın ve kesinlikle sokak kapıda belirivermeyeceksin. Okula gittiğimizde sen yoluna, ben yoluma. Buraya bir daha geleyim deme, anladın mı?”

“Evet.” Todd’ın sesi aksi çıksa da kabullenmişti. “Anladım.”

Ayağa kalktım ve kulaklıkları kürklü kulaklarına geçirirken kaşlarını çatı. “Nereye gidiyorsun?”

“Kahve yapmaya.” Şimdi pencere pervazımda oturmuş, dışarıdaki yağmuru izleyen kanatlı periye baktım ve kaçınılmazı kabul ederek, “İster misin?” diye sordum.

“Şey, aslında buna yanıtlım genelde ‘hayır’ olurdu,” diye mırıldandı Todd yüzünü buruşturarak. Pencereye doğrulttuğum bakışlarımı takip ederek kulaklarını dikleştirdi. “Ama evet, bana da bir fincan yap. Sert olsun... koyu... öyle bir şey.” Camın dışındaki fırtınayı izlerken irkildi. “Bu gece ikimizin de gözüne uyku gireceğini pek sanmıyorum.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

HAYALET PERİLER

“Eyvah,” diye mırıldandı Todd pikabımın yolcu koltuğundan. “Görünüşe bakılırsa Kingston geri gelmiş.”

Yanından geçerek otoparka girdiğimiz sırada Todd’ın neyi ima ettiğini bile düşünmeden kırmızı Camaro’ya bitkin bir bakış attım. Kahretsin, yorgundum. Todd gece boyunca *Angel* ve *Firefly*’ın tekrarlarını izlerken uyumayıp melezin bitmek bilmeyen yorumlarını dinlemek ve ayakta durmak için sürekli kahve içmek, severek yaptığım şeyler listesinin üst sıralarında yer almıyordu. En azından birimiz birkaç saatliğine de olsa uyuyabilmişti. Todd sonunda uyku tulumuna kıvrılmış ve horlamaya başlamıştı ama kanatlı peri ve ben şafak sökene kadar birbirimize ters ters bakıp durmuştuk.

Bugün berbat geçecekti.

Todd neredeyse ben motoru susturmadan kapıyı açmış ve pikaptan inmişti. “O zaman, şey, görüşürüz,” dedi benden yavaş yavaş uzaklaşırken. “Dün gece için tekrar teşekkürler. Eve gider gitmez bunları kurmaya başlayacağım.”

Keyfin bilir, demek istedim ama bunun yerine esnemekle yetindim. Todd bana bir şey demekle dememek arasında kalmış gibi duraksadı. Yüzünü buruşturdu.

“Ayrıca, bugün Kingston’dan uzak durmak isteyebilirsin, dostum. Yani, köşe bucak diyorum. Sadece arkadaşça bir tavsiye.”

Dikkatlice yüzüne baktım. Kingston’la konuşmak gibi bir niyetim yoktu, hem de hiç, yine de... “Neden?”

Ayaklarını sürüdü. “Ha, şey... öylesine. Görüşürüz, Ethan.” Kocaman kabanı arkasından savrularak otoparkta zıplaya zıplaya uzaklaştı. Arkasından bakakaldım, sonra başımı iki yana salladım.

Neden içimden bir ses kazık yediğimi söylüyor?

Evet, melez benden bir şeyler saklamıştı çünkü Kingston intikam peşindeydi. Ders boyunca bana pis pis bakıp koridor boyunca peşimden gelmese ve parmaklarını kütleterek bana bakıp ağız hareketleriyle, “Sen öldün, ucube,” demese farkına varmayacaktım. Ne derdi olduğunu bilmiyordum. Hâlâ koridordaki kavga yüzünden sinirli olamazdı, tabii ona da kavga denirse. Belki dişlerimi dökmediği için kızgındı. Bariz tehditlerini görmezden gelerek ona bakmamaya özen gösterdim. Bir sonraki karşılaşmamızda Todd’la konuşacaklarımız vardı.

Kingston pis pis bakmak dışında derslere girip çıkarken koridorda bana bulaşmıyordu. Ancak ögle arasında boş durmayacağını tahmin ettiğimden kütüphanede huzur içinde yemek yiyebileceğim kuytu bir köşe buldum. Futbol yıldızından ve gorillerinden korktuğum için değil, lanet olası gösteriye gitmek istediğim için; bana uzaklaştırma cezası aldırarak bunu mahvedemeyeceklerdi.

Kütüphane loştu, içerisi toz ve eski sayfa kokuyordu. Görevli masasının önüne Yiyecek ve İçecek Girilmez uyarısı asılıydı fakat sandvicimi ceketimin içine, kolamı da cebime saklamış ve kütüphanenin arka tarafına ilerlemiştim. Ben masasının yanından geçerken kütüphane görevlisinin gözlük camlarının ardındaki keskin gözleri parladı ama beni durdurmadı.

Kola kutusunu ses çıkarmadan açarak M-N ve O-P raflarının arasındaki koridora çökünce rahat bir nefes aldım. Duvara yaslanıp kitaplar arasındaki boşluklardan bakarak labirentimsi koridorlarda dolaşan öğrencileri izledim. Oturduğum kısma bir kere elinde kitapla bir kız geldi ve gözlerini kırıştırarak aniden durdu. Soğuk bir şekilde yüzüne baktım ve tek kelime etmeden geri çekildi.

Evet, hayatım kesinlikle bir kat daha dibe vurmuştu. Yıldız oyun kurucu başımı duvara geçirip yumruğuyla dişlerimi parçalamaya çalışmasın diye kütüphane köşelerinde saklanıyordum. Karşılık verirsem okuldan atılacaktım. Asık bir suratla sandvicimin son lokmasını bitirdim ve saatime baktım. Derse hâlâ otuz beş dakika vardı. Huzursuzca yanımdaki raftan bir kitap aldım ve sayfalarını karıştırdım: *Peynirlerin ve Peynir Yapımının Tarihçesi*. Ne ilginç.

Kitabı yerine koyarken aklım Kenzie'ye gitti. O aptal röportaj için bugün okuldan sonra onunla burada buluşmam gerekiyordu. Acaba ne soracak, ne öğrenmek istiyor diye merak ettim. Onunla bir işim olmayacağını açıkça belirttikten sonra röportaj için neden beni seçmişti?

Kendi kendime güldüm. Belki sebebi buydu. Meydan okumayı seviyordu. Belki de onunla konuşmaya can atmayan biri ilgisini çekmişti. Todd'ın söylediğine bakılırsa Mackenzie St. James muhtemelen her istediği önüne altın tepsiyle sunulan biriydi.

Onu düşünmeyi kes, Ethan. Neden olduğu önemli değil; bugünden sonra diğer herkes gibi onu da görmezden gelmeye devam edeceksin.

Tepemde bir yerde bir vızıltı ve alçak bir kanat çırpma sesi duyulunca tüm duyularım alarma geçti.

Bir şey yokmuş gibi kitabı yeniden elime aldım ve üst raflardaki periyi dinlerken sayfaları karıştırır gibi yaptım. Kanatlı peri bir şeye kalkışrsa *Peynirlerin ve Peynir Yapımının Tarihçesi* altında koca bir örümcek gibi ezilecekti.

Kanatlı peri, kanatları vızıldayarak heyecanlı, tiz sesiyle ciyakladı. Soyunma odasındaiken hayatını kurtardığım kanatlı peri mi, yoksa Todd'ın küçük mor arkadaşı mı diye bakmak için kendimi zor tutuyordum. İkisinden biri hayatlarını kurtardıktan ve melez için kendimi ateşe attıktan sonra bana eziyet etmek için geri geldiyse tepemin taşı gerçekten atardı.

“İşte buradasın!”

Koridorun sonunda biri belirdi, turuncu gözleri loş ışıқта parlıyordu. Melez soluk soluğa koridora dalarken inlememek için kendimi zor tuttum. Hızla yanıma geçip otururken kulakları dümdüz kafatasına yapışmış, köpekdişleri ortaya çıkmıştı.

“Her yerde seni aradım,” diye fısıldadı delişmen gözlerle kitapların arasından etrafa bakınırken. “Bak, bana yardım etmelisin. Hâlâ peşimizdeler!”

“Sana yardım etmek mi?” Öfkeyle yüzüne baktım, geri çekildi. “Sana zaten gereğinden fazla yardım ettim. Bundan sonra beni rahat bırakacağına yemin etmiştin. Ne oldu?” Todd yanıtlamak için ağzını açtığı anda elimi kaldırdım. “Hayır, o soruyu boş ver. Dur sana başka bir soru sorayım: Kingston bugün neden kafamı parçalamak istiyor?”

Todd giysisinin koluyla oynadı. “Dostum... anlamam gerek... bu seni tanımadan önceydi. Bir şeylerin peşimde olduğunu fark etmeden önce. Senin yardımını isteyeceğimi bilseydim... bana kızma, tamam mı?”

Aramızdaki sessizliğin uzamasına izin vererek bekledim. Todd yüzünü ekşitti.

“Tamam... şey... belki Diken'den ona, yaptıklarının bedelini ödetmesini fakat kendisinden intikam alanın ben olmadığımı onu inandırmasını istemiş olabilirim. Şortunun içine... eee... onu şişirecek ve deli gibi kaşıdıracak bir şey koydu. O yüzden dün okulda değildi. Ancak asıl önemlisi, bunu ona birinin yaptığını biliyor.”

“O kişinin de ben olduğumu düşünüyor.” İniltiyle başımı geriye atıp duvara vurdum. Demek ki oyun kurucu o yüzden küplere

binmişti. Başımı kaldırdım ve sinirle yüzüne baktım. “Şu an canına okumamam için bana geçerli bir sebep ver.”

“Dostum, *buradalar!*” Todd belli ki tehdidimi ciddiye alamayacak kadar telaşlı bir şekilde tekrar öne eğildi. “Pencereden dosdoğru yüzüme bakarlarken gördüm! Onlar oradayken eve gidemem! Dışarı adım atmamı bekliyorlar.”

“Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum.

“Kov onları! Beni rahat bırakmalarını söyle!” Kolumdan tuttu. “Sen Demir Kraliçe’nin kardeşisin! *Bir şeyler* yapmak zorundasın.”

“Hayır, değilim. Ayrıca sesini alçalt!” Ayağa kalktım ve ikisine de ters ters baktım. “Bunu sen istedin. Sana daha önce söylemiştim, Onlar’la ilgili hiçbir şeye bulaşmak istemiyorum ve arkadaşların buraya geldiğim günden beri başıma dert açmaktan başka bir işe yaramadılar. Senin için Kingston’ı karşıma aldım, dün gece bir kanatlı peri ve yarı *phouka*’yı odama aldım ve geldiğim duruma bak. Kendini ateşe atınca karşılığı bu oluyormuş demek ki.”

Todd afallamış ve ihanete uğramış bir ifadeyle boynunu büktü ama bunu umursamayacak kadar sinirliydim. “Sana daha önce söyledim,” diye homurdandım koridordan çıkarken, “seninle işimiz bitti. Benden uzak dur, duyuyor musun? Seni veya arkadaşlarını etrafımda, evimde, ailemin, arabamın, hiçbir şeyimin yakınında görmek istemiyorum. Sana elimden geldiğince yardım ettim. Artık beni *rahat* bırak.”

Bir karşılık beklemeden arkamı döndüm ve kuytu köşelerde pusuya yatıp ortaya atılmayı bekleyen görünmez şeylere karşı etrafıma bakındım. Todd’ın dediği gibi, periler okulun çevresinde dolaşıyorsa hem pikabımdaki hem de üzerimdeki koruma engellerimi artırmam gerekecekti. Ayrıca Kingston’ın, kafamı klozete sokmaya hazırlıklı olma ihtimaline karşı sınıfa gidip o ve goril ordusu biraz sakinleşene kadar göz önünde dolaşmasam iyi olurdu.

Ancak kütüphane masasına yaklaştığım sırada arkamdaki koridordan belli belirsiz, boğuk bir ses geldi ve durdum.

Kahretsin. Gözlerimi yumdum, öfkeyle suçluluk arasında gidip gelerek duraksadım. Periler tarafından takip edilmenin ne demek olduğunu biliyordum. Zarar vermek isteyen Peri Halkı'yla baş ederken, Onlar'a karşı tek başına olmanın ve kimsenin yardım edemeyeceğini anlamanın, *Onlar*'ın da bunu bildiğini fark etmenin verdiği korkuyu ve çaresizliği bilirdim.

Arkama döndüm ve bir kez daha bu işe bulaştığım için kendime küfrederek son koridora geri döndüm. Todd'ı, onu bıraktığım yerde omzuna sinmiş bir kanatlı periyle perişan halde büzüşmüş, otururken buldum. Onlara yaklaşırken ikisi de bana baktı; Todd, kürklü kulakları umut içinde dikilerek gözlerini kırıştırdı.

"Seni eve bırakacağım," dedim yüzünün rahatlamış bir şekilde aydınlandığını izlerken. "Son iyilik, tamam mı? Onlar'ı kendinden uzak tutmak için ihtiyacın olan her şeye sahipsin; sadece sana verdiğim talimatları uygula, sorun yaşamazsın. Bana teşekkür etme," dedim, ağzını açtığı sırada. "Sadece dersten sonra benimle burada buluş. Okul muhabirine bir röportaj vereceğim ama fazla uzun sürmez. İşim bitince çıkarız."

"Okul muhabiri mi?" Todd'ın gülümsemesi göz açıp kapayıncaya kadar yerini rahatsız edici bir sırıtışa bıraktı. "St. James'i diyorsun. Demek seni de parmağında oynatıyor, ha? Çok zamanını almadı."

"Eve kendi başına yürümek ister misin?"

"Pardon." Sırıtışı belirdiği gibi yok oldu. "Burada olacağım. Hatta sanırım Menekşe ve ben dersler bitene kadar tam burada bekleyeceğiz. Sen git şu röportajını ver. Biz buralarda, hatta muhtemelen bir masanın falan altında saklanıyor oluruz."

O akşamüstü röportajdan önce masaların altını kontrol etmem gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım ve başka bir şey demeden oradan ayrıldım. Bu kez arkama bakmadım.

Lanet olası periler. Niçin beni rahat bırakmıyorlardı? Todd desen, o da öyle. Neden gözlerine kestirdikleri insanların hayatlarını cehenneme çeviriyorlardı? İnsan, melez, genç, yaşlı; fark

etmiyordu. Bugün on üç yıl önce olduğumdan daha güvende değildim, hatta daha paranoyak ve saldırgandım. Hep böyle mi olacaktı? Kimse zarar görmesin diye sürekli tetikte ve yalnız mı olacaktım? Onlar'dan hiç kurtulabilecek miydim?

Melezle aramızda geçen konuşmayı düşünerek kütüphaneden dışarı adımımı attığım sırada bir şey omzumdan yakaladı ve beni duvara çarptı. Başım acıyla betona çarparken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Bir an gözlerimin önünde yıldızlar dans etti ve gözlerimi kırıştırdınca yok oldular.

Kingston, tek yumruğu tişörtümün yakasında beni duvara sabitleyerek yüzüme bakıyordu. Fedailerinden ikisi saldırıya hazır köpekler gibi omzunun iki yanında dikiliyordu.

“Selam, pislik.” Kingston öne eğilince sıcak nefesi sigara ve nane kokusuyla yüzüme çarptı. “Sanırım seninle biraz konuşmamız gerek.”

Gösteriyi düşün, Ethan. Kendine hakim ol. “Ne istiyorsun?” diye homurdandım ve bir hamle yapmamak, kolumu boynuna sallamamak, kafasını yere eğip dizimi o çirkin ağzına geçirmek veya yakamdaki elini tutup etrafında dönerek geniş suratını duvara çarpmamak için kendimi zor tuttum. Bir sürü seçenek vardı ama göz göze gelmeden sabit kalmayı sürdürdüm. “Sana bir şey yapmadım.”

“Kapa çeneni!” Yakama asılıp beni betona daha sert yasladı. “Sen olduğunu biliyorum. Nasıl olduğunu sorma ama biliyorum. O konuyla birazdan ilgileneceğiz.” Suratını benimkine yaklaştırdı, dudakları amansız bir sırıtışa büründü. “Duyduğuma göre Mackenzie’yle konuşuyormuşsun.”

Şaka mı bu? O kadar “git başımdan” dedikten sonra olan bu mu? “Ee, ne olmuş?” diye meydan okudum aptalca. Kingston’ın gözleri kısıldı. “Ne yapacaksın? Onunla konuşmanın yasak olduğunu herkes bilsin diye okul dolabının etrafına mı işeyeceksin?”

Kingston gülmedi. Boşta kalan elini yumruk yaptı, yüzüme gelirse diye gözümü yumruğundan ayırmadım. “*Senin onunla*

konuşman yasak,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Seni, yemeklerini ancak pipetle tüketir hale getirmemi istemiyorsan bunu aklımdan çıkarma. Onunla konuşmayacaksın, etrafında dolaşmayacaksın, ona bakmayacaksın. Adını bile duyduğunu unutacaksın, anladın mı?”

Seve seve, diye düşündüm iç geçirerek. *Kız beni bir rahat bıraksa*. Ancak öte yandan Kenzie’yle bir daha hiç konuşmama düşüncesi karşısında içimde kötü bir his belirdi. Belki tehditlerle aram iyi olmadığından, belki de Todd’ın bilinmez perileri beni kavgaya tutuşturmaya çalıştığından doğruldum, Brian Kingston’ın gözlerinin içine baktım ve ekledim: “Bas. Git.”

Gerildi, iki arkadaşı kızgın boğalar gibi arkasında yükseldiler. “Tamam, ucube,” dedi Kingston ve o şeytani sırıtışı yüzünde yeniden belirdi. “Demek öyle istiyorsun. Peki. Dünkü antrenmanı kaçırmama sebep olduğun için sana hâlâ borçluyum. Şimdi seni yalvartacağım.” Omuzlarımdaki baskı artıyor, beni yere doğru itiyordu. “Dizlerinin üstüne çok, ucube. Öylesi hoşuna gider, değil mi?”

“Hey!”

Ucunda gösteri olsa da olmasa da tam patlayacaktım ki koridorda net ve yüksek bir ses çınladı. Mackenzie St. James tek kolunun altında bir yığın kitapla sınırdan kaskatı kesilmiş, ufak tefek görüntüsüyle ve uzun adımlarla bize yaklaşıyordu.

“Bırak onu, Brian,” dedi irkilmiş oyun kurucunun yanına gelerek küçük bir kedi yavrusunun bir Rottweiler’ı sindirişi gibi. “Senin derdin ne? Onu rahat bırak!”

“Ah, selam, Mackenzie.” Brian neredeyse süklüm püklüm görünerek ona sırtıttı. *Gözlerini rakibinden ayırmak, ha*, diye geçirdim içimden. *Aptalca bir hareket*. “Ne tesadüf. Biz de tam ortak arkadaşımızla senden bahsediyorduk.” Beni yeniden duvara çarptı ve refleksiyle dirseğine vurmamak için kendimi tuttum. “Bundan sonra sana karşı çok daha iyi davranacağına söz verdi, değil mi, ucube?”

“Brian!”

“Tamam, tamam.” Kingston ellerini kaldırdı ve geri çekildi. Kafadarları da peşi sıra onu takip etti. “Sakin ol, Mac, sadece takılıyorduk.” Bana dönüp alaycı bir şekilde güldü, karşılığında öfkeli bakışlarımı yüzüne çevirerek öne çıkıp beni yeniden yakalaması için meydan okudum. “Şanslısın, ucube,” dedi geriye doğru giderek. “Sana söylediklerimi unutma. Etrafında sürekli seni koruyacak ufak tefek kızlar olmayacak.” Arkadaşları kıs kıs güldüler, sonra Kenzie’ye göz kırptı. Kenzie gözlerini devirdi. “Yakında görüşeceğiz, çok yakında.”

Kahkahalar atarak ve birbirlerine beşlik çakarak koridorda aylak aylak yürürlerken, “Pislik,” diye homurdandı Kenzie. “Regan onda ne buluyor anlamıyorum.” Başını iki yana salladı ve bana döndü. “Sen iyi misin?”

Utanmış, burnumdan solur halde kaşlarımı çatıp ona baktım. “Başımın çaresine bakabilirdim,” diye tersledim yumruğumu bir duvara veya birinin suratına geçirebilmeyi umarak. “Araya girmene gerek yoktu.”

“Biliyorum, sert çocuk.” Çarpık bir şekilde gülümsedi, ciddi olup olmadığından emin değildim. “Ancak Regan o koca man-kafaya düşkündür ve onu *fena* şekilde benzetmeni istemedim.”

Pisliklerin gittikleri yöne öfkeyle bakarak yumruklarımı sıkarken hırçın duygularıma, koridorda peşlerinden gidip Kingston’ın suratını yere gömmeye isteğime hâkim olmaya çalışıyordum. Onu, *Neden ben?* diye terslemek istedim. *Ne diye beni rahat bırakmıyorsun? Ayrıca neden sana baktılar diye insanları ortadan ikiye ayırmaya hazır bir futbol takımı var arkanda?*

“Her neyse,” diye devam etti Kenzie, “röportajı hâlâ yapıyoruz, değil mi? Geleceğini umuyorum. O kara kara düşünen kafanın içinde neler olduğunu öğrenmek için can atıyorum.”

“Kara kara düşündüğüm falan yok.”

Kenzie güldü. “Kara kara düşünmek bir spor olsaydı, odanın duvarlarını çatık kaşlı altın madalyalar süslüyor olurdu.”

“Her neyse.”

Kenzie bir kahkaha attı. Yanımdan hızla geçerek kütüphane kapısını açtı ve kapının eşiğinde durdu. “Birkaç saate görüşürüz, Ethan.”

Omuzlarımı silktim.

“Sana güveniyorum, sert çocuk. Kaçmayacağına veya işine geldiği için unutmayacağına söz ver.”

“Tamam.” Kenzie sırtırken ve kapı çarpılarak kapanırken derin bir iç çektim. “Orada olacağım.”

Gitmedim.

Denemediğimden değil. Koridordaki olaya rağmen, belki de onun yüzünden, hiç kimsenin kiminle takılıp kiminle takılamayacağını söylemesine izin vermeye niyetim yoktu. Dedğim gibi, tehditlerle aram iyi değildir ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse Mackenzie St. James biraz fazla meraklandırıyordu beni. O yüzden son zilden sonra eşyalarımı topladım, koridorda Kingston ve haydutlarının olmadığından emin olup kütüphaneye doğru yola koyuldum.

Yolun yarısına geldiğimde takip edildiğimi fark ettim.

Kafeteryanın önünden geçerken koridorlar neredeyse boştu. Yanından geçtiğim birkaç kişi aksi yöndeki otoparkın ve arabalarının olduğu tarafa yürüyorlardı. Ancak sessiz koridorlarda ilerlerken içimden bir ses yalnız olmadığımı söylüyordu.

Rahat bir tavırla çeşmenin önünde durdum, birkaç yudum su içmek için eğildim. Ancak bakışlarımı hafifçe kenara kaydırıp koridora bakındım.

Gözucuyla beyaz bir parıltı gördüm ve bir şey beni izleyerek köşeden süzülüp gölgelerin arasında durdu.

Midem kasıldı ama bir şey yokmuş gibi kendimi zorlayarak doğruldum ve koridorda yürümeyi sürdürdüm. Peşimde beni takip eden şeyin varlığını hissedebiliyordum, kalbim göğüs kafesimde hızla çarpmaya başladı. Bu, kanatlı perinin beni bulduğu gece soyunma odasında gördüğüm yaratıktı. Neydi bu? Peri olduğundan

emindim ama bu türüne daha önce hiç rastlamamıştım; solgun, şeffaf, hayalet gibiydi. Ölüm perisi⁴ olabilir miydi? Ancak ölüm perileri varlıklarını genellikle tüyler ürpertici çılgınlıkları ve ağıtlarıyla duyururlardı; gözden uzak olmaya gayret ederek karanlık bir koridorda sessizce başkalarının peşinden gitmezlerdi. Ayrıca ölmek üzere falan da değildim.

Öyle umuyordum.

Benden ne istiyor? Kütüphanenin kapısı önünde kapı kolunu tutarak ama açmadan durdum. Küçük dikdörtgen pencereden görevli masasını ve kütüphane görevlisinin bilgisayarın üzerine eğilmiş kır saçlı kafasını gördüm. Kenzie içeride bir yerde beni bekliyor olmalıydı. Aynı şekilde Todd da. İki kişiyle de buluşacağıma söz vermiştim ve sözümde durmamaktan nefret ediyordum.

Zihnimde bir anım canlandı; kızıl keplilerden kaçarken kütüphaneye sığındığım anım. Rafların arasına çömelerek onları beklerken bıçağımı çekmiştim. Sadist periler beni ifşa etmek için kitaplarla dizili duvarları ateşe vermişlerdi. Kaçmıştım ama oradan telaş içinde kaçma çabam olay yerinden tüymek olarak algılanmış ve okuldan atılmamla sonuçlanmıştı.

İçimi saran öfke ve korkuyla kapının önünde dururken sessizce nefes aldım. Hayır, bunu yapamazdım. İçeri girersem, beni Kenzie'yle konuşurken görürlerse, benim canımı sıkmak için onu kullanabilirlerdi. Onlar'ın ne istediğini bilmiyordum ama bir başkasını daha tehlikeli, altüst olmuş hayatıma sürüklemeyecektim. Bir daha olmazdı.

Kapı kolunu bırakarak geri çekildim ve koridorda ilerlemeyi sürdürdüm. O şeyin beni takip ettiğini hissediyordum ve köşeyi dönerken kütüphane kapısının gıcırtyla açıldığını duyar gibi oldum. Arkama bakmadım.

4 Banshee, bean sidhe. İskoç mitolojisinde, ölmek üzere olan kişilerin başında bekleyen, ağıt yakıp kanlı giysilerini ve zırhlarını yıkayan peri. (ed.n.)

Dışarı çıkıp otoparka doğru yürüdüm ama orada durmadım. Pikabıma binip eve gidersem peşimdekenden kurtulabilirdim ama o şeyin beni niçin takip ettiği konusunda bir yanıt alamazdım. Bunun yerine sıra sıra dizili arabaların yanından geçip futbol sahasına doğru yürümeye devam ettim. Neyse ki saha bugün boştu. Ne antrenman vardı ne bağırان hocalar, ne de birbirlerine çarpan zırlı futbolcular. Kingston ve arkadaşları elimi kolumu sallayarak *Canın cehenneme, Kingston, bakalım buna ne diyeceksin?* dercesine kendi sahalarında dolaştığını görseler beni buraya gömmeye çalışırlardı. Beni başka gören var mıdır acaba, diye merak ettim; öyleyse oyun kurucularına alanına mecazen de olsa işediğini ona söylerler miydi? Bu düşünce karşısında gülmekten kendimi alamadım; şeytan diyordu ki dur ve bunu gerçekten yap. Ancak ilgilenmem gereken daha önemli şeyler vardı ve Kingston'la sidik yarışına girmek onlardan biri değildi.

Tribünlerin arkasında durdum. Sahayla diğer yandaki ağaç sırasını ayıran bir çit vardı, o yüzden burası serin ve gölgeliydi. Keşke bıçağım yanımda olsaydı. Karşıma çıkacak şeyle aramda keskin, metal ve öldürücü bir şey bulunması iyi olurdu. Ancak daha önce bıçakla yakalandığım ve bu yüzden başım *bir sürü* belaya girdiği için evde bırakmışım.

Sırtımı çite vererek beklemeye koyuldum.

Tribünlerin etrafından bir şey yaklaştı, daha doğrusu güneşte zar zor seçilerek tribünlerin etrafında parıldadı. Üstelik soğuğu kırarak kadar parlak bir sonbahar güneşi olmasına rağmen birdenbire üşümeye başlamışım. Üzerime bir rehavet çöktü. Sanki bir şey duygularımı ve düşüncelerimi yavaş yavaş emiyor ve geride boş bir kabuk bırakıyordu.

Titreyerek gözlerimi birkaç metre ötede asılı duran şeye diktim. Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir periye benzemiyordu. Bir

nympha⁵, ölüm perisi, böcürt, orman perisi veya tanıdığım *hiçbir* peri türünden değildi. Farklı peri türleri konusunda uzman olduğumu söyleyemezdim ama çoğu insanın gördüğünden fazlasını görmüştüm ve bu... tuhaftı.

Benden aşağı yukarı otuz santim kısaydı ve o kadar inceydi ki bacaklarının onu ayakta tutabilmesi imkânsız görünüyordu. Hatta bacaklarının uçları iğne biçiminde keskindi, o yüzden ayakları yerine iki kürdan üzerinde yürüyor gibi görünüyordu. Suratı ince uzundu ve parmakları sanki tırnağını kafatasınıza geçirebilirmiş gibi aynı sivrilikteydi. Önceden kanatlarının olduğu kemikli omuzlarından fırlayan iskeletleri kırık ve paramparçaydı ve yeryüzü bile onunla temas etmek istemezcesine yerden birkaç santim yükseklikte havada asılı duruyordu.

Birkaç saniyeliğine birbirimize bakakaldık.

“Pekâlâ,” dedim soğukkanlı bir sesle, ürpertici peri hâlâ beni seyrederek havada süzülürken. “Beni buraya kadar takip ettiğine göre belli ki beni görmek istedin. Ne istiyorsun?”

Kocaman ve bir böceğinki gibi çok yüzeyli gözlerini yavaşça kırıpıştırdı. Gözlerinde yüzlerce yansımanı gördüm. Jilet kesigi gibi ağzı aralandı ve nefes aldı:

“Sana bir uyarı getirdim, Ethan Chase.”

Korkudan sinmemek için kendimi zor tuttum. Bu yaratıkla ilgili... çok... ters bir şeyler vardı. Buraya, gerçek dünyaya ait değildi. Demir periler de dahil, gördüğüm perilerin hepsi bu diyarla Olurulmaz arasında gidip gelirdi ve gerçek hayatın birer parçasıydılar. *Bu şey ise... tam olarak burada değilmiş, gerçek değilmiş gibi titreşip bulanıklaşıyordu, sanki vücudu dünyanın geri kalanıyla uyumsuzluk içindeydi.*

Peri uzun, kemikli parmağını kaldırarak bana doğrulttu.

5 Yunan mitolojisinde kırlarda, sulara, ormanlarda yaşayan doğal ve tanrısal dişi varlıklar. (ed.n.)

“Karışma,” diye fısıldadı. “Yakında etrafında olacaklara bulaşma. Bu senin mücadelen değil. Demir Divan’la sorun yaşamak istemiyoruz. İşlerimize burnunu sokarsan, insan, değer verdiklerini tehlikeye atarsın.”

“İşlerinize mi? *Nesin* sen?” Sesim istediğimden daha hırıltılı çıkmıştı. “Tekin veya Tekinsiz divanlarından olmadığını tahmin ediyorum.”

Perinin kısık ağzı gülümser gibi kıvrıldı.

“Biz hiçbir şeyiz. Biz unutulmuşlarız. Kimse isimlerimizi, varlığımızı hatırlamaz. Sen de aynısını yapmalısın, insan.”

“Hı hı. Yani varlığından emin olmamı sağlamak için beni takip ediyorsun, ailemle tehdit ediyorsun, sonra da seni unutmam gerektiğini söylüyorsun.”

Peri zeminin üzerinde süzülerek bir adım geri çekildi. “Bir uyarı,” dedi tekrar ve ayağımın dibine küçük, gri bir şey fırlattı. “Burnunu sokanların başına gelecek olan budur,” diye fısıldadı. “Geri dönüşümüz daha yeni başladı.”

Gözümü periden ayırmadan eğildim ve yerde duran şeye baktım.

Bir kanatlı peri. O gün daha önce Todd’la beraber gördüğüm kanatlı periydi. Bundan emindim. Ancak teni sanki tüm renkleri çekilmiş gibi donuk, solgun bir griye dönmüştü. Yavaşça yere uzandım ve onu avucuma alarak yerden kaldırdım. Yuvarlandı ve kocaman boş gözlerle bakarak gözlerini kırıştırdı. Hâlâ hayattaydı ama onu izlerken dahi perinin ufacık bedeni dalgalanıyordu, sonra... gitti; esintiye kapılmış bir buğu gibi, ardında hiçbir iz bırakmadan.

İçim buz kesti. Daha önce perileri ölürken görmüştüm; yapraklara, dallara, çiçeklere, böceklerle, toprağa dönüşür, bazen de sadece yok olurlardı. Ancak bu şekilde değil. “Ona ne yaptın?” diye sordum ayağa kalkarak.

Cevap vermedi. Sanki o da esintiyle kaybolma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi şeffaflaşarak yeniden parıldadı. Ellerini kaldırdı ve gözlerini parmaklarına dikip bozuk bir televizyon yayını gibi titreşmesini izledi.

“Yeterli değil,” diye fısıldadı başını iki yana sallayarak. “Hem de hiç. Ancak bu da bir şey. Beni görebilmen, benimle konuşabilmen. Bu bir başlangıç. Belki melez daha güçlü çıkar.”

Geri çekildi. “Seni izliyor olacağız, Ethan Chase,” diye uyardı ve birden yan tarafta bir şey görmüş gibi başını çevirdi. “Daha fazla insanın senin yüzünden zarar görmesini istemezsin.”

Daha fazla insan mı? Perinin neyi ima ettiğini anladığımı an, *Ah, olamaz*, diye düşündüm. Ölü Diken, bahsettiği “melez”. *Todd*. “Hey!” diye bağırdım öne atılarak. “Dur orada. Nesin sen?”

Peri gülümsedi, güneş ışığında dalgalandı ve çitin üzerinden süzölüp gözden kayboldu. Peşinden gidecektim ama tribünlerin arkasından gelen bir ses dikkatimi çekince o tarafa döndüm.

Kenzie elinde bir defterle bankların yanında durmuş, bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa konuşmanın hepsini duymuştu.

ALTINCI BÖLÜM

YOK OLAN

Kenzie'yi görmezden gelerek arkama bakmadan hızlı adımlarla futbol sahasında ilerledim.

Koşturarak peşimden gelirken Kenzie, “Hey!” diye bağırdı.

Zihnim, düşüncelerle dönüp dururken, *Todd haklıydı*, diye fısıldıyordu. *Peşinde bir şey varmış. Kahretsin, o şey neydi? Daha önce hiç böylesini görmedim.*

Göğsüm sıkıştı. Yine aynı şey oluyordu. O şeyin ne olduğu fark etmezdi, lanet olası periler hayatımı mahvedecek ve etrafımdaki herkese zarar verecekti. Todd'ı bulup onu uyarmalıyım. İyi olduğunu umuyordum; melez sinir bozucu ve bilgisiz olabilirdi ama benim yüzümden acı çekmek zorunda kalmamalıydı.

“Ethan! Bir saniye! Durur musun, lütfen?” Sahanın kenarına geldiğimizde Kenzie hızlanarak önümü kesti. “Neler olduğunu anlatır mısın? Sesler duydum ama başka kimseyi görmedim. Biri seni tehdit mi ediyordu?” Gözleri kısıldı. “Yasadışı şeylerle alakan yok, değil mi?”

“Kenzie, git buradan,” diye tersledim. Ürpertici peri bizi izliyor ya da Todd'ın yanına gidiyor olabilirdi. Kenzie'den bir an önce kurtulmalıyım. “Beni rahat bırak, tamam mı? Seninle röportaj

faan yapmıyorum. Senin, bu okulun veya herhangi birinin benimle ilgili ne düşündüğü umurumda değil. Makalene *bunu* yazarsın.”

Gözleri parladı. “Otopark diğer tarafta, sert çocuk. Nereye gidiyorsun?”

“Hiçbir yere.”

“O zaman benim de gelmemde bir sakınca yoktur.”

“Sen gelmiyorsun.”

“Nedenmiş?”

Küfrettim. Yerinden kıpırdamıyordu ve aceleden daha fazla dayanamadım. “Bunun için zamanım yok,” diye söylendim ve yanından geçerek önce koridora, oradan kütüphaneye koşturdum. Kız elbette peşimden geliyordu ama artık onu düşündüğüm yoktu. O ucube peri Todd’ın yanına yaklaştıysa, kanatlı periye yaptığı gibi ona da bir şey yaptıysa hata benimdi. Yine.

Hemen arkamdan gelen kızla kütüphanenin kapılarından hızla içeri daldığım sırada kütüphane görevlisi bana ters ters baktı. “Siz ikiniz, yavaş olun,” diye bağırdı biz masasının önünden geçerken. Kenzie görevliden sessizce özür diledi ama ben kadını duymazdan gelip rafların arasında meleze bakınarak uzun adımlarla kütüphanenin arkasına doğru ilerledim. Boş, boş, tarih kısmında yiyişen bir çift, boş. Tedirginliğim giderek artıyordu. *Neredeydi?*

“Ne arıyoruz?” diye fısıldadı Kenzie arkamdan.

Bir işe yaramayacak da olsa çekip gitmesini söylemeye hazır, arkamı dönmüşüm ki pencerenin altında duran bir şey gözüme çarptı.

Todd’ın ceketi. Pervazın altında buruşuk bir yığın halinde duruyordu. Bunu niçin arkasında bırakacağına dair bir açıklama bulmaya çalışarak cekete bakakaldım. Belki yalnızca unutmuştu. Belki birileri eşek şakası yapmak için ceketini çalmış ve buraya atıvermişti. Pencereden soğuk bir rüzgâr esti, giysilerimi ve saçımı dalgalandırdı. Salondaki tek açık pencere buydu.

Kenzie bakışlarımı takip etti, kaşlarını çattı, sonra öne doğru yürüdü, ceketi yerden aldı. O sırada ceketin cebinden çıkan be-

yaz bir şey yere düştü. Bu, yırtık kâğıt parçasına yazılı bir nottu. Almak için öne atıldım ama Kenzie benden önce davranmıştı.

Sertçe, “Hey,” dedim tek elimi uzatarak. “Ver onu bana.”

Kenzie kenara kaçarak kâğıdı benden uzaklaştırdı. Gözleri meydan okurcasına bakıyordu. “Üzerinde adını göremiyorum.”

“O not bana yazıldı,” diye üsteledim üzerine giderek. Aramıza uzun bir masalık mesafe koyarak benden kaçınca sinirim tepeme çıktı. “Lanet olsun, bu oyunu oynamayacağım,” diye söylendim kütüphane görevlisi yanımıza gelmesin diye sesimi alçak tutarak. “Ver onu bana, hemen.”

Kenzie gözlerini kıstı. “Niye bu kadar gizemlisin, sert çocuk?” diye sordu aramızdaki mesafeyi koruyarak masanın etrafında ustaca hareket ederken. “Uyuşturucu satıcısının adresi falan mı yazılı?”

“Ne?” Kolundan yakaladım ama elimden kaçtı. “Tabii ki, hayır. Öyle şeylerle işim olmaz.”

“O zaman gizli bir hayranından mektup, ha?”

“Hayır,” diye tersledim ve masanın etrafındaki kovalamacayı kestim. Bu komikti. İlkokul üçe geri mi dönmüştük? Aramızdaki mesafeyi gözden geçirerek masanın karşısından ona baktım. “Bir aşk mektubu değil,” dedim sessizce burnumdan soluyarak. “Bir kızdan bile değil.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“O zaman okumamda bir sakınca görmezsin,” dedi ve notu açtı.

Dikkati üzerimden çekildiği an masanın üzerine atlayıp yüzeyinde ileri kaydım ve karşı tarafa geçtiğim sırada kolunu yakaladım. Şaşkınlıkla kesik bir çığlık attı ve kurtulmaya çalıştı ancak başarılı olamadı. Bileği ince ve narindi, avucumun içine rahatça sığıyordu.

Bir an birbirimize baktık. Gözlerinde çatık kaşlı, sinirli yansımamı görebiliyordum. Kenzie de düştüğü bu zor durumdan eğlenmişçesine dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı.

“Şimdi ne olacak, sert çocuk?” İnce tek kaşım kaldırdı. Nedense bu bakış karşısında kalbim hızlanarak atmaya başladı.

İnadına uzanıp kâğıdı parmakları arasından kaptım. Kolunu bırakarak sırtımı döndüm ve notu hızlıca okudum. Kısaydı, kar-gacık burgacık yazılmıştı ve en kötü şüphelerimi doğruluyordu.

Onlar burada! Kaçmam lazım. Bunu bulursan bizimkilere endişelenmemelerini söyle. Üzgünüm, dostum. Seni bu işe bu-laştırmak istemezdim. – Todd.

Notu buruşturdum ve kot pantolonumun cebine tıktım. Şimdi ne yapmamı bekliyordu? Annesi ve babasına gidip onlara ürpertici bir peri çetesinin oğullarının peşinde olduğunu söylememi mi? Beni kesin tımarhaneye atarlardı.

Kenzie’nin sırtımdaki bakışlarını hissettim, acaba notta ya-zanların ne kadarını gördü diye merak ettim. Masanın karşısına geçtiğim o kısacık sürede bir şey okumuş muydu?

“Görünüşe bakılırsa arkadaşının başı dertte,” diye mırıldandı Kenzie. İşte *bu*, sorumu yanıtlıyordu. Belli ki hepsini okumuştun.

“O benim arkadaşım değil,” diye karşılık verdim arkamı dönmeden. “Ayrıca sen bu işe karışmamalısın. Seni ilgilendirmez.”

“Elbette ilgilendirir,” diye çıkıştı. “Birinin başı dertteyse bir şeyler yapmalıyız. Peşindekiler kim? Neden polise gitmiyor?”

“Polis yardım edemez.” Sonunda dönüp yüzüne baktım. “Bu konuda olmaz. Ayrıca onlara ne diyeceksin? Neler olduğunu bile bilmiyoruz. Elimizde sadece bir not var.”

“Yani en azından eve sorunsuz vardığından emin olamaz mıyız?”

Kafamı ovuşturarak iç çektim. “Nerede yaşadığını bilmiyorum,” dedim onunla ilgili bu kadar az şey bildiğim için kendimi biraz suçlu hissederek. “Telefon numarası da yok. Hatta soyadını bile bilmiyorum.”

Ancak Kenzie derin bir iç çekti. “Erkekler,” diye söylendi ve cep telefonunu çıkardı. “Soyadının Wyndham olması lazım. Todd Wyndham. Birkaç ortak dersimiz var.” Başını kaldırmadan telefonuyla uğraştı. “Bir saniye. Google’dan bakacağım.”

O ararken sakinliğimi korumaya alıştıım ama gözlerim hâlâ içerideki olası saklı düşmanları arıyordu. O şeffaf, hayaletimsi periler de neyin nesiydi? Ayrıca niçin onları daha önce görme-miştim? Todd'dan ne istiyorlardı? Kanatlı perinin yok olmadan önceki gevşek, boş, cansız kabuğunu hatırlayınca ürperdim. Ne olduklarını bilmiyordum ama tehlikeliydiler ve aynısını meleze de yapmadan önce onları bulmam gerekiyordu. Sözümü tutup yanında olmadığım için bunu ona borçluydum.

“Buldum,” diye bildirdi Kenzie. “En azından ev numarasına ulaştıım.” Telefonundan başını kaldırıp bana baktı. “Onları aramak ister misin, yoksa ben mi arayayım?”

Telefonumu ıkardım. “Ben ararım,” dedim endişeyle ama başladığım işi bitirmem gerektiğini de bilerek.

Bir dizi rakam söyledi, rakamları telefonuma tuşladım. Telefonu kulağıma götürdüm, bir kere çaldı, iki kere çaldı, üçüncüsünde biri telefonu açtı.

“Wyndham'larm evi,” dedi bir kadın sesi. Yutkundum.

“şey, merhaba. Ben... Todd'ın bir arkadaşıyım,” dedim tereddüt ederek. “Kendisi evde mi?”

“Hayır, okuldan henüz gelmedi,” diye cevap verdi hattın diğer ucundaki ses. “Ona mesaj iletmemi ister misiniz?”

“Ah, hayır. Ben... şey... onunla daha sonra buluşuruz diye umuyordum. Birlikte... takılırsız falan diye.” Söylediklerim karşısında kendimi aptal gibi hissederek yüzümü buruşturdum. Kenzie kıkırdıyordu, kaşlarını çatarak ona baktım. “Cep numarasını biliyor musunuz?” diye ekledim sonradan aklıma gelerek.

“Evet, numarası bende var.” Kadının sesi şimdi kuşkulu çıkıyordu. “Niçin bilmek istiyorsunuz? Kiminle grşuyorum?” diye sürdürdü sertçe ve yüzümü eķřittim. “Sen şu bahsettiği çocuklardan biri misin yoksa? Eve yara bere içinde, morarmış gözlerle geldiğinde fark etmediğimi mi zannediyorsunuz? Sizden ufak birine sataşmak sizce komik mi? Adın ne senin?”

Telefonu kapamak üzereydim ama bu ancak beni daha da şüpheli duruma düşürdü ve Todd'a ulaşma çabama hiçbir yararı olmazdı. Geceyi bizim evde geçirdiğini bile annesine söyleyip söylemediğinden emin değildim. "Adım Ethan Chase," dedim sakın ve makul olduğunu umduğum bir sesle. "Ben sadece... arkadaşayım. Todd dün gece fırtınadan dolayı bizim evde kaldı."

"Ha." Todd'ın annesinin yatışıp yatışmadığından emin olmadım ama peşi sıra derin bir iç çekti. "O zaman özür dilerim. Todd'ın çok arkadaşı yoktur, en azından şimdiye kadar hiçbir evden aramamıştı. Niyetim seni terslemek değildi, Ethan."

"Sorun değil," diye geveledim utanarak. *Buna alışkınım.*

"Bir dakika," diye devam etti. Telefonu bırakırken sesi daha da cılızlaştı. "Numarası buzdolabının üzerinde duruyor. Bir saniye."

Bir dakika sonra Todd'ın annesine teşekkür ettim ve bunu atlattığım için rahatlamış bir şekilde telefonu kapadım. "Ee?" diye sordu Kenzie beklentiyle yüzüme bakarak. "Aldın mı?"

"Evet."

Biraz daha bekledi, sonra sabırsızca atıldı. "Arayacak mısınız?"

"Arayacağım." Açıkçası istemiyordum. Ya durumu iyiye ve o not sadece bir eşek şakası, hayali bir şeyin intikamıysa? Ya aptal insanı nasıl da kandırdım diye eğlenerek evine gidiyorsa? Todd bir yarı *phouka*'ydı, muzip yaradılışları ve kaos yaratma sevdalarıyla bilinirlerdi. Bu da büyük ve özenle hazırlanmış bir şaka olabilirdi ve onu ararsam son gülen o olacaktı.

Yine de içten içe bunların sadece bahane olduklarını biliyordum. O ürpertici peri veya ölen kanatlı peri hayal ürünüm değildi. Todd korkmuş numarası yapmıyordu. Kötü bir şeyler oluyordu ve o bunun tam ortasında idi.

Ben de bulaşmak istemiyordum.

Sanırım bunun için artık çok geç. Todd'ın numarasını tuşlayarak telefonu kulağıma götürdüm ve nefesimi tuttum.

Bir kez çaldı.

İki kez çaldı.

Üç ke...

Ses birden kesildi ve telesekretere yönlendirmeden kapandı. Bir saniye sonra kulağımda tekdüze bir çevir sesi çınladı.

“Ne oldu?” diye sordu Kenzie, ben elimi indirirken. “Todd iyi mi?”

“Hayır,” diye mırıldandım telefona ve ekranın sonundaki aramayı sonlandır tuşuna bakarak. “İyi değil.”

Kenzie'yi Todd için yapabileceğimiz bir şey olmadığına ikna ettikten sonra eve gittim. Kenzie inatçıydı; bana inanmayı reddederken polisi aramak istiyordu. Tam ne olduğunu bilmediğimiz için hemen bir sonuca varmamasını söyledim. Todd telefonunu kapamış olabilirdi. Eve giderken yolda olabilir, bir sebepten geç kalmış olabilirdi. Yetkilileri aramak için elimizde yeterli kanıt yoktu. Sonunda pes etti ama içimden bir ses bunun fazla uzun sürmeyeceğini söylüyordu. Umarım Onlar'ın ilgisini çekecek bir şey yapmazdı. Etrafımda dolaşması zaten yeterince kötüydü.

Eve döndüğümde doğruca odama gittim, kapıyı arkamdan kilitledim. Masamın başına oturdum, ilk çekmeceyi açtım, çekmecenin arkasına uzandım ve içindeki ince uzun zarfı çıkardım.

Sandalyeye geri yaslanarak uzun bir süre zarfa baktım. Kâğıdı artık buruşmuş ve yıllar içinde sararmıştı, eski gazete gibi kokuyordu. Zarfın önünde tek bir sözcük yazılıydı: Ethan. Ablamın elyazısıyla, adım.

Arkasını çevirerek kapağını açtım ve içindeki mektubu çıkardım. Daha önce onlarca kez okumuştum ve ne yazdığını sözcüğü sözcüğüne ezbere biliyordum ama boğazımda acı bir yumruyla bir kez daha okudum.

Ethan,

Keşke söyleyecek doğru sözcüklerin neler olduğunu bilsem diyerek bu mektuba yüzlerce defa tekrar başladım fakat sanırım gerçekleri dosdoğru söyleyeceğim. Beni

muhtemelen bir daha görmeyeceksin. Keşke hep senin, annemin, hatta Luke'un yanında olabilsem ama artık başka sorumluluklarım var, koca bir krallığın bana ihtiyacı var. Çok hızlı büyüyorsun, seni her görüşümde daha uzun, daha güçlüsün. Bazen Periler Ülkesi'nde zamanın farklı aktığını unutuyorum. Eve her geldiğimde ve hayatının ne büyük kısmını kaçırdığımı gördüğümde kalbim ağrıyor. Her zaman aklımda olduğunu unutma lütfen ama artık en iyisi kendi hayatlarımızı yaşamamız. Burada düşmanlarım var ve senin ve annemin benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum.

Dolayısıyla bu bir veda. Zaman zaman seni izliyor olacağım; senin, annemin ve Luke'un rahat içinde yaşaması için elimden geleni yapacağım. Ancak sana yalvarırım, Ethan, beni bulmaya çalışma. Benim dünyam çok ama çok tehlikeli; bunu en çok senin anlamam lazım. Onlar'dan uzak dur ve sıradan bir hayat sürmeye çalış.

Acil bir durum olursa ve beni gerçekten görmek zorunda kalırsan diye seni Olurolmaz'a, sana yardım edebilecek birinin yanına getirecek bir andacı zarfın içine koyuyorum. Bunu kullanabilmek için bir damla kanını yüzeyine akıtman ve parayı durgun bir suya atman gerek. Ancak bunu yalnızca bir kez kullanabilirsin, sonrasında iyilik borcu yerine getirilmiş olur. O yüzden akılcıca kullan.

Seni seviyorum, küçük kardeşim. Benim için aneme iyi bak.

– Meghan

Mektubu katladım, masanın üzerine koydum ve zarfı ters çevirdim. Küçük gümüş bir para açık duran avucuma yuvarlandı, parmaklarımı etrafına sarıp düşündüm.

Ablamı bu işe bulaştırmak istiyor muydum? Meghan Chase, Demir Periler'in lanet olası kraliçesi. Onu en son kaç yıl önce görmüştüm? Bizi hatırlıyor muydu ki? Umurunda mıydık?

Boğazım düğümlendi. Zorla ayağa kalkarak madeni parayı masanın üzerine fırlattım ve mektubu çekmecenin içine geri atıp çekmeceyi hızla çarptım. Hayır, bu veya başka bir şey için Meghan'a gidip ağlamayacaktım. Meghan bizi terk etmişti; artık bu ailenin bir parçası değildi. Bana kalırsa baştan aşağı bir periydi. Üstelik birkaç ömürlük peri işkencesine maruz kaldığım yeterdi. Kendi başımın çaresine bakabilirdim.

Aptalca bir şey, asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey yapmak zorunda olsam bile...

Perilerle iletişime geçmem gerekecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

BOŞ PARK

Gece saat 11.35'te alarmım çaldı. Çalar saati vurarak susturdum ve üstüm giyinik bir şekilde yataktan kalkıp sırt çantamı yerden aldım. Koridorda sessizce ilerlerken annemin ışığı sönük mü diye kontrol ettim; bazen babamın eve gelmesini beklerken geç saatlere kadar uyumuyordu. Ancak bu gece kapının altındaki boşluk karanlıktı, bunun üzerine sessizce yürümeye devam edip sokak kapısından garaj yoluna çıktım.

Pikabımı alamazdım. Babam eve geldiğinde pikabımı görmezse evde olmadığını anlardı. Gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmam onaylanmamakla birlikte ev hapsi, nutuk çekme ve teknoloji yasağı gibi sonuçlar doğurabilirdi. Ben de eski bisikletimi garajdan çıkardım ve lastiklerini kontrol ettikten sonra kaldırıma kadar götürdüm.

Gökyüzünde dağınık bulut kümelerinin ardından ince bir hilal bana sırtıyor, soğuk bir sonbahar esintisi ceketimden geçip içimi titretiyordu. Dırdırcı ve kuşkucu yanım bu çılgınlığa girişmeye isteksiz bir biçimde tereddüt ediyordu. *Neden karışıyorsun?* diye fısıldıyordu. *Hem melez senin neyin oluyor? Onun için perilerle doğrudan muhatap olmaya değer mi?*

Ancak mesele artık sadece Todd değildi. Periler Ülkesi'nde tuhaf şeyler oluyordu ve içimden bir ses daha da kötüleşeceğini söylüyordu. Neler olduğunu ve kurbanlarının hayatını emen o şeffaf hayaletimsi perilerden kendimi nasıl koruyacağımı öğrenmem lazımdı. O şeylerin varlığını bilerek her şeyden bihaber olmak istemiyordum.

Ayrıca Bay Ürpertici Peri sadece beni değil, ailemi de tehdit etmişti. *Bu* da sinirimi bozuyordu. Kaçıp saklanmaktan bıkmıştım. Gözlerimi yumup Onlar'ın beni rahat bırakmasını ummak işe yaramıyordu. Hiçbir zaman da işe yaradığını sanmıyordum.

Bisikletime atladığım gibi şimdiye dek gitmekten hep kaçındığım yere doğru pedal çevirmeye başladım. Umarım orada sorularıma bazı yanıtlar alabilirdim.

Lanet olası periler beni düşman edinmek istiyorsa, buyursunlar. En korkulu kâbusları olacaktım.

Çelik yüksek yapıların, arabaların, betonun her yerde hüküm sürdüğü devasa, kalabalık şehirlerde bile bir parka gittiğinizde periler daima oradadır.

Büyük bir park olmasına gerek yok. Etrafa serpiştirilmiş birkaç ağaç ve çalılıkların olduğu, belki bir de küçük bir göletin bulunduğu bir toprak parçası onlar için yeterlidir. New York'taki Central Park'ta yaşayan yüzlerce, hatta binlerce peri olduğunu ve içinde Olurolmaz'a çıkan birkaç hat bulunduğunu duymuştum. Bizim evden yaklaşık beş kilometre uzaklıktaki küçük parkta on-on beş yaygın tür (kanatlı periler, goblinler, ağaç cinleri) vardı ve bildiğim hiçbir hat yoktu.

Bisikletimi girişe yakın yaşlı bir ağaca yasladım ve etrafa baktım. Aslında burası için pek park da denemezdi. Bir dizi oyun parkı demiri, kaydırak, bir piknik masası ve yıllardır en azından insanlar tarafından kullanılmamış tozlu bir mangal çukuru vardı. Ancak buradaki ağaçlar yaşlı, kadim şeylerdi (meşeler, salkım-

söğütler) ve dalların arasına dikkatle bakınca bazen kuşlara ve sincaplara ait olmayan hareketler görürdünüz.

Bisikleti bırakıp mangal çukurunun kenarına yürüdüm ve aşağı baktım. Külleri soğuk ve griydi, yakılmasının üzerinden günler, haftalar geçmişti ama birkaç hafta önce burada iki goblinin ateşte bir tür et pişirdiğini görmüştüm. Ayrıca meşelerde yaşayan birkaç kanatlı peri ve orman cini de vardı. Yerli perilerin ürper-tici, şeffaf kuzenlerinden haberleri olmayabilirdi ama sormaktan zarar gelmezdi.

Yere çömelerek yassı bir taş aldım, tozunu silktim ve mangal çukurunun ortasına koydum. Çantamı açtım, bir kavanoz balı içinden çıkardım, ayağa kalktım ve altın rengi sıvıyı taşların üzerine döktüm. Bal periler için kehribar gibiydi; karşı koyamazlardı.

Şişenin kapağını kapadım, çantama geri koydum ve beklemeye koyuldum.

Birkaç dakika geçti, şaşkındım. Bu alanın perilerin uğrak noktası olduğunu biliyordum. En azından birkaç goblin ve kanatlı peri belirmesini bekliyordum. Ancak durgun bir geceydi, gölgeler boştu; ta ki arkamda belli belirsiz bir hışırtı, çimlerin üzerinden yaklaşan bir şeyin hışırtısı duyulana kadar.

“Onları bu şekilde bulamayacaksın, Ethan Chase.”

Sakince arkamı döndüm. *İki numaralı kural: Peri Halkı'yla muhatap olurken korkunu belli etme.* Kamış çubuklarımı çıkartabilirdim ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu yapmayı gerçekten istiyordum ancak bu aynı zamanda bir gerginlik veya tedirginlik göstergesi olarak algılanabilirdi.

Salkımsöğüdün dantel gibi perdesinin ardında beni izleyen ince uzun bir beden dikiliyordu. Ben beklerken narin bir el sarkan dalları ayırırdı ve peri açıklığa çıktı.

Bu bir orman perisiydi ve salkımsöğüdünki gibi uzun, yeşil saçları ve sert ağaç gövdesinden bir teni olduğu için muhtemelen bu onun ağacıydı. İnanılmaz derecede uzun ve narindi ve rüzgârdaki bir dal gibi ayakları üzerinde usulca salındı. İri, siyah

gözleriyle beni izliyordu, bedenini saran uzun saçlarıyla yavaşça başını iki yana salladı.

“Gelmeyecekler,” diye fısıldadı kederle, ayağımın dibindeki bal birikintisine bakarak. “Gecelerdir burada değiller. Önce sadece birkaçı yok oldu ama şimdi,” boş parkı gösterdi, “hiç kimse kalmadı. Hepsi gitti. Ben sonuncuyum.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek sonuncusun? Diğerleri nerede?” Karanlığa ve gölgelere göz atarak parka bakındım. Hiçbir şey görünmüyordu. “Neler oluyor?”

Usulca salınarak yaklaştı. Geri çekilmek istedim ama yerimden kıpırdamadım.

Orman perisi başını yana eğdi, saçları yanına dökülürken ay ışığı dantel gibi saçlarına vurdu. Perdenin içinden çıkan büyük beyaz bir güve uçarak gölgelere karıştı. “Soruların var,” dedi orman perisi gözlerini yavaşça kırptıştırarak. “Bilmek istediklerini anlatabilirim ama karşılığında benim için bir şey yapmalısın.”

“Ah, hayır.” İşte o zaman kollarımı kavuşturup sertçe ona bakarak geri çekildim. “Asla. Pazarlık veya anlaşma yok. Kirli işlerini yaptıracak başka birini bul.”

“Lütfen, Ethan Chase.” Orman perisi ağaç gövdesi gibi alacalı ve sert olan inanılmaz ince elini uzattı. “O zaman bir iyilik yap. Bizim için Demir Kraliçe’ye gitmeli, onu başımıza gelenlerle ilgili bilgilendirmeli, bizim sesimiz olmalısın. Seni dinleyecektir.”

“Gidip Meghan’ı bulmak mı?” Çalışma masamda duran madeni parayı düşündüm ve başımı iki yana salladım. “Benden Olurulmaz’a gitmemi bekliyorsun,” dedim, düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Anılarım beynime üşüştü, karanlık ve korkutucuydu, hepsini bir kenara ittim. “Periler Ülkesi’ne gitmemi, Mab’in, Titania’nın ve diğer kaçıkların yanma gitmemi bekliyorsun.” Dudaklarımı alaycı bir gülüşle kıvırdım. “Unut gitsin. En son adımımı atacağım yer orasıdır.”

“Buna mecbursun.” Orman perisi yalvararak ellerini ovuşturdu. “Divanlar olanlardan habersiz, umurlarında da olmaz. Melezlerin

ve sürgünlerin iyiliği onları ilgilendirmiyor. Ancak sen... sen Demir Kraliçe'nin üvey kardeşisin... seni dinleyecektir. Bunu yapmazsan..." Orman perisi fırtınaya kapılmış bir yaprak gibi titredi. "O zaman korkarım ki hepimiz yok olacağız."

"Bak." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ben sadece bir arkadaşımın başına ne geldiğini anlamaya çalışıyorum ve başı dertte olabilir." Orman perisinin yalvaran ifadesi değişmedi ve bir iç çektim. "Sana yardım edeceğime söz veremem," diye mırıldandım. "Kendi sorunlarım bana yetiyor. Ancak..." Bunu gerçekten söylediğime inanmayarak duraksadım. "Ancak bana arkadaşım ile ilgili herhangi bir bilgi verirsen... mesajını ablama ulaştırmaya çalışacağım. Yine de hiçbir şey için söz vermiyorum!" diye ekledim hemen heveslendiği sırada. "Demir Kraliçe'yi yakın gelecekte görürsem ona söylerim. En iyi teklifim bu."

Orman perisi onaylarcasına başını salladı. "Başka çare yok," diye fısıldadı büzüşerek. "Parkta saçlarını dalgalandıran ve etrafımızdaki yaprakları hisırdatan bir esinti çıkarken gözlerini kırıpıştırdı. "Kaybolanlarımız giderek çoğalıyor," diye iç çekti. "Her nefeste içimizden daha fazlası yok oluyor ve gitgide yaklaşıyorlar." "Kim?"

"Bilmiyorum." Peri korkmuş ifadesiyle gözlerini açtı. "Bilmiyorum, arkadaşlarım da bilmiyor. *Rüzgâr* bile adlarını bilmiyor. Bililiorsa da bana söylemeyi reddediyor."

"Todd'ı nerede bulabilirim?"

"Arkadaşını mı? Melezi?" Orman perisi dikkati dağılmış görünerek bir adım geri çekildi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. Gözlerimi kıstım. "Sana şimdi söyleyemem ama adını rüzgâra bırakacağım, bakalım ne çıkacak." Saçları yüzünün yarısını saklayarak gözlerinin önüne düşmüş halde bana baktı. "Yarın gece buraya geri gel, Ethan Chase. O zamana kadar aradığın cevapları bulacağım."

Yarın gece. Yarın koca bir aydır hazırlandığım gösteri vardı. Todd için bile olsa bunu kaçıramazdım. Guro beni öldürürdü.

Bir iç çektim. Yarın uzun bir gün olacaktı. “Pekâlâ,” dedim bisikletime yönelirken. “Büyük olasılıkla gece yarısından sonra burada olurum.”

Orman perisi bir şey demeden sabit gözlerle beni izliyordu. Bisikletimi bıraktığım yerden kaptığım gibi, babamdan önce eve gitmeyi umarak yola koyuldum. Bu arada içimden bir ses orman perisini bir daha göremeyeceğimi söylüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÖSTERİ

Ertesi gün cumartesiydi fakat normal insanlar gibi uyumak yerine erkenden uyandım ve arka bahçede kamış sopalarımı sallayıp köşeye kurduğum lastik makete vurdum. Antrenman yapmama gerek yoktu ama bir şeylere vurmak, her ne kadar orman perisinin son uyarısını hatırladıkça hissettiğim ürpertici duyguyu üzerimden atamasam da önceki gecenin tuhaflığını unutmama ve odaklanmama yardımcı oluyordu.

Kaybolanlarımızın sayısı giderek çoğalıyor. Her nefeste içimizden daha fazlası yok oluyor ve gitgide yaklaşıyorlar.

“Ethan!”

Babamın sesi kamışın lastiğe vururken çıkardığı ritmik sesi böldü, başımı çevirdiğimde uyukulu bir halde bana bakıyordu. Üzerinde buruş buruş gri bir sabahlık, yüzünde kırılmış kirli sakallar vardı ve mutlu görünmüyordu.

“Üzgünüm, baba.” Soluk soluğa sopaları indirdim. “Seni uyandırdım mı?”

Başını iki yana salladı, sonra iki polis memuru yanından bahçeye çıkarken kenara çekildi. Yüreğim ve midem şiddetle ka-

sıldı ve fark etmeden işlemiş olabileceğim veya perilerin üzerime yamamış olabilecekleri bir suç var mı diye düşünmeye çalıştım.

Babam sert bakışlarla izlerken ve annem eli ağzında kapı eşiğinde belirirken, “Ethan?” diye sordu içlerinden biri. “Ethan Chase sen misin?”

“Evet.” Kalbim deli gibi çarpmasına rağmen sopalarımı kıpırdatmadan kollarımı iki yanımda tuttum. Aniden beliren, dehşete düşmüş annem ve babamın gözleri önünde kendi evimizin arka bahçesinde tutuklanma düşüncesi midemi bulandırdı. Sesimin titrememesi için büyük bir çaba sarf ettim. “Ne istiyorsunuz?”

“Todd Wyndham adında bir çocuğu tanıyor musun?”

Konunun nereye varacağını anlayınca aniden rahatladım. Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu ama ses tonumu sıradan ve ciddiyetsiz bir havada tutmaya devam ettim ve omuzlarımı silktim. “Evet, okulda birkaç ortak dersimiz var.”

“Dün akşamüstü evini aradın, doğru mu?” diye devam etti polis memuru. Onaylarcasına başımı sallayınca ekledi: “Ve önceki geceyi de sizin evde geçirdi, öyle mi?”

“Evet.” Bir ona bir diğerine bakarak kafam karışmış gibi yaptım. “Neden? Neler oluyor?”

Polisler birbirlerine baktılar. “Kayıp,” dedi içlerinden biri ve numaradan şaşırarak kaşlarını havaya kaldırdım. “Annesi dün gece eve gelmediğini ve kayıplara karışmadan önceki akşamüstü okuldan Ethan Chase adında bir çocuğun onu aradığını bildirdi.” Bakışları elimdeki sopalara, sonra tekrar yüzüme kaydı ve gözleri hafifçe kısıldı. “Nerede olabileceğini bilmiyorsun, değil mi, Ethan?”

Başımı iki yana sallayarak sakinliğimi korumaya çalıştım. “Hayır, onu dünden beri görmedim. Üzgünüm.”

Ağzının bir çizgi halini almasından ve bilerek tane tane konuşmasından bana inanmadığı gün gibi ortadaydı. “Dün ne yaptığı veya nereye gitmiş olabileceği konusunda hiçbir şey bilmiyorsun yani?” Ben duraksayınca sesi daha arkadaş canlısı ve cesaret verici bir hal aldı. “Her türlü bilgi işimize yarar, Ethan.”

“Size söyledim,” dedim bu defa daha kesin bir şekilde. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

Bile bile kaçamak cevaplar veriyormuşum gibi –ki öyleydi ama düşündüğü sebeplerden değil– öfkeleni. “Ethan, sadece yardım etmeye çalıştığımızın farkındasm, değil mi? Bizden bir şey saklıyorsan kimseyi korumuş olmuyorsun.”

“Sanırım bu kadar yeter.” Babam birdenbire sabahlığıyla bahçeye çıkıp polislere ters ters baktı. “Endişenizi anlıyorum ancak oğlum size bildiği her şeyi anlattı.” Babam ciddiyetini bozmadan gülümseyerek gelip yanımda dururken şaşkınlıkla ona bakmaktan kendimi alamadım. “Bir şey öğrenirsek sizi arayacağımızdan kuşkunuz olmasın.”

“Beyefendi, farkında değilsiniz galiba ama...”

“Her şeyin farkındayım, memur bey,” dedi babam kibar gülümsemesini bozmadan. “Ancak Ethan size zaten gereken cevabı verdi. Uğradığınız için teşekkürler.”

Rahatsız olmuşa benziyorlardı fakat babam ufak tefek bir adam değildi ve hem dost canlısı hem de inatçı bir boğadan farksızdı; bir şeyi aklma koydu mu hiçbir şey onu kararından vazgeçiremezdi. Belki de son dakika bir itirafta bulunacağımı umut ederek uzun süre duraksamanın ardından başlarıyla sertçe selamladıktan sonra arkalarını döndüler. Anneme kibarca, “Hanımefendi,” diye selam verip yanından geçtiler ve annem de peşlerinden muhtemelen sokak kapısına kadar onları yolcu etmeye gitti.

Babam arka kapı kapandıktan sonra birkaç saniye bekledi ve bana döndü. “Todd Wyndham geçen gece burada kalan çocuk. Bana anlatmak istediğin bir şey var mı, evlat?”

Yüzüne bakmadan başımı iki yana salladım. Özellikle beni korumak adına polisleri gönderdikten sonra ona yalan söylediğim için kötü hissederek, “Hayır,” diye mırıldandım. “Yemin ederim, hiçbir şey bilmiyorum.”

“Hımm.” Babam anlaşılmaz bir bakış attı, sonra ayaklarını sürüyerek eve girdi. Annem ise yeniden kapının önünde belirmiş,

beni izliyordu. Yüzündeki korkuyu, hayal kırıklığını gördüm. Yalan söylediğimi biliyordu.

Gerçeği itiraf etmemi, ona farklı bir şey söylememi bekler gibi biraz daha durdu. Ancak ne diyebilirdim ki? Geceyi bizde geçiren o çocuğun yarı peri olduğunu ve ürpertici yeni bir peri türünün bir sebepten onun peşinde olduğunu mu? Annemi de bu işe bulaştıramazdım; sıranın bana geldiğini düşünüp kafayı yiyeceği kesindi. Yardım etmek için ikisinin de elinden bir şey gelmezdi. Bunun üzerine gözlerimi kaçırdım ve annem uzun, ısırtıp dolu, huzursuz bir duraksamanın ardından içeri girip kapıyı arkasından çarptı.

Yüzümü buruşturdum. Harika, artık ikisi de bana kızgındı. İç çekerek kamış sopalarımı tek elime alıp ben de içeri girdim. Keşke lastik makete biraz daha vurabilseydim ama şimdilik dikkat çekmemek daha iyi bir fikir gibiydi. İstedğim son şey yanıtlamayacağım sorularına maruz kalmaktı.

Annem ve babam mutfakta muhtemelen benim hakkımda konuşuyorlardı, sessizce odama geçtim ve kapıyı yavaşça kapadım.

Telefonum çalışma masamın köşesinde duruyordu. Bir an Kenzie'yi aramayı düşündüm. Acaba şimdi ne yapıyordu? Polisler onun da kapısına dayanıp kayıp sınıf arkadaşını sormuş muydu? Onun için... veya benim için endişe ediyor muydu?

Ne? Ne diye senin için endişelensin ki, seni psikopat? Ona karşı pislik gibi davranmaktan başka bir işe yaramadın. Ayrıca hani umursamıyordun, unuttun mu?

Kendime kızarak yatağıma yürüdüm ve kendimi yatağın üzerine atıp kolumla yüzümü kapadım. Onu düşünmekten vazgeçmeliydim ama beynim bu sabah benimle işbirliği yapmıyordu. Gösteriye, kayıp meleze ve ikimizin de peşinde olan ürpertici periye odaklanmak yerine aklım sürekli Kenzie St. James'e gidip duruyordu. İyi olup olmadığını öğrenmek için onu arama düşüncesi giderek cazip gelmeye başlıyordu; ta ki yataktan fırlayıp oturma odasına

geçene ve televizyonu açarak hain düşüncelerimi unutmaya çalışıncaya kadar.

Bütün gün eski aksiyon filmleri ve reklam izleyerek geçti. Odama girsem çalmayan telefonumu ve Kenzie'nin beni aramadığını göreceğimden veya daha da kötüsü, *aradığını* ve benim de onu geri aramak isteyeceğimden endişelenerek kanepeden kalkmadım. Etrafım boş cips paketleri, kirli tabaklar ve boş kola kutularıyla sarılmış halde, annem akşama doğru geç bir saatte gelip çürümüş beyinler, ağaç kütükleri üzerindeki çıkıntılar gibi şeylerle ilgili çileden çıkmış yorumlarda bulunup başka bir şey yapmamı emredene kadar kanepeye yayıldım.

Televizyonu kapadım, doğrulduğum sırada düşündüm. Gösteriye kadar hâlâ birkaç saatim vardı. Odama döndüğümde çalışma masamın köşesindeki telefon yine gözüme takıldı. Hiçbir şey yoktu. Ne bir cevapsız arama ne bir mesaj. Rahatlatmalı mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım; bilemiyordum.

Ancak telefona uzandığım sırada çaldı. Numaraya bakmaksızın hemen açıp kulağıma dayadım.

“Alo?”

“Ethan?” Hattın diğer ucundaki ses umduğum gibi Kenzie'nin değildi ama bir yerden tanıdık geliyordu. “Ethan Chase’le mi görüşüyorum?”

“Evet?”

“Ben... ben Bayan Wyndham, Todd’ın annesi.”

Kalbim tekledi. Güçlkle yutkundum ve hattın ucundaki ses konuşmasını sürdürürken telefonu sıkıca tuttum.

“Polislerin seninle görüştüklerinden haberim var,” dedi teredütlü, umudunu yitirmiş bir sesle, “ama ben... ben sana kendim sormak istedim. Todd’ın arkadaşı olduğunu söylemiştin... başına ne gelmiş olabileceğini biliyor musun? Lütfen, çaresizim. Sadece oğlumun eve dönmesini istiyorum.”

Konuşmasının sonunda sesi titredi, gözlerimi kapadım. “Bayan Wyndham, Todd için üzgünüm,” dedim kendimi bir pislik gibi hissederek. Pislikten de beter, tam bir fiyaskoydum çünkü onu perilerden koruyamadığım için başka birini daha hayal kırıklığına uğratmıştım. “Ancak nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum. Onunla en son dün okuldayken sizinle görüşmeden önce konuşmuştuk, yemin ederim.” Küçük bir hıçkırık sesi duyulunca içim cız etti. “Gerçekten üzgünüm,” dedim tekrar, bunun ne kadar boşuna bir söz olduğunu bile bile. “Keşke size daha iyi haberler verebilseydim.”

Titrek bir nefes aldı. “Peki, teşekkür ederim, Ethan. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Burnunu çekti, tam telefonu kapayacağını zannederken duraksadı. “Eğer... eğer onu görürsen,” diye devam etti, “ya da herhangi bir bilgi edinirsen... bana haber verir misin? Lütfen?”

“Tabii,” diye fısıldadım. “Onu görürsem eve dönmesi için elimden geleni yaparım, söz veriyorum.”

Telefonu kapadıktan sonra ne yapacağımı bilmeden odamın içinde dolanıp durdum. Sırf dikkatim dağılsın diye internette gezinip YouTube videoları izledim, çeşitli silah mağazalarına bakındım ama hiçbir faydası olmadı. Perilerin çarpık oyunlarına kısıtılmış Todd ve Kenzie’yi düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu, bir bakıma benim suçumdu. Todd tehlikeli bir oyun oynuyordu, Kenzie ne zaman geri çekileceğini bilmeyecek kadar inatçıydı fakat ortak payda bendim.

Şimdi ikisinden biri gitmiş ve başka bir aile daha parçalanmıştı. Tıpkı geçen seferki gibi.

Telefonumu alıp kot pantolonumun cebine koydum ve anahartlarımı masanın üzerinden, çantamı da yerden kaptığım gibi dışarı çıkmaya hazırlandım. Gösteriye bir an önce gitsem de olurdu; kafayı yiyerek bir şey yapmadan durmaktan iyiydi.

Çalışma masasında gümüş para parıldayınca durdum. Parayı avucuma aldım, Meghan’ın nerede olduğunu, ne yaptığını merak

ederek paraya dikkatle baktım. Acaba hiç aklına geliyor muydum? Nasıl biri olduğumu görse benden iğrenir miydi?

“Ethan!” Annemin sesi mutfaktan yankılandı. “Senin şu karate şeyi bu akşamdı, değil mi? Gitmeden önce bir şeyler yemek ister misin?”

Madeni parayı anahtarlarla birlikte cebime koydum ve odadan çıktım. “Kali, anne, karate değil,” dedim mutfığa girerken. “Ayrıca, hayır, yolda bir şeyler alırım. Beni beklemeyin.”

“Yine de en geç on birde evdesin, Ethan.”

İçimde bir öfke dalgası yükseldi. “Evet, biliyorum,” diye homurdandım. “Son beş yıldır aynı kural geçerli. Neden şimdi değişsin ki? Sanki kendi kararlarımı verecek yaştayım da.” Annemin bir şey demesine izin vermeden yanından hızla yürüyüp geçtim ve dışarıya yöneldim. “Bu arada, evet, geç kalacak olursam haber veririm,” dedim omzumun üzerinden seslenerek.

Evden çıkarken kapıyı ses çıkaracak şekilde çarparken annemin yarı sinirli, yarı endişeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Aptallık etmiştim. O gece gösteride neler olacağını bilseydim, çok daha farklı şeyler söylerdim.

Vardığımda içerisi insanlarla dolup taşıyordu. Turnuva öğleden beri devam ediyordu ve içeri girdiğimde salon bağışmalar, *ki-yalar* ve matların üzerindeki yalın ayak sesleriyle yankılanıyordu. Farklı renk kuşaklarıyla beyaz gileri içindeki çocuklar şeritlerle çevrili alanlarda tekme ve yumruk atıyorlardı; görünüşe bakılırsa mat üzerinde sırası gelenler kempo öğrencileriydi.

Guro Javier'i gördüm ve öğrencilerle seyircilerin arasından geçerek yanına giderken mor kuşaklı iri bir çocuk dirseğini kaburgalarımın geçirdiği sırada dişlerimi sıktım. Sertçe yüzüne baktığımda bir hamle yapmam için meydan okurcasına sırtıttı. Sanki iki yüz anne baba ve farklı dövüş sanatından on kadar ustanın önünde şımarık çocuğun tekiyle dalaşacaktım da. Çocuğun kendini beğenmiş sırtışını görmezden gelip duvar boyunca yürümeye

devam ettim ve köşedeki guromun yanında durdum. Turnuvayı tarafsız bir ilgiyle izliyordu, ben yanma gelince hafifçe gülümsedi.

“Çok erkencisin, Ethan.”

Beceriksizce omuzlarımı silktim. “Uzak duramadım.”

“Hazır mısın?” Guro bana döndü. “Kempo öğrencileri bitirdikten sonra gösteri sırası bizde. Ha, bu arada, Sean dün gece bileğini burkmuş, o yüzden canlı silah gösterisini sen yapacaksın.”

İçimde küçük, gergin bir ürperti hissettim. “Gerçekten mi?”

“Pratik yapmana gerek var mı?”

“Hayır, sorun değil.” Guro’nun kısa, palaya benzer tek kenarlı gerçek kılıçlarını elime aldığım birkaç seferi hatırladım. Benim sopalarımın biraz kısa, jilet gibi keskin ve göründükleri kadar öldürücüydüler. Guro’nun ailesi nesillerdir bu silahlara sahipti ve bu gece onları kullanacağım için huşu içindeydim.

Guro başını salladı. “Haydi, git hazırlan,” dedi delikli kot pantolonumu ve tişörtümü süzerek. “İstersen biraz ısın. Yaklaşık bir saate başlamamız gerek.”

Soyunma odasına geçtim, üzerime siyah geniş pantolonumu ve beyaz üstümü geçirdim, cüzdanımı, anahtarlarımı ve telefonumu dikkatle çıkarıp spor çantamın yan gözüne koydum. Telefonumu çıkarırken parlak bir şey yere düştü ve tın sesi çıkardı.

Gümüş para. Bunu unutmuştum. Çantama koysam mı, yoksa yerde mi bıraksam diye düşünerek bir süre madeni paraya baktım. Her şeye rağmen, ablamla aramda kalan son bağlantı buydu ve Meghan’ın umurunda olmasam da şimdilik bunu kaybetmek istemiyordum. Yerden alıp cebime koydum.

Vücudumu biraz esnettim, hareketleri doğru yaptığımdan emin olmak için elim boş bir şekilde birkaç teknik çalıştım, sonra turnuvayı izlemek için dışarı çıktım. Diğer kali öğrencileri yeni yeni geliyor, kısa baş hareketleriyle ve el sallayarak yanımdan geçip Guro’nun yanına gidiyorlardı ancak hiç sohbet edecek havamda değildim. Bunun üzerine oturma yerlerinin arkasında kendime

ıssız bir köşe buldum ve sırtımı dayayıp kollarımı kenetleyerek eşleşmeleri incelemeye koyuldum.

“Ethan?”

Tanıdık ses beni gafil avladı. Kenzie kalabalığın içinden sıyrılarak bir elinde not defteri, boynunda fotoğraf makinesiyle bana doğru gelirken başımı kaldırdım. İçimde küçük bir heyecan kıvılcımı belirdi ama bunu hemen bastırdım.

“Selam,” dedi bana arkadaş canlısı fakat şaşkın bir gülümsemeyle. “Seni buralarda görmeyi beklemiyordum. Ne yapıyorsun burada?”

“Asıl sen ne yapıyorsun burada?” diye karşı çıktım, ne yaptığı belli değilmiş gibi.

“Ha, bilirsin işte.” Fotoğraf makinesini kaldırdı. “Okul gazetesini işleri. Sınıfımızdan birkaç çocuk burada ders alıyor, ben de turnuva haberini hazırlıyorum. Ya sen?” Gözleri ışıldadı. “Sen de turnuvada mısın? Seni gerçekten dövüşürken görebilecek miyim?”

“Ben dövüşmüyorum.”

“Yine de ders alıyorsun, değil mi? Kempo? Jiujitsu?”

“Kali.”

“O da ne?”

İç çektim. “Sopa ve bıçak kullanılarak yapılan bir Filipin dövüş tarzı. Birkaç dakikaya görürsün.”

“Ha.” Kenzie bunu zihninde tarttı, sonra bir adım öne çıktı ve düşünceli kahverengi gözlerle bana baktı. Boğazımdaki ani kuruluğu gidermek için yutkundum ve duvarın kaçmamı engellercesine sırtıma bastırıldığını hissederek geriye yaslandım. “Vay canına, sürprizlerle dolusun, ha, Ethan Chase?” dedi küçük sırtıyla başını bana doğru kaldırarak. “O karamsar kafanın içinde kim bilir daha ne sırlar saklıyorsun.”

Hareket etmemek, sesimi alçaltıp umursamaz bir hava takınmak için kendimi zorladım. “O yüzden mi etrafımda dolanıp duruyorsun? Merak mı ediyorsun?” dedim yapmacık bir gülümse-

meyle başımı iki yana sallayarak. “Hayal kırıklığına uğrayacaksın. Hayatım o kadar da heyecan verici değil.”

Şüpheli bir ifadeyle yüzüme baktı, öne doğru bir adım daha atarak gerçekleri görebilirmişçesine gözlerini gözlerime dikti. Öne eğildiği sırada midemde bir kıpırtı duydum. “Hı hı. Demek herkesten uzak duruyor, gizli gizli Uzakdoğu savaş sanatları dersi alıyorsun, sen kütüphanedeyken esrarengiz bir şekilde yangın çıktığı için önceki okulundan atılıyorsun ve bana hayatının o kadar heyecan verici olmadığını mı söylüyorsun?”

Huzursuzca kıpırdandım. Kız zekiydi, hakkını vermek lazımdı. Ne yazık ki şu an hayatımın “heyecanlı” kısmına biraz fazla yaklaşıyordu; bu da, ya öyle değilmiş gibi davranıp yalan söylemek ya da onu kendimden uzaklaştırmak için pislik gibi davranmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Gelgelelim şu an hiç de pislik olma havamda değildim.

Ben de gözünün içine baktım, omuzlarımı silktim ve belli belirsiz gülümsedim. “Yani, sana tüm sırlarımı söyleyemem, değil mi? İmajımı zedeler.”

Kâküllerini havalandırarak öfledi. “İyi, peki. Esrarengiz ve karamsar olmaya devam et. Yine de bana bir röportaj borçlu olduğunu biliyorsun.” Yüzünde birdenbire hınzır bir ifade belirdi ve not defterini gösterdi. “Hatta şu an bir şey yapmadığına göre birkaç soruyu cevaplamak ister misin?”

“Ethan!”

Tuhaf bir biçimde hem rahatlayıp hem hayal kırıklığına uğrayarak başımı kaldırdığımda gelmem için eliyle işaret eden Guro’yu gördüm. Sınıfımın geri kalanı bir araya toplanmış, gergin bir şekilde oyalanıyordu. Görünüşe göre kempo karşılaşmaları bitmek üzereydi.

Tam zamanında, Guro, diye geçirdim içimden. Bu ciddi mi yoksa kinayeli bir düşünce miydi, emin değildim. Duvarlardan uzaklaşarak yapacak bir şeyim yokmuş gibi omzumu silkip Kenzie’ye döndüm. “Gitmek zorundayım,” dedim. “Üzgünüm.”

“Peki,” diye seslendi arkamdan. “Ama o röportajı yapacağım, sert çocuk! İşin bittikten sonra görüşürüz.”

Yanma yaklaşırken Guro tek kaşını kaldırarak bana baktı ama kızın kim olduğunu veya ne yaptığımı sormadı. Özel hayatlarımıza asla karışmazdı, bunun için ona minnettardım. “Sıra bize geldi sayılır,” dedi ve metal kenarları floresan ışığı altında parıldayan bir çift kısa bıçağı bana uzattı. Bunlar Guro’nun kılıçları değildi, farklıydı; belki biraz daha uzundu ve onunkiler kadar kıvrık değildi. Hafifçe elime aldım ve ağırlığını, dengesini ölçerek denemek için havada döndürdüm. İlginçti ama ikisi de sanki bana özel yapılmış gibi hissettim.

Soran bakışlarla Guro’ya baktım, onaylarcasına başını salladı.

“Onları bu sabah bile dim, o yüzden dikkatli ol,” demekle yetindi. Geriye çekildim ve duvarın yanındaki yerimi aldım.

Matlar sonunda boşalmıştı, hoparlördeki cızırtılı ses Guro Javier ve kali öğrencilerini takdim etti. Az bir alkışlama oldu ve Guro kalinin kökeninden, ne anlama geldiğinden ve ne amaçla kullanıldığından bahsederken biz de matlardaki yerlerimizi alıp selam verdik. Duvarın önünde bekleyen diğer öğrencilerin sabırsızlıklarını hissedebiliyordum; gösteri izlemek istemiyorlardı, turnuvaya devam etmek istiyorlardı. Başımı kaldırdım ve gözlerimi dosdoğru karşıya diktim. Bunu onlar için yapmıyordum.

Salonun bir kenarında kısa süreli bir parlama oldu: Bir fotoğraf makinesi flaşydı. Fotoğrafımı çekenin tam olarak kim olduğunu bildiğim için iniltimi bastırdım. Harika. Fotoğrafım okul gazetesinde çıkarsa, insanlar birdenbire dövüş sanatı eğitimi aldığımı öğrenirse kendimi acımasızca kışkırtılırken ve herkesi “karateci çocuğu” sınamak için sıraya girerken hayal edebiliyordum. Meraklı muhabire içimden lanet okurken acaba fotoğrafları silmeme yetecek kadar bir süre onu fotoğraf makinesinden ayırabilir miyim diye merak ettim.

Gösteri başlangıç seviyesindeki birkaç öğrencinin Heaven Six diye bilinen bir tekniği sergilemesiyle başladı ve kamış sopaları-

nın takırtıları salonun içinde gürültüyle yankılandı. Öğrenciler matların üzerinde daire çizerken Kenzie'nin, fotoğraf çektiğini gördüm. Sonra bir üst seviyedeki öğrenciler birkaç silahsızlandırma, yere indirme, serbest stil tekniği sergiledi. Guro da öğrencilerin etrafında dolaşırken ne yaptıklarını, nasıl antrenman yaptığımızı ve hareketlerin gerçek hayata nasıl uyarlanabileceğini açıkladı.

Sonra sıra bana geldi.

"Elbette," dedi Guro ben iki yanımda kılıçlarla mata çıkarken, "kali sopaları gerçek bıçakların yerine kullanılıyor. Antrenmanları sopalarla yapıyoruz fakat yaptığımız her şey bıçaklara, kılıçlara veya boş elle yapılan hareketlere uyarlanabilir. Ethan'ın göstereceği gibi. Bu ileri bir teknik," diyerek sürdürdü, ben karşısına geçip birkaç metre ötede dururken. "Bunu evde denemeyin."

Guro'yu ve seyircileri başımla selamladım. Guro kamış bir sopayı hızla çevirerek aniden üzerime attı. Hemen elimdeki bıçakları havada sallayarak sopayı üç parçaya ayırdım. Seyirciler yerlerinde doğrulurken şaşkınlık sesleri çıkarınca gülümsedim.

Evet, bunlar gerçek kılıç.

Guro onaylarcasına başını salladı ve geri çekildi. Gözlerimi kısıtım, kılıçlardan birini dikey olarak omzumun üzerine, diğerini de kaburgalarımın üstüne sabitleyerek pozisyon aldım. Topuklarım üzerinde dengemi sağlayarak seyircileri, izleyenleri ve duvarın önünde beni seyreden diğer öğrencileri yok farz ettim. Yavaşça nefes verdim ve zihnimi boşalttım.

Hoparlörlerden gelen davul ritmiyle müzik başladı ve harekete geçtim.

Önce iki silahı birden etrafımda döndürerek ve bir hareketten diğerine geçerek yavaş başladım. *Ne yaptığını düşünme, sadece hareket et, süzül.* Harekete birkaç takla ve tekme ilave ederek müziğin ritmine ayak uydururken zeminin üzerinde dans ettim. Davul sesleri çılgıncasına bir ritimle hız kazandığında hareketlerim gitgide hızlandı, ta ki bıçaklarımın vücudumun etrafından

geçişlerindeki esintiyi, etrafımdaki havayı yararcasına çıkardıkları tehlikeli uğultuları duyana dek.

Seyirciler arasında birileri bağırdı ama onları duyamıyordum bile. İzleyenlerin bir önemi yoktu; ellerimdeki bıçaklar ve dansın süzülürcesine hareketinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kılıçlarım loş ışıktaki su gibi, esnek, neredeyse sıvıymışçasına akıyor, parlıyordu. Ne bir engel, ne karşı hamle, ne savuşturma, ne siper alma; dans aynı anda bunların tümü ve hiçbiriydi. Daha önce hiç olmadığı kadar kendimi zorladım, ta ki kılıçların bitiş, kollarımın başlangıç noktalarını karıştırana ve zeminin ortasında sadece bir silahmışım gibi, kimse bana dokunamazmış gibi hissedene kadar.

Son bir gösterişli hareketle etrafımda döndüm ve bıçakları başlangıç pozisyonuna getirerek tek dizim üzerinde gösteriyi bitirdim. Bitirdikten sonra bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra bir barajın boşalması gibi alkış bombardımanına tutuldum, alkış seslerine ısıklar ve ayağa fırlayan insanların zemine sürten sandalye sesleri eklendi. Ayağa kalktım ve önce seyirciyi, sonra bana gururlu bir baş hareketiyle karşılık veren Guro'mu selamladım. Anlıyordu. Bu benim için sadece bir gösteri değildi; emek verdiğim, çalıştığım ve nihayet bu süreçte başımı derde sokmadan veya birilerine zarar vermeden başardığım bir şeydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk kez doğru bir şey yapmıştım.

Başımı kaldırdım ve matların diğer yanındaki Kenzie'yle göz göze geldim. Not defteri yanında yerde dururken sırtıyor ve delicesine el çırpıyordu, ben de ona gülümsedim.

"Muhteşemdi," dedi ben soluk soluğa kenara çıktığım sırada yanıma gelirken. "O... şeyleri yapabileceğin konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tebrikler, tescilli bir sert çocuksun."

İçimde, derinlerde bir yerde sevince benzer bir şey duydum. "Teşekkürler," diye mırıldandım bıçakları özenle kılıflarına geri yerleştirip nazikçe Guro'nun çantasının üzerine koyarken. Onları bırakmak zor geliyordu; elimde tutmak, havada dans ederlerken muhteşem ağırlıklarını hissetmek istiyordum. Guro'yu kendi bı-

çaklarıyla antrenman yaparken görmüştüm, onlarla o kadar doğal duruyordu ki sanki silahları kollarının birer uzantısıydı. Acaba ben de parlak kenarları vücudumun dibine kadar gelen ama asla dokunmadan hareket eden bıçaklarla matın üzerinde onun gibi mi görünüyordum? Acaba Guro onlarla tekrar çalışmama izin verir miydi?

Eğitmenimiz kendisiyle bıçak tekniklerini sergilemesi için son öğrenciyi çağırdı, seyirci artık pür dikkat onu izliyordu. Bu arada diğer kali öğrencilerinden birkaçının beğeni dolu bakışlarını Kenzie'ye doğrulttuklarını görünce sinirlendim.

"Hadi," dedim, Chris önümüze atlayıp kendini tanıtmadan önce diğerlerinin yanından uzaklaşarak. "Kendime koła alacağım. Sen de ister misin?"

İstekli bir şekilde başını salladı. Birlikte kalabalığın arasından sıyrılıp kapıdan dışarı, koridora çıkarak gürültüyü ve karmaşayı arkada bıraktık. Koridorun sonundaki otomata iki dolar attım ve kendim için Pepsi, Kenzie'nin isteğı üzerine de bir Mountain Dew seçtim. Gazozu ona uzatırken gülümseyerek teşekkür etti ve koridor duvarına yaslanarak sessizliğin tadını çıkardık.

Birkaç saniye sonra Kenzie, "Ee," diyerek söze girdi. Yan gözle bana baktı. "Artık birkaç sorumu yanıtlayacak mısınız?"

Başımı geriye yaslayıp duvara vurdum. "Tabii," diye mırıldandım gözlerimi kapayarak. Şu işi halledene kadar beni rahat bırakacağı yoktu. "Hadi bakalım. Yine de seni temin ederim hayatımın gerçekte ne kadar sıkıcı olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Nedense o konuda şüpheliyim." Kenzie'nin sesi değişmişti. Sesi artık tereddütlüydü, neredeyse gergindi. Kaşlarını çatarak not defterinin sayfalarını çevirişini, sonra kendini bir şeye hazırlarcasına sessizce nefes alışını dinledim. "O zaman, ilk soru. Ne zamandır kali dersi alıyorsun?"

"On iki yaşımdan beri," dedim kıpırdamadan. "Yani... yaklaşık beş yıldır." Tanrım, gerçekten o kadar olmuş muydu? Kamış sopayı

elinde zehirli bir yılan gibi tutan utangaç, sessiz bir çocukkenki ilk dersimi ve Guro'nun beni değerlendiren delici bakışlarım hatırladım.

"Peki. Güzel. İkinci soru." Kenzie tereddüt etti, sonra sakın ve net bir sesle sordu. "Perilerle ilgili tam olarak ne düşünüyorsun?"

Gözlerim aniden açılıverdi ve başımı kaldırarak tekrar duvara çarptım. Elimdeki yarı boş kola kutusu parmaklarımın arasından kayıp yere düştü ve köpürerek etrafa döküldü. Az önce duyduğularıma inanamayarak ağzım açık ona bakarken Kenzie şaşkınlıkla geri çekildi. "Ne?" dedim fikrimi değiştirmeden, savunma duvarlarımı indirmeden önce.

"Beni duydu." Kenzie tepkimi ölçerek dikkatle beni izliyordu. "Periler. Onlar hakkında ne biliyorsun? Perilerle ne gibi bir ilgin var?"

Zihnimden hızla bir sürü düşünce geçti. Peri. Periler. Biliyordu. Nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ancak bu soruların devamını getiremezdi. Bunun bir an önce son bulması gerekiyordu. Onlar'ın yüzünden Todd'ın başı zaten dertteydi. Gerçekten gitmiş olabilirdi. İstedğim son şey Mackenzie St. James'in benim yüzümden bu dünya üzerinden yok olmasıydı. Bunu engellemek için kötü ve zalim olmam gerekirse de öyle olsun. Diğer türlü olmasındansa böylesi daha iyiydi.

Kendime çekidüzen vererek ve birden nefret dolu, nahoş bir ifade takınarak alay edercesine sırtıttım. "Vay canına, dün gece her ne içtiysen, iyi bir şey olmalı." Çarpık bir gülümsemeyle ekledim. "Söylediklerini kulağın duyuyor mu? Ne saçma bir soru bu böyle?"

Kenzie'nin bakışları sertleşti. Birkaç sayfa çevirdi, defterinde altı kırmızıyla çizilmiş *büyük, Tekin ve Tekinsiz divanları* sözcüklerinin yazılı olduğu defteri bana uzattı. O ürpertici şeffaf periyle karşılaştığım sırada Kenzie'nin tribünlerin arkasında durduğunu hatırladım. Kaskatı kesildim.

"Ben bir muhabirim," dedi Kenzie, ben olanları kavramaya çalışırken. "Todd'ın kaybolduğu gün biriyle konuştuğunu duydum. Bu bilgiye ulaşmak o kadar da zor değildi." Defteri kapadı

ve cüretkâr bir biçimde yüzüme baktı. “Şekil değiştirenler, Peri Halkı, Cadılar Bayramı, Yaz ve Kış divanları, İyi Komşular. Bir sürü şey öğrendim. Bu akşamüstü Todd’ın evini aradığımda hâlâ yoktu.” Saçlarını geriye atıp endişeli bir ifadeyle yüzüme baktı. “Neler oluyor, Ethan? Yoksa Todd ve sen bir tür pagan tarikatında mısınız? Perilere gerçekten *inanmıyorsunuz*, değil mi?”

Sakinliğimi korumak için kendimi zorladım. En azından Kenzie normal bir insanın davranması gerektiği gibi şaşkın ve endişeliydi. Elbette perilere *inanmıyordu*. Belki onu korkutup kendimden temelli uzaklaştırabilirdim. “Evet,” diye sıırıttım kollarımı kenetleyerek. “Aynen öyle. Bir tarikattayım, her ay dolunayın altında keçileri kurban edip bakirelerin ve bebeklerin kanlarını içeriz.” Kenzie burnunu buruşturdu ve öne doğru tehditkâr bir adım attım. “Hele bir de kokain ve ruh çağırma tahtasını çıkardığımızda çok eğlenceli olur. Katılmak ister misin?”

“Çok komik, sert çocuk.” Kenzie’nin kolay korkmadığını unutmuştum. Bir duvar gibi kıpırdamadan inatla gözlerini dikmiş, yüzüme bakıyordu. “Gerçekten neler oluyor? Başın belada falan mı?”

“Diyelim ki öyle,” dedim meydan okuyarak. “Bu konuda ne yapacaksın? Beni kurtarabileceğini mi sanıyorsun? O minik hikâyelerinden birini yayınlayınca her şey yoluna mı girecek? Uyanın, Bayan Meraklı Muhabir. Dünya öyle bir yer değil.”

“Pislik gibi davranmaktan vazgeç, Ethan,” diye tersledi Kenzie gözlerini kısarak. “Sen gerçekte böyle biri değilsin, sandığın gibi kötü değilsin. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Bana kimse yardım edemez.” Birdenbire yorulmuştum. Mücadele etmekten, kendimi olmadığım biri olmaya zorlamaktan yorulmuştum. Onu incitmek istemiyordum ama bu şekilde devam ederse onu mahvedecek bir dünyaya hiç düşünmeden girmiş olacaktı. Bense bunun olmasına izin veremezdim. Bir daha olmazdı.

“Bak.” Duvara yaslanarak iç çektim. “Açıklayamam. Sadece... sadece beni rahat bırak, tamam mı? Lütfen. Neye bulaştığını bilmiyorsun.”

“Ethan...”

“Soru sormayı kes,” diye fısıldadım geri çekilerek. Şaşkın ve üzgün bakışlarla beni takip edince sesimi sertleştirdim. “Soru sormayı kes ve benden uzak dur. Yoksa sadece kendine kötülük etmiş olursun.”

“Bu senin uyman gereken bir tavsiye, Ethan Chase,” diye tısladı karanlıktaki bir ses.

DOKUZUNCU BÖLÜM

OLUROLMAZ'A GÖTÜREN ANDAÇ

Buradaydılar.

Ürpertici şeffaf peri seramik zeminden birkaç santim yüksekte süzülerek koridorda bize doğru geliyordu. Ancak bu kez sürü halindeydiler; yaklaştıkça kemikli parmakları ve parçalanmış kanatları alçak sesli takırtılar çıkararak koridoru dolduruyordu.

“Sana söylemiştik,” diye fısıldadı biri, parlak siyah gözleriyle bana bakarak. “Sana unutmanı, soru sormamanı, karışmamanı söylemiştik. Seni uyardık ama bizi dikkate almamayı seçtin. Şimdi sen ve arkadaşın yok olacaksınız. Hanımımızın geri dönüşüne kimse, Demir Kraliçe’nin ölümlü akrabası bile engel olamayacak.”

“Ethan?” Kenzie bana endişeli bir bakış attı fakat bize yaklaşan hayaletimsi perilerden gözümü alamıyordum. Kenzie bakışlarını koridorun sonuna çevirdi, sonra tekrar bana döndü. “Neye bakıyorsun? Beni korkutmaya başlıyorsun.”

Geri çekilerek Kenzie’nin bileğini tuttum ve korkmuş çığlığını duymazdan gelerek aceleyle ana salona geri koşturdum.

“Hey!” Kapılara sertçe vurarak salona girerken ve beyaz gileri içindeki üç öğrenciyi az kalsın devirerek koşarken Kenzie bileğini

elimden kurtarmaya çalışıyordu. “Ah! Ne yaptığını sanıyorsun? Bıraksana!”

Dövüş gürültüsüne rağmen dikkatleri üzerimize çekmeye başlamıştık ve birkaç ebeveyn bana dönüp ters ters bakıyordu. Kenzie’yi çantamı bıraktığım köşeye çektim ve az önce geçtiğimiz kapıları gözleyerek kolunu bıraktım. Bileğini ovuşturarak sertçe bana baktı. “Bir dahaki sefere küçük bir uyarı iyi olur.” Ben yanıtlı vermeyince kaşlarını çatı ve bileğini bıraktı. “Sen iyi misin? Kusacak gibi görünüyorsun. Neler oluyor?”

Ürpertici periler kapı eşiğinden süzülerek iskelet hayaletler gibi kalabalığın üzerinde yükseldi ve siyah gözleriyle yere bakındılar. Elbette kimse onları göremiyordu. Titreşip bir anlığına gözden kayboldular, sonra hepsi birden çok boyutlu siyah gözlerini bana diktiler.

Alçak sesle bir küfür savurdum. “Kenzie,” diye fısıldadım periler üzerimize doğru uçmaya başladıkları sırada. “Buradan çıkmamız gerek. Bu seferliğine hiçbir soru sormadan bana güvenir misin?” İtiraz etmek için ağzını açtığı anda telaşla ona döndüm. “Lütfen!”

Ya yüzümdeki ifadeyi görünce ya başka bir sebepten ağzı hemen kapandı ve onaylarcasına başını salladı. “Yolu göster.”

Çantamı omzuma aldığım gibi peşimde Kenzie’yle dojonun arkasına varana kadar duvar boyunca öğrencilerin ve izleyenler arasındaki ebeveynlerin arasından geçerek koştuk. Serin güz havasını içeri alacak şekilde aralık duran acil çıkış kapısına atıldım.

Metal parmaklığa çarpıp kapıyı iteceğim sırada koluma bir şey vurdu ve acısı omzuma kadar yayıldı. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum ve Kenzie’yi de beraberimde sürükleyerek ve sendeleyerek basamaklardan aşağı indim. İnce, uzun suratlı perinin kapının ardından öfkeyle bana baktığını gördüm.

“Ethan,” dedi Kenzie nefes nefese, onu arka otoparka doğru çekerken. Yine yağmur yağmıştı ve kaldırım ıslak asfalt kokuyordu. Çatlaklara ve çukurlara dolan su birikintileri sokak lambalarının altında ışıldıyordu; siyah, petrol gibi suya bata çıka koştuk.

“Ethan!” diye seslendi Kenzie yeniden. Sesi çılgına dönmüş gibiydi ama aklımdaki tek şey ön taraftaki pikabıma binebilmektir. “Aman Tanrım! Bekle bir saniye. Koluna bak!”

Arkama baktım, tenim karıncalanıyordu. Perinin bana vurduğu yer, tişörtümün bütün kolu kırmızıya bulanmıştı. Kolumu yukarı sıvadığımda üst kol kaslarımın üzerinde üç uzun kesik görülüyordu. Kan kolumdan aşağı süzölmeye başladı.

“Bu da ne?” Kenzie şok geçirirken acıyı aniden derimi yüzen kızgın bir bıçak gibi hissettim. Dişlerimi sıktım ve tek elimi yarının üzerine bastırdım. “Bir şey kolunu parçalamış. Hastaneye gitmen gerek. Dur bakayım.” Bana uzandı ve elini hafifçe sağlam omzuma koydu. “Çantanı ver.”

“Olmaz,” diye bağırdım geri çekilerek. Sivri uçlu bacaklarıyla merdivenlerden inip su birikintilerinin üzerinden geçiyorlardı. İçlerinden biri gözlerini bana dikti ve ince, kanlı pençesini açık ağzına götürerek solgun, kurtçuk gibi diliyle kanı yaladı.

Hareket sesleri arkamızda dalga dalga yükselince arkamı döndüğümde daha fazlasının binanın köşesinden süzölüp geldiğini ve bizi araya sıkıştırdıklarını gördüm.

Midem kasıldı. Todd’a da böyle mi olmuştu? Her yanı ürpertici şeffaf perilerle kuşatılıp iğne gibi uzun parmaklarıyla parçalarmı ayrılmıştı?

Sakinleşmeye çalışarak ürperdim. Kamış sopalarım çantamdaydı, bunca kalabalığa karşı silahlarım zayıf kalıyordu ama bir şeyler yapmak zorundaydım.

Bir an ayağımın dibindeki su birikintisinde kendi yansımamı gördüm; suratım asılmış, gözlerimin çukuru belirmişti. Yanağımda koyu renk bir leke vardı, kendi kanımdı, yaraya dokunduktan sonra elimi yüzüme sürmüş olmalıydım...

Bir dakika. Kan. Durgun su.

Periler yaklaşıyordu. Elimi cebime soktum, kanlı parmaklarımı gümüş paranın etrafına sardım ve cebimden çıkardım. Hâlâ

bir doktora gitmemiz için ısrar ederek şaşkın ve endişeli gözlerle bana bakan Kenzie'ye döndüm.

"Kenzie," dedim etrafımızdaki takırtılı sesler giderek arttığı sırada elini tutarak, "perilere inanıyor musun?"

"Ne?" Böylesine komik bir soru sorduğum için afallamış, hatta neredeyse öfkeli bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Ben ne... hayır! Tabii ki hayır, bu delilik."

Gözlerimi yumdum. "O zaman, üzgünüm," diye fısıldadım. "Bunu yapmak istemezdim ama oraya gittiğimizde aklına hâkim olmaya çalış."

"Gittiğimizde... Nereye?"

Periler tıslayarak ağızları aralık bir şekilde pençelerini uzatıp bize doğru süzüldü. Kenzie'nin elini sımsıkı tuttum, madeni parayı ayağımın dibindeki su birikintisine attım.

Kör edici beyazlıkta bir parıltıyla sessiz bir enerji dalgası belirdi. Midemin altüst olduğunu, zeminin ayaklarımın altından kaydığını hissettim ve nefesimi tuttum. Şeffaf perilerin delicesine tıslamaları ve takırtıları kesildi ve birdenbire kendimi düşerken buldum.

Yüzüstü yere düştüğümde spor çantam omzumun üzerine çarpınca ve acı koluma yayılırken dudağımı ısırdım. Yanımda toprağa düşerken Kenzie'nin nefes nefese çığlığını duydum.

"Ne... neler oluyor?" dedi soluksuz bir şekilde. Ayağa kalkmaya çalıştığını duydum. "Az önce ne oldu? Neredeyiz?"

"Vay vay," diye yanıtladı yukarıımızda bir yerden gelen küstah, eğlenmiş bir ses. "İşte yine buradasın. Ethan Chase, başınızı derde sokma konusunda ailece yeteneklisiniz."

II. KISIM

ONUNCU BÖLÜM

CAIT SITH'İN⁶ MAĞARASI

Çantayı iterek aniden doğruldum. Bu hareketle sırtımda ve omzumda şimşek gibi bir acı duydum. Dişlerimi sıkarak ayağa kalkmaya çabalarken gaptten gelen bu sesin kaynağını bulmaya çalıştım. Kum zeminli ve arka tarafında küçük bir havuz bulunan bir tür mağaradaydık. Duvarlardaki dev benekli zehirli mantarlar ürkütücü bir ışıltıyla parlıyorlardı. Mavi ve yeşil ateşböceklerine benzer minik, parlak toplar havuzun üzerinde kayıyor ve mağaranın üzerinde ışıktan sular sıçratarak havuzu dalgalandırıyorlardı ama görünürde Kenzie ve benim dışımda kimse yoktu.

“Kim var orada?” diye sordu Kenzie beklediğimden çok daha sakın bir sesle. “Neredesin? Kendini göster.”

“Her zamanki gibi siz ölümlüler gözünüzün önündekini görme becerisine azıcık da olsa sahip değilsiniz,” diye devam etti ses sıkılmış bir tonla, sonra bir esneme sesi duyar gibi oldum. “Pekâlâ, insanlar. İsterseniz yukarıya bir bakın.”

6 Kelt mitolojisinde, göğüs kısmındaki beyazlık dışında simsiyah, iri bir kediye benzeyen peri. (ed.n.)

Uzaktaki duvarda hareket halinde bir ısıltı belirdi. Yerden yaklaşık beş metre yükseklikteki kayalık çıkıntıya kadar onu takip ettim. Bir an çıkıntı boş göründü. Sonra iki parlak sarı göz kırparak belirdi ve peşi sıra iri, gri bir kedinin, kuyruğunu etrafına dolayarak oturmuş, yukarıdan mağrurca bize baktığını gördüm.

“İşte.” Bütün bu konuşmayı daha önce de yapmış gibi son derece bıkkın bir sesle derin bir iç çekti. “Beni şimdi görüyor musunuz?”

Aniden bir anım canlandı; etrafımızda yıkılan metal bir kulenin görüntüsü ve bizi güvenli bir yere götüren tüylü, gri bir kedi. Adı dilimin ucundaydı, o an hatırlayamasam da altın gözlü kedinin görüntüsü netti. Tabii ki hiç değişmemişti.

Kenzie sendeleyerek geriye doğru iki adım attı ve şaşkınlık içinde kediye bakakaldı. “Peki,” diye soluklandı başını hafifçe sallayarak. “Bir kedi. Konuşan bir kedi. Kafayı yiyorum.” Bana baktı. “Ya da turnuvada içeceğimin içine bir şey karıştırdın. İkisinden biri.”

“Ne kadar da tahmin edilebilir.” Kedi tekrar iç çekti ve ayak parmaklarını yalamak için arka bacağına havaya dikti. “Gözlerinde veya kulaklarında bir sorun olduğunu sanmıyorum, insan. Önceki açıklamam hâlâ geçerliliğini koruyor.”

Öfkeyle yüzüne baktım. “Kes şunu, kedi,” dedim. “*Burada* olmayı bırak, daha önce sizlerden birini hiç görmedi.” Kolum zonk-luyordu, yakındaki bir kayanın üzerine çöktüm. “Lanet olsun, *ben* neden burada olduğumu bilmiyorum. Neden buradayım? Burayı bir daha asla görmeyeceğimi umut ediyordum.”

“Hadi ama,” dedi kedi o sinir bozucu, kibirli sesiyle bacağı üzerinden beni süzerek. “Niye şaşıırıyorsun ki, insan? Ne de olsa soyadın Chase. Bugün yarın gelmeni bekliyordum.” Havayı kokladı ve hâlâ ağzı açık bir biçimde gözlerini ondan alamayan Kenzie’ye baktı. “Tabii kız hariç. Ancak bunun da icabına bakabileceğimizden eminim. Yine de her şeyin bir sırası var.” Altın gözler bana çevrildi. “Her yere kan akıtıyorsun, insan. Şuna bir son vermeye çalışsan iyi olur. Kötü bir şeylerin dikkatini çekmek istemeyiz, değil mi?”

Sertçe nefesimi verdim. İşte burada, Olurulmaz'daydım. Bir an önce buradan çıkmaya çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Çantamı kendime çektim, asılarak açtım ve içini altüst ederken acı omzumu dağladıkça dudağımı ısırdım. Kan hâlâ yavaşça kolumdan aşağı süzülüyordu ve tişörtümün sol yanı kırmızı lekelerle bulanmıştı.

“Dur.” Kenzie birden dizleri üzerinde karşımda dikilerek kolumu tuttu. “Canını acıtacaksın. Bırak ben yapayım.” Fotoğraf makinesini çıkardıktan sonra çantanın içini aramaya koyuldu. Burada bir yerde sargı bezi var, değil mi?”

“Ben bulabilirim,” dedim aceleyle, eski ve kokuşmuş giysilerimi görmesini istemeyerek. Öne uzandım ama bana öyle sert baktı ki yüzümü ekşiterek arkama yaslandım ve bu işi ona bıraktım. Kararlı bir şekilde kamış sopalarımı ve eski tişörtlerimi kenara iterek çantanın altını üstüne getirdikten sonra spor yaralanmaları için yanımda taşıdığım bir bez parçası ve sargı bezi rulosunu çıkardı. Diğer şeylerle yüzleşmeden önce bu ufak sorunun icabına bakacakmış gibi dudakları ince bir çizgi halini aldı, gözleri sert ve kararlı bakıyordu. Bir an içimde tuhaf bir gurur duygusu belirdi. Her şeyi olağanüstü iyi bir biçimde kaldırıyordu.

“Tişörtünü çıkar.”

Yüzümün kızardığını hissederek gözlerimi kırıştırdım. “Hı. Ne?”

“Tişört, sert çocuk.” Kan lekeli tişörtümü işaret etti. “Zaten bundan sonra giymek isteyeceğini sanmıyorum. Çıkar.”

Sözleri, korkunç bir trajedi sonrasında zorla gülümseyen biri gibi fazlasıyla ciddiyetsizdi. Utançtan çok endişeyle duraksadım ama utanıyordum da. “Sorun olmayacağından emin misin?”

“Ah, ne diyorsa onu yap, insan.” Kedi kuyruğunu salladı. “Yoksa bütün geceyi burada geçireceğiz.”

Dikkatle tişörtümü çıkardım ve kanlı paçavrayı kenara attım. Kenzie kumaşı havuza daldırdı, kıvrarak suyunu sıktı ve kumun üzerinde arkama çömeldi. Bir an duraksayınca kendimi

fazla çıplak hissederek gerildim; yabancı bir kızın ve konuşan bir kedinin önünde yarı çıplak ve kanlıydım. Sonra parmakları tenimin üzerinde serin ve yumuşak bir dokunuşla gezinince içim bir tuhaf oldu.

“Tanrım, Ethan.” Avucunu nazikçe omzuma koydu ve kolumdaki kesikleri incelemek için yaklaştı. Rahatlamak için kendimi zorlayarak gözlerimi kapadım. “Fena görünüyorlar. Peşinde ne vardı öyle? Şeytan pumalar mı?”

Yorgunca bir nefes aldım. “Söylesem inanmazsın.”

“Ah, şu an ne olsa inanmaya hazırım.” Kumaşı çentikli pençe izlerine bastırınca çenemi sıktım. Omzumdaki kanı nemli bezle silerken ve koluma sargı bezini sararken ikimiz de sessizdik. Kenzie’nin tüm bu yaşananlardan dolayı hâlâ biraz şaşkın olduğunu hissedebiliyordum. Ancak parmakları nazik ve emindi; ayrıca tenime her dokunuşunda üzerime bir titreme geliyor, tüylerim diken diken oluyordu.

“İşte,” dedi ayağa kalkıp dizlerindeki tozu silerken. “Bu, işini görür. En azından Bayan Peters’ın dersinde gördüğümüz ilkyardım bilgileri boşa gitmedi.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. Belli belirsiz gülümsedi.

“Sorun değil.” Çantama uzanıp içinden başka bir tişört çıkarıp yüzümü buruşturarak giyerken beni izledi. “Şimdi, ben çılgık atmaya başlamadan önce ister sen, ister o konuşan kedi ya da lanet olası uçan bir keçi, fark etmez, biri bana neler olduğunu anlatacak mı?”

“Ölümlüler neden bu kadar sıkıcı oluyor?” diye sordu kedi, hiç ses çıkarmadan kumlu zemine inerken. Sessizce bize doğru yürüyerek yassı bir kayanın üzerine sıçradı ve kuyruğunu sallayarak ikimizi birden ciddiyetle süzdü, sonra bakışları kızın üzerine sabitlendi. “Peki, bir kez daha aklın ve mantığın sesi olacağım. Beni iyi dinle, insan çünkü bunu yalnızca bir defalığına açıklayacağım.” Burnunu çekerek ve kuyruğunu ayaklarının etrafına dolayarak oturdu. “Olulmaz’dasın, yani perilerin ülkesinde.

Evet, periler gerçek,” diye ekledi bıkkın bir ses tonuyla, Kenzie konuşmak için nefes alırken. “Hayır, ölümlüler onları normalde gerçek dünyada göremezler. Lütfen tüm gereksiz sorularını ben konuşmamı bitirdikten sonraya sakla.

“Buradasın,” diye devam etti yan gözle bana bakarak, “çünkü belli ki Ethan Chase perilerle başını derde sokmaktan kendini alamıyor ve ikinizi birlikte Olurulmaz’a getirmek için bir andaç kullandı. Daha da önemlisi, sizi getirdiği yer benim evim; yani, evlerimden biri. Bu da bizi şu soruya getiriyor...” Kedi gözlerini kırıştırıp kısarak şimdi bana bakıyordu. “Neden buradasın, insan? Andacın sadece çok acil durumlarda kullanılması gerekiyordu. Yaralarına bakılırsa peşinde bir şeyler varmış ama kızı niye beraberinde buraya sürükledin?”

“Başka seçeneğim yoktu,” dedim, gözlerimi Kenzie’den kaçırarak. “Onun da peşindeydiler.”

“Kim?” diye sordu Kenzie.

Sağlam elimle yüzümü ovuşturdum. “Ortalıkta dolaşan bir şeyler var,” dedim kediye. “Farklı bir şey, daha önce görmediğim bir peri türü. Sürgünleri ve melezleri öldürüyorlar, bir arkadaşımı da aldılar; Todd Wyndham adında bir yarı *phouka*. Ben daha fazlasını öğrenmeye çalışınca...”

“Seni susturmaya geldiler,” diyerek sözümü tamamladı kedi ciddiyetle.

“Evet. Uluorta. Birkaç yüz kişinin önünde.” Kenzie’nin üzerimdeki bakışlarını hissettim, onu görmezden geldim. “Ee,” diye sordum kediye, “neler olduğunu biliyor musun?”

Kedi tek kulağını kıpırdattı. “Belki,” diyerek düşüncelere daldı aynı anda hem sıkılmış hem düşünceli görünmeyi başarak. “Yabanılormanda garip dedikodular dolaşıyor. Ben de merak ediyordum.” Esnedi, gelişigüzel ayağını yaladı. “Sanırım Demir Kraliçe’yi ziyaret etme zamanı geldi.”

Ayağa kalktım. “Hayır,” dedim biraz fazla tepki vererek ama kedi, yüzünü patisinden kaldırıp bakmadı bile. “Meghan’a gidemem.

Eve dönmem gerek! Todd'ı bulup ailemin iyi olup olmadığından emin olmalıyım. Bir an önce eve dönmezsem çıldırırlar." Meghan'ın, Olurulmaz'daki zamanla ilgili söylediklerini hatırladım ve inledim. "Tanrım, muhtemelen şu an çıldırıyorlardır."

"Demir Kraliçe'nin, senin burada olduğunu bilmesi gerek," dedi kedi, sakince patisini bıyıklarına sürterken. "İyilik borcunun şartı buydu; andacı kullanırsan seni ona götürecektim. Üstelik ölümlülerin dünyasında neler döndüğü ve bu yeni peri türü oldukça ilgisini çekecek. Divanlardan birinin bundan haberi olması lazım, sence de öyle değil mi?"

"En azından Kenzie'yi evine götüremez misin?"

"Pazarlıkta bu yoktu, insan." Kedi sonunda gözlerini kırpmadan bana baktı. "Hem senin yerinde olsam onu tek başına geri gönderme konusunu uzun uzadıya düşünürdüm. Eğer bu yaratıklar hâlâ dışarıda bir yerlerdeyse ikinizin de dönmesini bekliyor olabilirler."

Sırtım ürperdi. Kenzie'ye baktım; bakışlarını benden kediye, sonra tekrar bana çevirirken tamamen kaybolmuş görünüyordu. "Burada neler döndüğüyle ilgili hiçbir fikrim yok," dedi duygusuz bir şekilde fakat gözleri dolmuş gibi parlıyordu. "Sadece, umarım uyandığımda duvarları yastıklarla kaplı bir odada, beyaz önlüklü bir adam bana ilaç veriyor olmaz."

Hayatımın daha da ifşa olduğunu hissederek bir iç çektim. *Üzgünüm, Kenzie, diye geçirdim içimden, Kenzie kollarını kendi etrafına sarıp dosdoğru karşıya bakarken. Seni bu işe bulaştırmak istemezdim ve burası benim de en son bulunmak istediğim yer. Ancak kedi haklı; seni tek başına oraya geri gönderemem, o şeyler oradayken olmaz. Todd'ı zaten aldılar; seni de almalarına izin vermeyeceğim.*

"Peki," diye tersledim öfkeyle kediye bakarak. "Hadi gidip Meghan'ı görelim ve şu işten kurtulalım. Ancak kalmayacağım. Eve dönmek zorundayım. Arkadaşımın başı dertte ve onu bulmam şart. Meghan bile bana o konuda yardım edemez."

Kedi, bıyıklarını neşeyle kıvrarak birkaç kere hapsirdi. Bu kadar komik olan neydi, bilmiyordum. “Bu çok eğlenceli olacak,” dedi kayanın üzerinden atlayarak. “Bu gece burada kalmanızı tavsiye ederim,” diye devam etti, kumun üzerinde sessiz adımlarla uzaklaşırken. “Burada size hiçbir şey zarar vermez, ayrıca yaralı insanları karanlıkta yabanılormana bırakma havasında değilim. Sabah Demir Diyar’a doğru yola koyuluruz.”

“Oraya varmamız ne kadar sürer?” diye sordum fakat yanıt alamadım. Kaşlarımı çatarak mağaraya bakındım. Kedi gitmişti.

Ah, tabii ya, diye düşündüm uzun zaman öncesinden bir şeyi hatırlayarak. *Grimalkin. Huyu bu.*

Ben oturup çantamın içinde ne var ne yok diye gözden geçirirken Kenzie hâlâ anormal derecede sessiz görünüyordu. Çantamın içinde kamış sopalar, yedek giysiler, şişe su, ezilmiş bir kutu proteinli gofret, bir kutu aspirin ve görünmez böcekler için her ihtimale karşı yanımda taşıdığım ufak tefek birkaç gizli eşya vardı. Acaba küçük koruyucu tılsımlarım Olurulmaz’da, perilerin anavatanında da işe yarar mı diye merak ettim. Yakında öğrenirdim.

Dört ağır kesiciyi avucuma döktüm ve ağzıma atıp yüzümü ekşiterek yuttum, sonra kutuyu cebime koydum. Omzum hâlâ ağrıyordu fakat hepsi hepsi bir sıyrıktı, o kadar. Yalnızca o garip, ürpertici yaratığın pençelerinin zehirli olmadığını umuyordum.

“Al,” diye mırıldandım az ezilmiş bir gofret çıkarıp karşımda oturan kıza uzatarak. Gözlerini kırıştırdı ve boş boş uzattığım şeye baktı. “Bir şeyler yesek iyi olur. Burada kimsenin ikram ettiği hiçbir şeyi almak istemezsin. Ne yiyecek, ne içecek, ne hediye; hiçbir şey, anladın mı? Ha, ayrıca asla kimseye bir iyilik yapmayı kabul etme ya da kimseyle anlaşma yapıp ‘teşekkür ederim,’ deme.” İfadesiz bir yüzle beni izlemeyi sürdürüyordu. Kaşlarımı çattım. “Hey, beni dinliyor musun? Bu önemli.”

Harika, şoka girdi. Şimdi ne yapacağım? Kenzie’ye bakarken keşke onu hiç bu işe bulaştırmasaydım, keşke ikimiz de evlerimize

gidebilsek, diye geçirdim içimden. Annem ve babam için endişeleniyordum; diğer evlatlarının da dünya üzerinden yok olduğunu öğrendiklerinde ne yaparlardı? *Ben Meghan değilim*, diye söz verdim ama kime söz verdiğimden emin değildim. Anneme? Kenzie'ye? Kendime? *Bizi geri götüreceğim. Yemin ederim, bunu yapacağım.*

Kızdan hâlâ bir yanıt yoktu ve elimdeki gofreti sallamak işe yaramıyordu. Derin bir iç çektim. "Kenzie," dedim bu kez daha sertçe, çantamın üzerinden öne doğru uzanarak. "Mackenzie. Hey!"

Tam yüzünün önünde doğrulup kolunu tuttuğumda yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri sıçradı. Kolunu bıraktım ve transtan çıkmış gibi hızla gözlerini kırptırdı.

"İyi misin?" diye sordum, geri oturup dikkatle onu izlerken. Rahatsız edici derecede kısa süreliğine bana bakakaldıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Evet," diye fısıldadı sonunda. Rahat bir nefes aldım. "Evet, iyiyim. Bir şeyim yok. Galiba." Hâlâ yerinde durduğundan emin olmak ister gibi mağaraya bakındı. "Olurulmaz," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. "Ben Olurulmaz'dayım. Lanet olası Periler Ülkesi'ndeyim."

Çılgılık atmaya başlarsa ne yaparım diye düşünerek dikkatle onu izledim. Ancak sonra, Olurulmaz'ın orta yerinde bir ağaç kü-tüğünün üzerinde otururken Kenzie hiç beklenmedik bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Kocaman veya bariz bir gülümseme değildi. Yüzünde beliren şey, sanki bu, tüm hayatı boyunca beklediği ancak varlığından haberdar olmadığı bir şeymiş gibi, belli belirsiz gizemli bir sırıtış, bir heyecan parıltısıydı. Bu yüz ifadesi karşısında tüylerim ürperdi. Normal insanlar yalnızca masallarda var olan yaratıklarla dolu hayali bir yere düştüklerinde böyle olumlu bir tepki vermezlerdi. Korku ve öfkeye kapılmasını, bu durumu akla uygun kılmaya çalışmasını bekliyordum. Kenzie'nin gözleri beklentiyle neredeyse parlıyordu.

Bu beni oldukça tedirgin etti.

“Ee,” dedi neşeyle bana dönerek, “bana burayla ilgili bildiklerini anlatsana.”

Dikkatle ona baktım. “*Olurolmaz*’da, *periler* ülkesinde olduğumuzun farkındasın, değil mi? Periler? Hani şu masallardakilerden? *Leprechaun*’lar?, Tinkerbelle?” Tepkisini izleyerek gofreti yeniden uzattım. “Bu noktada perilerin gerçekte var olmadıklarını açıklamaya girişmen gerekmiyor mu?”

“Şey, ben bir muhabirim,” dedi Kenzie gofreti alıp ambalajın köşesiyle oynarken. “Gerçeklerle yüzleşmek zorundayım. Bana kalırsa şu an iki şeyden biri oluyor: Ya dojoydayken içeceğime gizlice bir şey koydun ve gerçekten çılgın bir rüya görüyorum. Eğer öyleyse birazdan uyanacağım ve sen de hapsi boylayacaksın ve bir daha birbirimizi asla görmeyeceğiz.”

Yüzümü buruşturdum.

“Ya da...” Derin bir nefes aldı ve mağaranın içine göz gezdirdi. “Bu... gerçekten yaşanıyor. Konuşan kediye, tam karşında oturmuş seninle tartışırken var olmadığını söylemek saçma olur.”

Granolayı çiğnerken sessizliğimi korudum. Düşünce tarzı akla yatkındı ama yine de beklediğimden çok daha pragmatik ve mantıklıydı. Buna rağmen verdiği tepkiyle ilgili hâlâ beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Belki bunun gerçek olduğuna çaresizce inanmak istiyormuşçasına; gerçeği, mantıklı ve normal olanı geride bırakmakta hiçbir sakınca görmüyormuşçasına ne bir korku ne de şüphe duyduğu içindi.

“Her neyse,” diye devam etti Kenzie bana dönerek, “daha önce buraya gelmiştin, değil mi? Kedinin söylediklerine bakılırsa birbirinizi daha önceden tanıyor gibiydiniz.”

Omuzlarımı silktilim. “Evet,” dedim, bakışlarımı dizlerimin arasından yere dikerek. Anılar; unutmak için çok uğraştığım kötü anılar, hepsi yeniden canlandı. Beni dürten pençeler, azı dişleri. Parlayan gözler ve çığlıkları, tiz kahkahalar. Burnumda pas ve demir

kokusuyla ablamın gelmesini bekleyerek zifiri karanlıkta geçirdiğim onca zaman. “Uzun zaman önceydi,” diye mırıldandım bu düşünceleri zihnimin en derinlerine itip ücra bir köşesine kilitleyerek. “Zar zor hatırlıyorum.”

“Ne zamandır... şey... perileri görebiliyorsun?”

Ona hızlı bir bakış attım. Dizlerini göğsüne çekip bir kayaya yaslanmış, ciddiyetle beni izliyordu. Duvarlardaki floresan mantarlar siyah ışık etkisi yaratarak saçındaki mavi rengi fosforlu gibi parlak gösteriyordu. Gözlerimi üzerinden ayırmadığımı fark edince tekrar yere baktım.

“Hayatım boyunca.” Sırtımı biraz daha kamburlaştırdım. “Onları göremediğim, varlıklarından haberdar olmadığım bir anı hatırlamıyorum.”

“Peki annen ve baban da...”

“Hayır.” Sesim istediğimden biraz daha sert çıktı. “Ailemden hiç kimse onları göremiyor. Sadece ben.”

Tabii bir de ablam. Ancak ondan söz etmek istemiyordum.

“Hımm.” Kenzie çenesini dizlerine dayadı. “Bu durum seninle ilgili birçok şeyi açıklıyor. Turnuvadaki tuhaflığın, paranoyan ve esrarengizliğin.” Yüzüm kızardı ama Kenzie farkına varmamış gibiydi. “Gerçek dünyada, dışarıda kaç tane... peri... var?”

“Bilmek istediğinden emin misin?” diye meydan okudum, acı bir gülümsemeyle. “Senin de sonun benim gibi olabilir; huysuz, paranoyak, köşe bucakta ve pencerelerin dışında gerçekte var olmayan şeylere bakman birine dönüşebilirsin. Kimsenin perilerden bahsetmemesinin bir sebebi var. Üstelik sadece dikkatlerini çekmemek için de değil; normal insanlar, Onlar’ı göremeyenler, sana *tuhaf* veya *çatlak* ya da *ucube* yaftası yapıştırırlar ve sana ya vebalıymışsın gibi davranırlar ya da akıl hastanesine atarlar.”

“Seni hiç öyle görmedim,” dedi Kenzie yavaşça.

İçimde aniden bir öfke dalgası yükseldi. Onu bu işe bulaştırdığım için kendime; beni rahat bırakmama konusunda bu kadar inatçı olduğu ve normal, akli başında bir insanın yapması gerek-

tiğinin aksine benden uzak durmayı reddettiği ve nefret etmediği için Kenzie'ye; bana bu denli yaklaşmasına izin verdiğim ve birine yakın olmayı istediğim için tekrar kendime karşı öfkeliydim. Gardımı biraz olsun düşürmüştüm ve bu bizi nerelere getirmişti.

"Belki de öyle görmeliydin," dedim ayağa kalkıp sertçe ona bakarak. "Çünkü şu an burada benimle mahsur kaldın ve buradan sağ çıkabileceğimizden hiç emin değilim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kenzie, mağaranın ağzına doğru yürürken. Peşimden gelmeyeceğini umarak onu duymazdan geldim ve Periler Ülkesi'ni kendi gözlerimle görebilmek için girişe ilerleyip mağaradan birkaç adım uzaklaştım.

Karanlığa bakınca ürperdim. Yabanılorman gölgeleri içindeki karmaşık ve uğursuz görüntüsüyle önümde uzanıyordu. Yapraklardan ve ağaç dallarından gökyüzünü göremesem de çok çok yükseklerde parıltılı hareketleri, ağaçların arasında uçan yaratıkları veya ışıkları görebiliyordum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedi bir ses yukarıdan. Grimalkin tavandan kıvrılarak uzanan karmaşık köklerin üzerinde oturuyordu. Kocaman gözleri karanlıkta süzülüyor gibiydi.

"Hayır," diye homurdandım temkinli bir bakışla. Grimalkin geçmişte ablama yardım etmişti fakat onu iyi tanı mıyordum ve ne olursa olsun o bir periydi. Periler asla karşılıksız iş yapmazlardı; bizi yabanılormandan geçirip Demir Diyar'a götürmeye razı olması anlaşmanın sadece bir parçasıydı.

"Güzel. Daha başlamadan birilerine yem olmanı hiç istemem," diye mırıldadı patileriyle ağacı tırmalayarak. "Görünüşe göre sen de ablan gibi pervasızsın, iyice düşünüp taşınmadan hareket ediyorsun."

"Beni Meghan'la kıyaslama," dedim gözlerimi kısarak. "Ben onun gibi değilim."

"Orası öyle. En azından onun sevimli bir kişiliği vardı."

"Buraya arkadaş edinmeye gelmedim." Kedi canımı sıkıyordu ama bunu belli etmeyecektim. "Bu bir buluşma toplantısı değil.

Sadece Demir Diyar'a gidip Meghan'la konuşmak ve eve gitmek istiyorum." *Todd hâlâ bir yerlerde yardımımı bekliyor.*

Kedi ağaç dalının üzerinde miskin miskin gerindi. "Sen ne söylersen söyle, insan," dedi bilmiş ve yarı kapalı gözlerle. "Söz konusu sizin aile olunca hiçbir şeyin asla o kadar kolay olmadığını çözdüm."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

YABANILORMANA

Uyuyacağımı sanmıyordum ama yorgunluktan içim geçmiş olmalıydı çünkü gözlerimi açtığımda kendimi mağaranın kumlu zemininde ve omzumdaki inanılmaz ağrıyla uyanmaya çalışırken buldum. Aspirin kutusunu çıkarıp ağzıma üç tane daha attım ve yüzümü ekşiterek çiğnerken Kenzie ve Grimalkin'e bakındım.

Kedi her zamanki gibi görünürde yoktu fakat mağaranın ağzından içeri belli belirsiz gri bir ışık sızıyordu ve duvarlardaki mantarların parıltısı gidince sıradan zehirli mantarlar gibi görünüyordular. Acaba ne kadar zaman geçmiştir, diye merak ettim; ya ölümlü dünyada bir yıl gelip geçtiyse ve annemle babam beni yeniden görme umutlarını tümüyle yitirdilerse?

Yüzümü buruşturarak doğrulmaya çalıştım ve uyuyakaldığım için kendi kendime lanet okudum. Ben uyurken her şey olabilirdi: Herhangi bir şey sinsice yanıma sokulup çantamı çalabilir, Kenzie'yi karanlık bir tünelde peşinden gitmeye ikna edebilirdi. Sahi, neredeydi o? Periler Ülkesi'ni ve ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordu. Aşırı güveniyordu ve bu dünyadaki bir şey onu yakalayıp bozuk para gibi harcayabilirdi.

Etrafımda dönüp delicesine onu ararken girişin yakınında bağdaş kurmuş, yerde oturduğunu gördüm.

Grimalkin'le konuşuyordu.

Ah, muhteşem. Kediye, sonradan onun veya ikimizin de pişman olacağı bir şey için söz vermediğini umarak alelacele yanlarına gittim. "Kenzie," dedim bir hışımla yanma yaklaşılarak. "Ne yapıyorsunuz? Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?"

Kenzie gülümseyerek yüzüme baktı ve Grimalkin patilerini yalamak için eğilirken ağzını genişçe açarak esnedi. "Ah, kalkmışsın," dedi Kenzie. "Grimalkin de bana Olurulmaz'dan bahsediyordu. Büyüleyici bir yer. Okyanus tabanında kilometrelerce uzanan dev bir şehir olduğunu biliyor muydun? Ya Rüyalara Nehri'nin sözüm ona dünyanın sonuna kadar aktığını?"

"Bilmek istemiyorum," dedim. "Gerektiğinden daha fazla burada kalmak istemiyorum, yani gezmek için burada olduğumuzu sanma. Tek istediğim Demir Diyar'a gitmek, Meghan'la konuşmak ve eve dönmek. O konuda ne yapıyoruz, kedi?"

Grimalkin burnunu çekti. "Arkadaşın senden çok daha iyi arkadaşlık ediyor," dedi ve patisiyle başının üstünü ovdu. "Demir Diyar'a gitmeye bu kadar hevesliysen hazır olduğunda yola çıkarız. Ancak," kuyruğunu sallayarak bana baktı, "ihtiyacın olan her şeyi yanına aldığından emin ol, insan. Arkada bir şey bırakırsan buraya tekrar dönmeyeceğiz."

Ne bırakmalıyım diye düşünerek spor çantamın yanma yürüdüm. Çantadaki her şeyi yanıma alamazdım, orası kesindi. Hantal ve ağırdı, ayrıca mecbur kalmadığım takdirde Olurulmaz'da onu taşımayacaktım. Üstelik kolum hâlâ feci şekilde acıyordu, o yüzden bir sopadan daha büyük bir şey taşıyacak durumda değildim.

Kamış sopamı, sargı bezini, iki şişe suyu ve geriye kalan üç gofreti çıkardım, ardından son bir şey için çantanın yan gözünü karıştırdım. Kenzie geldi ve merakla izleyerek yanıma diz çöktü.

"Ne arıyorsun?"

“Bunu,” diye mırıldandım ve çocukken bataklığa yarı gömülü bulduğum büyük, biraz paslı anahtarı çıkardım. Eski, hantal ve saf demirden bir anahtardı. O zamandan beri bunu yanımda şans tılsımı ve perisavar olarak taşıyordum.

“Al,” dedim anahtarı ona uzatarak. Anahtar eski bir ipin ucunda sallanarak aramızda yavaşça dönüyordu. Bunun için bir zincir almak istemiştım ama erteleyip duruyordum. “Bunu yanından ayırma,” dedim, merakla anahtara baktığı sırada. “Burada yaşayan yaratıklara karşı sahip olabileceğin en iyi koruma demirdir. Bu onlar için zehirdir; dokunmak için yanmayı göze alırlar. Onları tamamen uzak tutmasa da boynundakinin kokusunu aldıklarında kafanı koparmadan önce bir kez daha düşünebilirler.”

Kenzie eski, paslı bir anahtarı boynuna takacağı için mi, yoksa kafasının koparılma düşüncesi yüzünden midir bilinmez, burnunu buruşturdu. “Peki ya sen?” diye sordu.

Tişörtüme uzandım ve zincirin ucundaki demir haçı çıkardım. “Bende zaten var. İşte.” Anahtarı ona doğru salladım. “Al hadi.”

Elini uzattı, parmaklarını tılsımın etrafına sararken parmaklarım onunkilere değdi ve kolumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı. Elimi hızla geri çekerken az kalsın anahtarı düşürüyordum ama o geri çekilmedi; dokunuşu hâlâ tenimdeydi, kenetlenmiş ellerimizin üzerinden beni izliyordu.

“Üzgünüm, Ethan.”

Gözlerimi kırıştırdım ve afallamış bir şekilde kaşlarımı çatarak elimi hızla geri çektim. Kalbim yine hızla çarpıyordu ama oralı olmadım. “Neden?”

“Turnuvada sana inanmadığım için.” Ağır anahtarı boynuna geçirdiğinde anahtar yumuşak bir sesle fotoğraf makinesine değdi. “Tehlikeli, yasadışı bir şeylerle ilgin olabileceğini ve Todd’ın başının bu yüzden belaya girdiğini sandım. Perilerin de bir tür kılıf olduğunu zannettim. Gerçek olabileceklerini hiç düşünmedim.” Ciddi bakışları spor çantamın üzerinden benimkilerle buluştu. “Turnuvadalardı, değil mi?” diye sordu. “Todd’ı yakalayan periler.

Bizi kovalayanlar onlardı ve sen bizi dışarı çıkarmaya çalışıyordun.” Bakışları sargılı koluma kayınca kaşlarını çattı. “Bunun için de üzgünüm.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Kenzie ayağa kalktı ve karşılık beklemezcesine çabucak üstünü başını silkti. “Haydi,” dedi fazlasıyla neşeli bir sesle. “Gitmemiz gerek. Grim bize ters ters bakıyor.”

Gideceği sırada yanımdan geçerken parmakları omzuma dokunarak çok kısa bir süreliğine durdu. “Ayrıca... hayatımı kurtardığın için teşekkürler.”

Kenzie’nin kum üzerindeki sessiz adımlarını dinleyerek bir süre öylece oturdum. Az önce ne olmuştu? Kenzie’nin özür dilemesi gereken bir şey yoktu. Burada olmamız, Olurulmaz’da kim bilir ne zamandır sıkışıp kalmamız ve bir grup hayaletimsi katil perinin peşimizde olması onun suçu değildi. Ben gelmeden önce oldukça normal bir hayatı vardı. Aksine onu bu karışıklığa sürüklediğim için benden nefret etmesi gerekirdi. Kendimden kesinlikle nefret ediyordum.

Omzumda dokunduğu yer hâlâ karıncalanıyordu.

Mağaranın ağzından aşırı yüksek sesli bir esneme duyuldu. “Şu yolculuğa önümüzdeki yüzyıl içinde bir ara çıkar mıyız?” diye seslendi Grimalkin, altın gözlerini sinirle kırıştıtarak. “Gitmek için bu kadar aceleci biri olarak elini hiç de çabuk tutmuyorsun.”

Ayağa kalktım, yerden kamış sopalarımı ve suyu kaptım ve çantayı arkamda bırakarak mağaranın girişine doğru yürüdüm. Çantamın yanı sıra kirli giysilerim ve eşyalarım Periler Ülkesi’nde kalmak durumundaydı. Umarım Grimalkin’in evini *fazla* kötü kokutmazlardı.

“Sonunda.” Yanlarına geldiğimde kedi iç çekti. Ayağa kalktı, kuyruğunu salladı ve aylak aylak mağaranın ağzına giderek dışarıdaki yabanılormana baktı. “Hazır mısınız, insanlar?”

“Hey, Grimalkin.” Kenzie birdenbire kamerasını kaldırdı. “Gülümse.”

Kedi güldü. “O aptal oyuncak burada çalışmaz, ölümlü,” dedi kedi, Kenzie deklanşöre basıp tam da bunu fark ettiği sırada. Hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çatarak geri çekilip makineye baktı, Grimalkin burnunu çekti.

“İnsan teknolojisinin Oluruolmaz’da yeri yoktur,” dedi. “Neden ölümlü dünyada dolaşan ejderha ve goblin fotoğrafları yok sanıyorsun? Periler fotoğraflarda iyi çıkmaz. Hatta hiç çıkmayız. Sihir ve teknoloji birlikte var olamaz, bu konuda tek istisna Demir Diyar olabilir. Orada bile insan teknolojisi beklediğin gibi çalışmaz. Tüm ilerlemelerine rağmen Demir Diyar hâlâ Oluruolmaz’ın bir parçası.”

“Kahretsin.” Kenzie derin bir iç çekti ve kamerayı elinden bıraktı. “*Periler Ülkesi’ne Seyahatim* diye bir kitap yazmayı umuyordum. Şimdi kaçığın teki olmadığımı nasıl ikna olacağım?”

Grimalkin kahkahayla hapsirdi ve arkasını döndü. “O konuda endişen olmasın, ölümlü. Kimse Oluruolmaz’dan aklı başında çıkmaz.”

Mağaranın girişi dışarı çıktığımız an yok oldu ve geriye baktığımızda yerini sapasağlam taş bir duvara bıraktı. Kenzie sıçradı ve kayaya dokunmak için uzandı, yüzünde bir şaşkınlık ve inanmazlık ifadesi belirdi.

“Böyle şeylere alışsan iyi olur,” dedim Kenzie’ye, biraz afallamış şekilde yeniden önüne döndüğünde. “Buradaki hiçbir şeyde mantık aramayacaksın.”

“Onu anlamaya başladım,” diye mırıldandı Kenzie, Grimalkin’in peşinden kayalıklı yokuşu indiğimiz sırada. Kedi yavaşlamadan ya da hâlâ arkasında olup olmadığımızı kontrol etmek için geriye bakmadan önden hızla gidiyordu, biz ise hızına yetişmek için koşar adım yürümek zorundaydık. Acaba Meghan da Oluruolmaz’a ilk geldiğinde aynı sorunu yaşamış mıydı, diye merak ettim.

Meghan. Karnımda hem gerginlik hem de heyecan kıpırtıları duydum ve bu kıpırtıları bastırdım. Ablamı, Demir Periler’in krâlichesini görecektim. Beni hatırlayacak mıydı? Onu aramamamı

söyledikten sonra buraya gelmeme kızacak mıydı? Belki beni hiç görmek istemiyordu. Belki insan bağlarından koptuğuna seviniyordu.

Bu düşünce karşısında içimde buz gibi bir ürperti belirdi. Hatırladığım Meghan'la mı karşılaşacaktım? Onunla ilgili bir sürü anım vardı ve anılarımda o hep aynıydı: Beni koruyup kollayan güvenilir abla. Demir Diyar'a vardığımızda Demir Kraliçe'yi Mab gibi manyak ve zalim biri olarak mı, yoksa Titania gibi kalles ve kıskanç biri olarak mı bulacaktım? Elbette peri kraliçelerle tanışmamıştım ama onlar hakkında duyduğum hikâyeler bilmem gereken her şeyi anlatıyordu; yani ikisinden de uzak, çok uzak durmam gerektiğini.

“Buraya ilk geldiğinde kaç yaşındaydın?”

Kenzie soruyu sorduğu sırada Grimalkin koyu gri çalıların içine doğru gözden kaybolmuştu. Telaşla ağaçların arasına dikkatlice bakarken onu gördüm ve hızlanıp yetişmeye çalıştım. Ancak bir saniye sonra yine aynı kahrolası şeyi yaptı ve bir küfür savurarak tekrar çallara bakındım. Kaba bir kuyruk görünce Kenzie'yle birlikte ileri doğru koşturdum. Kenzie'nin soruyu unutacağını umarak sessizliğimi korudum. Ancak öyle olmadı.

“Ethan? Beni duydun mu? Buraya son geldiğinde kaç yaşmıştım?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedim ters bir şekilde capcanlı mavi dikenli bir çalının yanından sıyrılırken. Kenzie hızıma ayak uydurarak çalının yanından ustaca dolaştı.

“Neden?”

“Çünkü.” Kenzie'nin bakışlarını görmezden gelerek kediyi aradım ve sınırlarıma hâkim olmaya çalıştım. “Seni ilgilendirmez.”

“Farkında mısın bilmiyorum ama ben de senin gibi Periler Ülkesi'nde mahsur kaldım, Ethan. Sanırım bu beni gayet de ilgilendirir...”

“Dört yaşındaydım!” diye tersledim, dönüp öfkeyle yüzüne bakarak. Kenzie gözlerini kırptırdı. “Periler beni evimden kaçırıp ablam gelip kurtarsın diye *yem* olarak kullandıklarında dört

yaşındaydım. Beni bir kafese tıktılar ve çığlık atana kadar dürtüler. Sonunda geldiğinde onu benden aldılar ve Onlar’dan birine dönüştürdüler. Ablam yokmuş gibi davranmak zorunda kaldım; tuhaf, garip, olağandışı şeyler görmüyormuşum; perilerin beni yeniden alıp götüreceğinden korkan ailem bir şey yapmama izin vermekten endişe etmiyormuş gibi! O yüzden kendimden veya altüst olmuş hayatımdan konuşmak istemediğim için beni bağışla. Bu biraz hassas bir konu, tamam mı?”

“Ah, Ethan.” Kenzie’nin bakışları beklemediğim şekilde hem dehşete kapılmış hem de cana yakındı. “Çok üzgünüm.”

“Unut gitsin.” Utanarak başımı çevirdim. “Sadece... daha önce kimseye, annemle babama bile bundan bahsetmedim. Yeniden bu yerde olmak...” Etrafımızdaki ağaçları işaret ettim. “Burayla ilgili, Onlar’la ilgili nefret ettiğim her şeyi bana hatırlatıyor. Bir daha geri gelmeyeceğime yemin etmiştim. Ancak buradayım işte...” Nefes vererek çalılıkların içine doğru bir taşa tekme attım, gürültülü bir ses çıkardı. “Üstelik seni de buraya çekmeyi becerdim.”

Aynı Samantha gibi.

“İnsanlar.” Grimalkin bir ağacın dallarında tepemizde belirdi. “Çok gürültü yapıyorsunuz, burası bunun için güvenli bir yer değil. Civardaki tüm aç yaratıkların dikkatini çekmek istemiyorsanız yola sessizce devam etmeye çalışmanızı öneririm.” Burnunu çekti ve umutsuzca yüzümüze baktı. “En azından elinizden gelenin en iyisini yapın, olur mu?”

Öğleden sonranın geri kalanı boyunca yürüdük. Ya da bana öyle geldi. Yabanılormanın bitmek bilmeyen gri alacakaranlığında saatin kaç olduğunu anlamak güçtü. Saatim tabii ki durmuştu ve telefonlarımız da çalışmıyordu. O yüzden tüyler ürpertici, tehlikeli periler ülkesi etrafımızda uzanırken birkaç saattir elimizden geldiğince Grimalkin’in peşinden gidiyorduk. Gölgeler ağaçların arasında görünmeden hareket ediyordu. Hiçbir şey görmememe rağmen dallar çatırdıyor, yaprakların üzerinde adım sesleri hı-

şırıydı. Ara sıra rüzgârla birlikte şarkı söyleyen veya adımı fısıldayan sesler duyduğumu sanıyordum.

Yabanılormanın renkleri tuhaf ve doğaüstüydü; her şey gri ve bulanıktı ama sonra capcanlı, zehir yeşili bir ağaca ve dallarından kocaman mor yemişler sarkan bir çalılığa denk geliyorduk. Birkaç meraklı peri ve umut dolu bir *wisp*⁸ dışında hiçbir peri görmedim. Bu beni hem rahatlatıyor hem de tedirgin ediyordu. Ormanın içinde sizi takip eden bir bozayı olduğunu bilip de görememek gibiydi. Orada bir yerlerde olduklarını biliyordum. Göz önünde olmamalarından memnun muydum, yoksa bir şeylere kalkışsalar da kurtulsak daha mı iyiydi, bilmiyordum.

“Buradan geçerken dikkatli olun,” diye uyardı Grimalkin. Elim uzunluğunda, parlak ve korkunç görünen dikenleriyle bir öbek kalm, siyah çalının arasından yavaşça ilerledik. “Gözlerinizi yoldan ayırmayın. Ayaklarınızın dibinde neler olduğuna dikkat edin.”

Dallara asılı ve çalı diplerinde irili ufaklı kemikler vardı. Ne zaman bir tanesinin yanından geçsek Kenzie irkilerek boynundaki anahtara sarılıyordu ama tek kelime etmeksizin dalların arasından kediye takip etti.

Ta ki bir sarmaşık ayak bileğinin etrafına dolanana dek.

Kenzie çığlık atarak berbat görünen bir öbek dikenin üzerine devrilirken düşmesine izin vermeden onu yakaladım. Saldırgan sarmaşık sürünerek çalının içine geri sokulurken Kenzie soluk soluğa tişörtüme asıldı.

“İyi misin?” diye sordum. Bana yaslanan vücudunun titreyişini, kaburgalarımda delicesine atan kalbini hissedebiliyordum. Onu bu şekilde tutmak... güzel bir histi. Küçük bedeni benimkiyle tam bir uyum içindeydi.

8 Bataklık yakamozu; ılgım, serap. Geceleri gezginlere ışık küreleri gibi görünerek, peşine düşenleri yoldan çıkarıp tehlikeye düşüren ve asla yakalanamayan peri ya da ruhlar. (ed.n.)

Birdenbire ne yaptığının farkına vararak onu bıraktım ve geri çekildim. Kenzie hâlâ neler olduğunu idrak etmeye çalışarak gözlerini kırptırdı, sonra gözlerini yerdeki dikenli çalı öbeğine dikti.

“O... dal... beni düşürmeye çalıştı, değil mi?” dedi hem inanmaz hem de öfkeli bir ses tonuyla. “Tanrım, bitkiler bile arkadaş canlısı değil. Ben ona ne yaptım ki?”

Dikenli çalıktan çıktığımızda Grimalkin’e bakındım. Yine kaybolmuştu. Ağaçlara dikkatle bakarak onu aradım. “Sana bir tavsiye,” dedim Kenzie’ye, çalılıklar ve gölgelere bakınırken gözlerimi kısarak. “Hem de hayatını kurtarabilecek bir tavsiye. Buradaki her şeyin; bitkilerin, hayvanların, böceklerin, zehirli mantarların, hepsinin sana zarar vermek istediğini farz et.”

“Vay canına, hiç dost canlısı değillermiş. Beni tanımıyorlar bile.”

“Bunu ciddiye almazsan...”

“Ethan, az kalsın kana susamış katil bir çalıya gömülüyordum! Bu şartlarda sanırım durumun gayet de farkındayım.”

Ona baktım. “Her neyse. Sadece, Olurulmaz’daki hiçbir şeyin insanlara karşı dostça davranmadığını aklımdan çıkarma yeter. Periler cana yakın görünse bile hepsinin bir art niyeti vardır. Kedi bile bize bu iyiliği karşılıksız yapmıyor. İstediklerini alamazlarsa da mutlaka başka bir şey alır veya seni öldürmeye çalışırlar. Perilere hiçbir şekilde güvenemezsin. Arkadaşınmış gibi davranırlar ve en uygun fırsatta seni sırtından bıçaklarlar; kötü, hain veya kindar oldukları için değil, tabiatları bu olduğu için. Huyları bu.”

“Onlardan ciddi anlamda nefret ediyor olmalısın,” dedi Kenzie yavaşça.

Birdenbire utanarak omuzlarımı silktim. “Benim gördüklerimi henüz görmedin. Sebebi var, inan bana.” Bu arada Grimalkin hâlâ ortaya çıkmamıştı. “O aptal kedi nerede?” diye söylendim gerilmeye ve biraz kızmaya başlayarak. “Bizi burada bırakıp gittiye...”

Ormanlık alanda arkamızda bir yerde bir ağaç dalı hışırdadı. İkimiz de kaskatı kesildik, Kenzie temkinli bir biçimde etrafa baktı.

“Bu ses sanki bir kedi için biraz fazla yüksek...”

Bu kez daha yakındaki başka bir dal çatırdadı. Bir şey bize yaklaşıyordu. Büyük ve hızlı bir şey.

“İnsanlar!” diye yankılandı Grimalkin’in sesi. Sesin nereden geldiği belli değildi ama sesindeki telaş barızdı. “Koşun! Çabuk!”

Kenzie sıçradı. Ben gerilerek silahlarımı kavradım. Daha kaçmayı bile düşünmeden çalılıklar aralandı ve yemişlerin arasından dev bir sürüngen yaratık belirdi.

Pullu yeşil gövdesi yaklaşık altı metre uzunluğunda olduğundan önce bunun dev bir yılân olduğunu sandım. Ancak kafası bir sürüngenden ziyade ejderhaya benziyordu ve kürekkemiklerinin hemen arkasından iki yanında kısa, pençeli kolları uzanıyordu. Başını kaldırdı ve solgun, çatal dilini havada salladıktan sonra tıslayarak ağız dolusu sivri dişini gösterirken şaha kalktı.

Kenzie’nin nefesi kesilir gibi oldu, canavar bize doğru atılıp bizi kıl payı ıskalarken Kenzie’yi hızla ağaçların arasına çektim. Canavarın çenesini birbirine çarpma sesi korkunç bir biçimde kulaklarımda çınladı. Ağaçların arasından geçerek, çalılıkları, dikenli dalları yararak ve canavar peşimizden gelirken ayaklarımızın altındaki dalların ezilme sesini duyarak koştuk.

Kenzie’yi arkama alarak kalın bir ağaç gövdesinin arkasına kaçtım ve canavarın kafası yılan gibi kenardan dolaştığı ve çatal dilini havaya salladığı sırada kamış sopalarımı yukarı kaldırdım. Döndüğünde sopaları mümkün olduğunca sert bir biçimde yüzüne indirerek lastik gibi burnuna üç kez vurdum, peşi sıra canavar tısladı ve kör edici bir hızla geri çekildi. O geri çekilirken gözüme direnebileceğimiz bir yer kestirdim ve Kenzie’yi oraya doğru çektim.

“O şey de ne?” diye bağırdı Kenzie, onu gövdelerinin etrafımızda koruyucu bir kafes oluşturacağı bir grup ağacın arasına çekerken. Sıkışarak ağaçların arasından geçmemle canavarın kafası bir çatlağın arasından belirdi ve dar çenesini bana doğru şaklattı. Sopalarımınla sertçe kafasına vurunca acı bir çığlıkla geri çekildi. Ağaç çemberinin arasından bakınca pullarla kaplı vücudunun

etrafımızda fareyi sıkıştıran bir yılan misali kıvrıldığını gördüm ve sakin olmaya çalıştım.

“Kenzie,” dedim soluk soluğa o şeyin dalları çevreleyen kafasını takip etmeye çalışarak. Kollarım titriyordu, sopalarımı önümde tutarak sakinleşmeye odaklandım. “Mümkün olduğunca ortada dur. Ağaçların kenarına yaklaşma.”

Canavar ağaç gövdelerinin arasından kıvrılarak bana doğru bir hamle daha yaptı. Neyse ki vücudu yüksek hızla manevra yapamayacak kadar genişti de kaçabildim. O sırada kafasına bir tane geçirdim. Tıslayarak geri çekilirken bu kez farklı, daha yüksek bir açıdan saldırmaya çalıştı. Eğildim ve elimde tahta sopalar yerine bir bıçak veya kılıç olmadığı için hayıflanarak sopayı boğazına geçirdim. Öfkeli bir bağırıyla geri çekilirken ağaç gövdelerinin arasından pis pis bana bakıyordu.

“Ethan!” diye bağırdı Kenzie, canavar tekrar öne atıldığı sırada, “arkanda!”

Arkamı dönmeme kalmadan ağır bir kıvrım el bileğimi sararak beni bir ağaç gövdesine çarptı ve oraya sabitledi. Mücadele ederken bir yandan da yaratığın tümüne odaklanmak yerine sadece kafasına odaklandığım için kendime lanet okuyordum. Sağ kolum yanıma sabitlenmişti; sol kolumu kaldırdığım esnada kafası ağaçların arasından sıyrılıp yeniden bana doğru atıldı. Zamanı iyi ayarlayarak sopanın ucunu yukarı doğrulttum ve kısık, sarı gözüne denk getirdim.

Canavar acı bir feryatla geri çekildi. Tıslayarak göğsümü sıkıştırarak nefes almamı engelliyordu. Nefesim kesilirken kurtulmak için mücadele ederek sopamın ucunu canavarın gövdesine bastırdım. Ancak artık daha sert sıkıyor ve kaburgalarımı acıtarak çatırdatıyordu. Ciğerlerim yanıyordu ve görüşüm giderek küçülen puslu bir ışık tünelineymişim gibi kararmaya başlamıştı. Canavarın başı yaklaştı, dilini çıkarıp alnıma dokundurdu ama silahımı kaldıracak gücüm yoktu.

O sırada Kenzie yaklaştı ve demir anahtarıyla canavarın yaralı gözünü kesti.

Canavar beni bıraktı fakat bu kez haykırarak şahlandı. Nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüğüm sırada canavar acıdan kıvrıyor, debeleniyor, yüzünün yan tarafını ağaç gövdesine sürtüp ağaç dallarını kırıp parçalıyordu. Çırpınırken Kenzie'ye çarparak onu birkaç metre geriye savurdu. Yere düştüğü sırada nefesi kesilir gibi bir ses çıkardığını duydum ve doğrulmaya çalıştım fakat yer hâlâ dönüyordu, o yüzden tekrar dizlerimin üzerine devrildim.

Lanet okuyarak ayağa kalkmaya ve ona yeniden saldıрма ihtimaline karşı Kenzie'yle yılanın arasına geçmeye çalıştım. Ancak yüzüne yediği demir anahtar insanlara karşı iştahını kesmiş gibiydi. Canavar son bir iniltiyle sürünerek uzaklaştı. Çalılığın içine doğru gözden kayboluşunu izledim ve rahatlayarak yere yığıldım.

"Sen iyi misin?" Kenzie yanıma çöktü ve narin eliyle koluma dokundu. Titrediğini hissedebiliyordum. Hâlâ mendeneyle ezilmiş-çesine yanan ciğerlerime hava çekmeye çalışarak evet anlamında başımı salladım.

"Ben iyiyim," dedim zorlukla ayağa kalkarak. Kenzie ayağa kalkıp üstünü silkelerken artan bir şaşkınlıkla ona bakakaldım. O şey beni köşeye sıkıştırmıştı, koca bir fare gibi yutulmama ramak kalmıştı. Kenzie olmasaydı, şu an ölmüştüm.

"Kenzie, ben..." Duraksadım. Aynı anda hem minnet, hem utanç hem de öfke duyuyordum. "Teşekkürler."

"Ah, sorun değil," diye karşılık verdi titrek bir ses ve gülüşle. "Aniden ortaya çıkan dev yılan canavarlar konusunda yardımcı olmak beni daima mutlu etmiştir."

İçimde garip bir his uyandı ve ikimizin de yaşadığından emin olmak için delicesine ve ani bir dürtüyle onu kendime doğru çekmek istedim. Huzursuzca bir adım geri çekildim. "Fotoğraf makinenin için üzgünüm," diye mırıldandım.

“Ha? Ah.” Düşmenin etkisiyle parçalanmış aleti yerden aldı ve acıklı bir iç çekti. “Neyse, zaten çalışmıyordu. Hem...” Uzanıp kolumu yavaşça sıktı. “Sana borçluydum.”

Ağzım yine kurudu. “Yenisini alırım. Gerçek dünyaya döner dönmez...”

“Dert etme, sert çocuk.” Kenzie elini sallayarak geçiştirdi. “Altı üstü bir fotoğraf makinesi. Ayrıca bana kalırsa, dev bir yılan canavarın saldırısından sağ kurtulmak daha önemliydi.”

“Yılan ejder,” dedi tepemizdeki bir ses. Grimalkin bize bakarak dalların arasında belirdi. “O,” dedi otoriter bir ses tonuyla, “bir yılan ejderdi, daha doğrusu genç bir yılan ejderdi. Yetişkin olsa sizi çok daha fazla zorlardı.” Kuyruğunu salladı ve yere atladı. Bize bakarken burnunu buruşturdu. “Etrafta başkaları da olabilir, o yüzden yola devam etmemizi öneririm.”

Ezik kaburgalarıma değdikçe yüzümü buruşturarak ağaçların arasından kıvrılırken kediye ters ters baktım. “Bizi daha önce uyaramaz mıydın?”

“Denedim,” diye karşılık verdi Grimalkin burnunu çekerek. “Ancak düşman bitkileri ve perilerin ne kadar güvenilirmez olduklarını tartışmakla meşguldünüz. Dikkatinizi çekmek için neredeyse bağırarak zorunda kaldım.” Bariz bir *size söylemiştim* ifadesiyle omzunun üzerinden baktı. “Bir dahaki sefere Oluruolmaz’ın tehlikeli bir bölümündeyken sessizce hareket etmenizi söylediğimde belki bana kulak verirsiniz.”

“Hah,” diye mırıldandı Kenzie yanımda yürürken. “Biliyor musun, tüm kediler onun gibiye iyi ki konuşmuyorlar.”

“Sen öyle san, insan,” dedi Grimalkin gizemli bir şekilde dönüp yabanılormanın derinliklerine doğru ilerlerken.

ON İKİNCİ BÖLÜM

SINIR

“Demir Diyar artık uzak sayılmaz.”

Sıcaktan ter içinde ve son mücadeleden hâlâ her yerim ağrıyarak, yere düşmüş bir ağaç kütüğünün üzerinde oturduğum yerden yukarı baktım. Kenzie yanıma çökerek omzuma yaslanınca kedinin söylediklerine odaklanmakta güçlük çekmeye başladım. Teması sorun etmiyordum; yorgunluktan bitik haldeydi ve muhtemelen en az benim kadar ağrısı vardı ama birinin bana bu kadar yakın olmasına ve dokunmasına alışkın değildim. Bu... dikkat dağıtıcıydı. Ne kadardır yürüdüğümüzü bilmiyordum fakat saatler sırf inat olsun diye uzadıkça uzuyordu sanki. Yabanılorman hiç değişmiyordu; hâlâ yola ilk çıktığımız zamanki kadar karanlık, puslu ve uçsuz bucaksızdı. Aynı yerde dönüp duruyor bile olabilirdik. Yılan ejder denen şeyle karşılaşmamızdan bu yana bir orman cini, birkaç kanatlı peri ve sürüsüyle birlikte olsaydı başımıza dert açabilecek bir goblin görmüştüm. Kısa boylu, siğilli peri yolumuzu kesmeye çalışırken pis pis sırtıtmıştı fakat ben silahlarımı çekince ve Kenzie de öfkeli bakışlarıyla yanımda belirince goblin birdenbire gitmesi gereken başka yerler olduğuna karar vermişti. Bir *wisp*, kaybolmamız için dikkatimizi çekmeye çalışarak birkaç kilometre bizi

takip etmişti ama Kenzie'ye, havada süzülen ışık topunu görmezden gelmesini söylemişim, *wisp* de sonunda peşimizi bırakmıştı.

Son gofreti ikiye böldüm ve büyük parçayı Kenzie'ye uzattım. Kenzie doğrularak uzattığım parçayı alırken mırıldanarak teşekkür etti. "Ne kadar kaldı?" diye sordum Grimalkin'e, payıma düşen parçayı ısırırken. Kedi beni duymazdan gelerek kuyruğunu yalamaya başladı. Üzerine bir taş fırlatma isteğime karşı koydum.

Kenzie'ye baktım. Dirseklerini dizlerine dayayarak kamburunu çıkarmış, tekdüze bir hareketle ağzındakini çiğniyordu. Gözlerinin altında halkalar oluşmuştu ve yanağında bir çamur lekesi vardı ancak yol boyunca bir kez bile şikâyet etmemişti. Hatta yılan ejderle olan mücadeleden beri çok sessizdi.

Ona baktığımı görünce omzunu benimkine vurarak yorgun bir tebessümle gülümsedi. "Neredeyse geldik, ha?" dedi yüzündeki bir tutam saç kenara iterken. "Umarım buradan daha... az ağaçlıklı bir yerdir. Orasıyla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Ne yazık ki," diye mırıldandım. Machina'nın kulesi, grem-linler, demir şövalyeler, ıssız ve tahrip olmuş bir arazi. Hepsini dün gibi hatırlıyordum. "Burası kadar ağaçlıklı değil ama Demir Diyar da hoş bir yer değildir. Orası Demir perilerin yaşadığı yer."

"İşte kafamın karıştığı nokta bu," dedi Kenzie yüzüme bakacak şekilde dönerek. "Tüm araştırmalarım perilerin demirden kaçtığını söylüyordu." Demir anahtarı kaldırıp gösterdi. "Bu şey o yüzden o kadar işe yaradı, değil mi?"

"Evet," dedim. "Demirden hoşlanmadıkları doğru. En azından sıradan periler için bu geçerli. Ancak Demir periler farklı. Periler, hatta Olurolmaz'ın tamamı, kulağa saçma gelse de bizim sayemizde; rüyalarımız ve hayal gücümüz sayesinde var. Eski mitlerde okuduğun geleneksel periler; Shakespeare ve Grimm Kardeşler'in yazdıkları mesela. Ancak geçtiğimiz yüz yıl boyunca biz... şey... başka şeyler hayal eder olduk. O yüzden Demir periler biraz daha modern."

"Modern mi?"

“Oraya vardığımızda görürsün.”

“Hah,” dedi Kenzie düşünerek. “Oranın bir kraliçe tarafından yönetildiğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet,” dedim hızla ayağa kalkarak. “Demir Kraliçe.”

“Onun nasıl biri olduğu hakkında fikrin var mı?” Kenzie de ayağa kalktı, yüzümün yandığından habersizdi. “Kraliçe Mab ve Titania hakkında okuduklarımdan bir şeyler biliyorum tabii ama Demir Kraliçe’yi hiç duymadım.”

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledim ve eğleniyormuş gibi görünen altın gözleri ve tüylü yüzündeki hafif tebessümle bizi izleyen Grimalkin’in yanma gittim. Sesini çıkarmamasını umarak kediye sertçe uyarıcı bir bakış attım. “Haydi, kedi. Oraya ne kadar erken varırsak buradan o kadar erken ayrılabiliriz.”

Çalılıklar arasında kayarcasına ilerlerken görünüşe bakılırsa yorulmak nedir bilmeyen *cait sith*’in peşinde ağaçların arasından geçerek tekrar yola koyulduk. Kenzie yorgun ve donuk gözlerini neredeyse hiç yerden ayırmadan yanımda yürüyordu. Yakındaki bir ağaç dalından mantar başlıklı minik bir peri bize baktı ama Kenzie dönüp ikinci defa bakmadı bile. Ya Olurulmaz’ın bunaltıcı tuhaflığı onu uyuşuk bir tür kabullenme hissine sokmuştu ya da umursamayacak kadar çok yorulmuştu.

Gri alacakaranlık nihayet yerini geceye bırakırken karmaşık ormandaki ağaçlar seyrelemeye başlamıştı. Ağaçların arasında sarı, mavi ve yeşil yanıp sönen ateşböcekleri veya peri ışıkları belirmişti.

Grimalkin uzun, siyah bir ağacın altında durdu ve bize döndü. Mavi ışığa vurduğu ve ışık vızıltıyla ormanın içinde kaybolduğu sırada kaşlarını çatarak ona baktım.

“Neden duruyoruz? Gece çökmeden ve asıl tehlikeli şeyler ortaya çıkmadan yabanılormandan çıkmamız gerekmiyor mu?”

“Nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?” diye mırladı Grimalkin. Öfkeli bir bakış attım, esnedi. “Elbette bilmiyorsun. Burası,” dedi kuyruğunu uyuşuk bir şekilde sallayarak, “Demir Diyar’ın sınırı. Demir Kraliçe’nin topraklarının dibindesiniz.”

“Ne? Tam olarak burası mı?” Etrafıma bakındım ama alışılmışın dışında bir şey göremedim. Sadece kara bir ağaçlık ve birkaç yanıp sönen ışık vardı. “Nereden anladın? Burada hiçbir şey yok.”

“Bir saniye,” diye eğlendi kedi, sesinde kendini beğenmiş bir gülüşle. “Fazla zaman almaz.”

Bir iç çektim. “Bunun için gerçekten zamanımız...”

Grimalkin’in arkasındaki ağaçta bir ışık titreyip parlarken sesim giderek kısıldı. Noel ışıkları veya alışveriş merkezlerindeki ağaçlar gibi ağaç dallarında birden aydınlanan neon ışıklarını görünce Kenzie’nin nefesi kesildi. Ortada ne bir tel ne de uzatma kablosu vardı; ampuller dallardan fırlıyordu. Ağaç aydınlandıkça yapraklarından sarmal halinde bir sürü, rengârenk ateşböceği yükseldi ve etrafımızda rasgele patlayan havai fişekler gibi ormanın her tarafına yayıldılar.

Gösteri karşısında büyülenerek gözlerimi kırptırdım. Ağaçlar etrafımızda gümüşü parlıyordu; ağaç gövdeleri, yapraklar, dallar parlatılmış metalden yapılmış gibi ışıltıyorlardı. Etrafta savrulan ışıkları yansıtıyorlar ve ormanlık alanı dönen bir yıldızlar geçidine çeviriyorlardı.

“Ethan,” dedi Kenzie nefes nefese, gözlerini kolundan alamayarak. Minik, yeşil bir böcek bileğine konmuş, titreyordu. Narin gövdesi kendi aydınlığıyla metalik ve parlak tonlarda ışıltadıktan sonra şeffaf, kırılğan kanatlarıyla vızıldadı ve hızla ormanın içine doğru kayboldu. Kenzie elini kaldırdı ve birkaç minik ışık daha etrafında gezindikten sonra üzerine konup parmaklarını ışıltattı.

Bir an gözlerimi alamadım. Göz kırpan bulutun ortasında minik ışıklar saçma ve kollarına kondukça gülümseyen kızı izlerken kalp atışlarım hızlandı ve birden ağzım kurudu.

Güzeldi.

“Tamam,” diye mırıldandım kendisine dik dik baktığımı fark etmeden önce gözlerimi üzerinden ayırarak, “itiraf ediyorum, bayağı havalıymış.”

Grimalkin burnunu çekti. “Onaylamana çok sevindim,” dedi. Dönen ışıklar arasında yüzüme gelen birkaç böceği elimle savuştururken kediye kızgın bir bakış attım. Neden sonra artık bir başımıza olduğumuzu fark ettim. Diğer sıradan periler gibi Grimalkin de Demir Diyar’a adımını atamazdı. Meghan’ın krallığı Olurulmaz’ın geri kalanı için hâlâ ölümcüldü; orada zehirlenmeden yaşayabilecek tek peri türü Demir perilerdi. Grimalkin burada bizden ayrılmayı planladığı için bize sınırı gösteriyordu.

“Demir Kraliçe buradan ne kadar uzakta?” diye sordum.

Kedi kuyruğundaki bir böceğe vurarak üzerinden savuşturdu. “Yürüyerek birkaç gün daha sürer. Yine de endişelenmeyin. Buranın ötesinde sizi Demir Divan’ın yerleşim yeri Mag Tuiredh’e⁹ insanların yürüyebileceğinden çok daha hızlı götürecek bir yer var.”

“Sanırım sen burada bizden ayrılıyorsun,” dedim.

“Gülünç olma, insan.” Kedi esnedi ve ayağa kalktı. “Elbette sizinle geliyorum. Oldukça eğlenceli olmanızın dışında iyilik borcu gereği seni Mag Tuiredh’e ulaştırıp Demir Kraliçe’nin önüne bırakmam icap ediyor. Gerisi onun sorunu ama önce seni oraya götürmek zorundayım.”

“Demir Diyar’a giremezsin. Ölürsün.”

Grimalkin bana bıkkın bir bakış attı, arkasını döndü ve uzaklaştı. Sınırı aştı ve Demir Diyar’a geçti.

Hemen ardımda Kenzie’yle kedinin peşinden koştum. “Bekle,” dedim arkasından yetişip kaşlarını çatarak. “Demir Diyar’ın normal periler için ölümcül olduğunu *biliyorum*. Bunu nasıl yapıyorsun?”

Grimalkin durdu, ışıldayan, yarı kapalı gözleriyle omzunun üzerinden baktı. Kuyruğunu miskin miskin salladı. “Bu dünyayla ilgili farkında olmadığın şeyler var, insan,” diye mırladı. “Yıllar önce Demir Kraliçe tahta çıktığında gerçekleşen olaylar bugün hâlâ bu dünyayı biçimlendiriyor. Bildiğini sandığından fazlası var.

9 İrlanda mitolojisinde, İrlanda’nın ilk sakinlerinden olan ve doğaüstü güçlere sahip Tuatha Dé Danann’ların, hâkimiyetlerini güçlendirmek için Fomorilerle savaştıkları bölge. (ed.n.)

Ayrıca...” Otoriter bir havayla başını kaldırarak gözlerini kırptırdı. “Ben bir kediyim.”

Konu kapanmıştı.

Biz yürürken dal ve yaprakların arasında ışıldayan ateşböcekleri ormanı aydınlatmaya devam ediyordu. Yanıp sönen ampullerle bezeli ağaçlar Grimalkin’in bizi nereye götürdüğünü bilmediğimiz yola ışık saçıyordu. Kenzie, yüzünde yine şaşkın ve inanmaz bir ifadeyle bakmayı sürdürüyordu.

Bir keresinde parmaklarını ışıldayan bir ağaç gövdesinde gezdirerek, “Bu... imkânsız,” diye mırıldandı. Küçük parlak ampuller tepede Noel ışık salkımları gibi filizlenmişlerdi. “Bu... bu nasıl gerçek olabilir?”

“Burası Demir Diyar,” dedim Kenzie’ye. “Hâlâ Periler Ülkesi, sadece çılgınlığın farklı bir türü.”

Cevap veremeden ağaçlar azaldı ve kendimizi bir tepenin başında, aşağıdaki devasa göl kenarındaki küçük bir kasabanın ışıklarına bakarken bulduk. Burası bir tür çingene kasabası veya karnaval alanına benziyordu, her yer meşaleler ve renkli ışık şeritleriyle aydınlatılmıştı. Sudan yükselen direklerin üzerinde sazdan kulübeler vardı ve aralarında tahta köprüler uzanıyordu. Her şekil ve boyuttaki yaratıklar su üzerindeki geçitlerde geziniyordu.

Kasabanın kenarında, gölün üzerinden bir demiryolu uzanıyor ve ufuktaki bir noktaya doğru gözden kayboluyordu.

“Burası neresi?” diye fısıldadım, Kenzie arkamdan yaklaşmış omzumun üzerinden bakarken. Grimalkin oturdu ve kuyruğunu ayaklarının üzerine kıvırdı.

“Burası Demir Diyar’ın sınırları boyunca uzanan birçok sınır kasabasından biri. Varsa bile tam adını unuttum. Çoğu Demir peri bir sebepten burada toplanır.” Arka bacağına kaldırdı ve kulağını kaşıdı. “Şu demiryolunu görüyor musun, insan?”

“Ne olmuş ona?”

“Sizi doğrudan Demir Diyar’ın yerleşim alanı ve Demir Kra-
lice’nin yönetim merkezinin bulunduğu Mag Tuiredh’e götürecektir

olan o. Binmesi ücretsiz ve herkese açık. Kraliçe tahta çıktığında yaptığı ilk yeniliklerden biri demiryoluydu. Demir Diyar'da herkesin her yerden güvenli bir şekilde Mag Tuiredh'e ulaşabilmesini istedi."

"Oraya mı gideceğiz?" diye sordu Kenzie köprülerde gezinen yaratıklara bakarken gözleri iri iri açılarak. Grimalkin burnunu çekti.

"Demiryoluna giden başka bir yol görüyor musun, insan?"

"Peki... ya periler?"

"Sizi rahatsız edeceklerini sanmam," diye yanıtladı kedi ilgisizce. Kasabanın bu kısmında seyahat eden bir sürü yolcu görüyorlar. Kimseyle konuşmayın, trene binin, bir sorun olmaz." Kulağını kaşımak için arka bacaklarından birini kaldırdı. "Sonunda gelmeye karar verdiğinizde sizinle orada buluşacağım."

"Sen gelmiyor musun?"

Grimalkin tiksiniyerek bıyıklarını kıvrırdı. "Mag Tuiredh'in dışındayken Demir Diyar sakinleriyle iletişim kurmaktan kaçınmaya çalışıyorum," dedi kibirli bir sesle. "Can sıkıcı, gereksiz sorulardan kurtulmuş oluyorum. Ayrıca Demir Kraliçe'ye kadar yol boyunca elinizden tutamam ki." Burnunu çekti, ayağa kalktı ve kuyruğunu salladı. "Tren birazdan gelir. Kaçırmamaya çalışın, insanlar."

Başka bir şey demeden ortadan kayboldu.

Kenzie iç çekerek çekilmez kedilerle ilgili bir şeyler mırıldandı. Ay ışığı altında ne kadar solgun ve yorgun görüldüğünü fark ettim. Gözlerinin altı morarmış, avurtları çökmüş görünüyordu. Her zamanki tükenmeyen enerjisi, soğuk esintide titreyerek kolunu ovuştururken ve tepeden aşağı bakarken bitmiş görünüyordu.

"Ee," dedi bana dönerek. Rüzgârdan dalgalanan saçlarıyla tepenin kenarında dikilirken gülümseyişi bile bitkin görünüyordu. "Konuşan bir kedi bize öyle dedi diye ürpertici peri kasabasına gideceğiz, ürpertici peri kondüktörle konuşacağız ve ürpertici peri trenine bineceğiz."

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Pek iyi görünmüyorsun."

“Sadece yorgunum. Haydi, gidelim artık.” Gözlerini benden kaçırarak bir adım geri çekildi ama döndüğünde ay ışığının altında gördüğüm şey karşısında yüreğim sıkıştı.

“Kenzie, bekle!” İleri atılarak mümkün olduğunca nazik bir biçimde kolundan yakaladım. Elimden kurtulmaya çalıştı ama tişörtünün kolunu çekince neredeyse omzundan dirseğine kadar uzanan geniş mor çizgi ortaya çıktı. Kusursuz teninde siyah, can sıkıcı bir leke vardı.

Korkuyla iç çektim. “Bu ne zaman oldu?” diye sordum bana söylemediği ve şimdiye kadar fark etmediğim için öfkelenerek. “Ne oldu?”

“Ben iyiyim, Ethan.” Kolunu hızla geri çekti ve tişörtünün kolunu indirdi. “Bir şey değil. Yılan ejderle mücadele ederken oldu.”

“Neden bir şey demedin?”

“Çünkü önemli bir şey yok!” Kenzie omuzlarını silktilti. “Ethan, inan bana, iyiyim ben. Tenim hemen çürür, hepsi bu.” Ancak bunu söylerken bana bakmadı. “Her zaman olan bir şey, artık gidebilir miyiz, lütfen? Grim’in de dediği gibi treni kaçırmak istemeyiz.”

“Kenzie...” Ancak arkasına bakmadan neşeyle ışıklara, demiryoluna ve Demir perilerin kasabasına doğru tepeden aşağı yola koyulmuştu bile. Öfkeyle bir iç çektim ve aceleyle peşinden gittim.

Tepeden aşağı indikten sonra kasabaya girdik. Kenzie yorgunluğunu unutmuş, merakla etrafına bakınırken, ben de ne zaman yanıma bir şey yaklaşıp gerilerek sopama davranıyordum.

Etrafımız tuhaf, manyak, kâbus gibi Demir perilerle çevriliydi: Kıvrık kablolardan ibaret yaratıklar; elindeki tasmada tik tak ses çıkaran saat düzenekli bir köpekle dolaşan silindir şapkalı, şık giyimli bir adam. Metal, iğne gibi bacakları ahşaba vurarak koşa koşa yanımdan geçen dev örümcek gövdesiyle yaşlı bir kadın. Kenzie bir çığlık attı ve örümceğimsi şey kaybolana dek parmaklarımı ezercesine elimi sıktı.

Herkes bize bakıyordu. Grimalkin’in söylediklerinin aksine Demir periler bizi fark ediyorlardı, hem niye etmesinlerdi ki? Her

gün iki insanın ölümlülüklerini ve peri olmadıklarını kararlı bir şekilde sergilercesine kasabalarında dolaştığını görüyor değillerdi ya. Tuhaftı ama parlayan peri gözlerini üzerimde hissederek sallanan köprülerinde ve geçitlerinde yürürken, kulübelerinin ve garip görünümlü dükkânlarının önünden geçerken hiç kimse bizi durdurmaya çalışmamıştı.

Ta ki birkaç geçidin birleştiği geniş ve yuvarlak bir platforma varana kadar. Gölün kenarında uzanan kasabanın kenarındaki demiryolunu görebiliyordum. Ancak oraya ilerlediğimiz sırada Kenzie'nin yanından geçen, paçavralar içinde kambur biri aniden uzanıp Kenzie'nin bileğini yakaladı ve Kenzie bir çığlık kopardı.

Dönerek sopamı, Kenzie'yi yakalayan şeyin koluna indirdim ve peri hırıltılı bir sesle kolunu bıraktı. Parmaklarını sallayarak tekrar ileri atılınca Kenzie'yi arkama aldım ve sopalarımı yukarı kaldırarak perinin karşısına geçtim.

"İnsanlar," diye tısladı ve etrafımızda dönerken paçavralarından birkaç pashı vida yere düştü. "İnsanlarda bana verecek bir şeyler var, değil? Bir cep saati? Güzel bir telefon?" Başını kaldırıncı bir sürü mekanik parçadan oluşan yüzü açığa çıktı. Tek gözü yanan bir ampul, diğeri bakır bir vida başıydı. Kablolardan oluşan ağzı bize yaklaşırken tebessüm biçimini aldı. "Gitmek yok," diye ısrar etti, Kenzie şok içinde geri çekilirken. "Kalmak var, paylaşmak var."

"Geri çekil," diye uyardım ama az önce öylece bizi izleyen kalabalık şimdi üzerimize doğru geliyordu. Platformda üzerimize atılmadan veya saldırmadan, sadece uzaklaşmamızı engelleyerek etrafımızı sarıyorlardı. Bir taraftan kalabalığa, diğer taraftan hurda bozması periye bakıyordum; kavga etmek isterlerse, benim için sorun yoktu.

"Kalmak var," diye üsteledi paçavralar içindeki peri hâlâ gülümseyerek etrafımızda dönerken. "Kalmak var, konuşmak var. Birbirimize yardım ederiz, değil?"

Havayı delip geçen sağır edici bir ıslık birkaç perinin dikkatini çekti. Saniyeler sonra gölün üzerinde yavaşlayarak yaklaşırken te-

pesinde dumanlar tüten dev bir tren belirdi. Her yanından duman ve buhar sızdıran büyük ve hantal şey paslı dişlilerinin uğultusu ve ciyaklamasıyla istasyona yanaştıktan sonra titreyerek durdu.

Kondüktör üniformalı bakır tenli bir peri ön kapıdan inip eliyle işaret edince birkaç peri duman tüten dev makineye yöneldi. Kalabalık biraz azalsa da yeterli değildi.

“Kahretsin, buradan kavgayla çıkmak istemiyorum,” diye homurdandım gözümü etrafımızı saran perilerden ayırmadan. “Ancak trene bir an önce binmemiz gerekiyor.” Paçavralar içindeki peri dönüp kaçacağımızdan korkar gibi daha da yanaştı. “Bu şey gitmemize izin vermeyecek,” dedim kaslarımın gerildiğini hissederek ve silahlarıma sarıldım. “Kenzie, geri çekil. İşler çirkinleşebilir.”

“Bekle.” Öne atılıp perinin kafatasını çatlatmama ramak kala Kenzie kolumu tuttu. Beni kenara çekerek öne doğru bir adım attı ve fotoğraf makinesini çıkardı. “Al,” dedi paçavralı periye uzatarak. “Takas istiyorsun, değil mi? Bu olur mu?”

Demir peri gözlerini kırıştırdı, sonra uzandı ve makineyi elinden kaptı. Kablo dudaklarıyla sırttı. Aleti göğsüne bastırırken, “Huuuu,” diye mırıldandı. “Güzel. Çok cömert, küçük insan.” Fotoğraf makinesini salladı ve kaşları çatıldı. “Bozuk?”

“Şey... evet,” diye itiraf etti Kenzie. Kızarsa diye kaba kuvvete başvurmaya hazırlanarak gerildim. “Üzgünüm.”

Peri yeniden sırttı. “İyi takas!” dedi, kulak tırmalayıcı bir sesle kamerayı giysisinin içine sıkıştırarak. “İyi takas. Biz onaylıyor. İyi yolculuklar, küçük insanlar.”

Tıslayıp topallayarak geçitte yürüdü ve kasabaya doğru gözden kayboldu.

Kalabalık dağılmaya başlayınca yavaşça rahatladım. Kenzie titreyen eliyle saçını geri attı ve rahat bir nefes aldı. “Bu haftanın spor köşesi fotoğrafları da böylece gider,” dedi alaycı bir şekilde. “Yine de düşünürsen o fotoğraf makinesi bugün hakkını fazlasıyla ödedi. Sadece, kimsenin senin o çılgın kali yeteneğini göremeyecek olmasına üzülüyorum.”

Sopalarımı indirdim. Kenzie'nin pratik zekâsı bizi ikinci kez beladan kurtarıyordu. Birkaç saniye geç kalsa kavgaya girişmiş olacaktım. Hem de bir periyle. Bir peri kasabasının ortasında.

Akıllıca davrandığım anlardan biri değildi.

"Ne istediğini nereden bildin?" diye sordum yeniden istasyona yöneldiğimiz sırada. Kenzie bezgin bir bakış attı.

"Gerçekten mi, Ethan? Böyle şeyleri bilmen gerek. Periler hediyeleri severler, Google'de çıkan tüm yazılarda öyle diyor. Yanımızda bir kavanoz bal veya küçük çocuk olmayınca, en iyi çıkar yolun fotoğraf makinesi olacağını düşündüm." Kenzie kıkırdayarak gözlerini devirdi. "Demir Kraliçe'ye giden yolun kavgadan geçmesi şart değil, sert çocuk. Bir dahakine sopaları çıkarmadan önce perilerle konuşmayı denesek daha iyi olur."

Bir şey derdim ama... nutkum tutulmuştu.

Sadece kondüktörün ters bakışına maruz kalarak, sorunsuzca trene bindik ve arka taraflardaki boş bir vagona doğru ilerledik. Pencereilerin altında sert ahşap banklar vardı fakat birkaç özel bölüm de vardı ve birkaç dakika aradıktan sonra boş bir tane bulmayı başardık. Kenzie'nin peşinden içeri girer girmez hemen kapıları kapadım, kilitledim ve pencereindeki jaluziyi indirdim.

Kenzie banklardan birine oturup cama yaslandı. Bakışlarını takip edince, gözden kayboluncaya kadar karanlık suların üzerinde uzanan demiryolu hattının parlayan metalini gördüm.

"Oraya varmamız ne kadar sürer dersin?" diye sordu Kenzie camdan dışarı bakarak. "Adı ne demiştin?"

"Mag Tuiredh," diye yanıtladım yanma geçerek. "Ayrıca bilemiyorum. Umarım uzun sürmez."

"Umarım," diye katıldı Kenzie ve daha alçak bir sesle, "Acaba babam şu an ne yapıyordur?" diye mırıldandı.

Tren tıslayarak harekete geçti ve gürültüyle yavaş yavaş yol almaya başladı, sonra sesi azalarak hızını artırdı. Camdan bakınca köyün ışıkları yerini durgun, gümüşü bir göle, tepesinde

ise ıslıl ıslıl parlayan yıldızlar dışında hiçbir şeyin görünmediği bir manzaraya bıraktı.

“Umarım Grimalkin yetişebilmiştir,” dedi Kenzie bitkince geveleyerek. Pencereye dayanarak kollarını kavuşturdu. “Sence söylediği gibi burada mıdır?”

“Kim bilir?” Birkaç saniye yerinde rahat etmeye çalışmasını izledim, sonra aramızdaki mesafeyi kapatarak yanına kaydım. “Gel,” dedim sırtını omzuma yaslayarak. Bizim için yaptığı onca şeyden sonra elimden gelen tek şey uyumasına izin vermektir. Minnettar bir iç çekişle yumuşak saçları koluma değerek bana yaslandı.

“Kedi için endişelenme,” diye sürdürdüm daha rahat etsin diye yana kayarak. “Gelmişse gelmiştir. Yoksa yapacak bir şey yok.”

Bir süre hiçbir şey demeden gözlerini yumdu, ben de omzumdaki başının, dizimdeki narin elinin fazlasıyla farkında olarak pencerenin dışındaki gölgeleri izler gibi yaptım.

Kenzie yarı uykulu bir şekilde, “Cağınas yamı tırsam zürderim,” diye mırıldandı.

“Ne?”

“Bacağına salyama akıtırsam, özür dilerim, diyorum,” diye tekrarladı. Bunun üzerine gülmemle tek gözünü araladı.

“Ah, vay canına, karamsar çocuk meğer gülebiliyormuş,” diye mırıldandı ağzının bir köşesi yukarı kıvrılarak. “Duyduk duymadık demeyin.”

Ukalaca bir cevap vermeye hazır, sırtarak başımı eğip baktım.

Yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğunu, dudaklarının benimkilerden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark edince birdenbire nefesim kesildi. Başımı az daha eğsem onu öpecektim. Saçı tenime değiyor, tüy gibi tutamları boynumu gıcıkliyordu, bacağımdaki parmakları sıcacıktı. Kenzie kıpırdamadan hafif bir tebessümle beni izlemeye devam ediyordu. Acaba ne yaptığının farkında mıydı? Yoksa ne yapacağımı görmek için mi bekliyordu?

Yutkundum ve dürtülerime karşı koyarak dikkatle başımı geri çektim. “Haydi, uyu,” dedim. Burun kıvırdı.

“Seni patron.” Ancak gözleri kapandı ve birkaç dakika sonra aralık dudaklarından yumuşak bir horultu duyuldu. Kollarımı kavuşturdum, geriye yaslandım ve kendimi Mag Tuiredh'e giden uzun ve rahatsız bir yolculuğa hazırladım.

Gözlerimi açtığımda etraf aydınlanmıştı ve pencereden görülen gökyüzü güneş ve bulutların alacalı renklerine bürünmüştü. Sersem bir şekilde, ben uyurken içeri gizlice bir peri girdi mi diye vagona göz gezdirdim ama görünüşe göre hâlâ yalnızdık.

Boynum ağrıyordu, bacağımın bir kısmı uyuşmuştu. Çenem göğsümde, kollarım önüme kenetlenmiş şekilde uyuyakalmıştım. Gerinmek üzereydim ki kaskatı kesildim. Kenzie bir şekilde küçücük bankın üzerine kıvrılmış, başı bacağımın üzerinde uyuyordu.

Birkaç saniye narin bedeninin yükselip alçalmasını, güneşin yüzüne vuruşunu izledim. Onu böyle görünce içim onu koruma isteğiyle yanıp tutuştu. Bir şeyler mırıldandı ve daha da yaklaştı. Ona uzanıp yanağındaki saç kenara çektim.

Ne yaptığımı fark edince elimi geri çekerek yumruklarımı sıktım. Kahretsin, ne oluyordu bana? Bu kıza gönlümü kaptıramazdım. Bu ikimiz için de tehlikeliydi. Ölümlü dünyaya geri gittiğimizde Kenzie eski hayatına, eski arkadaşlarına ve ailesine dönecek, ben de aynısını yapacaktım. Benim gibi karmaşayı ve derdi üzerine çeken, ne kadar çabalasa da beladan uzak duramayan birinin etrafında dolaşmasına ihtiyacı yoktu.

Zaten bir kızın hayatını mahvetmiştim. Bunu tekrar yapmayacaktım. Kendimden nefret ettirmek pahasına Sam'e yaptığımı Kenzie'ye yapmayacaktım.

“Hey,” dedim omzunu dürterek. “Uyan.”

Sırtını kamburlaştırarak inledi. “İki dakika daha, anne.”

Acımasızca olmasına rağmen kenara çekilerek başının banka çarpmasına sebep oldum. “Ah!” diye bağırdı doğrulurken kafasını ovuşturarak. “Bu da neyin nesiydi, Ethan?”

Ani pişmanlığımı görmezden gelerek başımla pencereden dışarıyı işaret ettim. “Geldik sayılır.”

Kenzie hâlâ kaşlarını çatarak bana bakıyordu ama bakışlarını camdan dışarıya çevirdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Mag Tuiredh. Demir Divan. Buraya daha önce hiç gelmemiş, bu şehri hiç görmemiştim. Sadece yıllardır periler arasında geçen dedikodulardan ve hikâyelerden tanıyordum. Meghan sırta kadem basmadan önce ona defalarca sormuş olmama rağmen yaşadığı ve yönettiği yerden hiç bahsetmemişti. Beni oraya, onu aramaya sürükleyebilecek herhangi bir şeyi bilmemi, hayal etmemi, kafamda kurmamı istemiyordu.

Elbette hayal etmiştim. Ancak hayalimdeki, tahrip olmuş boş bir arazi ortasında kapkara bir kulenin bölük pörçük hayaliyle ucube bir yerdi. Demiryolunun ucundaki şehir ise tüm bunların aksiydi.

Uzaktan bakınca bile eskiydi, bunu görebiliyordum. Taş duvarlar, yosunlu çatılar ve her şeyin etrafını saran sarmaşıklar. Kayaların arasından köklerinin taşla yayılıp etrafını çevrelediği ağaçlar yükseliyordu. Binaların bazıları devasaydı; koskocamandı. Dev bir ırk tarafından inşa edilmiş gibi görünüyordlardı.

Öte yandan şehir ısılt ısıldı. Güneş ışığı metal kulelerden yansıyor, puslu ve buğulu havadaki soluk ışınlar cam pencerelere vurarak yeniden gökyüzüne yansıyor. Burası bana eski yosun ve sarmaşık kaplı binalar arasında yükselen pırıl pırıl metal kuleleriyle bir şehri hatırlattı. Şehrin en tepesinde ise bulutların içine uzanan ısıltılı kuleleriyle dev bir kalenin silueti Mag Tuiredh'in tepesinde parlak bir dağ gibi görkemli bir şekilde yükseliyordu.

Demir Kraliçe'nin evi.

Tren hırıltılı, çalkantılı ve aksak bir biçimde istasyona vardı. Gözlerimi kısarak pencereden dışarı baktım. Buradaki Demir perilerin sayısı, göl kenarındaki küçük sınır kasabasındakinden fazlaydı; bir sürü muhafız ve zırhlı peri vardı. Zırhlarında büyük bir demir

ağacı sembolü olan şövalyeler ya esas duruşta bekliyor ya da gözlerini halktan ayırmadan ikiyeşerli olarak sokaklarda geziyorlardı.

“Ee?” dedi arkamızdan tanıdık bir ses ve hızla arkamızı döndük. Grimalkin karşımızdaki banka oturmuş, miskin miskin bizi izliyordu. “Tren yeniden hareket edene kadar burada oturmaya devam mı edeceksiniz?”

“Buradan nereye gidiyoruz?” diye sordu Kenzie tekrar camdan dışarı bakarak. “Taksi falan yoktur sanırım, değil mi?”

Grimalkin bir iç çekti.

“Buradan,” dedi bankın kenarından yürüyüp yere atlayarak. “Sizi Demir Kraliçe’nin sarayına götüreceğim.”

Saray, diye düşündüm Grimalkin’in peşinden koridoru geçip ön kapılara ilerlerken. O dev kalenin onun olduğunu tahmin etmiştim. Sadece, Meghan’ı bir sarayda yaşarken hayal etmekte zorlanıyordum. *Hoş olmalı. Köhne bir çiftlik evinden veya banliyöde küçük bir evden daha iyi olduğu kesin.*

Grimalkin’in peşinden gidip kapılardan geçtik ve basamaklardan inip Mag Tuiredh’in puslu sokaklarına adım attık.

Peri kalabalığı olmasa hâlâ Olurulmaz’da olduğumuza inanmak güçtü. Mag Tuiredh bana biraz Victoria dönemi İngiltere’sini andırıyordu; o dönemin *steampunk*¹⁰ versiyonuydu. Sokaklar kaldırım taşlarıyla döşeliydi ve mavi yeşil tonlarda titrek ışıklı sokak lambalarıyla aydınlatılmıştı. Parlak metal ve bakır koşum takımlarıyla tuhaf görünümlü, mekanik atların çektiği arabaları kaldırımların kenarında duruyordu. Dar sokaklar binalarla dolup taşıyordu; içlerinden bazıları taşlı, sarmaşık kaplı ve Gotik; diğerleri daha moderndi. Tepedeki gökyüzü borularla örülüydü ve borulardan yerlere dantel perdeler gibi buhar sızıyordu. Tabii bir de adeta bir simyacınn kâbusundan fırlamış gibi görünen Demir periler vardı.

10 Buhar makinesi devrini ve teknolojisini temel alan bir tür bilimkurgusal ortam. (ç.n.)

Taş döşeli yolda Grimalkin'in peşinden giderken asıl kâbus ve canavar bizmişiz gibi bizi seyrediyor ve fısıldaşıyorlardı. Kedi puslu ve buğulu ortamda neredeyse görünmezdi, yabanılormandaki bir gölge kadar zor seçiliyordu. Bana garip bir bakış atan her periye ters ters bakarken silahlarımı da sıkıca tutuyordum. Sınır kasabasında olduğundan daha fazla dikkat çekiyorduk. Umarım birileri, perilerin başkentinde uluorta gezen iki insana çatmadan Meghan'ın yanına varabilirdik.

Ama tabii ki öyle olmayacaktı.

Adımlarımızın takırtısıyla taş bir kemerin altından geçtiğimiz sırada bir grup peri şövalye önümüze çıkıp yolumuzu kesti. Silahlarını çekerek etrafımızı saran ve çelik bir çember oluşturan şövalyelerin miğferleri altındaki yüzleri buz gibi ve kaskatıydı. Kenzie'yi arkamda tutmaya çalışarak kendime doğru çektim, silahlarımı kullanmak için duruş aldım. O sırada Grimalkin'in ortadan kaybolduğunu fark edince içimden bir küfür savurdum. Gerilim artarken ve havada sessiz bir şiddet havası eserken şövalyelerin arkasında periler toplanmış bizi izliyor ve aralarında mırıldanıyorlardı.

"İnsanlar." Şövalyelerden biri kılıcıyla beni işaret ederek öne çıktı. Keskin bir suratı, sivri kulakları vardı ve tepeden tırnağa levhayla kaplıydı. Açık miğferinin altındaki yüz ifadesi hiç dost canlısı değildi. "Mag Tuiredh'e nasıl girdiniz? Niçin buradasınız?"

"Buraya Demir Kraliçe'yi görmeye geldim," diye karşılık verdim, silahlarımı indirmeden. Ancak bu kadar çok silahlı şövalye karşısında ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onlara bir çift tahta sopayla saldırsam bile kalın çelik zırhlarını geçeceğini sanmıyordum. Bize doğrultulmuş keskin kılıç ve mızraklarından bahsetmiyordum bile. "Sorun çıksın istemiyorum. Sadece Meghan'la görüşmek istiyorum. Burada olduğumu söylerseniz..."

Perilerin arasından öfkeli bir homurtu yükseldi. "Öyle elini kolunu sallayarak saraya girip Kraliçe'nin huzuruna çıkmayı talep edemezsin, ölümlü," dedi şövalye artan bir öfkeyle. "Sen kimsin de

böyle şeylere cüret ediyorsun, onu tanırmış gibi konuşuyorsun?” Cevap veremeden kılıcını boğazımın hizasında tuttu. “Hemen teslim olun, işgalciler. Sizi Birinci Teğmen’e götüreceğiz. Kaderinizi o belirleyecek.”

“Durun!” diye emretti bir ses ve şövalyeler birden doğruldular. Grup ikiye ayrıldı ve onlara öfkeyle bakan bir peri çıkageldi. Üzerinde zırh yerine siyahlı grili bir üniforma, omzunda ise aynı demir ağaç silueti vardı. Havaya dikilmiş siyah saçları kirpi gibi diken dikendi ve aralarındaki neon tutamlar şimşekler çakarak bir yanıp bir sönüyordu.

Çemberin içine girerken saygıyla başını eğerek beni selamladı, sonra şövalyeye döndü. Mor gözleri şövalyeye bakarken öfkeyle parladı. “Bu ne demek oluyor?”

“Birinci Teğmen!” Şövalye hazırola geçerken diğer şövalyeler de aynısını yaptılar. “Efendim! Bu iki ölümlü işgalciyi yakaladık. Demir Kraliçe’nin huzuruna çıkmak istediklerini söyleyerek saraya girmek üzerelerdi. En doğrusunun onları size getirmemiz olacağını düşündük. Oğlan Kraliçe’yi tanıdığını iddia...”

“Elbette tanıyor!” diye tersledi peri, kaşlarını çatarak. Şövalyenin beti benzi attı. “Ben kendisinin kim olduğunu biliyorum fakat görünen o ki siz bilmiyorsunuz.”

“Efendim?”

“Silahını indir,” dedi Birinci Teğmen ve sesini yükselterek bu küçük gösteriyi izleyen tüm perilere seslendi. “Silahlarınızı indirin! Prensini selamlayın!”

Şey... Ne?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEMİR PRENS

“Prens mi?”

Etrafımızı saran tüm periler, şövalyeler, siviller ve muhafızlar başlarını öne eğerek, eğilerek veya diz çökerek selam dururken Kenzie'nin inanmaz bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Selamlayan gruba, başını eğerek yumruğunu kalbinin üzerine koyan Birinci Teğmen de dahildi. Hepsine durmalarını, buna gerek olmadığını söylemek istedim ama çok geçti.

Ah, harika. Bunun beraberinde getireceği soruları tahmin edebiliyorum.

“Prens Ethan,” dedi Birinci Teğmen yeniden doğrularak. Şövalyeler kılıçlarını kınlarına soktular ve birkaç zırhlı perinin sert bakışıyla kalabalık hemen dağıldı. “Sürpriz oldu. Muhafızlarımı başışlayın lütfen. Sizi beklemiyorduk. Ablanızı görmek için mi geldiniz?”

“Abla mı?” diye tekrarladı Kenzie arkamdan, sesi birkaç oktav yükselerek. İnleme isteğime karşı koydum.

“Arıza... değil mi?” diye sordum hafızamın derinlerinden adını çıkararak. Arıza, gerçek dünyada bile efsane olmuş, sahte kralı alt etmesi için Meghan'ı desteklemiş direnişçi bir Demir periydi. Geç-

mişte Meghan ziyarete geldiğinde kaygılı bir koruma gibi evimizin etrafında gezinirken onu bir iki kere görmüştüm. Varlığını pek sorun etmezdim; asıl nefret ettiğim, gölgelerde durup kraliçesinin geri dönmesini bekleyen ve asla eve girmeyen bir periydi. O da bir efsaneydi, sahte kralı tahtından indirip savaşı durduran üç kişiden biriydi. Aynı zamanda Demir Diyar'da hayatta kalabilen tek normal periydi (tabii Grimalkin dışında). Böylesi imkânsız bir görevi nasıl başardığına dair çeşitli dedikodular vardı ancak asıl sebep hep aynıydı: Demir Kraliçe'ye âşık olmuştu ve onun için her şeyi yapardı.

Onu ailesinden koparıp almak da dahil, diye düşündüm o eski bilindik öfke içimde yayılırken. Periler Ülkesi'nden bir daha asla ayrılmamasını garanti etmek de dahil. Senin yüzünden burada kaldı, senin yüzünden gitti. O gece onu geri götürmek için gelmeseydin, şu an hâlâ gerçek dünyada olacaktı.

Ancak Arıza hâlâ bir yanıt bekliyordu ve muhtemelen patronuyla ilgili hislerim hoşuna gitmezdi. “Evet, Meghan’ı görmeye geldim,” dedim omuzlarımı silkerek. “Önceden haber veremediğimiz için üzgünüm. Muhtemelen burada olduğumu bilmiyor.”

Arıza onaylarcasına başını salladı. “Majestelerini hemen bilgilendireceğim. Siz ve... arkadaşınız,” Kenzie'ye baktı, “benimle gelin, sizi Demir Kraliçe'ye götüreyim.”

Peşinden gelmemiz için işaret etti ve yanlarından geçtiğimiz sırada demir perilerin selamları eşliğinde taşlı yoldan Arıza'yı takip ettik. Şövalyeler arkamızda sıraya girdiler, şakırtılı sesleri sokaklarda yankılanıyordu. Onları ve bizi saraya, Demir Kraliçe'ye yaklaştıran her adımda yüreğimin sıkışmasını duymazdan gelmeye çalıştım.

“Sormamda bir sakınca yoksa, efendim,” diye devam etti Arıza arkasına bakarak. Mor gözleri bize meraklı bir değerlendirmeye bakıyordu. “Ölümlü dünyadan buraya nasıl geçtiniz?”

“Benim sayemde,” diye mırladı başka bir tanıdık ses ve Grimalkin taş bir duvarın kenarında yürürken belirdi. Arıza başını kaldırıp iç çekti.

“Tekrar merhaba, kedi,” dedi pek de hoşnut olmayan bir sesle. “İşin içinde senin olduğuna neden şaşırmadım acaba? Yine ne işler peşindesin?”

Kedi sokak lambalarının etrafında çırpınan minik, parlak güvelerle meşgulmuş gibi yaparak soruyu çok bariz bir şekilde duymazdan geldi. Arıza, saçındaki şimşekler yanıp sönerik başını iki yana salladı, sonra bir köşede durdu ve tek kolunu kaldırdı.

Bir at arabası durdu; hareket eden bakır parçalar ve parlak metalden at gövdesi tamamen mekanik görünüyordu. Siyah beyaz paltolu, yeşil tenli arabacı silindir şapkasının kenarını tutarak bizi selamladı. Yanında oturan mekanik köpek tellerden oluşan kuyruğunu salladı.

Grimalkin at arabasını taş duvarın tepesinden süzdü ve burun kıvırdı.

“Kendime saraya giden başka bir yol bulsam iyi olacak,” dedi sıkılmış bir tavırla bana bakarken. “Lütfen yolculuğun son ayağında başını beladan uzak tutmaya çalış, insan. Mag Tuiredh kaybolacak kadar büyük bir yer değil. Beni yine seni arayıp bulmak zorunda bırakma.”

Arıza’nın saçları yine diken diken oldu. “Prens’in benim yanımda saraya giderken güvende olacağından kuşkun olmasın, *cait sith*,” diye tersledi içerlemiş bir sesle. “Demir Kraliçe’nin ailesi her zaman için bir numaralı önceliğimdir. Burada tamamen güvende olacağına seni temin ederim.”

“Eh, iyi bari, öyle diyorsanız doğrudur, Teğmen.” Kedi burununu çekti ve duvardan atlarken sıçrayışının ortasından gözden kaybolarak yok oldu.

Arıza iç çekerek kapıyı açtı ve içeri girmemiz için başıyla işaret etti. Arabaya bindim, Birinci Teğmen’in basamaklardan çıkması

için yardım ettiği Kenzie de peşimden arabaya bindikten sonra Teğmen kapıyı arkamızdan örttü.

“Ben önden gidip sizi sarayda karşılayacağım,” dedi pencereden ve kaldırıma doğru geri çekildi. “Geldiğiniz konusunda Kraliçe hemen bilgilendirilecek. Mag Tuiredh’e hoşgeldiniz, Prens Ethan.”

Başını eğerek bir kez daha selamladı ve at arabası uzaklaşırken gözden kayboldu. Pencereden dışarı bakıp Mag Tuiredh şehrini izlerken Kenzie’nin bakışlarını üzerime diktığını hissedebiliyordum. Çok geçmeden soru sormaya başlayacağını biliyordum ve haklıydım.

“Prens mi?” dedi fısıltıyla, gözlerimi kapadım. “Sen buranın prensi misin? Bana bundan hiç bahsetmemiştin.”

Şaşkın ve suçlayan bakışlarıyla buluşarak bir iç çektim. “Önemli olduğunu düşünmedim.”

“Önemli değil mi?” Kenzie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ethan, sen lanet olası bir Periler Ülkesi prensisin ve bunun önemli olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Ben gerçek bir prens değilim,” diye üsteledim. “Düşündüğün gibi değil. Yarı peri falan değilim, sadece... Kraliçe’yle aramda bir bağ var.” Kenzie bekleyerek bana bakıyordu. Parmaklarımı saçlarıma daldırdım. “Demir Kraliçe...” Yeniden iç çektim ve sonunda söyledim. “Meghan benim üvey ablam.”

Kenzie’nin ağzı bir karış açıldı. “Bunu daha önce söyleyemez miydin?”

“Hayır, bu konuda konuşmak istemedim!” Başımı yeniden çevirip pencereden dışarı baktım. Mag Tuiredh puslu aydınlıkta hem ıslıl ıslıl hem karanlık görünüyordu; parıltılı bir gölgeler, buhar, taş ve metal diyarı. “Meghan’ı yıllardır görmedim,” dedim daha alçak bir sesle. “Artık nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Bana ondan uzak durmamı ve tüm ailemi hayatından çıkardığını söyledi. Peri kraliçe olunca böyle oluyor sanırım.” Sesimdeki öfkeyi duyunca buna hâkim olmaya çalıştım. “Beni... Onlar’la bağdaştırmanı istemedim,” dedim Kenzie’ye. “O şekilde tanımanı istemedim.”

Kenzie bir anlık sessizliğe gömüldü. “Yani... sen kaçırıldığında ablan seni kurtarmak için Olurulmaz’a geldi...”

“Uzun lafın kisası, Demir Kraliçe oldu, evet.”

“Sen de... onu senden aldıkları için onları suçluyorsun. O yüzden onlardan nefret ediyorsun.”

Boğazımda bir yumru hissettim. Geçsin diye güçlükle yutkundum. “Hayır,” diye homurdandım pencerenin eşiğindeki yumruğumu sıkarak. “Onu suçluyorum.”

Demir Kraliçe’nin sarayı cam, taş ve çelikten oluşan sivri uçlu dev yapısıyla şehirdeki tüm binaların tepesindeydi. Büyük demir ağaçla bezeli bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu ve ön kapıya uzanan yolda dallardan, yapraklardan ve ışıklardan bir tünel oluşturan devasa meşe ağaçları diziliydi. Burası şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf kaleydi; ne tam olarak eski ne de tamamen moderndi, ikisi arasında bir şeydi. Sarmaşıklarla kaplı yosunlu taş kuleciklerinin yanı sıra güneş ışığının yansıdığı ve gökyüzüne uzanan parlak cam ve çelikten kuleleri de vardı. At arabası kapıdan geçip avluya girdiği sırada bir çift Demir şövalye başlarıyla bizi selamladı, görünüşe göre bekleniyorduk.

Kapılardan geçince yol, üzerlerine ışık değdikçe yaprakları ve dalları pul gibi parlayan metal ağaçlarla dolu geniş bir yeşillik alanı çevreliyordu. Kalenin iki yanında daha fazla Demir şövalyenin devriye gezdiği taş duvarlar yükseliyordu. Avlunun tam ortasında küçük bir gölet vardı. Acaba bu suyun altında ne tür balıklar yüzüyordur, diye merak ettim. Demir Japonbalıkları? Metal kaplumbağalar? Bu düşünce karşısında yüzümü buruşturdum.

Ağaçlardan birinin altındaki hareket dikkatimi çekti. Bir çamın dalları altında, önlerinde bir çift kılıç tutan iki kişi vardı. Zırhı ve elindeki dev palası ışıldayarak rakibinin üzerine gelenin bir Demir şövalye olduğu anlaşılıyordu.

Diğer savaşçı daha kısa ve inceydi, ayrıca kendisinden çok daha iri şövalyenin etrafında dönerken üzerinde hiçbir zırh yoktu.

Arkasında sıkı bir atkuyruğu yaptığı gümüşü saçları ve elindeki kıvrımlı bıçağıyla benim yaşlarımda görünüyordu.

Nasıl hareket edeceğini biliyordu. Uzun yıllardır Guro Javier'i izlediğim için yetenekli bir dövüşçüyü gördüğümde tanırdım. Bu çocuk da bana onu anımsattı: Akıcı, çevik, kusursuz. Şövalye, rakibinin üzerine hücum ederek silahını kafasına doğrulttu. Çocuk kenara çekildi, şövalyeyi kaşla göz arasında silahsız bırakarak kılıcını boğazına dayadı.

Lanet olsun. Benden bile hızlı olabilirdi.

At arabası nal sesleri eşliğinde dövüşçülerin yanından geçtiği sırada oğlan tek elini rakibine doğru kaldırdı ve dönüp bizi seyretti.

Gümüşü kaşlarının altındaki gözleri o kadar açık ve delici bir buz mavisiydi ki tüylerim ürperdi. Bir peri soylusu olduğu kesindi. Bunu anlamak için sivri kulaklarının uçlarını görmeme gerek yoktu. At arabasıyla yoldaki bir dönemeçten sapana kadar belli belirsiz bir gülümsemeyle beni izledi ve sonra gözden kayboldu.

Sarayın basamaklarına gelince sarsıntıyla durduk. At arabası takırtıyla ve iniltiyle sonunda tamamen durduğunda, yanında bekleyen bir grup şövalyeyle omuzlarının üzerinde dev bir hurda yığını taşıyan buruşuk yüzlü minik bir yaratık dikiliyordu.

Yaratık, "Prens Ethan," diye ciyakladı biz at arabasından inerken. Anadilinde konuşmuyormuş gibi garip bir aksam vardı. "Mag Tuiredh'e hoş geldiniz. Benim adım Tamir ve taht odasına kadar size ben eşlik edeceğim. Benimle gelin, lütfen. Demir Kraliçe sizi bekliyor."

Midem kasıldı ama gerginliğimi bastırıp yaratığın peşi sıra yoldan geçtim, basamakları tırmandım ve saraya açılan devasa demir kapılardan geçtim.

O noktadan sonra işler sarpa sardı.

İtiraf etmeliydim ki Meghan'ın kalesi oldukça etkileyiciydi. Eski, biraz yıkık dökük bir yer olmasını bekliyordum ama içerisi aydınlık, hoş ve çok moderndi. Öte yandan, ne olursa olsun buranın hâlâ

Periler Ülkesi'ne ait olduğunu hatırlatan birkaç garip unsur da vardı. Bunlardan biri, metal dalların arasındaki parlak ampullerle yolu aydınlatan ağaçlıklı koridordu. Bir diğeri ise, gremlinlerin ve saat çarklı av köpeklerinin kovaladıkları minik, kırmızı ayaklarıyla zeminde koşturan bilgisayar fareleriydi. Duvarlardan biri, anladığım kadarıyla ortamı sağır edici gıcırtilar, tıkırtilar ve iniltilele doldurmak dışında hiçbir işe yaramayan pirinç ve bakır dişlilerle kaplıydı.

Demir periyi koridorlar boyunca takip ederken Kenzie yanımdan ayrılmıyordu ama gözlerini iri iri açmış, şaşkınlıkla etraftakilere bakmaktan da kendini alamıyordu. Demir peri bizi koridorlardan geçirirken ona bakarak bu kocaman yerin planını aklıma kazımayaya uğraşırken Kenzie kadar kendimi kaptırmamaya çalışıyordum. Tamir nihayet bizi yoğun ışıklarla aydınlatılmış uzun bir koridora getirdi. Koridora geldiğimizde önünden geçtiğimiz sırada Arıza beni başıyla selamladı. İki yanı zırhlı şövalyelerin nezaretindeki koridorun ucunda kemerli, dev bir çift kapı vardı.

“Burası Kraliçe'nin taht odası,” diye açıkladı Tamir, kapıların önünde durduğumuzda. “Kendisi ve Prens eşi sizi bekliyor. Hazır mısınız?”

Avuçlarım soğuk ve terliydi, midem kasılıyordu. Onaylarcasına başımı salladım ve Tamir aynı anda iki kapıyı birden iterek açtı.

Eşikten içeri girdiğimizde kocaman, katedral gibi bir salonla karşılaştık. Sarmaşıklar ve minik ışık sarmallarıyla çevrili süslü sütunlar, güneşi ve gökyüzünü gösteren kubbeli cam bir tavana doğru yükseliyordu. Kırmızı bir halının üzerinden rehberimizi takip ederken adım seslerimiz boş salonda yankılandı. Görünüşe bakılırsa burası büyük toplantılara ev sahipliği yapan bir salonda ancak Kenzie, Tamir ve benim dışımda içerisi boş gibiydi.

Salonun sonundaki bir platformun üzerinde büyük metal bir taht duruyordu. O sırada köşedeki bir basamakta oturmuş, sakince patisini temizleyen Grimalkin'i fark ettim. Gözlerimi devirerek başımı kaldırıp tahta baktım.

İşte... oradaydı. Tahtta oturmuyor, parmaklarını hafifçe tahtın koluna yaslayarak yanında duruyordu.

Ablam, Meghan Chase. Demir Kraliçe.

Tıpkı onu hatırladığım gibi görünüyordu. Onu son görüşümün üzerinden yıllar geçmiş olmasına ve o zamanlar benden daha uzun olmasına rağmen uzun, sarı saçları ve mavi gözleri yine aynıydı. Hatta tıpkı evdeykenki gibi kot pantolon ve beyaz tişört giyyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Karşımdaki Meghan, on üç yıl önce beni Machina'nın kulesinden kurtarmış kız olabilirdi.

Boğazıma bir yumru oturdu ve karmaşık bir duygu seliyle karnımın kasıldığını hissettim. Sonunda gelmiştim ama ablama ne diyeceğimi bilmiyordum. *Bizi niye terk ettin? Neden artık seni göremiyorum?* Gereksiz sorulardı. Her ne kadar nefret etsem de cevaplarını biliyordum.

"Ethan." Çok tanıdık olan sesi salonun içinde yayıldı ve sanki yine küçük bir çocukmuşum gibi beni kendine doğru çekti. Meghan bana gülümsedi ve o an, değiştiğine, mesafeli bir peri kraliçeye dönüştüğüne dair tüm korkularım yok oldu. Platformdan indi, tereddüt etmeden yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı.

Duvarlarım yıkıldı. Salondaki diğer herkesi yok sayarak ve ne düşündüklerini umursamayarak ben de ona sımsıkı sarıldım. Bu karşımdaki Meghan'dı; bana göz kulak olan, beni eve getirmek için Olurolmaz'a giren Meghan'la aynı kişiydi. Öfkeme rağmen, ondan nefret ettiğimi sandığım tüm o karanlık anlara rağmen o benim ablamdı.

Boşuna olduğunu bilsem de, *Eve dön*, demek geldi içimden. *Annem ve babam seni özleyiyor. Sen gittiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değil. Sen ölmüşsün ve ablam yokmuş gibi davranmaktan bıktım artık. Neden hep benim yerime onları seçtin?*

Elbette bunların hiçbirini söyleyemedim. Daha küçükken, kalması için ya da en azından bizi daha sık ziyaret etmesi için denemiştim. Hiçbir işe yaramamıştı; ne kadar yalvarıp yakarsam, ağlasam da her defasında bizi arkasında bırakıp Olurolmaz'a dön-

müştü. Ailesi için, benim için bile kraliyetini terk etmeyeceğini biliyordum.

Meghan beni bırakmadan gülümseyerek geri çekildi. Garip bir heyecanla artık ondan uzun olduğumu fark ettim. Tuhaf bir histi; ablamı son gördüğümde benden santimetrelerce uzundu. Gerçekten uzun zaman olmuştu.

“Ethan,” dedi tekrar, onunla ilgili kötü düşündüğüm için anında kendimi suçlu hissettiren, inkâr edilemez bir şefkatle. “Seni görmek ne güzel.” Tek elini kaldırıp gözlerimin önüne düşen saçlarımı düzeltti. “Tanrım, ne kadar da uzamışsın.”

Gözlerinin içine baktım. “Sen de hiç değişmemişsin.”

Yüzünde bir anlığına suçluluk duygusu belirdi. “Ah,” diye mırıldandı, “görsen şaşırırsın.”

Ne demek istediğini anlamadım ama mideme bir yumru oturdu. Meghan artık bir ölümsüz, diye hatırlattım kendime. Aynı görünüyor olabilirdi fakat Demir Kraliçe olarak tahta çıktıktan sonra neler yaptığını kim bilirdi.

“Her neyse,” diye devam etti Meghan, yüzündeki ifade yerini şaşkın bir endişeye bırakarak. “Neden buradasın, Ethan? Grima bana Demir Diyar’da olduğunu, andacı kullandığını söyledi. Evde bir sorun mu var?” Parmakları kollarıma kenetlendi. “Annem ve Luke iyi mi?”

Onaylarcasına başımı salladım. “İyiler,” dedim kollarımı kurtarıp geri çekilerek. “En azından onları son bıraktığımda iyilerdi.”

“Ne kadar oldu?”

“Yaklaşık iki gün falan? Peri zamanıyla?” Omuzlarımı silkip platformun üzerindeki gri tüy yumağını işaret ettim. “Ona sor. Kedi bizi yabanılorman boyunca yürüttü. Gerçek dünyada ne kadar olmuştur bilmiyorum.”

“Muhtemelen meraktan deliye dönmüşlerdir.” Meghan bana sertçe bakarak iç çekti, sonra arkamda bekleyen Kenzie’yi fark eder gibi oldu. “Yanında başkasını da getirmişsin.” Kenzie’yi yama çağırdı. “Bu kim?”

Kız etrafımdan dolanıp beceriksizce reverans yaparken, “Kenzie,” diye yanıtladım. “Mackenzie St. James. Sınıf arkadaşım.”

“Anlıyorum.” Kenzie’ye karşı olmasa da muhtemelen birini Olulmaz’a getirmemden kaynaklanan memnuniyetsizliği sesinden anlaşılıyordu. “Peki, onu bu dünyaya sürüklemekten önce bizimle ilgili bir şey biliyor muydu?”

“Ah, tabii,” dedim düz bir sesle. “Her gün önüme gelen her-kese görünmez perileri görebildiğimden bahsederim zaten. Çok normal karşılarlar.”

Meghan alaycı karşılığımı duymazdan geldi. “Sen iyi misin?” diye sordu Kenzie’ye, nazik bir sesle. “Kaldırması güç, biliyorum. Buraya ilk geldiğimde senin yaşlarındaydım, en kibar deyişle... ilginçti.” Anlayışlı bir tebessümle Kenzie’ye gülümsedi. “Nasıl?”

“Ben iyiyim, şey... majesteleri,” dedi Kenzie ve parmağıyla beni işaret etti. “Ethan bana Periler Ülkesi’yle ilgili hızlandırılmış bir ders verdi sayılır. Hâlâ uyanacak mıyım diye bekliyorum.”

“Seni yakında evine göndereceğiz,” diye söz verdi Meghan ve bana geri döndü. “Sanırım bu ziyaretin amacı sadece selâm vermek değildi, Ethan,” dedi daha ciddi bir sesle. “O andacın sadece acil durumlarda kullanılması gerekiyordu. Neler oluyor?”

“Keşke bilsem.” Kendimi savunurcasına kollarımı kavuşturdum. “Buraya gelmek istemiyordum. Bu yeri hayatımda bir daha görmesem çok mutlu olurdu.” Sözlerimin onu etkileyip etkilemediğini görmek için durdum. Gözlerinin hafifçe kısılması dışında ifadesinde bir değişiklik yoktu. “Ancak gerçek dünyada daha önce hiç görmediğim ürpertici bir grup peri var ve bana buraya gelmek dışında bir seçenek tanımadılar.”

“Ne demek sana seçenek tanımadılar?”

“Şöyle ki, yarı *phouka* bir arkadaşımı güpegündüz okuldan kaçırdılar. Onu bulmaya çalıştığımda ise peşimize düştüler. Benim ve Kenzie’nin, ikimizin de.”

Meghan’ın gözleri kısıldı, fırtına öncesi gökyüzünde olduğu gibi etrafını çevreleyen hava durgunlaştı. Aniden, Demir Kraliçe’nin

etrafında görünmez şimşek akımları gibi titreşen ve tüylerimi diken diken eden gücü *hissedebiliyordum*. Titredim ve kollarımı ovuşturma isteğine karşı koyarak bir adım geri çekildim.

Nasıl değiştiğini o an anlamıştım.

Ancak enerji patlaması söndü ve konuşmasına devam ederken Meghan'ın sesi sakinliğini korudu. "Sen de buraya geldin," dedi bakışlarını benden Kenzie'ye, sonra tekrar bana çevirirken. "Onlardan kaçmak için."

Sarsak bir şekilde onaylarcasına başımı salladım.

Demir Kraliçe düşünceli bir ifadeyle dikkatle yüzüme bakıyordu. "Daha önce hiç görmediğin bir peri türü olduğunu söylüyorsun," deyince tekrar başımı salladım. "Demir periler gibi yeni bir tür mü?"

"Hayır. Demir periler gibi değil. Bunlar... farklı. Tarif etmesi güç." Dojodaki akşam gördüğüm hayaletimsi, şeffaf perileri ve gerçekliğe tutunamazmış gibi nasıl belirip yok olduklarını hatırlamaya çalıştım. "Ne olduklarını bilmiyorum ama bence sürgünleri ve melezleri kaçırıyor olabilirler." Ölü kanatlı periyi hatırlayınca midem kasıldı. Todd çoktan gitmiş olabilirdi. "Bir orman perisi tüm yerli perilerin yok olmaya başladıklarını söyledi. Bir şeyler oluyor ama istedikleri şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ne olduklarını bile bilmiyorum."

"Bundan eminsin, değil mi?"

"O şeyler birkaç gün önce beni öldürmeye çalıştı. Tabii ki eminim."

"Pekâlâ," dedi Meghan başını yana çevirerek. "Onları gördüğünü söylüyorsan sana inanıyorum. Yaz ve Kış'a toplantı çağırısında bulunup yeni bir peri topluluğunun ortaya çıkmış olabileceğini söyleyeceğim. Bu periler sürgünleri ve melezleri öldürüyorsa, Olurulmaz'a da göz dikmeleri an meselesi olabilir." Derin düşüncelere dalarak tahtına geri döndü. "Mab ve Oberon tabii ki şüpheye yaklaşacak," dedi yarı bezgin, yarı kızgın bir ses tonuyla. "Harekete geçmeden önce kanıt isteyecekler."

“Peki ya Todd’a ne olacak?” diye sordum.

Özür dilercesine yüzüme baktı. “Ölümlü diyarına birilerini yönlendiririm,” diye önerdi, “gremlinler veya *hacker* elfler bir şeyler bulabilir mi diye bakarız. Ancak başlıca sorumluluğumda kendi kraliyetim ve sen varsın.”

Bu konuşmanın varacağı nokta hoşuma gitmemiştir. Todd’ı bulmak için çok çaba harcayacakmış gibi görünmüyordu, hem neden böyle bir şey yapsındı ki? Ne de olsa yakında tüm kraliyetinin tehlike altına girebileceği haberini alan bir kraliçeydi. Tek bir melezin hayatı bir numaralı önceliği değildi.

Meghan, şaşkın ama hâlâ elinden geldiğince olanları takip etmeye çalışan Kenzie’ye baktı. “Seni evine götürmesi için birini ayarlayacağım. Olurulmaz’daki zamanın ölümlü diyarındaki zamandan farklı aktığını bilsen iyi olur, yani muhtemelen orada birkaç gündür kayıpsınız.”

“Doğru,” dedi Kenzie biraz nefes nefese. “O yüzden eve gitliğimde gerçekten iyi bir hikâye uydurmak zorunda kalacağım. ‘Periler Ülkesi’nden çıkamadım’ açıklamasının etkili olacağını sanmıyorum.”

“Diğer seçenekten iyidir,” dedim Kenzie’ye. “En azından yalan söyleyen de sana inanacaklardır. Bundan sonra benimkiler otuz yaşına gelene kadar evden çıkmama izin vermeyecekler.”

Meghan üzgün bir tebessümle bana gülümsedi. “Neler olduğunu açıklaması için birini göndereceğim,” deyince gerginliğim arttı. “Sana gelince, Ethan, henüz eve gitmene izin veremem. Neler olduğunu anlayana kadar senden burada, Mag Tuiredh’de benimle kalmanı istemek zorundayım.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEIRRAN

“Boş versene!”

Demir Divan'ın duvarlarının üzerime geldiğini hissederek öfkeyle Meghan'a baktım. Duruşu ve yüzündeki kararlı ifade değişmemesine rağmen üzüntüyle beni izliyordu.

“Hayatta olmaz,” dedim. “Unut bunu. Beni burada zorla tutamazsın. Eve gitmem lazım! Todd'ı bulmalıyım. Annem ve babamın ne durumda olduğunu görmeliyim. Sen kendin söyledin; şimdiye kadar meraktan deliye dönmüşlerdir.”

“Olan biteni açıklaması için birini gönderirim,” dedi Meghan tekrar, kararlı bir sesle ve yüz ifadesiyle. “Gerekirse ben giderim ama seni henüz eve gönderemem, Ethan. Dışarıda bir şeyler seni öldürmeye çalışırken bunu yapamam.”

“Ben iyiyim!” Bir saat daha geç uyumak için mücadele eden küçük bir çocuk gibi hissederek karşı çıktım. “Lanet olsun, artık dört yaşında değilim, Meghan. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Meghan'ın bakışları sertleşti. Uzun adımlarla yanıma gelerek koluma uzandı ve tişörtümün kolunu yukarı sıvayıp kolumdaki kanlı, pis sargıyı ortaya çıkardı. Kaşlarımı çatarak kolumu geri çektim ama artık çok geçti.

“Sandığın kadar yenilmez değilsin, küçük kardeşim,” dedi Meghan kesin bir ifadeyle. “Anneme ve Luke’a aynı şeyleri tekrar yaşatmayacağım. Yeterince acı çektiler. En azından onlara güvende olduğunu ve yakında eve döneceğini söyleyebilirim. Lütfen beni anla, Ethan, sana bunu yapmak istemiyorum. Ancak buradan henüz ayrılamazsın.”

“Beni durdurmayı denesene,” diye çıkıştım ve taht odasından çıkmayı amaçlayarak arkamı döndüm. Aptalca bir hareketti fakat kendime, perilere, Olurulmaz’a ve her şeye duyduğum öfke içimde tam gaz yükselirken mantıklı düşünemiyordum. “Eve dönüş yolunu kendim bulurum.”

Salondan çıkamadım.

Köşedeki gölgelerin arasında biri belirdi ve keskin silueti ışığın önünde durarak kapının önüne geçti. Karanlığın kendisi gibi, sessiz ve sakin hareket ediyordu; baştan aşağı siyah giyinmişti ve çıkış yolumu engellerken gözleri gümüş tonlarında parlıyordu. Şu ana kadar onu fark etmemiştim ama karşımda belirir belirmez midem nefretle kasıldı, kanın kulaklarımda uğuldadığını hissettim. Bir anım canlandı: Ay ışığı ve gölgelerin olduğu bir ortamda annem ve Meghan’la kanepede otururken kapı yavaşça gıcırdayarak açılmış ve yerde onun gölgesi belirmişti. Odaya giren bu perinin gözleri sadece ablama bakıyordu. Zamanın geldiğini söylemiş; pazarlıklardan ve verilen sözlerden bahsetmiş, Meghan ise karşı koymamıştı. Onunla beraber kapıdan çıkıp gecenin karanlığına karışmıştı ve o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Ellerimin titremesini engellemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Kali yaparak geçirdiğim kaç gece bu şeytanı dövdüğümü, sopalarımın o insanüstü suratım paramparça ettiğini veya bıçağımı peş peşe vücuduna sapladığımı hayal etmiştim, kim bilir. Çılgın hayallerdi; onun gibi biri karşısında hiç şansım yoktu, ben bile bunun farkındaydım. Ayrıca Meghan’ın... ondan hoşlandığını, hatta onu sevdiğini biliyordum. Ancak bu peri, üzgün ve parçalanmış

ailemizin içinde bulunduğu durumdan sorumluydu. O gece evimize gelmeseydi, Meghan hâlâ evde olacaktı.

Silahlarımı kaldırdım ve dişlerimin arasından, “Defol. Git. Ash,” dedim.

Kara peri yerinden kıpırdamadı. “Benden nefret ediyorsun, bunu anlayabiliyorum,” dedi Ash alçak ve yatıştırıcı bir sesle. “Ancak mantıksız davranıyorsun. Meghan sadece seni güvende tutmaya çalışıyor.”

On üç yılın acısı, korkusu ve öfkesi aynı anda patlak vererek içim kin ve nefretle doldu. “Biliyor musun, ondan böyle bir şey istediğimi hatırlamıyorum!” diye köpürdüm. Haddimi aştığımı farkındaydım ama umurumda değildi. “Ben büyürken, pencere-min dışında perilerin sesini duyabildiğim için uyuyamadığım zamanlarda neredeydi? Beni okul servisine kadar takip ettiklerinde, kütüphaneye kovaladıklarında, saklandığım yerden çıkarmak için kütüphaneyi ateşe verdiklerinde neredeydi? Ya da lanet olası perinin teki peşimi bırakmadığı için bir kızın hayatını mahvederken? O zaman neredeydi, Ash?”

“Yeter.”

İrkilerek arkama baktım. Meghan’ın ses tonu değişmişti, otoriter bir soğukluğa bürünmüştü ve arkamı döndüğümde gördüğüm kız artık ablam değildi. Etrafını aydınlatan güç halesinde çakmak çakmak mavi gözleriyle karşımda duran kişi Demir Kraliçe’ydi.

Sihir titreşerek yok olurken, “Bu kadar yeter,” diye yineledi sessizce. “Ethan, üzgünüm ama kararımı verdim. Neler olduğunu anlayana kadar Demir Divan’da kalacaksın. Sarayda misafirim olacaksın ama lütfen dışarı çıkmaya kalkışma.” Omuzları bitkin bir şekilde düşerek nefes verdi. “Umalım da neler döndüğünü bir an önce anlayabilelim.”

“Kendi kardeşini rehin mi tutacaksın?” diye karşı çıktım. “Zorla?”

“Gerekirse.” Meghan ciddi ve vakur ifadesiyle bana bakarken gözünü bile kırpmıyordu. “Bana istediğin kadar kızabilirsin, Ethan. Seni kaybetmeyeceğim.”

Silahlarımı indirerek alaycı bir şekilde güldüm. “Onun için biraz geç, abla. Uzun zaman önce, bizi terk edip gittiğinde kaybettin beni.”

Canım yakmak için belden aşağı vurmuştum, bunu söylediğim an pişman oldum. Meghan dudaklarını birbirine bastırdı ama onun dışında karşılık vermedi. Sırtımda keskin bir soğuk hissedince, kraliçesiyle bu şekilde konuştuğum için Ash'i de tehlikeli bir biçimde zorladığımı anladım. Büyük olasılıkla onu, kılıcını çekip özür dilememi istemekten alıkoyan tek şey Meghan'la aramdaki kan bağıydı.

Güzel, diye düşündüm. Nasıl bir hismiş, Ash? Elinden bir şey gelmemesi? Sadece etrafında olan bitene seyirci kalmaya zorlanmak? Acayip sinir bozucuymuş, ha?

Demir Kraliçe tahtına geri döndü. “Grimalkin,” dedi yavaşça ve kedi, köşeye kıvrıldığı noktadan gözlerini kırıştırarak başını kaldırdı. “Mackenzie'yi evine götürebilir misin? Yolu biliyorsun, değil mi?”

Lanet olsun. Kenzie'yi unutmuştum. Hem de yine. Tüm bunlar hakkında; korkunç aile draması, herkesin önünde en kötü halimle geçirdiğim öfke nöbetiyle ilgili ne düşünüyordu acaba?

Tanrım, tam bir manyak olduğumu düşünüyör olmalı.

Grimalkin esnedi ancak cevap veremeden Kenzie bir adım öne çıktı. “Hayır,” dedi. Meghan hayretle dönüp ona baktı. Ben de şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırarak Kenzie'ye baktım. “Mümkünse kalmak istiyorum. Ethan eve gitmiyorsa ben de gitmiyorum.”

Her ne kadar onun gideceğini düşününce kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi fark etsem de, “Kenzie, kalmak zorunda değilsin,” diye fısıldadım. “Eve dön. Ben başımın çaresine bakarım.”

Kenzie başını iki yana salladı. “Hayır, burada olmamızda benim de payım var. Buradan birlikte ayrılana kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Karşı çıkmak istiyordum ama aynı zamanda bir yanımda çaresizce kalmasını da istiyordu. Sözüm ona ailemin yanındayken bile içimdeki o küçük parçanın yalnız kalmak istememesi bencilceydi. Meghan ablam olmasına rağmen aynı zamanda Demir Kraliçe’ydi, bir periydi; bense onun dünyasına zorla giren bir insandım.

Meghan onaylarcasına başını salladı. “Seni zorlamayacağım,” dedi. Kenzie’nin seçim şansı olup da benim olmamasına sinirlenmişim. “İstiyorsan kal; zaten burada olman senin için daha güvenli olabilir. Ancak bu meselenin ne zaman çözüme ulaşacağından emin değilim. Bir süre bizimle kalman gerekebilir.”

“Sorun değil.” Kenzie bana baktı ve cesurca gülümsedi. “Gerçek dünyada birkaç gün oldu, değil mi? Biraz daha kalabilirim. Muhtemelen daha fazla dibe vuramam.”

Ash salonun içinde süzülürcesine ilerledi ve Meghan’ın yanında durdu. Salondaki tek insan, önemli olan tek varlık oymuş gibi dikkatle Meghan’ı izlediğini fark ettim. Onun için duvardaki bir sivrisinekten farksızdım. “Arıza’ya, diğer divanlara haber yollamasını söyleyeceğim,” dedi Ash. “*Elysium*” yaklaşıyor, bu toplantıyı bir an önce yapmalıyız.”

Meghan onaylarcasına başını salladı. “Grimalkin,” diye seslendi. Kedi miskin miskin gözlerini kırıştırtarak ayağa kalktı. “Ethan ve Kenzie’ye misafir odalarını gösterir misin, lütfen? Kuzey kanattaki bahçe üstü odalar boş olsa gerek. Ethan...” Meghan’ın, şimdi yorgun ve bitkin görünmesine karşın berrak, mavi gözleri dosdoğru bana bakıyordu. “Şimdilik sadece kal. Lütfen. Daha sonra konuşacağız, söz veriyorum.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek omuzlarımı silktilim ve aramızdaki sessizlik uzayınca Kraliçe gitmemiz için başıyla onayladı.

Grimalkin'in peşi sıra taht odasından iki yanı sarmış hareketsiz şövalyelerin bulunduğu koridora çıktık. Kapılar yavaşça kapanırken arkamı dönüp ablama baktığımda tek elini yüzüne götürerek salonun ortasında ayakta durduğunu gördüm. Ash uzanıp sessizce onu kendine doğru çekti ve kapılar ikisini saklarcasına çarpılarak örtüldü.

Gerçekten de pisliğin tekisin, değil mi? Suçluluk ve öfke her yanıma batıyordu. Meghan'ı yıllardır görmedin ve sonunda onunla konuşma fırsatı yakaladığında ne yaptın? Ona ağzına geleni söyleyip kendisini suçlu hissettirmeye çalıştın. Evet, bu harika, Ethan. Yapmayı en iyi bildiğin şey insanları kendinden uzaklaştırmak, değil mi? Sence Kenzie seninle ilgili ne düşünüyordur?

Demir Divan'ın koridorlarında ilerlerken gözucuyla Kenzie'ye baktım. Gremlinler duvarlarda hızla yürüyerek kakhahalar atıyor ve ışıkları titretiyorlar; Demir şövalyeler ise yol boyunca yaklaşık her üç metrede bir metal heykeller gibi dikiliyorlardı. Önlerinden geçerken gremlinlerin ve kaledeki diğer tüm Demir perilerin meraklı bakışlarının yanı sıra şövalyelerin gözlerini de üzerimizde hissedebiliyordum. Kimseye görünmeden buradan çıkmak istesem, bunu başarmam neredeyse imkânsızdı.

Kenzie ona baktığımı görünce gülümsedi. "Ablan iyi birine benziyor," dedi, Grimalkin yavaşlamadan ve arkasına bakmadan bir köşeyi döndüğü sırada. "Böyle birini beklemiyordum. Bizim yaşlarımızda olacağını tahmin etmemiştim."

Omuzlarımı silktim, taht odasında yaşananlardan başka bir şey hakkında konuşabileceğimiz için konunun değişmesine minnettardım. "Değil. Yani teknik olarak bu doğru değil. Sanırım öyle ama..." Açıklamakta zorlandım. "Onu en son birkaç yıl önce gördüğümde de tam olarak aynı görünüyordu. Yaşlanmıyor. Hiçbiri yaşlanmıyor. Ben yüz yaşıma gelsem, o hâlâ on altınsındaymış gibi görünecek."

"Ya." Kenzie gözlerini kırptırdı. Yüzünde Grimalkin'in mağarasındayken gördüğüm o düşünceli ve heyecanlı ifade belirdi;

oysa inanmaz ve dehşet içinde bir ifade görmeyi bekliyordum. “Peki ya biz? Biz de Olurulmaz’da kalırsak yaşlanmayacak mıyız?”

Bu ani ilgiden veya burada kalma düşüncesinden hoşlanmayarak gözlerimi kıstım. Ancak geniş koridorda karşılıklı birbirine bakan bir çift kapının önünde oturan Grimalkin başını kaldırdı ve esnedi.

“Buna ölümsüzlük denemez,” diye açıkladı Grimalkin miskin gözlerle bize bakarken. “Olurulmaz’daki insanlar yaşlanır fakat bu çok daha yavaş bir hızda gerçekleşir. Bazen yaşlılık belirtilerini fark edene kadar sayısız yıl geçer. Bazen yüzyıllarca bebek kalıp günün birinde yaşlı ve pörsük bir halde uyanırlar. Herkes için farklıdır.” Yeniden esnedi ve patisini yaladı. “Ama hayır, insan. Ölümlüler sonsuza dek yaşayamaz. Hiçbir şey sonsuza dek yaşayamaz, ölümsüz periler bile.”

“Ayrıca burada zamanın manyakça ilerlediğini de unutma,” diye ekledim, kaşlarımı çatarak. “Periler Ülkesi’nde bir yıl geçirip eve döndüğünde kendini yirmi yıl veya yüz yıl sonrasında bulabilirsin. Burada mecbur olduğumuzdan daha uzun süre kalmak istemeyiz.”

“Rahat ol, Ethan. Yabanılormanda yazlık alalım demeyecektim.” Kenzie’nin sesi umursamazdı ama bakışları birden çok uzaklara gitti. “Sadece... merak ettim.”

Grimalkin burnunu çekti. “Neyse. Ben sıkıldım.”

Ayağa kalktı, gerinirken kuyruğunu sırtına doğru kıvrırdı ve koridorda ilerlemeyi sürdürdü. Daha köşeyi sapmadan gözden kayboldu.

“Misafir odaları”nın yakınında duran muhafızlara bakınca içten içe sinirlendim. “O zaman bunlar bizim odalarımız olsa gerek,” dedim koridorda ilerleyip kapılardan birini iterek. Kapı açıldığında tek duvara yaslanmış bir yatak, diğer yanda bir şömine ve dışarıdaki balkona açılan iki kanatlı dev bir cam kapı belirdi. “Güzelmış,” diye mırıldandım kapı gıcırdayarak örtülürken. “Şimdiye kadar bulunduğum en şık hapisane hücresi.”

Kenzie cevap vermedi. Dalgın bir ifadeyle Grimalkin'in kaybolduğu koridora bakarak hâlâ aynı noktada dikiliyordu. Geri dönerek yanına gittim ancak bana bakmadı.

"Hey." Uzanıp dirseğine dokununca irkildi. "Sen iyi misin?"

Bir nefes aldı ve onaylarcasına başını salladı. "Evet," dedi biraz fazla neşeli bir şekilde. "İyiyim, sadece yoruldum." Gözlerini ovuşturarak derin bir iç çekti. "Sanırım biraz uyuyacağım. Akşam yemeğini falan anons ederlerse beni uyandır, olur mu?"

"Tabii."

Odasına gidişini izlerken içimdeki şaşkınlık ve suçluluk duygusu birbiriyle mücadele ediyordu. Kenzie hâlâ buradaydı. *Neden hâlâ buradaydı?* Evine, ailesinin ve arkadaşlarının yanına, normal hayatına; gerçek dünyaya geri dönebilirdi. Bunun yerine, her şeyin anlamsız olduğu bu çılgın, altüst olmuş kâbusta kalmayı seçmişti. Umarım pişman olmazdı.

"Ethan," dedi Kenzie arkamı döndüğüm sırada. Kafamı çevirdim, koridorun karşısından bana gülümsedi. "Konuşmak istersen," dedi alçak sesle, "ne konuda olursa olsun... ben buradayım. Seve seve dinlerim."

Kalbim garip bir çarpıntıyla tekledi. Neye bulaştığını gerçekten bilerek kimse bana daha önce böyle bir şey dememişti. *Ah, Kenzie. Keşke. Keşke sana... her şeyi anlatabilsem ama bunu sana yapmayacağım. Onlar hakkında –ve benim hakkımda– ne kadar az şey bilersen o kadar iyi.*

"Yakınmalarımı mı?" dedim zorlama bir gülüşle. "Çok cömertsin ama sanırım böyle iyiyim. Ayrıca bu da benden röportaj koparmaya çalışmanın başka bir yolu, değil mi?"

"Kahretsin, nereden bildin?" Kenzie gözlerini devirerek kapısını açtı. "Neyse, fikrini değiştirirsen teklifim hâlâ geçerli. Öncesinde kapıyı tıklatman yeterli, tamam mı?"

Onaylarcasma başımı salladım ve kapısı ardından kapanınca koridorda tek başıma kaldım.

Bir an sarayı keşfe çıkmayı, ablamın evinin nasıl bir yer olduğunu görmeyi ve olası kaçış yolları aramayı düşündüm. Ancak içimden bir ses Meghan'ın beni yakından izlediğini söylüyordu. Muhtemelen bir şeylere kalkışmamı bekliyordu. Demir şövalyelerden birinin koridorun sonundan duygusuz bir ifadeyle beni izlediğini fark edince ve gremlinlerin tavandan bana kıs kıs güldüklerini duyunca sinirlendim. Özellikle bizi terk edenin o olduğunu düşününce Meghan'ın beni burada alıkoymaya hakkı yoktu. Hayatıma dair söz sahibi değildi.

Ne var ki kraliçelerinin isteği dışında bir şey yapmamam için tüm Demir perilerin gözü üzerimdeydi. Beni her an Meghan'a ispiyonlamaya hazır bir grup gremlinin sarayda peşimden koşturmasını istemiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, yorgunluktan ölüyordum. Bir şeyler *yapacaksam* bile uyanık ve tetikte olmalıydım.

Gremlinlerin vızıltılarını ve gülüşmelerini duymazdan gelecek kapımı yeniden açtım. Neyse ki peşimden içeri kadar takip etmediler.

Oda içeriden daha da büyük görünüyordu; yüksek pencereleri, kemerli balkon kapıları içeriye güneş ışığıyla dolduruyordu. Hızlıca dışarıya bir göz attım, bahçenin birkaç kat aşağıda olduğunu ve perilerle kaynadığım doğrulayınca kendimi yatağa attım. Sopalarım halının üzerine düştü, hâlâ yakın mesafede oldukları için uzanıp almadım. Parmaklarımı kenetleyip başımın arkasına koydum ve boş boş tavana baktım.

Acaba annem ve babam şu an ne yapıyor? diye düşündüm, tavan sıvasındaki çizgilerin bulanık bir şekilde bir araya gelip garip yaratıklar ve kötü suratlara dönüşmesini izlerken. *Bundan sonra muhtemelen ayak bileğime pranga takarlar. Acaba polisi aramışlar mıdır? Yoksa annem burada olduğumdan şüpheleniyor mudur?* Anneme öfkeyle ve sinirle söylediğim son sözleri hatırladım ve gözlerimi yumdum. *Lanet olsun, gerçek dünyaya geri*

dönmeliyim. Meghan, Todd'ı bulmak için çok uğraşmayacak. Onu bulabilecek tek kişi benim.

Ancak bugün buradan çıkmamın bir yolu yoktu. Bu odanın dışında Meghan'ın Demir perileri her hareketimi izliyor olacaktı. Üstelik Demir Divan'dan gerçek dünyaya çıkan bir hat bilmiyordum.

Gözkapaklarım ağırlaştı, tavandaki yüzler iç içe geçti ve sıvanın üzerinden süzülerek ayrıldı. Olurulmaz'a geldiğimden beri ilk kez kendimi nispeten güvende hissederek uykuya daldım.

Belli belirsiz bir tıklama sesiyle birden doğruldum.

Oda karanlıktı. Pencerelerden içeri gümüşü bir ışık sızıyor, zeminin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Camın ötesindeki gökyüzü, elmas gibi parlayan yıldızlarla bezeli alacakaranlık mavisiydi. Uyku sersemi etrafa bakınca karşı duvardaki masanın üzerine bir yemek tepsisi bırakıldığını gördüm. Ay ışığı metal tabak kapaklarına yansıyor.

Yataktan kalkarken beni uyandıran şeyin ne olduğunu merak ederek gözlerimi ovuşturdum. Belki sadece gerçekçi bir kâbustu ya da cama bir şey vurduğunu hayal etmiştim...

Camdan dışarı bakınca tüylerim ürperdi, yatağın kenarındaki sopalarımın birini kaptım. Balkon korkuluğuna tünemiş bir şey ay ışığı vuran silüetiyle camdan içeri bakıyordu. Ay ışığı gümüşü saçlarını aydınlatırken gölgesi balkondan odanın içine kadar uzanıyordu. Bana sırtırken pasparlak gözlerinin ışıltısını ve inci gibi beyaz dişlerini gördüm.

Bu, akşamüstü avluda gördüğüm, şövalyeyle antrenman yapan soylu periydi. Üzerinde mavi beyaz, salaş bir giysi, göğsünde deri bir kayış vardı, tek omzunun arkasından kılıcının kabzası çıkıyordu. Derin buz mavisi gözleri, camdan içeri bakıp el sallarken karanlıkta parlıyordu.

Silahıma sarılarak balkon kapılarına yöneldim, kapıları açınca içeri rüzgârla birlikte keskin bir metal kokusu akın etti. Peri hâlâ mükemmel bir dengeyle dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünde

hafif bir tebessümle korkuluğun üzerinde çömeliyordu. Rüzgâr saçlarını dalgalandırınca başının iki yanından fırlayan sivri kulaklarının uçları ortaya çıktı. Sopamı kaldırdım ve zorlama bir tebessümle güldüm.

“Dur, tahmin edeyim,” dedim kapıdan geçip balkona çıkarken “Kaledeki insanı duydun ve gelip biraz eğlenmeye karar verdin, ha? Belki ona kâbus gördürüp yastığının altına kırkayak da koymak istemiş olabilirsin.”

Peri sırtıttı. “Hiç dost canlısı bir davranış olmazdı,” dedi, şaşırtıcı derecede yumuşak ve berrak bir sesle. “Bir uğrayıp kendimi tanıtayım demiştim.” Hâlâ gülümseyerek ve rahatlıkla korkuluğun üzerinde dengeli bir şekilde ayağa kalktı. “Ancak yatağına kırkayak koymamı o kadar çok istiyorsan, birkaç tane bulabileceğimden eminim.”

“Zahmet etme,” diye homurdandım gözlerimi kısarak. “Ne istiyorsun?”

“Sen Ethan Chase’sin, değil mi? Yani Kraliçe’nin erkek kardeşi?”

“Kim soruyor?”

Peri başım iki yana salladı. “Saldırgan olduğunu söylemişlerdi. Görüyorum ki abartmıyorlarmış.” Korkuluğun üzerinden zıplayıp sessizce verandaya indi. “Adım Keirran,” diye devam etti ciddi bir sesle. “Konuşabileceğimizi umuyordum.”

“Sana söyleyecek bir şeyim yok.” İçimi bir telaş sardı. Eğer bu peri bir anlaşma teklif etmeye geldiyse hiç mi hiç ilgilenmiyordum. “Zamanını boşa harcama,” diye devam ettim, gözlerimi üzerinden ayırmadan. “Ağzından çıkacak bir sonraki cümle *anlaşma, pazarlık, sözleşme, iyilik* sözcüklerini içeriyorsa burayı derhal terk edebilirsin. Sizin türünüzle anlaşma yapmam.”

“Demir Diyar’dan çıkıp ölümlü dünyaya geri dönmen için bir teklifim olsa bile mi?”

Yüreğim hop etti. *Ölümlü dünyaya geri dönüş. Eve gidebilirsem... Kenzie’yi evine götürüp Todd’ı bulabilirsem... Buraya gelme amacımı yerine getirmiştin; Meghan’ı bu yeni peri teh-*

didine karşı uyarmıştım ve beni “güvende” tutmaya bu kadar kararlıyken yakın bir zamanda beni konunun iç yüzüyle ilgili bilgilendireceğinden şüpheliydim. Eve gitmeliydim. Bu peri bir yolunu biliyorsa...

Başımı iki yana sallayarak bir adım geri çekildim. *Hayır.* Periler daima en çok neyi istiyorsanız ıslıl ıslıl güzel bir ambalaj içinde onu sunarlardı ve bu her zaman fazlasıyla pahalıya patlardı; aşırı pahalıya. “Hayır,” dedim ona inanma isteğimi bastırırcasına sesimi yükselterek. “Unut bunu. Dediğim gibi, sizin gibilerle hiçbir şey için anlaşma yapmam. Sana sunacak bir şeyim yok. O yüzden git buradan.”

“Beni yanlış anladın.” Peri tek elini kaldırarak gülümsedi. “Buraya pazarlık, anlaşma, takas yapmaya falan gelmedim. Sadece Demir Diyar’dan çıkmanın bir yolunu biliyorum ve seni karşılıksız olarak oraya götürmeyi teklif ediyorum. İstemezsen mecbur değilsin.”

Ona güvenmiyordum. Bildiğim her şey bana bunun bir tür tuzak, bilmece veya perilere özgü bir sözcük oyunu olduğunu söylüyordu. “Bunu neden yapasın?” diye sordum temkinli bir biçimde.

Belirgin peri görüntüsüyle omuzlarını silkti ve yeniden korkuluğun üzerine sıçradı. “Doğrusunu mu istiyorsun? Çünkü *sıkılıyorum* ve bu da, buradan çıkmak için iyi bir sebebe benziyor. Ayrıca...” deyip sırtıttı, gözleri hınzırca parlayarak, “bir melezi arıyorsun, değil mi? Sürgünlerin ve melezlerin ölümlü diyarından yok olduğunu söyledin.” Gözlerimi kısınce teskin edici bir harekette bulundu. “Gremlinler konuşur. Ben de dinledim. Arkadaşını bulmak istiyor musun? Yardım edebilecek birini tanıyorum.”

“Kim?”

“Kusura bakma.” Keirran gülümsemeye devam ederek kollarını kavuşturdu. “Benimle gelmeyi kabul etmeden söyleyemem. Yoksa Kraliçe’ye gidip söyleyebilirsin, bu da her şeyi mahveder.” İnsanüstü bir zarafetle direklerden birinin üzerine zıpladı ve yukarıdan bana baktı. “Övünmek gibi olmasın ama bir yere görün-

meden girip çıkma konusunda uzman sayılırım. Ancak gideceksek bir an önce gitmemiz lazım. Ee, cevabın nedir? Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Bu hâlâ kötü bir fikir gibi geliyordu. Ona güvenmiyordum ve söylediklerine rağmen hiçbir peri karşılıksız bir şey yapmazdı. Öte yandan Meghan'ın neler olduğunu anlaması ve gitmeme izin vermesi kim bilir ne kadar zaman alacaktı. Başka şansım olmayabilirdi.

“Pekâlâ,” diye fısıldadım, sertçe ona bakarak. “Sana şimdilik güveniyorum. Ancak Kenzie'yi arkamda bırakmam. Ne dersen de o da bizimle geliyor.”

“Planı ona göre yapmıştım zaten.” Keirran daha genişçe sırttı ve direğin üzerine çömeldi. “O halde git onu da getir,” dedi direğin tepesinde rahatlıkla dengede durarak. “Sizi burada bekleyeceğim.”

Geri çekildim, diğer sopamı yatağın altından aldım ve kapıya doğru yürürken delici bakışlarını yol boyunca üzerimde hissettim.

Meghan sarayda misafiri olduğumu söylemesine rağmen kapımın kilitli olacağını sanıyordum ama kolaylıkla açıldı ve parlak lambalar ve metalik avizelerle aydınlatılmış koridora çıktım. Muhafızlar hâlâ yerlerinde duruyorlardı ve ben koridorun karşısındaki Kenzie'nin odasına geçerken beni fark etmemiş gibi davranıyorlardı.

Kenzie'nin kapısı kapalıydı ama tıkatmak için elimi kaldırdığım sırada duraksadım. Ahşap kapının ardında, içeriden gelen belli belirsiz burun çekme ve hıçkırık seslerini duyabiliyordum. Endişeyle uzanıp kapının kolunu sessizce çevirdim. Onun kapısı da kilitli değildi ve kapı yavaşça içe doğru açıldı.

Kenzie sırtı bana dönük, başı öne eğik ve narin omuzları göğsüne bastırdığı yastıkla kambur bir biçimde yatağın üzerinde oturuyordu. Biri dışında perdelerin hepsi örtülüydü ve aralıktan ince bir ay ışığı içeri süzülerek küçük, titrek bedeninin hatlarını belli edecek şekilde üzerine vuruyordu.

“Kenzie.” Kapıyı hızla örttüm ve odayı arşınlayıp yanında durdum. “İyi misin?” diye sordum kendimi tam bir aptal gibi ve garip hissederek. Elbette iyi değildi, yastığa ağlamaktan perişan

olmuştı. Benden çıkıp gitmemi istemesini veya tamamen hak ettiğim sert bir yorumda bulunmasını bekledim. Ancak gözyaş-larını sildi ve kendini toplamaya çalışarak derin bir nefes aldı.

“Evet,” diye fısıldadı avucuyla alelacele yanaklarını ovuşturarak. “Pardon. Ben iyiyim. Sadece... tüm bu yaşananlar biraz fazla gelmiş gibi hissediyorum. Galiba sonunda dank etti.”

Yatağın üzerinde parlayan anahtarlarını ve plastik bir anahtarlığın içindeki fotoğrafı o zaman fark ettim. İzin istemek için yüzüne baktıktan sonra anahtarları yavaşça şakırdatarak elime aldım ve fotoğrafı inceledim. Kenzie ve on yaşlarında siyah saçlı ufak bir kız, yüzleri yan yana bana gülümsüyorlardı. Kenzie’nin kolu, önlerinde bir fotoğraf makinesi tutuyormuş gibi hafifçe yukarı kalkmıştı.

“Kız kardeşim,” diye açıkladı yüzüne tekrar baktığımda. “Alex. Daha doğrusu Alexandria. Ailemdeki tek uzun ve karmaşık isimli kişi ben değilim.” Gülümsüyordu ama yeniden gözyaşlarına boğulmamak için cesur olmaya çalıştığını görebiliyordum. “Aslında üvey kardeşim. Annem üç yıl önce öldü ve ertesi yıl babam yeniden evlendi. Ben... ben hep bir kardeşim olsun istemiştım.” Gözleri karanlıkta ışıldadı ve sesi cılızlaştı. “Bu hafta sonu göl evine gidecektik. Ancak... şimdi ne yapıyorlardır, bilmiyorum. Öldüğümü veya kaçırıldığımı mı düşünüyorlardır, Alex eve gelmemi mi bekliyordur...” Hıçkırıklarını bastırmak için yüzünü yine yastığa gömdü, onu bu halde daha fazla izleyemezdım.

Anahtarları bırakarak yanma oturdum ve onu kollarımın arasına aldım. Bana yaslandı, ağlayarak içindekileri dökerken sessizce ona sarıldım. Lanet olsun, yine sadece kendimi düşünüyordum. Kenzie’nin bir ailesi olduğunu neden daha önce akıl edememiştım? Ben nasıl kendi ailem için endişeleniyorsam, onun da kendi ailesi için endişeleneceğini niçin daha önce düşünememiştım?

Titremesi geçerken sözlerimin kulağa suçlarmış gibi gelmesine gayret ederek, “Hiçbir şey demedin,” diye mırıldandım. “Bir kız kardeşin olduğunu bana söylemedin.”

Küçük, sarsak bir kakhaha attı. “Dinlemeye çok hevesli görünmüyordun, sert çocuk,” diye fısıldadı. “Ayrıca bu konuda elimizden ne gelirdi ki? Sen zaten mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bizi oradan çıkarmaya çalışıyordun. Benim aile hayatımla ilgili ağlayıp sızlanmam işimizi kolaylaştırmayacaktı.”

“Bu akşamüstü neden eve gitmedin?” Ona bakmak için geri çekildim. “Meghan seni eve götürmeyi teklif etti. Ailenin yanına dönebilirdin.”

“Biliyorum.” Kenzie gözlerini silerek burnunu çekti. “Gitmek istedim. Ancak... buraya birlikte geldik ve sen olmasaydın... bu kadar dayanamazdım.” Başını eğerek fısıltıya yakın bir sesle konuştu. “Hayatımı birçok kez kurtardığının farkındayım. Tüm bu tuhaflıkları, peri kedileri ve kana susamış yılan canavarları tek başıma alt etmek zorunda kalsam ölmüştüm. Eve yalnız dönmem doğru olmazdı. Ayrıca burada göreceğim daha bir sürü şey var.” O an odanın içindeki gölgeler arasında parlayan iri gözleriyle başını kaldırıp bana baktı. Hâlâ net bir biçimde konuşmasına rağmen yanakları al al olmuştu. “Yani buradan ya birlikte çıkarız ya da hiç çıkmayız. Sensiz bir yere gitmiyorum.”

Birbirimize baktık. Zaman sanki etrafımızda yavaşlamış; ay ışığı her şeyi soğuk, sessiz bir portreye dönüştürmüştü. Kenzie’nin yüzü hâlâ gözyaşlarıyla parlıyordu ama kendisi kıpırdamıyordu. Kalbim hızla çarparak yüzündeki bir tutam mavi saç gözlerinin önünden nazikçe kenara çektim, o da soğuk elini boynuma götürdü ve yumuşak parmaklarını ensemden gezdirdi. Midemi altüst eden bu tuhaf, yabancı hissin hoşuma gidip gitmediğinden emin olamayarak ama durmasını da istemeyerek titredim.

Ne yapıyorsun, Ethan? diye fısıldadı kafamın içindeki bir ses ama duymazdan geldim. Kenzie bekleyerek o iri, güven dolu ve artık ciddiyetle bakan gözleriyle beni izliyordu. Yüreğim acıyla kasıldı. O güveni hak etmiyordum; daha fazla ileri gitmeden geri çekilip oradan çıkmam gerektiğinin farkındaydım.

Penceredeki gürültülü tıklama sesiyle ikimiz de sıçrayarak ayrıldık. Ayağa kalkarken gümüşü kafalı bir yüzün merakla içeriyi gözetlediği açık pencereden öfkeyle dışarı baktım. Kenzie çılgınlıkla ayağa fırladı, kolundan yakaladım. “Bir şey yok!” dedim Kenzie şok içinde bana bakarken. “Onu tanıyorum. Bize... yardım etmek için burada.”

“Yardım etmek mi?” diye tekrarladı Kenzie, kendisine camın dışından el sallayan çocuğa sertçe bakarak. “Bana daha çok casusluk ediyormuş gibi geldi. Ne istiyor?”

“Şimdi anlatacağım.”

Balkon kapılarını açmamla birlikte Keirran odaya daldı. “Ee,” dedi peri gülerek içeri girerken, “Demek herkes burada. Başına bir şey geldi sanmıştım ama ne olduğunu bilseydim araya girmezdim.” Bakışları Kenzie’ye kaydı ve gülümsemesi daha da büyüdü. “Sen de Kenzie olmalısın,” dedi yanına gidip elini avucuna alarak. Ancak tokalaşmak yerine Kenzie’nin parmaklarını dudaklarına götürdü, Kenzie kızardı. Kaskatı kesildim, yanına seğirtip elini hızla geri çekmeyi düşünüyordum ki buna gerek kalmadan Kenzie’nin elini bıraktı. “Adım Keirran,” dedi o yumuşak, güven veren sesiyle ve Kenzie’nin de biraz sersemlemiş bir ifadeyle ona baktığını ayımsadım. “Ethan sana plandan bahsetti mi?”

Kenzie gözlerini kırıştırdı, sonra şaşkınlıkla bana baktı. “Ne planı?”

Aralarına girince peri biraz eğlenmiş bir ifadeyle geri çekildi. “Gidiyoruz,” dedim Kenzie’ye alçak sesle. “Hemen şimdi. Meghan’ın bizi eve göndermeye karar vermesi için zamanımız yok, Todd’ı bir an önce bulmalıyız. Keirran, Olurulmaz’dan çıkmak için bir yol bildiğini söylüyor. Bizi ölümlü dünyaya geri götürecektir.”

“Gerçekten mi?” Kenzie peri çocuğa bir bakış attı ama bu güvensizlikten ziyade merak dolu bir bakıştı. “Emin misin?”

Peri başını öne eğdi. “Sivri uçlu kulaklarım üzerine yemin ederim,” dedi sırtarak doğrulmadan önce. “Ancak, dediğin gibi, hemen şimdi yola koyulmalıyız. Yani kalenin çoğu uyurken.”

Pencereden dışarıyı işaret etti. “Hat buradan uzakta değil. Tek yapmamız gereken kimseye görünmeden oraya varmak. Haydi.”

Silahlarımı kaptım, Kenzie’ye güven verircesine başımı salladım ve birlikte perinin peşinden giderek balkon kapılarından geçip verandaya çıktık. Gece havası serindi ve gümüşü ay kocaman ve çok yakın görünüyordu; neredeyse yüzeyindeki kraterleri ve çıkıntıları bile görebiliyordum. Aşağımızdaki bahçe sessizdi fakat ay ışığı civara konuşlanmış birkaç şövalyenin zırhlarını ışılatıyordu.

Kenzie kenardan aşağı baktı, sonra hemen geri çekildi. “Bir sürü muhafız var,” diye fısıldadı Keirran’a dönerek. “Kimseye görünmeden nasıl çıkacağız?”

“O taraftan gitmiyoruz,” diye yanıtladı Keirran yavaşça korkuluğun üzerine atlayarak. Sarayın çatısına, yüksek kulelere ve gökyüzüne uzanan kule uçlarına baktı. İki parmağını ağzına götürerek yumuşak bir ıslık çaldı.

Kulelerin birinden aşağı, düğümlü bir halat sarktı ve hafif bir tıslamayla bize doğru indi. Keirran bana bakıp sırtıttı.

“Umarım yükseklik korkunuz yoktur.”

Halatla bile Demir Kraliçe’nin sarayının duvarlarına tırmanmak zordu. Çoğu bütünüyle metal veya cam olduğu için yüksek duvarlara zar zor tutunulabiliyordu. Keirran şaşılmayacak şekilde türünün o çekilmez zarafetiyle pencere pervazlarının birinden diğerine tırmanarak bir sincap veya örümcek gibi hareket ediyordu. Ona yetişmekte zorlanıyordum, Kenzie ise var gücüyle çabalamasına rağmen şikâyetçi olduğuna dair hiçbir ses çıkarmadı. Aralarda durabildiğimiz yerlerde dinlenmek için şehrin muhteşem gece manzarasını gözler önüne seren dar pervazlara ilistik. Mag Tuiredh altımızda ay ışığını yansıtan parlak kenarlarıyla ışıklarla bezeli bir hah gibi parlıyordu. Ben bile itiraf etmeliydim ki Meghan’ın kraliyetinin, yıldızların altında garip bir güzelliği vardı.

“Haydi,” dedi Keirran tepemizdeki bir pervazdan cesaret vererek. “Neredeyse geldik.”

Son duvara çıktıktan sonra döndüm, kenardan uzandım ve arkamdan gelen Kenzie'yi yukarı çektim. Elimi tutarken ve kendini ileri doğru sürüklerken kolları titriyordu fakat tepeye vardığında dizleri boşalarak çöktü. Kenardan geri çekilerek benden tarafa düşeceği sırada onu yakaladım. Beti benzi atmış ve buz kesmiş bir halde kalbi delicesine çarparak kollarımın arasında titriyordu. Kollarımı etrafına sararak bedenimi keskin rüzgârla onun arasına alacak şekilde döndüğümde o narin vücudunun benimkine yaslandığını hissettim. Parmaklarını tişörtüme doladığında acaba avucunun altında hızla atan kalbimi hissedebiliyor muydu?

"Pardon," diye fısıldadı Kenzie geri çekilip kendi başına ayakta dururken. Dengede durmak için soğukta küçücük, sıcak ve narin eli hâlâ göğsümün üzerindeydi. "Sanırım gelecekteki kariyer planlarım arasında kaya tırmanışı olmayacak."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim nazikçe. Bana uyaran bir bakış attı. "Burada kalabilirsin, Meghan seni eve gönderecektir..."

"Seni bu çatıdan aşağı itmeme için sabrımı zorlama, sert çocuk."

Başımı sallayarak iki yanında bir çift kule uzanan dar çatının üzerinde rüzgâr saçlarımızı ve giysilerimizi havalandırırken peşinden gittim. Keirran birkaç adım ötede dikilmiş, dev bakır ve pirinç böceklere benzeyen şeylerle konuşuyordu. "Kanatları" yelkene benziyordu ve yusufçuğa benzer gövdelerini taşıyan ve soğuk ışıktaki parlayan altı tane eklemli parlak bacakları vardı. Biz bakarken kocaman ve çok yönlü gözleriyle, yaratıkların kafaları bizden tarafa döndü. Yumuşak bir sesle vızıldadılar.

"Bunlar," dedi Keirran bize bakıp gülümseyerek, "planörler. Kimseye görünmeden Mag Tuiredh'den çıkmanın en hızlı ve en kolay yolu onlar. Sadece hava devriyelerini nasıl atlatacağını bilmek gerek, neyse ki bu konuda ustayım. Köpeğini sever gibi planörlerden birinin kafasını kaşdı ve yaratık öterek karşılık verdi.

Yanımda duran Kenzie irkildi. "Buradan ayrılırken dev böceklerin üzerinde mi uçacağız?" diye sordu, planörlere her an üzerine üşüşeceklermiş gibi bakarak.

“Nazik ol,” diye uyardı Keirran. “Duyguları hemen inciniyor.”
“Efendim!”

O sırada havada farklı bir çeşit vızıltı duyuldu ve küçük, karanlık, hızlı bir şey tiz bir çığlıkla yanımızdan geçerek Keirran’ın üzerine atladı. Keirran yüzünü buruşturdu ama kıpırdamadı, minik yaratık göğsünün üzerine kondu; parlak elektrik yeşili gözleriyle cılız, yarasa kulaklı bir canavardı. Kenzie sıçrayarak yanıma sokuldu ve fısıldayarak sordu: “Nedir *bu*?”

“Bu bir gremlin,” diye yanıtladım. Kenzie yüzüme bakakaldı. “Evet, tam olarak o düşündüğün şey. Hani aniden ve açıklanamaz bir arızayla bir şey bozulur veya bilgisayarın çöker ya? İşte onun sebebi olan şeye merhaba de.”

Minik peri omuzlarına zıplayıp delicesine vızıldarken, “Hepsi değil,” dedi Keirran sakince. “Böceklerin ve solucanların da hakkını yememek lazım.” Elini kaldırdı. “Sakin ol, Ustura. Yeni arkadaşlarımıza merhaba de.”

Keirran’ın koluna tünemiş olan gremlin dönüp alev gibi parlayan yeşil gözleriyle bize baktı ve kötü bir radyo frekansı gibi cazırdamaya başladı.

“Seni anlayamazlar, Ustura,” dedi Keirran tatlılıkla.

“Ha,” dedi gremlin. “Doğru ya.” Parlak neon mavisi sivri dişlerle dolu ağzını genişçe açarak sırtıttı. “Selaaaaaam.”

“Fransızca ve Galce de biliyor,” dedi Keirran, Ustura kıkır kıkır gülüp omzunda zıplarken. “Bir gremline bir şeyler öğretmek şaşırtıcı bir şekilde kolay. İnsanlar onları neler yapabilecekleri konusunda fazla hafife alıyor.”

Bu garip durumla ilgili bir şey dememize izin vermeden Keirran gremlini omzundan çekti ve planörün üzerine fırlattı; yaratık öne geçip hevesle bakmaya başladı. “Gidelim mi?” diye sordu Keirran ve bunun üzerine planör, kanatlarını çırpmaya başladı. “Planörleri idare etmek kolaydır,” diye devam etti büyük bir güvenle, ben ona tam tersini ima eden bir bakış atarken. “Ön bacaklarından çekerek

ve ağırlığınızı sağa ve sola vererek yönlendirin. Gerisini onlar halleder. Beni izleyin ve ben ne yapıyorsam aynısını yapın yeter.”

Çatının kenarına geldi ve kollarını iki yana açtı. Planör anında çatının yanına geldi, Keirran'ın sırtına doğru ilerledi, bacaklarını Keirran'ın göğsüne ve karnına sardı. Başını çevirip bize baktı ve göz kırptı.

“Sıra sizde.”

Aşağıda bir yerde yankılanan alarm sesiyle yerimden sıçradım. Aşağı baktığımda Kenzie'nin balkonundan delicesine etrafına bakınan bir çöpçü fare gördüm.

“Eyvah,” diye mırıldandı Keirran, inanılmaz sakın bir biçimde. “Yokluğunuz fark edildi. Bunu yapacaksak, Arıza ve diğer hava ekibi bizi aramak için buraya çıkmadan önce elimizi çabuk tutmalıyız. Acele edin!”

Yanıt beklemeden binadan atladı. Kenzie, Keirran'm gümüş ve altın bir çizgi halinde aşağı inişini izlerken nefesi kesilir gibi bir ses çıkardı. Ardından planörün kanatları esintiyle kulenin etrafından dolanarak yeniden havaya yükseldi. Gremlinin sevinçle bağırdığını duydum ve Keirran havada süzülürken bize el salladı.

Kenzie'ye baktım. “Bunu yapabilecek misin? Muhtemelen bundan sonrası daha da tehlikeli bir hal alacak.”

Kenzie'nin gözleri parladı ve başını salladı. “Bunu daha önce konuşmuştuk,” dedi kararlı bir sesle. “Eve ya birlikte gideriz ya da hiç gitmeyiz. Ne yani? Birkaç dev böcekten tırtığımı mı sandın?”

Omuzlarımı silktilim. Benzi atmış ve biraz korkmuş görünüyordu ama bu konuda yorum yapmayacaktım. Kenzie kaşlarını çattı ve dudaklarını yine ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak ileri doğru yürüdü. Çatının kenarına gidişini izledim, bir an duraksadı, sonra Keirran'ın yaptığı gibi kollarını iki yana açtı. Planör sırtına çıktığı sırada biraz titredi ama geri çekilmedi; omuzlarında dev bir böcek olduğu düşünülürse bu olağanüstüydü. Çatıdan aşağı bakınca derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu.

“Tıpkı lunaparktaki hız treni gibi,” diyen fısıltısını duydum. Sonra kendini boşluğa bıraktı. Dimdik aşağı düşerken neredeyse rüzgârın bastırıldığı bir çığlık koptu ama sonra planörü akıma kapıldı ve Keirran’ın ardından Kenzie de havaya yükseldi.

Sıra bendeydi. Son planöre doğru bir adım attım fakat aşağıdan gelen bir sesle duraksadım.

“Prens Ethan!” Birinci Teğmen halata asılıp çatıya çıkarken Arıza’nın başı göründü. Elini uzatırken saçlarında yeşil ve mor şimşekler çakıyordu. “Ekselansları, hayır!” diye bağırıldığı esnada kollarımı hızla kaldırdım. Planör sinir bozucu derecede ağır bir biçimde biraz yana kayıp sırtıma asıldı. “Gidemezsiniz. Kraliçe kalmanızı emretti. Sizi buna Keirran mı ikna etti? O nerede?”

Arıza Keirran’ı tanıyor demek, ha? “Kalmıyorum, Arıza,” diye seslendim, Birinci Teğmen öne atılırken geri çekilerek. Planör sinirli bir vızıltı çıkardı ve ben ağır gelip dengesini bozarken bacaklarını hızla karnımın etrafına sardı. “Meghan’a üzgün olduğumu fakat eve gitmem gerektiğini söyle. Burada daha fazla kalamam.”

“Ethan!”

Döndüm ve planörün bacaklarına sıkıca tutunarak kendimi çatıdan aşağı bırakmamla yere doğru inişe geçtim. Bir anlığına aşağıdaki bahçeye kafa üstü çakılacağımızı sandım ama sonra yüzümü kamçılایan rüzgâr eşliğinde planör ağır bir kavis çizerek yükselişe geçti.

Keirran kayıtsızca sırtıarak yanıma alçalırken Arıza’nın aramızda kalan haykırışları giderek yok oldu. “İlk sefer için fena sayılmaz,” dedi Keirran, Kenzie aramıza katılmak için yanımıza geldiği sırada başıyla işaret ederek. Koca kulakları rüzgârda çırpınan Ustura kıkırdayarak Keirran’ın omzunda zıpladı. “Yine de acele etmemiz gerek,” dedi peri arkamıza göz atarak. “Arıza doğrudan Kraliçe’ye gidecektir ve Kraliçe bu durumdan hiç hoşnut olmayacak. İkimize de sinirlenecektir. Bir de Ash peşimizden gelmeye kalkarsa...” Keirran’ın yüzünde ilk kez endişeli bir ifade

belirdi. Silkindi. “Hat uzakta değil ama oraya ulaşmak için yabanılormana girmemiz gerekecek. Beni takip edin.”

Planörler şaşılacak derecede hızlıydı ve bulunduğumuz yükseklikten Demir Diyar güzel ve garip bir manzarayla önümüzde uzanıyordu. Epey aşağıdaki demiryolu karanlıkta kırmızı ve altın tonlarında köpüren eriyik lav havuzlarının etrafından ve gökyüzüne uzanan devasa demir sütunların arasından kıvrılarak çimlik bir ovanın ortasından geçiyordu. Yıldızların altında parlayan hurda metal yığınlarının yanından geçtik ve şimşeklerin çaktığı bir bataklığın üzerinden uçup büyüleyici ve ölümcül bir yağlı su havuzunun üzerinden ilerledik.

Sonunda yumru yumru bir halı gibi ağaçların iç içe büyüdüğü tanıdık bir bitki örtüsünün üzerinden uçtuk. Keirran’ın planörü neredeyse dalların tepesine değecek şekilde aşağı indi.

“Buradan,” diye seslendiğini işittim ve beraberinde yaprakların arasına doğru gözden kayboldu. Kenzie ve benim dalların üzerine kafa üstü çakılmayacağımızı umarak bitki örtüsünün üzerinden açıklığa doğru Keirran’ı takip ettim. Ay ve yıldızların ışığı yok olurken birdenbire karanlık çöktü ve yerini yabanılormanın loşluğuna bıraktı.

Gölgelerin arasında Keirran’ın saçlarının parlak ışıltısını zar zor seçerek ayaklarım ormanın tabanına hafifçe değene kadar dalların arasından yere indim. İner inmez planör bacaklarını serbest bırakıp ağacın dalına yükseldi ve dev bir yusufçuk gibi dala tutundu.

“Evet,” dedi Keirran, Kenzie de yere indiği ve onun planörü de aynı şekilde benimkinin yanına asıldığı sırada. “İşte geldik.”

Karşımızda tarihi bir harabe uzanıyordu; etrafı sarmaşıklarla, yosunlarla ve mantarlarla öyle bir sarılmıştı ki altındaki taşları görmek mümkün değildi. Duvarlardan ve çökmüş tavanlardan devasa boyutlarda eğri büğrü ağaçlar yükseliyor, ağaçların kökleri taşların etrafından kıvrılıyordu.

“Ölümlü diyara giden hat içeride,” diye açıkladı Keirran, Kenzie bana yaslanıp şaşkınlıkla harabeye baktığı sırada. Uzanıp elini tutmak istedim ancak Keirran kılıcını yumuşak bir sesle çıkardığı sırada bunu yapmadığıma sevindim. Öfkeyle Keirran’a baktım ve Kenzie’yle perinin arasına girerek ben de silahlarımı çıkardım. Keirran özür dilercesine omzunun üzerinden bir bakış attı.

“Söylemeyi unutmuşum,” dedi harabeyi işaret ederek, “burası normalde boştur ama goblin bölgesinin tam ortasında yer alıyor. O yüzden bizi görmekten hoşlanmayacak birkaç yerliyle karşılaşabiliriz. Üstesinden gelebilirsin, değil mi?”

“Bize daha önce söyleyemez miydin?” diye homurdandım harabeye doğru ilerlerken. Keirran, kavisli çelik bıçağıyla karanlığın içinde aydınlık bir yol çizerken omuzlarını silkti. Ustura, loş ortamda sadece gözleri ve neon sırtışı görünerek Keirran’ın omzunda cır cır öttü.

“Yalnızca birkaç goblin. Endişelenecek bir... eyvah.”

Keirran eğildiği an kafasının üzerinden bir mızrak uçu ve yakındaki bir ağaca saplandı. Kenzie çığlık attı ve ilerideki harabeden koro halinde boğuk sesler yükselirken Ustura tıpkı televizyon ekranındaki bir görüntü gibi kayboluverdi. Taşların ve ağaç köklerinin arasında parlak gözler belirdi. Gölgelede beliren sivri dişler, pençeler ve mızrak uçlarıyla yaklaşık on iki kısa boylu kötü peri silahlarını bize doğru sallayarak harabelerin arasından üzerimize doğru akın etti.

“Demek birkaç goblin, ha?” Keirran’a sertçe baktım ve geri çekildim. Hafifçe sırtarak omuzlarını silkti.

Goblinler kıkırdayarak ve mızraklarını fırlatarak öne atıldılar. Hızla Kenzie’ye döndüm ve sopalarımın birini eline tutuşturdum.

“Al bunu,” dedim. “Onları bizden uzak tutmaya çalışacağım ama içlerinden biri fazla yaklaşacak olursa var gücünle vur. Gözlerini, burnunu ve yetişebildiğin neresi varsa orayı hedef al. Canını yakmalarına izin verme yeter, tamam mı?”

Kenzie solgun ama kararlı bir yüzle onaylarcasına başını salladı. “Tennis dersleri, beni yüzüstü bırakmasanız iyi olur.” Tam dönüyordum ki Kenzie bileğimden yakaladı ve bana bakarken kolumu sıkıca tuttu. “Sen de dikkatli ol, Ethan. Eve birlikte döneceğiz, tamam mı? Bunu sakın unutma.”

Elini sıktım ve bize yaklaşan sürüye döndüm. Keirran, elinde kılıcıyla sakın bir şekilde onları bekliyordu.

Ben de ona katılınca gözücüyle meraklı bir bakış attı. “İlginç,” dedi düşünceli bir şekilde sürüye saldırmaya hazırlanırken bile gülümseyerek. “Daha önce hiç goblinlere karşı süpürge sapıyla dövüşen birini görmemiştim.”

Sopayı kafasına geçirmemek için kendimi zor tuttum. “Sen kendi işine bak,” dedim silahımı yavaşça döndürerek. “Ben öyle yapacağım.”

İri ve çirkin bir goblin aniden kayalardan birinin üstüne sıçrayarak bize pis pis baktı. “İnsanlar,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle dişlerini göstererek. “Burnuma tuhaf kokular gelmişti zaten. Yanlış yere geldiniz. Eve gitmeye çalışıyoruz galiba?” Sivri azı dişleri arasından dilini çıkararak kıs kıs güldü. “Sizi o zahmetten kurtaracağız.”

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” dedi Keirran sakince. Yaklaşan sürüden bir çekincesi yok gibiydi. “Eminim sorun çıkaracağınız başka yolcular olacaktır.”

Goblinler daha da yaklaşınca etrafımız vahşiler tarafından sarılmış gibi hissederek saldırıya hazırlandım. Artık hiçbir kural yoktu; beni durduracak ne bir öğretmen ne müdür, ne de eğitimci vardı. O eski öfkemin yükseldiğini, tüm Periler Ülkesi'ne karşı duyduğum nefretin köpürerek yüzeye çıktığını ve pis pis sırtıttığını hissettim. Artık beni engelleyecek bir şey yoktu; birine zarar vereceğim diye endişelenmek zorunda değildim. Tüm öfkemi goblinlerin çirkin, siğilli kafataslarından çıkarabilirdim, sonucu ne olacak diye düşünmeme gerek yoktu.

“Bölgemde gezinen üç lezzetli insan bulmuşken gitmelerine izin mi vereyim yani?” Goblinlerin şefi gülererek başını iki yana salladı. “Hiç sanmıyorum. Bu gece ziyafet var, çocuklar! Ciğerler benim, ona göre!”

Goblinler bağrıışarak akın ettiler.

Biri mızrağıyla üzerime saldırınca sopamı salladım ve silahımın, goblinin çenesinin altıyla buluştuğunu hissettim. Acı bir çığlıkla geri fırladı ve hemen ardından silahımı tekrar başka bir pütürlü yeşil kafanın tepesine indirdim. Diğer yandan mızrağını yüzüme doğrultarak yanıma üçüncü bir goblin seğırtti. Kenara sıçradım, boşta kalan kolumu mızrağın etrafına sardım ve perinin elinden kaparak çektim. Şaşkınlıktan bakakaldığı saniyelik duraksamada ona kendi silahıyla saldırdım ve kenara fırlattım.

Yanımdaki Keirran da hareket halindeydi, kılıcıyla ölümcül daireler çizerek bir dansçı gibi eğilip dönüyordu. Tam olarak ne yaptığını göremesem de insanüstü bir biçimde hızlıydı. Goblinlerin vücut parçaları korkunç ve tiksindirici bir görüntüyle havada uçuşuyor, ardından çamur, sümüklüböcek gibi iğrenç şeylere dönüşüyorlardı.

İçlerinden biri az önce konuşan iriyarı şef goblin olmak üzere, üç goblin daha üzerime hücum etti. Saldırılarından kaçmak için kenara sıçrayıp sopamı bir mızraktan ötekine vurdum. Açıklarını yakalayıp vurmak için fırsat kollarken ahşabın çıkardığı delicesine takırtı kulaklarımda yankılanıyordu. Goblinlerin boyları aslında benim için bir engeldi; boyları çok kısa olduğu için vurmak da zordu. Bir mızrağın ucu savunma alanımı aşarak tişörtümün kolunu sıyırp geçti. Dişlerimi sıkarak kenara kaçtım. Ucuz atlatmışım.

Kenzie birdenbire arkalarına geçti ve sopasını goblinlerden birinin başına geçirdi. Sopa tok bir sesle kafasına inerken goblin taş gibi yığıldı. Kenzie zafer dolu bir nidayla bağırdığı sırada şefleri öfkeli bir hırıltıyla dönüp mızrağını Kenzie’nin bacaklarına fırlattı. Mızrak dizine denk geldi ve Kenzie acıyla toprağa çöktü.

Şefleri mızrağı kaldırarak öne atıldı ama biz bir şey yapamadan bir anda minik, siyah bir şey goblinin kafasına iniverdi. Goblin debelenirken, Ustura kızgın bir eşekarısı gibi vızıldayarak tısladı.

“Pis goblin!” diye bağırdı gremlin, sülük gibi üzerine yapı-şarak. “Güzel kızın canını acıtmak yok! Pis!” Dişlerini goblinin kulağına geçirince şef böğürdü. Goblin minik Demir periye uzanıp yakaladığı gibi üzerinden çekti ve çalılarının arasına fırlattı.

Homurdanarak goblinlerden birini taş duvara fırlattım ve Kenzie’nin yerdeki sopasını kaparak şefin üzerine saldırdım. Gözüm ne diğer perileri görüyordu ne de Keirran’ı. Guro’nun bana çoklu rakiplerle nasıl dövüşülmesi gerektiğiyle ilgili öğrettiği her şeyi unutmuştum. Tek bildiğim, bu şeyin Kenzie’nin canını yaktığı ve onu öldürmeye çalıştığıydı, bunu ödeyecekti.

Goblin, hücumum karşısında mızrağını delicesine savurarak geriye doğru seğirtiyordu ama mızrağını pençelerinden düşürerek iki kulağının ortasına sağlam bir darbe indirdim. Sersemleyip geriye doğru sendelerken sopalarımın altındaki et ve kemik çatırtısını hissederek fırsatı değerlendirdim. Kamış sopalarım havada adeta ıslık çalarak kollarına, dişlerine, yüzüne, boynuna vurdu. Goblin iki büküm devrilerek yere düştü ve son noktayı koymak için silahlarımı kaldırdım.

“Ethan!”

Keirran’ın sesiyle kendime geldim. Soluk soluğa, goblina vurmayı bıraktım ve kabilenin geri kalanının, şeflerinin düşüşüyle kaçtığını gördüm. Keirran silahını kınına yerleştirmişti bile. Yarı eğlenmiş, yarı endişeli bir ifadeyle beni izliyordu. Kenzie hâlâ yere düştüğü yerde oturarak bacağını tutuyordu.

“Bitti,” dedi Keirran, etrafımızdaki boş ormanı göstererek. “Gittiler.”

Sopalarımına baktım ve ellerim gibi silahlarımın da siyah goblin kanma bulandıklarını gördüm. Ürpertiyle şeflerine tekrar baktım ve toprağın üzerinde, kırılmış dişlerinin görüldüğü kanlı dudak-

larınm arasından inleyerek kıvrandığını gördüm. İçim kalktı ve sendeleyerek geri çekildim.

Ne yapıyorum ben?

Şef goblin iniltiyle emekleyerek uzaklaştı, çalılıkların arasında sürünerek gitmesine izin verdim. Az önce yaptığım şeyin dehşeti ve tiksintisinin yanında içimdeki intikam ateşini hâlâ hissedebiliyordum. Belki bir dahaki sefer üç “lezzetli” insana saldırmadan önce bir kez daha düşünürlerdi.

Keirran da goblinin gidişini izledi, sonra Kenzie’nin yanına yürüyüp tek elini uzattı. “İyi misin?” diye sordu ayağa kaldırıp dengesini sağlaması için tutarken. Yanına koşup onu Kenzie’den ayırma isteğiyle yumruklarımı sıktım. Kenzie acıyla yüzünü buruşturdu ama onaylarcasına başını salladı.

“Evet.” Yüzünü ekşiterek yaralı bacağının üzerine hafifçe basarken yanakları bembeyazdı. “Kırık olduğunu sanmıyorum ama dizim karpuz gibi şişebilir.”

“Çok şanslısın,” diye devam etti Keirran ve sesindeki alaycı tınıdan eser kalmadı. “Goblinler silahlarının uçlarını zehirlerler. Bir yerin kesilmiş olsaydı... Şu kadarını söyleyeyim, dizinin karpuz gibi şişeceğine sevinebilirsin.”

Üzerimden atamadığım öfke ve korkuyla aptallaşmıştım; geriye dövecek bir şey kalmamasına rağmen hâlâ bir şeylere vurmak istiyordum. Bunun yerine öfkemi Keirran’a yönelttim.

“Derdin ne senin?” diye hırladım onu Kenzie’den uzaklaştırmaya çalışarak üzerine yürürken. Geri çekilince sopamı goblinlerin gözden kaybolan parçalarının bulunduğu açıklığa savurdum. Burada goblinler olduğunu biliyordun, yolumza devam edebilmemiz için onlarla savaşmamız gerektiğini biliyordun ve buna rağmen bizi bu yoldan getirdin. Senin yüzünden ölebilirdik! Kenzie senin yüzünden ölebilirdi! Yoksa başından beri planın bu muydu? Goblinlerin dikkatini dağıtmak için aptal insanları yanında yem olarak getirmeyi mi planlamıştın? Bir periye asla güvenmemem gerektiğini bilmeliydim.”

“Ethan!” Kenzie kaşlarını çatarak bana baktı ama Keirran tek elini kaldırdı.

“Hayır, haklı,” diye geveledi. Şaşkınlığım öfkeme galip geldi. “Sizi bu yoldan getirmemeliydim. Goblinlerle baş edebileceğimi sanmıştım. Ciddi şekilde yaralansaydınız benim yüzümden olacaktı. Sinirlenmekte çok haklısın.” Kenzie’ye dönerek içtenlikle başını eğdi ve bakışlarını yere dikti. “Beni bağışla, Mackenzie,” dedi alçak ve berrak bir sesle. “Gururum sağduyuma gölge düşürdü ve sen de bu yüzden yaralandın. Özür dilerim. Bir daha olmayacak.”

Sesi içtendi, Kenzie bir sorun olmadığını söylerken kaşlarını çattım. Ne tür bir periydi bu böyle? Perilerin vicdanı, gerçek pişmanlık hisleri ve kararlarının önüne geçecek manevi değerleri olmazdı. Keirran ya istisnaydı ya da çok iyi bir oyuncuydu.

O sırada aklıma geldi...

“Şef üç insan kokusu aldığını söyledi,” dedim yüzünde kabul edilmiş bir ifade olan Keirran’a bakarak. “Senin peri olmadığını, bizim gibi insan olduğunu sandı.”

“Evet.” Keirran ufak bir sırtışla omuzlarını silkti. “Öyle sandıkları çok oluyor.”

Ustura vızıltılı bir kahkahayla omzunda belirdi. “Aptal goblinler,” diye bağırdı yukarı aşağı zıplayarak. Keirran bir iç çekti. “Komik, aptal goblinler efendimin komik elf olduğunu sanıyorlar. Haha!” Bir kez daha vızıldadı ve psikotik bir pirana gibi sırtarak oturdu.

“Sen bir melezsın,” diye tahminde bulundum, bunu daha önce nasıl anlayamadım diye düşünerek. Diğer Demir perilerin hiçbirine benzemiyordu ancak Yaz veya Kış divanlarından da olmazdı; normal periler kendilerine zarar gelmeden Demir Diyar’a giremezlerdi. (*Grimalkin*’in bunu nasıl başardığını hâlâ çözmeye çalışıyordum ama o kediyle ilgili her şey başlı başına bir gizemdi.) Ancak Keirran melezse, perilerin demire karşı olan ölümcül alerjisi onda yok demekti; insan kanı onu Meghan’ın divanındaki yan etkilerden koruyordu.

“Öyle de denebilir.” Keirran bir daha iç çekti ve goblinlerin çoğunun kaçtığı ağaçlara doğru baktı. “Daha ziyade dörtte üç insanım. Öyle düşündükleri için onları suçlayamam.”

Keirran’a baktım. “Kimsin sen?” diye sordum ama o sırada çahlardan bir gürültü yükseldi ve Keirran yüzünü buruşturdu.

“Sonra anlatırım. Haydi, gidelim buradan. Goblinler muhtemelen destekleriyle geri geliyorlar.”

Kenzie’ye uzanacağım sırada ellerimin bileklerime kadar kan içinde olduğunu fark edip vazgeçtim. Benim yerime Keirran Kenzie’nin kolundan tuttu ve yürümesine yardım etti. Kenzie aksayarak yanımdan geçerken anlaşılmaz bir ifadeyle yüzüme baktı. İkisinin peşinden merdivenlere yöneldim ve etrafımızdaki ağaçlardan gelen öfkeli çığlıkların yankıları eşliğinde parçalanmış kemerin altından geçtik. Eşiği geçmemle öfkeli sesler yok oldu ve her şey karardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

PANAYIR HAYALETLERİ

Nerede olduğumu görmeye çalışıp karanlıkta gözlerimi kısıarak dışarı çıktım. Bir an sanki Olurulmaz'dan hiç ayrılmamışız gibi geldi. Etrafımız rüzgârda ılık sesi çıkaran ağaçlarla çevriliydi ama yakından bakınca bunlar sıradan, normal ağaçlardı. Birkaç metre ötede üç sıra dikenli tel ay ışığında parlıyordu ve tellerin ötesinde dağınık halde bize merakla bakan pofuduk beyaz yaratıklar vardı.

“Onlar koyun mu?” diye sordu Kenzie bitkin ama mutlu bir sesle. Ustura, Keirran'ın omzunda heyecanla vızıldadı ve ilk telin tepesine zıplayıp otlığın içine fırladı. Koyunlar dehşet içinde mele-yerek otlakta uçuşan bulutlar gibi etrafa kaçışınca Keirran iç çekti.

“Ona bunu yapmamasını söyleyip duruyorum. Goblinler onlara yeterince çektiriyorlar.”

“Neredeyiz?” diye sordum, gerçek dünyaya döndüğümüz için rahatlayarak. Ancak nerede olduğumuzu bilmemek hoşuma git-miyordu. Rüzgâr serin esiyordu ve otlığın ötesindeki ağaçlıklı tepeler sonsuza dek uzanıyor gibiydi. Keirran, Ustura'nın dehşet içindeki koyunların arkasından neşeyle vızıldamasını izledi ve başını iki yana salladı.

“Maryland'in kırsalında bir yerde.”

“Maryland,” diye tekrarladım, inanmaz bir ses tonuyla.

Keirran sırttı. “Ne yani, tüm hatların Louisiana’ya mı çıktığını sanıyorsun?”

Yanıtlamak için nefes aldım ama durdum. *Dur bir saniye. Yaşadığım yeri nereden biliyor?*

“Şimdi nereye?” diye sordu Kenzie, çit direğine yaslanırken yüzünü buruşturarak. “Bu dizle çok hızlı yürüyebileceğimi sanmıyorum. Daha sonra birinin beni sırtına alması gerekebilir.”

“Merak etme.” Keirran ilerideki tepeleri işaret etti. “Buradan birkaç kilometre ötede terk edilmiş bir panayır alanı var. Çoğu sürülmüş yerli perilerin takıldığı bir yer. Oradaki hat bizi gitmemiz gereken yere götürecektir.”

“Orası neresi oluyor?” diye sordum ama Keirran çitin yanma gidip tellerin üzerinden hâlâ koyun sürüsüne işkence eden Ustura’ya baktı. “Ustura!” diye seslendi meleyen hayvanlara doğru. “Haydi, zavallı şeyleri korkutmayı kes. Senin yüzünden kalp krizi geçirecekler.”

Gremlin onu duymazdan geldi. Karanlıkta elektrik yeşili gözleri ve sürünün içinde zıplayan parlak gülüşü dışında onu seçemiyordum. Artık gitmemizi ve onun da arkadan bize yetişmesini teklif edecektim ki Kenzie yüzünde afallamış bir ifadeyle çitlere yaklaştı.

“Nerede o?” diye sordu Kenzie otlağa bakarak. “Koyunlar çıldırıyor ama Ustura’yı görmüyorum.”

Ah, evet. Gerçek dünyaya döndüğümüz için Kenzie perileri göremiyordu; kendilerini belli etmek için özel bir çaba sarf etmedikleri sürece periler insanlara görünmezdi. Kenzie’ye bunu açıkladım.

“Hah,” dedi tepkisiz bir sesle, sonra yeniden otlağa dönüp delirmiş bulutlar gibi çimlerin üzerinde koşturan koyunlara baktı. Yüzünde meydan okuyan bir ifade belirdi ve derin bir nefes aldı.

“Ustura!” diye bağırdı Kenzie, Keirran’ı yerinden sıçratarak. “Hayır! Seni kötü gremlin! Kes şunu, hemen şimdi!”

Bir kayalığın üzerinde zıplayıp koyunları kaçıran gremlin başını kaldırıp afallayarak Kenzie'ye baktı. Gözlerini kırıştırdı ve kafası karışmış gibi başını yana eğdi. Kenzie önündeki yeri işaret etti.

“Seni görmek istiyorum. Gel buraya, Ustura. Hemen şimdi!”

Ustura söz dinleyerek Kenzie'nin ayağının dibinde belirdi, emir bekleyen, mutasyona uğramış bir köpek görüntüsüyle beklenti içinde başını kaldırıp Kenzie'ye baktı. Kenzie parmağını şıklatıp Keirran'ı işaret ederken ve Ustura tepesine zıplayıp omzuna tünerken Keirran hayretle gözlerini kırıştırdı. Kenzie ikimize de kendini beğenmiş bir ifadeyle bakarak gülümsedi ve kollarını kavuşturdu.

“Köpek eğitimi dersleri,” diye açıkladı.

Yol, ay ışığı altında dar bir şerit halinde tepelerin arasından kıvrılarak önümüzde uzanıyordu. Keirran sessizce önden gidiyor, Ustura ise omzunun üzerinde rahatsız edici bir ses tonuyla mırıldanıyordu. Yanımızdan hiçbir araba geçmiyordu; bir baykuş ve otlaklarında uyuklayan koyun sürüsü dışında yalnızdık.

“Keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı.” Yolun kenarından bizi izleyen kara suratlı bir koyun uyku sersemi gözlerini kırıştırtırken Kenzie derin bir iç çekti. Koyun hırıltılı bir ses çıkararak yoluna devam ederken Kenzie gülümseyerek arkasından baktı. “Belki de olmaması daha iyidir. Louisiana'dan hiç ayrılmamışken Maryland'in kırsal kesiminin fotoğraflarını nasıl çekebildiğimi açıklamak tuhaf olabilirdi.” Otlaktan koyun ve ıslak çim kokusu eşliğinde soğuk bir rüzgâr esince Kenzie kollarını ovuşturarak titredi. Keşke yanımda ceketim olsaydı da ona verebilseydim.

“Ne olacak?” diye devam etti Kenzie, bakışları hâlâ tepelerin ardındaki ağaçlıklar arasında gezinerek. “Yani eve döndüğümüzde? Periler Ülkesi'ne gittik, kimsenin görmediği şeyler gördük. Yaptıklarımızı ve bunları kimsenin anlamayacağını bilerek sonunda eve gittiğimizde ne olacak?”

“Daha önce ne yapıyorsan aynısını yapmaya devam edeceksin,” diye yanıtladım. “Hayatına kaldığın yerden devam etmeye ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışacaksın. Senin için daha kolay olacak,” diye sürdürdüm, kaşlarını çatarak bana baskarken. “Arkadaşların var. Hayatın oldukça normal. Gittiğin her yerde Onlar’ı görebilen bir kaçık değilsin. Sadece unutmaya çalış. Perileri, Olulmaz’ı, tuhaf veya doğüstü her şeyi unut. Sonunda kâbusların sona erecek. Belki gördüğün her şeyin sadece kötü bir rüya olduğuna bile kendini inandırabilirsin. En kolay yolu bu.”

“Hey, sert çocuk, karamsarlığın kendini ele veriyor.” Kenzie bana bezgin bir bakış attı. “Unutmak istemiyorum. Kafamı kuma gömmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Onlara inansam da inanmasam da hâlâ dışarıda bir yerlerde olacaklar. Bu hiç yaşanmamış gibi davranamam.”

“Ancak onları hiç göremeyeceksin,” dedim. “Bu da seni ya paranoyaklaştırır ya da tamamen delirtir.”

“Yine de seninle konuşabileceğim, değil mi?”

Bunu söylemek istemesem de mecbur olduğumu bilerek iç çektim. “Hayır. Konuşamayacaksın.”

“Neden?”

“Zaten hayatım fazlasıyla altüst olmuş durumda, seni de peşimden sürükleyemem.”

“Niçin kendi hayatım için neyin en iyi olduğuna ve kiminle arkadaş olmak istediğime benim karar vermeme izin vermiyorsun?” dedi Kenzie sessizce, öfkesini pek de gizleyemeyerek. Ondaki ilk defa böyle bir şey duyuyordum.

“Eve gittiğimizde ne olacak sanıyorsun?” diye sordum gözlerine bakmadan. “Sence hiçbir şey olmamış gibi sıradan bir şekilde seninle ve arkadaşlarınla takılabilecek miyim? Sence ailen ve öğretmenlerin benim gibi birinin etrafında dolaşmanı isteyecek mi?”

“Hayır,” dedi Kenzie yine alçak sesle. “İstemeyecekler. Sana bir şey diyeyim mi? Umurumda da değil çünkü onlar seni benim gördüğüm gibi görmediler. Olulmaz’ı veya perileri ya da Demir

Kraliçe'yi görmediler; asla anlayamayacaklar. *Ben* de anlamamıştım." Sözcükleri söylemekte zorlanırcasına duraksadı. "Seni ilk gördüğümde," dedi kâküllerini gözlerinin önünden çekerek, "ilk konuştuğumuzda senin karamsar, soğuk, kavgacı bir, şey..." Durdu.

"Pislik olduğumu düşündün," diye tamamladım sözünü.

"Yani, evet," diye itiraf etti alçak sesle. "Oldukça yakışıklı bir pislik olduğunu da belirteyim ama her şeye rağmen koca bir pislik." Nasıl bir tepki verdiğimi görmek için gözucuyla baktı. Omuzlarımı silktilim.

Ne diyebilirim ki? Hakkı.

Bir saniye sonra da:

Yakışıklı olduğumu mu düşünüyor?

"Başta sadece aklımdan geçenleri öğrenmek istedim." Kenzie yüzünün etrafında uçuşan mavi siyah saç tutamlarını geriye itti. "Galiba kendimi sana göstermeyi, benimle konuşmanı sağlamayı kendi kendime iddiaya bindirmiştım. Çok uzun zamandır benimle gerçek bir insan gibi konuşan, başkalarına davrandığı gibi davranan tek kişi sensin. Arkadaşlarım, ailem, hatta öğretmenlerim bile yanımdayken sanki camdan yapılmışım gibi diken üstünde duruyorlar. Beni üzebileceğini düşünüyorlarsa gerçek fikirlerini bana asla söylemiyorlar." Tarlalara bakarak derin bir iç çekti. "Artık kimse bana karşı olduğum gibi davranmıyor ve bundan çok usandım."

Birdenbire Kenzie'nin benden sakladığı o karanlık şeye çok yaklaştığımı fark ederek nefesimi tuttum. *Yavaş ol, Ethan. Çok hevesli görünme, yoksa fikrini değiştirebilir.* "Neden ki?" diye sordum çok da umurumda değilmiş gibi sıradan bir ses takınarak. Yanlış hamleydi.

"Şey, babam yüzünden," dedi Kenzie hızlıca. Batırdığımı bilerek içimden küfrettim. "Kendisi önemli bir avukat olduğu için herkes ondan çekiniyor, o yüzden de kimse benimle gerçek fikirlerini paylaşmıyor. Her neyse." Omuzlarını silktili. "Babamla ilgili konuşmak istemiyorum. Senden söz ediyorduk."

“Koca bir pislikten,” diye hatırlattım.

“Aynen. Farkında mısın bilmiyorum, Ethan ama yakışıklı bir çocuksun. Kötü çocuk ünün olsa da olmasa da insanların dikkatini çekiyorsun.” Kenzie’ye şüpheyile baktım ve onaylarcasına başını salladı. “Ben ciddiylim. Sınıfa ilk girdiğinde Regan ve diğerlerinin sana bakışını görmedin. Chelsea yanma gelip kız arkadaşın olup olmadığını öğrenmem için beni gaza bile getirdi.” Dudağının kenarı çarpık bir şekilde yukarı kıvrılarak sırttı. “O konuşmayı hatırladığından eminim.”

Yüzümü ekşiterek başımı yana çevirdim. *Evet, tam bir pislik gibi davrandım, değil mi? İnan bana, söylediklerimin hepsini geri alma şansım olsa alırdım. Ancak bu, perileri durdurmaya yetmezdi.*

“Ama sonra Olurulmaz’a geldik,” diye konuşmasını sürdürdü Kenzie, Keirran’ın aydınlık görüntüsünün yolda süzülürcesine ilerlediği birkaç metre öteye bakarak. “Her şey çok daha mantıklı gelmeye başladı. Orada olduklarını bilerek ve kimseye bundan bahsedemeyerek tüm bu şeyleri görmek zor olmalı. Yalnız hissettiriyor olmalı.”

Çok hafif bir şekilde elimi tuttu ve beraberinde kolumdan yukarı yayılan tatlı bir ürpertiyle nefesim kesildi. “Ama artık ben varım,” dedi fısıltıya yakın bir sesle. “Benimle... Onlar hakkında konuşabilirsin. Seninle alay etmem, dalga geçmem ya da sana deli demem, üstelik beni korkutacağından endişe etmene de gerek yok. Bilmem gereken her şeyi bilmek *istiyorum*. Periler, Mag Tuiredh ve Olurulmaz’la ilgili ne varsa öğrenmek istiyorum ve onlarla olan tek bağlantım artık sensin.” Sesi artık meydan okur gibi çıkıyordu. “Yani beni hayatından kesip atabileceğini ve benden her şeyi gizleyebileceğini sanıyorsan, sert çocuk, beni hiç tanı-mıyorsun demektir. Ben de en az senin kadar inatçı olabilirim.”

“Yapma.” Ona bakamıyordum, sesindeki o sessiz içtenlikle yüzleşemiyordum. Ne kadar uzun süre yanımda olursa kendini o kadar tehlikeye attığını bilerek korkuya kapıldım. “Bağlantı falan

yok, Kenzie,” dedim elimi elinden çekerek. “Sana perilerle ilgili hiçbir şey anlatmayacağım. Ne şimdi ne de başka zaman. Sadece onları gördüğünü unut ve beni rahat bırak.”

Afallamış, incinmiş sessizliği içimi kemiriyordu, parmaklarımı saçlarıma gömerek iç çektim. “İnsanları kendimden uzaklaştırmak istediğimi mi sanıyorsun?” diye sordum alçak sesle. “Herkesin kaçtığı ucube olmaktan zevk almıyorum. Hele ki tam bir aşâğılık gibi davranmak hiç ama hiç hoşuma gitmiyor.” Sesimi daha da alçalttım. “Özellikle de senin gibi insanlara karşı, hiç.”

“O zaman neden böyle yapıyorsun?”

“Çünkü kim bana yaklaşırsa zarar görüyor!” dedim sonunda sertçe dönüp ona bakarak. Gözlerini kırptırdı ve beraberinde kızıl atkuyruğu arkasında sallanan, burnunun üzerinde çiller olan başka bir kız hatırımda canlandı. “Her defasında,” diye devam ettim, sesimi alçaltarak. “Engel olamıyorum. Onlar’ın peşimden gelmesine engel olamıyorum. Perilerin sataştığı bir tek ben olsam sorun değil. Ancak Görüşümün bedelini hep başkaları ödüyor. Benim yerime hep başkaları zarar görüyor.” Bakışlarımı ondan kaçırarak otlaklara çevirdim. “Aynı şeye tekrar seyirci kalmaktansa,” diye mırıldandım, “tek başıma kalmayı tercih ederim.”

“Tekrar mı?”

“Hey,” diye seslendi Keirran ön taraftan. “Geldik.”

Araya girdiği için minnettar bir şekilde yolun kenarındaki büyük bir çam ağacının dalları altında bizi bekleyen periye doğru hızlı adımlarla ilerledim. Otların arasından geçerek Keirran’ın, uzaktaki ağaçların arasından çıkan yer yer paslı sarı bir dönmedolabın tepesine çevirdiği bakışlarını takip ettim. Ağaç dallarının arasında ışıklar yanıp sönüyordu.

“Haydi,” diye cesaretlendirdi Keirran hevesli bir sesle ve koşmaya başladı. Dalların altından, diz boyundaki otların arasından ve her tarafını ot bürümüş boş bir otoparktan geçerek Keirran’ın peşinden gittik. Asma ve sarmaşıklarla kaplı tahta bir çiti geçince

ağaçlar seyreldi ve kendimizi terk edilmiş bir panayır alanının kalıntılarına bakarken bulduk.

Park her ne kadar boş görünse de titrek fener ışıkları bazıları küflenmiş, pörsük pelüş hayvanların durduğu büyük kısmı boş stantların arasındaki yolu aydınlatıyordu. Birkaç metre ötedeki bir patlamış mısır arabası otların üzerine devrilmiş, camı kırılmış ve içindekiler leşçiler tarafından silip süpürülmüştü. Bomboş ve sessiz çarpışan arabaları geçip zincirleri rüzgârda alçak sesle gıcırdayan bir salıncağın yanından yürüdük. İleride, bir zamanlar rengârenk olan atları zaman içinde yıpranarak pul pul olmuş ve paslanmış bir atlıkarınca vardı.

Keirran ciddi bir yüz ifadesiyle atıştırmalık standının önünde durdu. “Bu işte bir terslik var,” diye mırıldandı yavaşça dönerek. “Bu yerin sürgünlerle dolup taşması gerekiyor. Burada yıl boyunca açık duran bir goblin pazarı olması lazım. Herkes nerede?”

“Görünüşe göre arkadaşın burada değil,” dedim her ihtimale karşı sopalarımı elime alırken. Beni duymuyor gibiydi ve birden panayır bölümünün aralarından hızla koşmaya başladı. Kenzie’yle peşinden seğirttik.

“Annwyl!” diye seslendi Keirran, arka duvardan birkaç pota ağının sallandığı basketbol standına doğru koşarken. Stant karanlık ve boştu ancak içeride kurumuş dalları ve yaprakları tezgâha saçılmış çiçekler vardı.

“Annwyl!” diye tekrarladı Keirran, kolaylıkla duvarın üzerinden atlayıp standın içine girdi. “Burada mısın? Neredesin?”

Kimse yanıt vermedi. Peri bir an soluk soluğa boş standı bakındı, sonra arkasını döndü ve standın tamamını sarsarak yumruğunu tezgâha vurdu. Ustura ciyakladı, Kenzie ve ben Keirran’a bakakaldık.

“Gitmiş,” diye fısıldadı Keirran başını eğerek. Gremlin endişeli bir vızıltıyla Keirran’ın ensesini okşadı. “Nereye gider? Herkes nerede? Hepsi onunla mı gitti?”

“Neler oluyor?” Taçyaprakları kenara iterek tezgâha yaslandım. Çürük, mide bulandırıcı derecede tatlı kokuyorlardı, kokuyu içime çekmemeye çalıştım. “Onunla gidenler kim? Annwyl kim? Neden...”

Kanım donarak sesim cılızlaştı. Hayal mi görüyordum, yoksa az önce yolun ilerisindeki stantların arasında beyaz bir parıltının süzüldüğünü mü görmüştüm? Silahlarımı sıkıca kavrayarak dikkatle doğruldum, tüylerim ürpermeye başlamıştı. “Keirran, buradan hemen gitmeliyiz.”

Arkasındaki silahına uzanarak temkinli bir şekilde başını kaldırdı. Sonra stantların içinden tozlu yola doğru bir şey süzüldü ve ikimiz birden donakaldık.

İlk bakışta dev bir kediye benziyordu. Pırıl pırıl, kaslı bir gövdesi, kısa tüyleri ve arka ayaklarına çarpan ince bir kuyruğu vardı. Ancak başını çevirdiğinde yüzü bir kediye değil, yaşlı, buruşuk yüzlü bir kadına benziyordu; saçları gevşek bir biçimde boynunun etrafını sarıyor ve gözleri boncuk gibi, acımasız bakıyordu. Bize dönünce Keirran tezgâhın arkasında gözden kaybolurken Kenzie’yi beraberimde aşağı çekip standın arkasına eğildim. Kediye benzer şeyin ön patilerinin yerinde eğri tırnaklı ve kemikli parmaklar olduğunu gördüm. En kötüsü de, gövdesi boşlukta, sıcak hava dalgası gibi titreşerek parıldıyordu. Tıpkı Kenzie’yle beni Olurolmaz’a kadar kovalayan ürpertici periler gibi. Ancak bu seferki ötekilerden biraz daha gerçek görünüyordu. Onlar kadar şeffaf değildi.

Birdenbire sürgünlerin başına ne gelmiş olabileceğine dair içime bir kurt düştü. Keirran kumaş duvarların arasındaki boşluktan geçip yanımıza çömeldi. “Nedir o?” diye fısıldadı kılıcını kavrayarak. “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Ben gördüm.” Köşeden gizlice baktım. Kediye benzer şey sanki orada bir şey olduğunu biliyormuş da göremiyormuş gibi yavaş daireler halinde dönüyordu. “Benzer bir şey arkadaşımı kaçırdı ve bizi,” Kenzie’yle kendimi işaret ettim, “Olurolmaz’a kadar kovaladı. Sanırım sürgünleri ve melezleri kaçırانlar onlar.”

Keirran'ın bakışları karardı ve yavaşça ayağa kalkarken buz gibi gözleri ışıldayarak birdenbire aşırı derecede tehlikeli göründü. "O zaman belki başka birilerine de zarar vermesine engel olmalıyız."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Ethan." Kenzie korkmuş bir ifadeyle ama korktuğunu belli etmemeye çalışarak kolumu sıktı. "Ben görüyorum," diye fısıldadı. "Hiçbir şey görmüyorum."

"Ama küçük oğlanlar görebiliyor," diye tısladı arkamızdan bir ses ve kediye benzer başka bir şey stantların arasındaki karanlıktan dışarı çıktı.

Kenzie'yi de çekerek ayağa fırladım. Kedi perinin pörsük suratı sırtınca daha da buruştu ve sivri köpekdişleri ortaya çıktı. "Küçük insanlar," diye mırladı, diğer peri de köşeyi dönüp bizi kıştırarak. Etrafımızdaki hava soğuyunca titredim. "Bizi görebiliyor ve duyabiliyorsunuz. Ne kadar da umut verici."

"Kimsiniz?" diye sordu Keirran, kılıcını kaldırıp en yakınındaki kediye benzer şeye doğrultarak. Omzundaki Ustura dişlerini gösterip hırlayarak perilere vızıldadı. "Buradaki sürgünlere ne yaptınız?"

Kedi peri demir silahı görünce tıslayarak geri çekildi. "İnsan değil," dedi arkamızdaki, kulak tırmalayıcı bir sesle. "Parlak olan tam olarak insan değil. Büyüsünü hissedebiliyorum. O güçlü." Homurdanarak bir adım öne çıktı. Onu hanıma götürmeliyiz."

Sopalarımı kaldırdım ve Kenzie'yi aramıza alacak şekilde Keirran'a doğru geri geri yaklaştım. Kenzie görünmez tehlikeleri görme çabasıyla delicesine etrafına bakıyordu fakat görünüşe göre onları duyamıyordu bile.

İkinci kediye benzer şey ince ağzından dilini uzatırken yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Evet," diye onayladı tırnaklarını esneterek. "Melezi hanıma götüreceğiz ama onca büyüü boşa harcamak yazık olacak. Belki sadece küçük bir kısmını alırız."

Ağzı inanılmaz derecede gerilerek açılınca buruşuk yüzünde bir boşluk oluştu. Sanki kedi peri havayı emiyormuş gibi, etrafı-

mızda çekilme hissine benzer bir dalgalanma hissettim. Kenzie'ye yaklaşıp kendimi kötü bir şeye hazırladım ama belli belirsiz bir durgunluk hissi dışında hiçbir şey olmadı.

Ne var ki Keirran sendeleyerek tek dizi üzerine çöktü ve bir eliyle standa yaslandı. Ona bakarken aydınlığı giderek azalıyor, saçındaki ve giysilerindeki renk çekiliyor gibiydi. Ustura ciyakladı ve görüntüsü kötü bir televizyon yayını gibi gidip gelerek titreşti. Diğer peri kıkır kıkır güldü, Keirran'a yardım etmekle kızı korumak arasında gidip gelerek periye baktım.

Kediye benzer şeyin birdenbire nefesi kesildi, sarsıldı ve kendini Keirran'dan geri çekti. "Zehir!" diye ciyakladı boğazındaki kıl yumağını öksürerek çıkarmak istermiş gibi öğürerek ve vücudu kasılarak. "Zehir! Katil!" Bedeni suda eriyen şeker gibi çözünüp parçalara ayrılmaya başlarken yeniden kasılarak iki büküm oldu. "Demir!" diye inledi boncuk gözleriyle delirmiş gibi yeri ve kendini tırmalarken. "O bir Demir ucube! Öldür onu, kardeşim! Hepsini öldür!"

Esintiyle yok olurken kediye benzer diğer şey çılgın atarak saldırdı.

Sopamı perinin kafatasına geçirdim ve kenara çekilip omzuna da birkaç sağlam darbe indirdim. Acıyla inledi ve sağ bacağını koruyarak hızla bana döndü. "Demek vuracak kadar gerçeksin." Sırıttım. Hırslayarak üzerime atıldı, Guro'nun bana öğrettiği gibi yeniden kenara kaçarak sopamı pörsük suratına birkaç defa vurdum.

Peri tek gözü kısıp bir şekilde başını iki yana sallayarak ve sinirle tıslayarak geri çekildi. Ağzından ve çenesinden solgun, gümmüş kanlar akıyordu. Yere düşer düşmez acıyla kıvrandı. Sopalarımı döndürerek daha da yaklaştım ve onu geriye ittim. Kenzie birkaç adım geri çekilmiş ve Keirran'ın yanına çömelmişti. Ona iyi olup olmadığını sorduğunu ve Keirran'ın da iyi olduğuna dair onu sessizce onayladığını duyabiliyordum.

“Çocuk,” diye tısladı kedi peri, dudakları nefret dolu bir hırıltıyla kasılırken, “bunu ödeyeceksin. Hepiniz ödeyeceksiniz. Geri döndüğümüzde hiçbir şey sizi gazabımızdan koruyamayacak.”

Kediye benzer şey arkasını döndü ve stantların arasındaki karanlıkta gözden kaybolarak yok oldu.

Rahat bir nefes aldım ve standa tutunarak doğrulmaya çalışan Keirran’a döndüm. Keirran’ın omzunda Ustura, aralarda, “Kötü pisi!” sözcüklerinin geçtiği öfkeli gürültüler çıkarıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum ve bitkin bir biçimde başını salladı. “Az önce ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Kenzie’ye minnettar bir şekilde gülümsedi ve kendi başına ayakta durarak bir adım attı. “O şey üzerime saldırdığında sanki her şeyim; gücüm, duygularım, hafızam bile çekiliyormuş gibi hissettim. Korkunçtu.” Kolunu ovuşturarak titredi. “Sanki içimden bir şeyler eksilmiş ve bir daha geri gelmeyecekmiş gibi hissediyorum.”

Ölü kanatlı periyi, ölmeden hemen önce tüm rengi çekilmiş gibi göründüğünü hatırladım. “Büyünü emiyordu,” dedim. Keirran onaylarcasına başını salladı. “Yani bu şeyler, artık her neyse, normal perilerin büyüleriyle besleniyorlar ve geriye bir şey bırakmayacak şekilde onları sömürüyorlar.”

“Vampirler gibi,” diye ekledi Kenzie. “Kendi türlerini avlayan vampir periler.” Burnunu buruşturdu. “Bu tüyler ürpertici. Neden böyle bir şey yapsınlar ki?”

Başımı salladım. “Hiçbir fikrim yok.”

“Yine de umduğundan fazlasını aldı,” diye devam etti Keirran, kedi perinin öldüğü noktaya bakarak. “Bunlar her neyse, anlaşılın o ki demire karşı hâlâ ölümcül bir alerjileri var.”

“Yani, en azından Demir peri değiller.”

“Evet.” Keirran titredi ve ellerini aşağı bıraktı. “Ancak ne olduklarına dair hiçbir fikrim yok.”

“Keirran!”

Ses yankılanınca Keirran gözlerinde beliren umut ısıltısıyla başını kaldırdı. Saniyeler içinde yeşil ve kahverengi giysisiyle narin bir kız köşeyi döndü ve bize doğru koştu. Keirran gülümsedi, Ustura kollarını sallayarak hoş geldin dercesine vızıldadı.

Gerildim. Kız periydi, bunu kolaylıkla görebiliyordum. Asma yaprakları ve çiçeklerle örülü ve belini birkaç santim geçen kızıl kahverengi saçlarının arasından kulaklarının sivri uçları çıkıyordu. Tüm perilerdeki o doğaüstü zarafete ve insana yemeyi, uyumayı, nefes almayı unutturacak derecede mükemmel bir güzelliğe sahipti.

Keirran beni ve Kenzie'yi tamamen unutarak ve gözleri sadece bize yaklaşan periye odaklanarak öne doğru ilerledi. Peri kız sanki kollarına atılmaya niyetlenmiş de son saniye bundan vazgeçmiş gibi Keirran'a dokunmaktan sakınarak durdu.

"Annwyl." Keirran da sanki önce onu kendine doğru çekmek istemiş ama sonra fikrini değiştirmiş gibi duraksadı. Buna rağmen gözlerini bir an olsun Yaz perisinden ayırmıyordu, kız da Keirran'ın arkasında duran iki insanı fark etmemiş gibiydi.

Bir anlık tuhaf sessizliği bölen, Keirran'm omzunda cırlayan Ustura oldu. Sonra peri kız başını iki yana salladı.

"Burada olmaman gerek, Keirran," dedi kaya tabanının üzerinden akan su gibi yumuşak inişli çıkışlı sesiyle. "Başını derde sokacaksın. Neden geldin?"

"Ölümlü diyarında neler olduğunu duydum," diye yanıtladı Keirran öne doğru bir adım atıp eline uzanarak. "Burada sürgünleri ve melezleri öldüren bir şey olduğu söylentisini duydum." Öteki eli kızın yanağını okşayacakmış gibi yukarı kalktı. "İyi olduğundan emin olmak için gelip seni görmek zorundaydım."

Annwyl duraksadı. Yüzünde beliren özleme rağmen Keirran ona dokunmadan geri çekildi. Keirran'm gözleri bir an kapandı ve kolunu indirdi. "Burada olmaman gerek," diye ısrar etti kız. "Burası güvenli değil, hele şimdi hiç. Bazı... yaratıklar var."

"Gördük," diye yanıtladı Keirran. Annwyl ona korkulu gözlerle baktı. Keirran'ın buz mavisi gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak

bakışları sertleşti. “O şeyler,” diye devam etti. “Onun o şeylerden haberi var mı? Pazar o yüzden mi dağıldı?”

Peri kız onaylarcasına başını salladı. “Senin burada olduğundan haberi var,” diye yanıtladı kız yumuşak, dalgalı sesiyle. “Seni bekliyor. Seni ona götürmem gerek ama...”

Kızın bakışları sonunda bana kaydı ve iri, yosun yeşili gözleri irileşti. “Buraya ölümlüleri mi getirdin?” diye sordu sersemlemiş bir sesle. “Kim...”

“Ah. Evet, ne kadar kabayım,” dedi Keirran da bize dönerek, sanki varlığını yeni hatırlamış gibi. “Üzgünüm. Ethan, bu Annwyl, Yaz Divanı’nın eski bir üyesi. Annwyl, tanıştırayım... Ethan Chase.”

Peri şoke oldu. “Chase? Kraliçe’nin kardeşi mi?”

“Evet,” dedi Keirran ve başıyla Kenzie’yi işaret etti. “Bu da Kenzie St. James. İkisi de arkadaşlarım olur.”

Sıradan bir şekilde *arkadaşım* demesine şaşırarak Keirran’a baktım. Henüz yeni tanışmıştık, neredeyse yabancı sayılırdık ama Keirran sanki birbirimizi daha uzun zamandır tanıyormuşuz gibi davranıyordu. Ancak bu delilikti; onu bu gecedan önce hiç görmemiştim.

Yaz perisi ciddiyetle geri çekildi ve bana doğru olduğunu fark ettiğim bir reverans yaptı. “Yapma,” diye mırıldandım geçiştirmeye çalışarak. “Ben prens değilim. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Annwyl iri, yosun yeşili gözlerini kırıştırdı. “Ama... öylesiniz,” dedi dalgalı sesiyle. “Kraliçe’nin kardeşisiniz. Bizden biri olmasanız da, bizim...”

“Gerek yok dedim.” Bir an acaba tüm periler kim olduğumu bilse ne olur, diye merak ettim. Bana saygıyla yaklaşıp peşimi bırakırlar mıydı? Veya beni kendi çıkarları için kullanabilecekleri zayıf bir halka olarak görür ve hayatım daha karmaşık ve tehlikeli bir hale mi gelirdi? İçimden bir ses ikinci ihtimalin olacağını söylüyordu. “Ben özel biri değilim,” dedim, hâlâ ikna olmamış görünen Yaz kızına. “Keirran’a nasıl davranıyorsan bana da öyle davran.”

Emin olamasam da sanki Keirran, Annwyl'in saçının ardından sırtıyor gibiydi. Yaz kızı tekrar gözlerini kırıştırdı ve bir şey söyleyecek gibi olduğu sırada Kenzie araya girdi.

"Şey, Ethan? Normal bir insan olduğum için kusuruma bakma ama... kiminle konuşuyoruz?"

Keirran kıkırdadı. "Ah, doğru ya." Annwyl'e döndü ve ekledi: "Korkarım Mackenzie seni şu an göremiyor. O sadece insan."

"Ne?" Annwyl Kenzie'ye baktı ve gözleri irileşti. "Ah, tabii. Beni bağışlayın, lütfen." Etrafındaki havada bir titreme oldu, peri kız karşımızda belirince Kenzie yerinden sıçradı. "Şimdi daha iyi mi?"

Kenzie iç çekti. "Buna asla alışamayacağım."

Yaz kızı gülümsedi ama sonra gözleri karararak geri çekildi. "Gelin," dedi panayır alanına bakınarak. "Burada kalamayız. Artık tehlikeli." Ürkek bir geyik gibi panayırdaki ara yollara göz gezdirdi. "Sizi sahibeye götürmeliyim. Bu taraftan."

Hareketsiz lunaparktan geçip sessiz panayır yolundan ve rüzgârda hafifçe gıcırdayan dönmedolabın yanından ilerleyerek ahşap bir hız treninin gölgesinde kalan aynalı eve varana kadar Annwyl'in peşinden takip ettik. Kendi eciş bücüş –şişman, kısa, uzun, goril kollu– yansılarımızın önünden geçtik ve sonunda loş bir köşedeki dar aynanın önüne geldiğimizde Annwyl dönüp Keirran'a baktı.

"Biraz... kalabalık," diye uyardı bakışları bana ve Kenzie'ye kayarak. "O *şeyler* varken kimse Perde'nin bu tarafında olmak istemiyor." Ürperdi ve Keirran'ın da irkildiğini gördüm. "Şimdiden uyarayım," diye devam etti Keirran'ı inkâr edilemez bir şefkatle izlerken. "Sahibe bugünlerde biraz... huysuz. Özellikle yanında iki insanla birlikte gelmiş olman hoşuna gitmeyebilir."

"Bunu göze alıyorum," dedi Keirran yavaşça gözlerine bakarak. Annwyl ona gülümsedi, sonra elini önümüzdeki aynaya dokundurdu. Ayna, şekli daha da bozularak parıldadı ve peri kız aynanın içinden geçerek gözden kayboldu.

Keirran bize baktı ve gülümsedi. "Önden buyurun."

Kenzie'nin elini tutarak değişken aynaya doğru adım attım ve gerçek dünya bir kez daha arkamızda yok oldu.

Kapı eşiğinden geçip karanlık bir yeraltı odasına, belki bir bodrum katına, hatta belki bir zindana girdik. Yaz kızı loş koridorlarda ilerlememiz için eliyle işaret etti. Nemli koridorlarda Annwyl'i takip ederken duvarlardaki meşaleler titreyiyor ve biz önlerinden geçerken gargoyllar taş sütunlardan alaycı bir şekilde bizi izliyorlardı.

Bu koridorlardan periler de geçiyordu: *Böcürtler*, öcüler ve birkaç goblin; hepsi de ışıktan uzakta, gölgeler arasında nemli ve soğuk ortamları tercih eden perilerdi. Aç bir merakla bizi izliyorlardı, Periler Ülkesi'ne döndüğümüz için Kenzie onları yine görebiliyor ve bakışlarına karşılık veriyordu. Yine de bizimle aralarındaki mesafeyi koruyorlardı. Uzun ahşap merdiveni tırmanarak bir çift kırmızı kapının bulunduğu en tepeye çıktık. Annwyl kapıları iterek açtı.

Merdiven boşluğuna gürültü ve ışık akın etti. Kapılar perilerle dolu kırmızı duvarlı devasa bir antreye açıldı.

Kâh ayakta duran kâh halı serili zeminde oturan periler alçak sesle konuşuyorlardı. Goblinler küçük gruplar halinde kümelmiş, dikkatle etrafa bakınarak aralarında mırıldanıyorlardı. *Brownie*'ler¹², *satyr*'ler¹³ ve kanatlı periler yollarını kaybetmiş gibi odanın içinde uçuşup duruyorlardı. Bir çift kızıl kepli köşede durmuş, kim yanlarına fazla yaklaşırsa sivri dişlerini gösteriyordu. İçlerinden biri beni fark etti ve arkadaşını dürtüp çenesini bizden tarafa doğrulttu. Diğer solgun dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek

12 İskoç mitolojisinde, geceleri görünmeden çalışıp ev işlerine yardımcı olan, karşılığında da hediye olarak yemek kabul eden, hobgoblinlere benzeyen küçük periler. (ed.n.)

13 Yunan mitolojisinde doğayı simgeleyen cinler. Gövdelerinin üstü insan, belden aşağısı teke biçimindedir. (ed.n.)

sırıtınca ben de donuk gözlerle meydan okurcasına ona baktım. Kızıl kepli alaycı bir şekilde güldü, kaba bir hareket yaptı ve kalabalığı tehdit etmeye kaldığı yerden devam etti.

Bazıları masaların, kutuların ve garip şeylerin üzerinde gözcülük yapan bir sürü peri duvarlar boyunca kümelenmişti. Bir köşede beyaz pelerinli bir peri tüylü maskeleriyle dikilirken, diğer yanda, şöminenin yanındaki eciş bücüş bir cadı alevlerin arasından şişe geçirdiği dumanı tüten fareyi çekerek kurbağaların ve pişmiş bir kediye benzer şeyin bulunduğu tabağın yanına koydu. Yanık tütün kokusu odanın diğer köşesinden burnuma kadar geldiği sırada Kenzie minik bir öğürme sesi çıkardı.

Ancak odadaki tüm o acayip, korkunç ve tehlikeli perilere rağmen önemli olan tek bir peri vardı. Onca kaosun ortasında tek elinde sigara ve yüzünde sinirli bir ifadeyle şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı periydi. Bakır altın tonlarındaki saçları etrafında yele gibi dalgalanıyordu ve yan tarafında uzun bir yırtmacı olan elbisesi ince vücudunu sararak inanılmaz güzellikteki bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Uzun boylu, asil ve dudaklarını büzmesine ve havada debelenerek birbirini parçalayan öfkeli kurtlar şeklinde mavi dumanlar üfleyişine bakılırsa kızgındı. Öfkeli bakışının altında sakallı bir cüce dikiliyordu, cücenin yanında ahşap bir kutu vardı. Kutunun üzeri siyah bir kumaşla kaplıydı ve içinden hırıltılı, tıslamalı gürültüler yükselirken ileri geri sallanıyordu.

“Canavarın parasının ödenip ödenmediği umurumda değil, hayatım.” Perinin yüksek ve net sesi kalabalığın içinde çınladı. “Onu burada tutamazsın.” Ses tonu büyüleyici ve kızgındı. “Dikenlerin Düşesi’nin canı garip bir şekilde *cockatrice*¹⁴ yumurtası çekiyor diye insan bebeklerimin taşla dönüşmesine göz yumamam.”

14 Mitolojide horoz başlı, ejderha bacaklı, kanatlı yılan. (ç.n.)

“Lütfen.” Cüce, kalın ellerini havaya kaldırarak yalvardı. “Leanansidhe¹⁵, lütfen, anlayış gösterin.”

Nefesimi tuttum, kanım dondu.

Leanansidhe mi? Lanet olası Sürgünlerin Kraliçesi *Leanansidhe* mi? Zayıfça sırttan Keirran’a delici bir bakış attım. Periler Ülkesi’nde ben de dahil *Leanansidhe*’nin kim olduğunu bilmeyen yoktu. Meghan daha önce adını birkaç kez anmıştı ama onun dışında tehlikeli Kara İlham Perisi’ni duymamış ve ondan korkmayan bir sürgün göremezdiniz.

“Çıkar onu evimden, Feddic.” Sürgünlerin Kraliçesi az önce içeri girdiğimiz kapıyı işaret etti. “Onunla ne yapacağın umurunda değil ama buradan gitmesini istiyorum. Yoksa evimden temelli kovulmak mı istersin? Gerçek dünyadaki hayat emici canavarlarla şansını denemek ister misin?”

“Hayır!” Cüce, gözleri fal taşı gibi açılarak geri çekildi. “Ondan... ondan kurtulacağım, *Leanansidhe*,” diye kekeledi. “Hemen şimdi.”

“Ondan kurtulduğundan emin ol, bebeğim.” *Leanansidhe* dudaklarını büzerek sigarasının dumanını içine çekti. Derin bir iç çekti ve horoz biçimli bir duman hızla başımızın üzerinden geçti. “Bu evde bir yaratığın daha taşla döndüğünü görürsem...” Sesi cıızlaştı ama gözlerindeki korkunç ifade her şeyi anlatıyordu.

Cüce, tıslayan kumaş kaplı kutuyu kaptığı gibi homurdanarak alalecele uzaklaştı. Bize bakmadan yanımızdan geçerken kenara çekildik, ardından merdivenlere yöneldi ve gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Leanansidhe burun köprüsünü sıktı ve doğrulup bize baktı. “Vay vay,” diye mırladı hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde, “Keirran, hayatım. İşte yine buradasın. Bu zevki neye borçluyum?” Bana üstünkörü bir bakış attıktan sonra Keirran’a geri döndü. “Bakıyorum da yanında bir çift insan getirmişsin. Yine kimsesizler mi,

15 Kara ilham perisi. Sevgililerini ölümlü sanatçılardan seçer, ilham karşılığında aşk ve bağlılık talep eder. Sevgilisi olmayı kabul eden ölümlüler, *Leanansidhe*’nin verdiği ilhamla çıldırıp erken yaşta ölürlür. (ed.n.)

hayatım?” Başını iki yana salladı. “Umutsuz başıboşlara olan ilgin çok dokunaklı ama onları buraya bırakacağını sanıyorsan, tatlım, korkarım ki yerim yok.”

Keirran başıyla selamladı. “Leanansidhe.” Peri kalabalığına göz gezdirerek onaylarcasına başını salladı. “Görünüşe bakılırsa iğne atsan yere düşmeyecek.”

“Sen de fark ettin, değil mi bebeğim?” Sürgünlerin Kraliçesi bir iç çekti ve sigarasının dumanından bir puma üfledi. “Evet, Goblin Pazarı’nı artık oturma odamdaı idare etmek zorundayım, bu da diğer işlere odaklanmamı zorlaştırıyor. Bu durumun insan bebeklerimi her zamankinden daha fazla delirttiğinden bahsetmiyorum bile. Onca karmaşa içinde tek bir nota veya akort bile çıkarmakta zorlanıyorlar.” Başı ağrıyormuş gibi iki narin parmağını şakağına götürdü. Keirran etkilenmiş benzemiyordu.

Sürgünlerin Kraliçesi burnunu çekti. “Ne yazık ki şu an çok meşgulüm, hayatım, o yüzden bir işe yaramak istiyorsan neden uslu bir çocuk olup eve bir mesaj göndermiyorsun? Demir Kraliçe’ye, gerçek dünyada bir şeyler döndüğünü ve bunu bilmek isteyebileceğini söyle. Buraya sırf Annwyl’le bakışmak için geldiysen, benim tatlı prensim, korkarım ki sana ayıracak zamanım yok.”

Prens mi? Bekle biraz. “Bekle biraz.” Bir an Sürgünlerin Kraliçesi’ni görmezden gelerek yavaşça döndüm ve Keirran’a baktım. Keirran yüzünü ekşitti, bana bakmıyordu. “Şunu bir daha söylesene?” diye sordum inanamayarak. Mideme bir yumru oturdu. Ağzım birden kupkuru kesildi. “Sen bir prenssin... Demir Diyar’ın prensi mi? O zaman sen... sen Meghan’ın...” Düşüncenin sonunu getiremedim bile.

Gözücuyla baktığımda Leanansidhe’nin doğrulduğunu gördüm. “Ethan Chase.” Ses tonu, oturma odasında duran kişinin kim olduğunu daha yeni anlamış gibi sessiz ve tehlikeli bir tınıya büründü. Ancak şimdi ona bakmıyordum. Tüm dikkatim Keirran’ın üzerindeydi.

Üzgün ve mahcup bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Evet. Sana... er ya da geç söyleyecektim. Bir türlü fırsat olmadı.” Duraksadı. Sesi iyice alçaldı. “Özür dilerim... dayı.”

Ustura tiz ve vızıltılı bir kahkaha patlattı. “Dayı!” diye bağırды odadaki tüm perilerin dehşet ve nefret dolu bakışlarına aldırma-sızın. “Dayı! Dayı! Ethan dayı!”

III. KISIM

ON ALTINCI BÖLÜM

LEANANSIDHE’NİN BEDELİ

Uyuştuğumu hissettim. Biraz da midem bulanıyordu.

Keirran –karşımda duran bu peri– Ash ve Meghan’ın oğ-
luydu. Bunu daha önce nasıl anlayamamıştım? Bütün taşlar
yerine oturuyordu: İnsan kanı, Demir büyüsü, hatta yüzündeki
tanıdık ifadeler. Tanıdıktı çünkü onları daha önce Meghan’da da
görmüştüm. Benzerliği şimdi görebiliyordum; gözleri, saçı ve yüz
hatları... hepsini ablamdan almıştı. Ancak çenesinde, duruşunda,
hareketlerinde Ash’in gölgesi de fark ediliyordu.

Bir an ondan nefret ettim.

İkimiz de bir şey diyemeden odadaki sürgün periler şok olmuş
sesler çıkararak ve hırlayarak sanki bulaşıcı hastalığı varmış gibi
Keirran’dan uzaklaştılar. “Demir prens” mırıltıları kalabalığın her
yanma yayıldı ve görünüşe bakılırsa bir grup peri selam vermekle
odadan kaçmak arasında kararsız kalmıştı. Leanansidhe ikimize
de baş ağrılarının sebebi bizmişiz gibi fazlasıyla usanmış, kızgın
bir bakış atıp parmağını şıklattı.

“Annwyl, hayatım.” Sürgünlerin Kraliçesi’nin ses tonu peri
kızını korkudan sindirdi ve Keirran koruyucu bir şekilde kızın
yanma gitti. “Burada bekle, olur mu tatlım? Ben şu ufak mese-

leyle ilgilenirken sen de kalabalığı kontrol altında tutmaya çalış. Siz üçünüz.” Ses tonuyla itiraz istemediğini belirtircesine soğuk bakışlarını bize çevirdi. “Beni takip edin, bebeklerim. Ayrıca, Keirran, bu defa o sefil gremline hâkim ol, yoksa kötü şeyler yapmak zorunda kalacağım.”

Yanımızda unutulmuş olan Kenzie bana endişeli bir bakış attı ve bir şey yokmuş gibi görünmeye çalışarak omuzlarımı silktim. İkimiz Leanansidhe’nin peşinden yürümeye başlamıştık ama Annwyl ve Keirran bir an ayrılamamışlardı. Leanansidhe gözlerini devirdi. “Biraz daha bekleyelim mi, bebeklerim?” Annwyl sonunda arkasını dönüp uzaklaştığı ve Keirran üzgün görüldüğü sırada Leanansidhe derin bir iç çekti. “Neyse ki hâlâ kimseyi çelloya çevirmeyecek kadar iyi havamdayım.”

Sürgünlerin Kraliçesi mavi bir duman sarmalı içinde dönerek bizi odadan çıkardı ve kırmızı hah serili birkaç uzun koridordan geçip bir kütüphaneye girdik. Duvarlarda kitap dolu dev raflar vardı, ortam ise uzak bir köşede keman çalan insan sayesinde canlı bir müzik sesiyle doluydu.

“Dışarı, Charles,” diye bağırdı Leanansidhe içeri dalarken ve insan aceleyle enstrümanını kapıldığı gibi başka bir kapıdan çıktı.

Sürgünlerin Kraliçesi bize döndü. “Pekâlâ!” dedi, saçları etrafında salınırken bana bakarak. “Ethan Chase. Bu sürpriz oldu. Demir Kraliçe’nin oğlu ve kardeşi aynı anda beni ziyarete gelmiş, olaya bakın. Tatlı ablan nasıl, bebeğim?” diye sordu bana. “Zanedersem yakın zamanda onu görmeye gittin, ha?”

“Meghan iyi,” diye geveledim Keirran’ın yanımda olmasından rahatsız hissederek. Artık... akraba olduğumuzu bildiğim için onun önünde Meghan’dan bahsetmek tuhaf geliyordu.

Boş ver tuhafılığı. Tuhaflık mı istiyorsun? Tuhaf olan, seninle aynı yaşta bir yeğenin olması. Tuhaf olan, ablanın bir çocuğu olması ve ailesine bunu söylememesi. Tuhaf olan, lanet olası bir yarı perinin dayısı olman! Ne tuhaflığından bahsediyorsun? Tuhaflık senin hayatının yanında sıfır kalır.

Leanansidhe cık cıkladı ve Keirran'a bakarken dudaklarında yavaşça bir tebessüm belirdi. "Keirran, seni sinsi oğlan," diye mırıldandı. "Ona söylememiştin, değil mi?" Bir kakhaha patlattı ve başını iki yana salladı. "Vay be, hiç beklenmedik bir aile draması, ha? Demir Kraliçe şimdi burada olsa ne derdi merak ediyorum."

"Durun bir saniye." Şaşkına dönmüş ve inanmaz sesiyle Kenzie araya girdi. "Keirran senin *yeğenin* mi? Demir Kraliçe'nin oğlu? Ama... siz aynı yaştasınız!" Yüzü çılgın bir ifadeye büründü. "Bu nasıl olabilir?"

"Ah, şey." Keirran mahcup görünerek omuzlarını silkti. "Periler Ülkesi'ndeki garip zaman farklılıklarını hatırlıyorsun, değil mi? İşte bu da onun bir parçası. Ayrıca periler ölümlülerden daha hızlı olgunlaşıyor; sanırım Olurulmaz gibi tehlikeli bir yerde yaşamının gereği. Belli bir noktaya gelene kadar hızla büyüyörüz, sonra... duruyoruz." Başka bir mahcup gülüşün ardından ekledi. "İnan bana, şoke olan bir tek siz değilsiniz. Annem için de büyük bir sürpriz oldu."

Kenzie ve Leanansidhe'yi bir anlığına unutarak sertçe Keirran'a baktım. "Neden bir şey söylemedin?" diye sordum.

Keirran derin bir iç çekti. "Nasıl?" diye sordu, ellerini yana kaldırıp bırakırken. "Ne ara diyecektim? *Ha, bu arada, ben Demir Diyar'ın prensiyim, senin de yeğenimim. Sürpriz!*" Ümitsiz bir ifadeyle yeniden omuzlarını silkti. "Bu tuhaf olurdu. Ayrıca... uygunsuz. Üstelik gerçeği bilseydin benimle bir şey yapmak istemeyeceğinden adım gibi eminim."

"Meghan neden bir şey demedi? Bu, aileden saklanmayacak kadar önemli bir şey."

"Bilmiyorum, Ethan." Keirran başını salladı. "Sizden hiç bahsetmiyor, insan hayatından asla söz etmiyor. Birkaç yıl öncesine kadar başka bir ailem olduğunu bile bilmiyordum." Durdu, parmaklarını gümüşü saçlarına daldırdı. "Kraliçe'nin ölümlü dünyada yaşayan bir erkek kardeşi olduğunu duyduğumda şoke olmuştum. Ancak ona sorduğumda ayrı hayatlar yaşamak zorunda olduğumuzu ve

iki ailenin haşır neşir olmasının iki taraf için de sorun yaratacağını söyledi. Onunla aynı fikirde değildim; sizinle tanışmak istedim ama gelip sizi görmemi tamamen yasakladı.”

Kendini tanıtmaya şansı bulamadığı için samimi bir üzüntü duyuyordu. Ona olan öfkem biraz azalırken yeni bir hedefe kaymıştı. *Meghan*, diye düşündüm öfkeyle. *Nasıl yaparsın? Bize nasıl söylemezsin? Amacın neydi?*

“Sarayda olduğunu duyunca,” diye devam etti Keirran, ona inanmamı istercesine içten bir yüz ifadesiyle, “buna inanmadım. Kendi gözlerimle görmeliydim. Ancak Ustura bana senin dediğin şeyi –bir şeylerin sürgünleri ve melezleri öldürdüğünü– söylediğinde Annwyl’in yanma gidip iyi olduğundan emin olmam gerektiğini biliyordum. Ben de, *bir taşla iki kuş, neden olmasın?* diye düşündüm.” Omzunu silkerek alaycı bir şekilde sıırıttı, sonra tekrar ciddileşti. “Sana her şeyi anlatmadığım için özür dilerim. Ancak Demir Diyar’dan çıkıp peşimden gelmen için bunu yapmak zorundaydım.”

Hâlâ sersem gibiydim. *Meghan*’ın oğlu. Yeğenim. Aklım almıyordu. Nefret mi etmeliydim, dehşete mi düşmeliydim, mutlu mu olmalıydim, yoksa tamamen garipsemeli miydim; bilemiyordum. Tek bildiğim, bu konuda *Meghan*’la konuşacağım ve bunu bizden saklamanın niçin bu kadar önemli olduğunu soracağımdı. “Ayrı hayatlar yaşamak” zırvalığı da neydi? Bir çocuğu vardı! Yarı peri olsun ya da olmasın, bu tarz şeyler aileden saklanmazdı.

“Eh,” diye araya girdi *Leanansidhe* sigarasını sallayarak, “bu küçük drama her ne kadar hoşuma gitse de, bebeklerim, korkarım ki bütün gün burada oturup tartışamayız. İlgiilenmem gereken daha büyük sorunlarım var. Herhalde siz oğlan çocukları panayır alanında gezinen iğrenç şeyleri görmediniz.”

“Aslında gördük.”

Sürgünlerin Kraliçesi’ne cevap veren Keirran değildi. *Kenzie*’ydi. Yüzümü ekşittim ve bununla daha sonra, düşünecek daha rahat bir zamanım olduğunda ilgileneceğime ant içerek başımı Demir

prensten çevirdim. Kara İlham Perisi şimdi tüm dikkatini bunca süredir kenarda tüm olan bitenden uzak durup dramayı izleyen kıza çevirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse ona dikkat etmemesinden şikâyetçi değildim; Leanansidhe'nin ilgi odağı olmaması muhtemelen en iyisiydi. Ancak tabii ki Kenzie asla sonsuza dek sessiz kalamazdı.

"Onları gördük," diye tekrarladı Kenzie ve Kara İlham Perisi şaşkınlıkla ona bakarak gözlerini kırıştırdı. "Yani, *onlar* gördü," diye devam etti başıyla beni ve Keirran'ı işaret ederek. "Ben bir şey göremedim. Ancak bize bir şeylerin saldırdığını biliyorum. Sizin halkınızı öldürenler de onlar, değil mi?"

"Peki, sen kimsin, tatlım?"

"Ah, pardon," diye devam etti Kenzie, Leanansidhe ona sanki kızı ilk kez görüyormuşçasına bakmayı sürdürürken. "Ben Mackenzie, Ethan'ın sınıf arkadaşayım. Olur olmaz'a birlikte sürüklendik sayılır."

"Nasıl da... inatçı," diyerek düşünceye daldı. Kenzie'yi eğlenceli mi yoksa sinir bozucu mu bulmuştu, emin değildim. Umarım ilkiydi. "Doğrusunu istersen, hayatım, evet, dışarıda bir şeyler sürgünleri yok ediyor. Oturma odamın halini gördünüz ya, sürgün periler içeri girmek için neredeyse duvarlarımı yıkacaklar. Demir perilerle olan savaştan beri böyle sorun yaşamadım." Durdu ve Keirran'ın omzunda uğuldayan Ustura'ya delici bir bakış attı. Hiç oralı olmayan gremlin halinden memnundu.

"Buna neyin sebep olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Kenzie, turnuvadaki gibi muhabir kimliğine bürünerek. Yanında not defteri olsaydı, şimdiye çoktan kapağını açmış, aceleyle bir şeyler karalıyor olurdu. Leanansidhe iç çekti.

"Kesinliği olmayan fikirler, hayatım. Korkunç canavarların, geriye sadece cansız kabukları kalana dek büyü sömürdükleriyle ilgili söylentiler. Ben o iğrenç şeyleri hiç görmedim tabii ama tüm dünyada olduğu gibi panayır alanlarında da kayıplar yaşanıyor."

"Tüm dünyada mı?" diye araya girdim. "O kadar yaygın mı?"

Leanansidhe bana ürkütücü bir bakış attı. “Aklın hayalin durur, tatlım,” dedi yavaşça. “Divanlar da bilmiyor. Ablan halinden memnun bir biçimde ölümlü diyarındaki tehditten habersiz. Yaz ve Kış’ın umurunda bile değil. Dur bak... ne göstereceğim.”

Odanın köşesindeki, üzerine dev bir dünya haritası yayılı ahşap masanın yanına gitti. Haritanın üzeri, bir kısmı seyrek, bir kısmı yoğun olan kırmızı noktalarla işaretliydi. Kuzey Amerika’nın büyük bölümüne yayılmış çok sayıda kırmızı nokta bulunurken İngiltere, İrlanda ve Büyük Britanya’da serpiştirilmiş birkaç kırmızılık vardı. Her taraf kıpkırmızı olmasa da her kıta mutlaka işaretliydi. Kuzey Amerika, Avrupa, Afrika, Avustralya, Asya, Güney Amerika. Hepsinde kırmızı noktalar vardı.

“Kayıpların izini sürüyorum,” dedi Leanansidhe şaşkınlık içindeki sessizliğe. “Hem sürgünlerin hem de melezlerin. Gördüğünüz gibi, canlarım, oldukça geniş bir alanı kapsıyor. Ayrıca ne zaman durumu soruşturmak için birini göndersem gidenler geri gelmiyor. Bu durum gittikçe,” Leanansidhe dudaklarını büzdü, “sinir bozucu olmaya başladı.”

Parmaklarım Amerika Birleşik Devletleri’nin üzerindeki bir noktada gezinerek haritaya baktım. Louisiana eyaletinde, yaşadığım şehrin civarında iki parlak kırmızı nokta vardı.

Todd.

Keirran ciddi bir ifadeyle masanın üzerini inceledi. “Demek diğer divanlar hiçbir şey yapmıyor?” diye mırıldandı. “Mab, Oberon ve Titania neler olduğunu bilmiyor mu?”

“Kendilerine haber verildi, hayatım,” dedi Leanansidhe, sigarasını atacakmış gibi sallayarak. “Ne var ki Yaz ve Kış divanları, müdahale edecek kadar önemli bir durum olduğunu düşünmüyor. Birkaç sürgünün ve melezin hayatından onlara ne? Sorun ölümlü diyarında kaldığı sürece onların umurunda olmaz.”

“Meghan’a neden söylemedin?” diye araya girdim. “O bir şeyler yapardı. Şu an bir şeyler yapmaya çalışıyor.”

Leanansidhe kaşlarını çatarak bana baktı. “Bu doğru olabilir, bebeğim. Ancak ne yazık ki muhbirlerimi demir musibetine kurban etmeden Demir Kraliçe’ye haber göndermemin bir yolu yok. Kimse oraya ayak basmak istemezken Demir Diyar’la iletişim kurmam çok zor. Doğrusu, Mag Tuiredh’e haber götürmesi için bunun –sigarasını Keirran’a doğru salladı– yine Annwyl’in kokusunu alıp peşinden gelmesini bekliyordum.”

Keirran hafifçe kızardı ama bir şey demedi. Ustura omzunda kıkırdadı.

Kafamda bir sürü düşünceyle haritaya baktım. Çok kayıp vardı. Bir yanım boş ver diyordu, periler insanları yok ederek geçirdikleri yüzyıllardan sonra nihayet hak ettiklerini buluyorlardı.

Gelgelelim durum artık bundan ibaret değildi. Todd hâlâ kayıptı ve onu bulacağıma söz vermiştim. Yakında Meghan da olaya dahil olacaktı. Şimdi bir de Keirran konusu vardı.

Şu an Keirran hakkında düşünmek istemiyordum.

“O zaman,” diye mırıldandım haritaya bakmaya devam ederek, “bu şeyleri soruşturacak, melez veya sürgün olmayan, sömürüp kurutacakları bir büyüye sahip olmayan birilerine ihtiyacın olacak.” *Yani insan olan birine.*

“Kesinlikle, hayatım.” Leanansidhe gözlerinde dondurucu bir ısıltıyla bakıyordu. Onu görmeden bile bakışlarını enseme hissedebiliyordum. “Yani... bu işe gönüllü müsün, bebeğim?”

İç çektim.

“Evet,” diye geveledim ve onunla yüz yüze gelecek şekilde doğruldum. “Gönüllüyüm. Bir arkadaşımı bulmam gerekiyor ama bu meselenin boyutu çok büyük. Dışarıda ne tür manyaklar olduğunu bilmiyorum ama bu durum hoşuma gitmiyor. Bu büyü emici şeyler o kadar yaygınsa, tüm sürgünleri yok edip Olurolmaz’a dış geçirmeleri an meselesi demektir.”

Yani Meghan’ın olduğu yere.

“Mükemmel, hayatım, mükemmel.” Leanansidhe memnuniyetle şakıdı. “Peki ya siz ikiniz?” diye sordu masanın karşısındaki

Kenzie ve Keirran'a işaret ederek. "Artık tehlikenin farkında olduğuna göre Demir Kraliçe'nin oğlu şimdi ne yapacak? Eve gidip kraliyeti uyarma konusunda özgürsün, biliyorsun. Öte yandan, yaptıklarını öğrenirse Demir Kraliçe'nin bu durumdan hoşnut olacağını sanmıyorum."

"Ethan'la gidiyorum," dedi Keirran yavaşça. "Bunu yapmak zorundayım. O şeyler her neyse, sürgün olsun veya olmasın bizim türümüzü öldürmeye devam ederlerken elim kolum bağlı oturamam."

"Buna Annwyl de dahil, değil mi bebeğim?"

Keirran çenesini kaldırarak Sürgünlerin Kraliçesi'ne baktı. "Özellikle o."

"Ben de gidiyorum," diye araya girdi Kenzie ve eve dönmesini söyleyeceğini tahmin etmiş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. Nitekim *söyleyecektim* ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Kenzie, bu artık senin savaşın değil." Bu konuda beni destekleyeceğini umarak Keirran'a baktım. Omuzlarını silkmekle yetindi. "Senin bununla bir alakın yok," diye devam ettim makul olmaya çalışarak. "Hakkında endişelenmen gereken bir ailen, kardeşin veya," Keirran'a baktım, "kız arkadaşın yok. Todd'ı bile doğru dürüst tanımazdın. Şu an ölümlü dünyaya şimdiye kadar hiç olmadığımız kadar yakınız, istediğin zaman eve gidebilirsin. Neden hâlâ buradasın?"

"Çünkü burada olmak istiyorum!" diye çıkıştı konuya nokta koyarcasına. Sertçe birbirimize baktık ve Kenzie ellerini kaldırdı. "Tanrım, Ethan, bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Şunu artık o inatçı kafana sok, tamam mı? Gördüğüm onca şeyden sonra sence eve gidip her şeyi unutabilir miyim? Burada olmamın sebebi ailem, kardeşlerim veya arkadaşlarım değil... Senin için buradayım! Ayrıca bunu görmek *istediğim* için! Dışarıda neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Onları göremiyorsun bile," diye karşı çıktım. "Bu şeyler gerçek dünyada da varlar, unuttun mu? Görüşün olmadığına göre nerede olduklarını bile bilemezken bize nasıl yardım edeceksin?"

Kenzie dudaklarını büzdü. “Bir şeyler... düşünürüm.”

“O konuda yardım *edebilirim*, hayatım,” diye araya girdi Leanansidhe. Başımızı kaldırıp baktığımızda Sürgünlerin Kraliçesi parmakları arasındaki sigara ağızlığını çevirerek Kenzie’ye gülümseyordu. “Minik, cüretkâr şeyin tekisin, değil mi bebeğim? Sevdim seni. Oturma odamdaki Goblin Pazarı ıvır zıvırlarının arasında, var olmayan Görüşünle ilgili işe yarar bir şeyler bulabileceğimizden eminim. Ancak...” Mükemmel manikürlü bir tırnağını kaldırdı. “Baştan uyarıyorum, tatlım. Bu öyle basit bir istek değil, ucuza da gelmez. Bir insana Görüş kazandırmak hafife aldığım bir şey değildir. Kabul edersen karşılığında da senden bir şey alacağım.”

“Hayır!” Ani çıkışımla Kenzie irkilse de, Leanansidhe aynı anda hem kızmış hem de eğlenmiş görünerek sakince gözlerini kırptırmakla yetindi. “Kenzie, hayır,” dedim ona doğru bir adım atarak. “Perilerle asla anlaşma yapma. Bedeli daima çok yüksek olur.”

Kenzie bana kısa bir bakış attıktan sonra düşünceli bir ifadeyle yeniden Sürgünlerin Kraliçesi’ne döndü. “Burada ne tür bir bedelden söz ediyoruz?” diye sordu yavaşça.

“Kenzie!”

“Ethan.” Omzunun üzerinden bakarken sesi alçak ama kesindi. “Bu benim kararım.”

“Demek öyle! Bunu yapmana izin verm...”

“Ethan, hayatım,” dedi Leanansidhe emredencesine ve işaretparmağıyla başparmağını birleştirdi. “Şişşt.”

Birdenbire konuşamaz oldum. Sesim çıkmıyordu. Bir şey söyleme çabasıyla ses tellerim zorlanarak ağzım açıldı fakat duvardaki tablo kadar sessizliğe gömülmüştüm. “Burası benim evim,” diye konuşmasını sürdürdü Kara İlham Perisi ve gözlerini bana dikerken ışıklar yanıp söndü. “Burada benim kurallarına uyacaksın. Hoşuna gitmezse gitmekte özgürsün. Ancak şimdi kızla benim halletmemiz gereken bir iş var, o yüzden otur oturduğun yerde ve uslu bir çocuk ol. Seni cırlak bir gitara çevirmeye zorlama beni.”

Bir şeylere vurma, Kenzie'yi de kapıp birlikte buradan çekip gitme isteğiyle yumruklarımı sıktım. Ancak ben gitsem bile Leanansidhe pazarlığı tamamlamadan Kenzie'nin gitmesine izin vermezdi. Sürgünlerin Kraliçesi gibi güçlü birine saldırmak benim için bile çok aptalca bir fikirdi. Kenzie'yi korumak istiyordum ama Leanansidhe beni gitara çevirirse bunu yapamazdım. Kenzie, Sürgünlerin Kraliçesi'yle anlaşmaya hazırlanırken elimden gelen tek şey orada durmak ve yumruklarımı sıkıp gevşetmekti. Keirran üzgün gözlerle beni izlerken ona vurma isteğime de karşı koydum.

"Ethan." Kenzie az önce olanların farkına varınca yüzünde beliren dehşet ifadesiyle yeniden bana baktı, sonra Leanansidhe'ye döndü. "Az önce ona yaptığın şey her neyse," dedi öfkeyle, "buna hemen bir son ver."

"Ah, aman, hayatım. Sadece biraz dili tutuldu. Atlatamayacağı bir şey değil. Eninde sonunda geçer." Sürgünlerin Kraliçesi geçiştirircesine bana doğru elini salladı. "Şimdi, tatlım. Sanırım sonuca bağlayacağımız bir anlaşmamız var. Sen Saklı Dünya'yı görebilmek istiyorsun, ben de senden bir şey istiyorum. Soru şu, neyle ödemeye hazırsın?"

Kenzie bir an gözlerini bana dikti, sonra yeniden yavaşça Kara İlham Perisi'ne döndü. "Anladığım kadarıyla burada paradan söz etmiyoruz."

Leanansidhe kahkahayla güldü. "Ah, hayır, bebeğim. Öyle kaba bir şey değil." Sürgünlerin Kraliçesi, Kenzie'yle aralarında bir adım mesafe kalıncaya kadar ona yaklaştı ve Kenzie başını kaldırıp tepesinde dikilen Leanansidhe'ye baktı. "Sende ilgilenmediğim başka bir şey var."

İleri doğru davrandım ama Keirran kolumdan tuttu.

Dirseğini kilitleyip onu dizlerinin üzerine devirsem mi diye düşünerek öfkeyle yüzüne bakarken, "Ethan, yapma," diye fısıldadı. "Müdahale etmeye kalkışırsan kötü bir şeyler yapacak. Daha önce neler yaptığını gördüm. Acısını senden çıkarmasa bile başkalarından çıkarabilir. Sana veya... Annwyl'e zarar gelsin istemem."

“Sendeki yaratıcı enerjiyi hissedebiliyorum, bebeğim,” dedi Sürgünlerin Kraliçesi, Kenzie’nin uzun, siyah saçlarını nazikçe okşarken düşüncelere dalarak. Keirran kolumu daha da sıkı tuttu. “Sen bir sanatçısın, değil mi hayatım? Bir kelime üstadı diyebilir miyiz?”

“Ben gazeteciyim,” diye yanıtladı Kenzie, temkinli bir şekilde.

“Aynen öyle, hayatım,” dedi Leanansidhe birkaç adım geri giderek. “Sen müziği notalarla değil, sözcüklerle ve cümlelerle yaratıyorsun. Sana teklifim şu, bebeğim: Ben sana şu benim... ‘ilahi ilhamım’dan biraz vereyim, sen de bana yeteneğinle çok özel bir parça çıkar.”

“Peki... ne hakkında yazmamı istiyorsunuz?”

“Benim hakkımda bir şey yayınlamanı istiyorum, tatlım,” dedi Leanansidhe sanki bariz bir şeymiş gibi. “O kadar da korkunç bir bedel sayılmaz, değil mi, bebeğim? Ha, ama asıl önemlisi şu: kâğıda döktüğün her sözcük âdeta şarkı söyleyecek. Bir şekilde onu okuyan herkese dokunacağım. Sözcükler ve fikirler sana ait olacak. Ben yalnızca eseri tam bir şahesere çevirmek için birazcık ilham katacağım. Bunu yapmama izin verirsen sana perileri görme yetisini veririm.”

Kenzie, hayır! diye bağırarak istedim. Bunu yapmasına izin verirsen Leanansidhe’ye kendinden bir parça vermiş olursun. İlham karşılığında hayatının bir kısmını alacak, Kara İlham Perisi’nin işi bu!

Kenzie duraksayarak düşündü. “Tek bir parça mı?” dedi niha-yet, çaresizce Keirran’a dönüp yakasına asılarak. “Hepsi bu mu?”

Bir şeyler söyle, dedim içimden bakışlarımla periye yalvararak. Lanet olsun, Keirran, neler olduğunu sen de biliyorsun. Tam olarak neye bulaştığını bilmeden anlaşılmayı kabul etmesine izin veremezsin. Bir şeyler söyle!

“Elbette, hayatım,” dedi Leanansidhe. “Senin yazdığın küçücük, tek bir parça. Tabii benim yardımımlla.”

“Lütfen,” dedim dudaklarımı kıpırdatarak. Keirran iç çekti.

“Hepsi bu değil, Leanansidhe,” dedi kolumu bırakıp bir adım öne çıkarak. “Ona her şeyi anlatmıyorsun. İlhamının gerçek bedelini bilmeye hakkı var.”

“Keirran, hayatım,” dedi Leanansidhe, neşeli yüzünün altında bariz bir öfkeyle, “bu anlaşmayı senin yüzünden kaybedersem çok mutsuz olacağım. Ben mutsuz olunca, bebeğim, evimdeki *herkes* mutsuz olur.” Keirran’a ters ters baktı ve duvardaki ışıklar titreşti. “Yaz kızını yanıma alarak sana bir iyilik yaptım, hayatım. Bunu unutma.”

Keirran bana karanlık bir bakış atarak geri çekildi ama yaptığı yeterli olmuştu. “Ne demek istiyor?” diye sordu Kenzie, Sürgünler Kraliçesi sinirle üfleyip püflerken. “Gerçek bedeli ne?”

“Çok bir şey değil, hayatım,” dedi Leanansidhe kıza dönerken rahatlatıcı bir ses tonuyla. “Sadece... sözleşme gereği, alacağın ilham karşılığında hayatının küçücük bir kısmını bana vermeyi kabul etmiş olacaksın. Unutma, çok bir şey değil,” diye ekledi, Kenzie’nin ağzı bir karış açılırken. “Aşağı yukarı bir iki ay. Tabii sadece doğal yaşam süren için geçerli; ölümcül kazalar, hastalıklar veya diğer zamansız ölümler buna dahil değil. Ancak Görüş için sana teklifim budur, bebeğim. Gerçekten en cömert tekliflerimden biri. Ne diyorsun?”

Hayır, dedim Kenzie’ye içimden. Hayır de. Böyle bir teklife verebileceğin tek cevap bu.

“Tabii,” dedi Kenzie hemen. Gözlerim fal taşı gibi açılarak Kenzie’ye baktım. “Neden olmasın? Ömür boyu perileri görebilmek karşılığında ömrümden bir ay...” Omuzlarını silkti. “Uzun vadede o kadar da fena sayılmaz.”

Ne? Bu kıza dehşet içinde bakmaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Az önce ne yaptığının farkında mısın? Varlığının bir ayını bir peri kraliçesine verdin! Bir hiç uğruna hayatından çalmasına izin verdin.

Leanansidhe gözlerini kırptırdı. “Vay canına,” dedi bir an sonra düşünceye dalarak. “Kolay oldu. Ne şanslıyım. Bildiğim

kadarıyla insanlar genellikle hayatlarına olağanüstü derecede bağlı olurlar. Ancak kararın buysa anlaştık demektir, bebeğim. Görüş'e sahip olman için gereken her şeyi sana tedarik edeceğim." Kendinden inanılmaz derecede memnun, bana ve Keirran'a baktı. Dilim tutulmuş bir şekilde Kenzie'ye nasıl bakakaldığımı gördüyse bile bir yorum yapmadı. "Annwyl'e söyleyeyim de size odalarınızı göstereyim. Yarın benimle burada buluşun, canlarım, buradan sonra nereye gideceğinizi konuşacağız. O zamana dek köşk sizindir."

Sesim nihayet birkaç saat sonra geri geldi.

Yaz kızı bizi Leanansidhe'nin misafir odalarına bıraktığından ve yapacak işleri olduğunu söyleyip alalecele ortadan kaybolduğundan beri ne Annwyl'i ne de Keirran'ı görmüştüm. Çok geçmeden Keirran da Annwyl'in peşinden gitmişti. Kenzie ise sanırım benden kaçıyordu çünkü hemen odasına gitmiş ve birkaç dakika sonra kapısını tıklattığımda cevap vermemişti.

Ben de sürgün perilerden birkaçının kavga etmek için bana sataşmasını umarak devasa köşkün uçsuz bucaksız koridorlarında dolaştım. Kimse sataşmayınca dikkatimi dağıtacak bir şey bulamayıp kara kara düşünmeye koyuldum.

Keirran. Meghan'ın oğlu... ve benim yeğenim. Bu düşünce başlı başına rahatsız ediciydi. Altüst olmuş bir durumdu. Periler Ülkesi'nde zamanın farklı aktığını biliyordum ama yine de. Keirran'la aynı yaşıydım, tıpkı Meghan ve Ash gibi...

Bu düşünce silsilesinden kurtulmaya çalışarak başımı salladım. Ailem büsbütün tuhaflaşmıştı. Annem, Keirran'ı öğrense ne der, diye merak ettim. Muhtemelen kafayı oynatırdı.

Belki Meghan o yüzden bize söylemedi, diye düşündüm dev bir örümcek gibi alçak bir rafın altına çömelmiş bir öcüye bir şey yapması için meydan okurcasına ters ters bakarken. Bana bir baktı ve gölgelerin arasında gözden kayboldu. *Belki annemin bunu kaldıramayacağını biliyordu. Belki ben ne düşünürüm diye endişeleniyordu... ama, hayır, bu bir mazeret değil! Her şey*

rağmen bize söylemesi gerekirdi. Bu öyle gizleyip de kimsenin öğrenmemesini umacağı bir şey değil.

Meghan'ın bize Keirran'dan söz etmemesinin ve onu bizden uzak tutmaya çalışmasının bir sebebi vardı. Neydi o sebep? Anladığım kadarıyla Keirran'ın insanlara karşı önyargısı yoktu; kibardı, tatlı dilliydi, saygılıydı. *Benim tam tersim*, diye geçirdim içimden gözlerimi devirerek. *Annem onu kesin severdi.* Ancak Meghan onunla tanışmamızı hiç istememişti, bu da Meghan'ın normalde yapmayacağı garip bir davranıştı. Bir çocuk sahibi olup da bunu ailenin geri kalanından sır gibi saklamaya neden olacak kadar korkunç ne olabilirdi?

Bize Keirran'la ilgili söylemediği şey neydi?

Yukarıda bir yerlerden koridora karmaşık, alçak sesli, uğultulu konuşmalar geliyordu. Annwyl'in, koridorun sonundaki kemerli geçitten gelen lirik sesini ve Keirran'm fısıltılı konuşmasının yankılandığını duydum. Her ne yapıyorlarsa rahatsız etmek istemeyerek arkamı döndüğüm sırada konuşmanın arasında Kenzie'nin adını duyunca dikkat kesildim.

Koridorun sonunda bitkilerle dolu büyük, daire şeklinde bir odaya varıncaya kadar dikkatle, ses çıkarmadan ilerledim. Odanın ortasından devasa bir ağaç yükseliyor, budaklı dalları gökyüzüne doğru uzanıyordu; o bakımdan sıkıntı yoktu çünkü odanın tavanı da yoktu. Parlak gün ışığı yaprakların arasından içeri süzülüyor ve ağacın gövdesini çevreleyen çimler ve kır çiçeklerinden oluşan halının üzerine vuruyordu. Göz kamaştırıcı renklere ve ışıklara ek olarak tepede kuşlar cıvıldıyor, çiçeklerin arasında kelebekler dans ediyordu.

Bu elbette gerçek değildi. Söylentilere göre Leanansidhe'nin köşkü Periler Ülkesi'ni ölümlü dünyadan ayıran bir perde olan Ara adında bir yerde bulunuyordu.

Sözüm ona bir hattı kullanırken önce çok kısa bir süre Ara'dan geçilir, oradan diğer diyara varılırdı. Leanansidhe'nin, dünyalar arasında bir yerde koca bir köşk kurmayı nasıl başardığı kafa

karıştırıcıydı, fazla merak edilmemesi gerekiyordu. Kimse köşkün dışının neye benzediğini bilmiyordu ama gün ışığı ve kuş cıvıltıları olmadığından oldukça emindim. Bu oda tamamen peri büyüsünün ürünüydü. Çok iyi bir göz yanıltmasıydı –kır çiçeklerinin kokusunu, kulağımın dibinden geçen arı vızıltılarını ve güneşin sıcaklığını duyabiliyordum– ama ne olursa olsun bir yanılsamaydı. Buraya çiçek koklamaya değil, bu iki perinin Kenzie hakkında ne konuştuklarını öğrenmeye gelmiştim.

Keirran ağacın altına oturmuş, tek dizini göğsüne çekerek Annwyl'in çiçekler arasında zarıfçe gezinmesini izliyordu. Yaz perisi arada bir duruyor, parmaklarını bir taçyaprağa veya eğreltiotuna değdiriyor ve bitki anında dikleşerek yeni çiçekler, daha parlak yapraklar açıyordu. Çayırın üzerinde hareket eden dev bir çiçekmiş gibi kelebekler etrafında dans ediyor, saçlarına ve giysilerine konuyordu.

Odanın kenarından ilerleyerek ve iki periyle arama bir sıra halinde dizili dev eğreltiotlarını alarak yavaşça yaklaştım. Otların arasından gizlice bakarken bu kadar alçalabileceğim düşüncesi karşısında kendimi biraz komik hissederek kulaklarımı ağaçtan tarafa doğrulttum.

“Leanansidhe törenin bu gece yapılmasını istiyor,” diyordu Annwyl alçaktaki bir dala dokunmak için kolunu kaldırarak. Dal kıpırdadı ve birkaç solmuş yaprağı yeniden canlanarak yeşillendi. “Bence ayini senin gerçekleştirmen daha iyi olacaktır. Kız seni tanıyor, ayrıca kızın yanma yaklaşacak olursam oğlan buna karşı çıkabilir.”

“Biliyorum.” Keirran çenesini dizine yaslayarak nefes verdi. “Umarım Ethan, Kenzie’ye Görüş’ü vermekte bir payım olacağı için benden nefret etmez. Muhtemelen tepesine indirdiğim onca yükün sersemliğini hâlâ üzerinden atamamıştır.”

“Senin yeğeni olduğunu öğrenmesinden mi bahsediyorsun?” diye sordu Annwyl yavaşça. Midem kasıldı, bu fikre hâlâ alışmamıştım. “Ancak iki dünyada zamanın ne şekilde aktığını an-

ladığından eminim. Ölümlü dünyada olmasa bile ablasının bir şekilde aile kuracağını bilmesi gerekirdi, değil mi?”

“Nereden bilsin?” diye mırıldandı Keirran. “Ona hiçbir şey söylemedi ki. *Bana* bir şey söylemedi ki.” Yeniden iç çekti, yüzünü pek iyi seçemesem de ses tonu neredeyse öfkeliydi. “Annem bir şeyler saklıyor, Annwyl. Bence hepsi saklıyor. Oberon, Titania, Mab; hepsinin bildiği bir şey var ve kimse bana bunun ne olduğunu söylemiyor.” Sesi alçaldı, kızgın ve kafası karışık gibiydi. “Niçin bana güvenmiyorlar?”

Annwyl döndü ve garip bir ifadeyle ona baktı. En yakınındaki ağaç dalını kırdı, Keirran’ın önüne diz çöktü ve dal parçasını uzattı. “Al. Şunu bir tut.”

Keirran afallamış görünerek kızın dediğini yaptı.

“Az önce yaptığım şeyi yap,” diye emretti kız. “Onu yeşert.”

Keirran kaşını çatıttı ama sonra omuzlarını silkip çıplak dala baktı. Dal titredi, üzerinde minik tomurcuklar belirdi ve yapraklar açtı. Annwyl’in saçından uçan bir kelebek dalın ucuna kondu.

“Şimdi onu öldür,” dedi Annwyl.

Keirran’ın yüzü yeniden şaşkın bir ifadeye büründü ama bir saniye sonra yaprakların üzeri buzlanmaya başladı ve yapraklar karararak dalın tamamı buzla kaplandı. Kelebek daldan düştü ve cansız bedeniyle yere devrildi. Annwyl dalı parmakları arasına alıp hafifçe vurdu, dal kırıldı ve bir yarısı çiçeklerin içine savruldu.

“Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun, Prens Keirran?”

Keirran başını öne eğdi. “Evet.”

“Sen Demir prenssin,” diye devam etti Annwyl o yumuşak sesiyle. “Ama sıradan bir Demir peri değilsin. Üç divanın büyüsunü birden taşıyorsun ve sorunsuz bir şekilde hepsini kullanabiliyorsun. Periler Ülkesi’nde başka kimse bu yetiye sahip değil, Demir Kraliçe bile.” Annwyl elini Keirran’ın dizine koydu, Keirran kızın eline baktı. “Senden korkuyorlar, Keirran. Dönüşebileceğin şeyden, varlığının onlar için ne anlama gelebileceğinden korkuyorlar. Ne yazık ki divanların yaradılışı bu. Değişime iyi tepki vermiyorlar.”

“Benden korkuyor musun?” diye sordu Keirran, inleyen yapıtlar arasında sesi neredeyse kaybolarak.

“Hayır.” Annwyl elini çekip ayağa kalktı ve Keirran’a baktı. “Sen bana bu kadar iyi davranırken ve beni buraya getirebilmek için onca şeyi göze almışken, hayır. Ancak divanları senin bildiğinden çok daha iyi tanırım. Ben sadece Titania’nın aciz bir uşağıydım ama sen Demir prenssin.” Bir adım geri çekildi. Kederli ama kararlı bir ses tonuyla konuştu. “Ben yerimi biliyorum. Seni de beraberimde sürgüne çekmeyeceğim.”

Annwyl arkasını dönerken Keirran hızla ayağa kalktı, ona dokunmadan olabildiğince yaklaştı. “Sürgünden korkmuyorum,” dedi sessizce ve Yaz kızı gözlerini kapadı. “Divanların ne diyecekleri de umurumda değil. Annem ve babam o yasalara karşı geldiler, şimdi nerede olduklarına bak.” Elini kaldırarak yavaşça örgüsünü okşayınca kızın saçlarındaki birkaç kelebek göğre doğru uçuştı. “Bana bir şans versen, ben de senin için aynısını yaparım...”

“Hayır, Prens Keirran.” Annwyl, gözleri dolarak hızla döndü. “Bunu sana yapmayacağım. Keşke şartlar farklı olsaydı ama yapamayız... Divanlar buna... Üzgünüm.”

Annwyl arkasını döndü ve Keirran’ı büyük ağacın altında tek başına bırakarak odadan kaçarcasına ayrıldı. Keirran eliyle gözlerini ovuşturdu, sonra ağacın gövdesine geri yaslanıp gözlerini boşluğa dikti.

Görmemesi gereken bir şeye şahit olmuş bir davetsiz misafir gibi hissederek yavaşça koridora geri döndüm. Şüphelerim doğrulanmıştı; Meghan bizden bir şeyler saklıyordu. Onunla kesinlikle bu konuda konuşmak ve bunu ailesinden gizlemenin neden bu kadar önemli olduğunu sormak zorundaydım.

Ancak bu ayin başlamadan önce Kenzie’yi bulmam gerekiyordu. Görüş’e sahip olmanın aslında ne anlama geldiğini; perilerin, onları görebilenlere neler yaptığını bilmesi gerekiyordu. Sonuçlarını gerçekten anlasa o pazarlığı asla yapmazdı.

Buna rağmen içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Kenzie neye bulaştığının *kesinlikle* farkındaydı ve yine de bunu yapmayı seçmişti.

Onu sonunda kütüphanede buldum, yüksek kitap raflarının arasına saklanmış, duvara yaslanıyordu. Koridora girdiğimde başını kaldırıp bana baktı. Ellerindeki kocaman kitapla daha da küçük görünüyordu. O yabancı, tuhaf his mideme yine bir yumru gibi oturdu ama duymazdan geldim.

“Selam.” Ona kızgın olup olmadığımı emin değilmiş gibi çekingен bir tebessümle gülümsedi. “Sesin yerine geldi mi?”

“Evet.” Sesim beklediğimden daha sert çıkmıştı ama devam ettim. “Seninle konuşmam gerek.”

“Sanırım öyle.” Saçımdan bir tutamı kulağının arkasına iterek derin bir iç çekti. Bir an önündeki sayfalara baktı. “Galiba... o pazarlığı neden kabul ettiğimi öğrenmek istiyorsun.”

“Neden?” Dar alana doğru bir adım attım. “Neden hiç alakan olmayan bir şeyin karşılığının hayatın olabileceğini düşündün?” İçimde yine bir öfke dalgası yükseldi ancak bu öfkenin Kenzie’ye mi, Leanansidhe’ye mi, Keirran’a mı yoksa başka bir şeye karşı mı olduğunu bilmiyordum. “Bu bir oyun değil, Kenzie. Bir periyle pazarlık yaparak ömrünü kısalttın. Dediğini yapmayacağını sanma. Hiç şaşmazlar.”

“Bir ay, Ethan. En fazla iki. Uzun vadede bunun bir önemi yok.”

“Söz konusu olan senin hayatın!” Gerçeği inatla görmek istemeyişine öfkelenerek parmaklarımı saçıma gömdüm. “Ne olsaydı ‘fazla’ olurdu, Kenzie? Bir yıl mı? İki mi? Onun ‘çırağı’ mı olacaktın? Sunduğu ilhamlar karşılığında hayatından parça parça feda mı edecektin? Onun yaptığı şey bu. Yardım ettiği herkes erkenden ölüyor veya sonsuza dek onu eğlendirmek için dünyalar arası evinde kapalı kalıyor.” Elimi yumruk yaparak rafa vurdum. “Bunun sana olmasına seyirci kalamam.”

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Kenzie kitabın sayfalarıyla uğraşırken duraksadı. “Bak,” diye söze başladı, “perilerle ilgili neredeyse her şeyi bildiğinin farkındayım ama benim hakkımda bilmediğin şeyler var. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum çünkü kimseye sıkıntı vermek istemiyorum ama...” Yüzü kasılarak dudağını ısırdı. “Şöyle diyeyim, çoğu insandan biraz farklı bir görüşe sahibim. Elimden geldiğince her şeyi öğrenmek istiyorum, her şeyi *görmek* istiyorum. Muhabir olmak istememin sebebi de bu; dünyayı gezmek, dışarıda olanları keşfetmek.” Sesi titredi, gözleri uzaklara daldı. “Ben sadece hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.”

İç çektim. “Başka anlaşma yapmayacağına dair bana söz ver,” dedim ona doğru bir adım daha yaklaşarak. “Ne görürsen gör, ne teklif ederlerse etsinler kabul etmeyeceğine söz ver.”

Kahverengi gözleri ciddiyetle bakarak kitabının kenarından beni izliyordu. “Böyle bir söz veremem,” dedi sessizce.

“Neden?”

“Neden umurunda?” diye çıkıştı meydan okurcasına. “Geri döndüğümüzde seni rahat bırakmamı, seni unutmamı çünkü senin de aynısını yapacağını söyledin. Bunlar senin sözlerindi, Ethan. Beni etrafında istemiyorsun, umursamıyorsun.”

Oflayarak aramızdaki son birkaç adımlık mesafeyi aştım. Kitabı elinden alıp sertçe kapadım, rafa geri koydum ve omuzlarından kavrayarak bana bakmaya zorladım. Yaralı gözlerle sertçe bana bakarak çenesini kaldırırken kaskatı kesildi.

“Umursuyorum, tamam mı?” dedim alçak sesle. “Bazen pislik gibi davrandığının farkındayım, bunun için üzgünüm. Fakat umursuyorum... Burada sana olanları umursuyorum. Onlar yüzünden, benim yüzümden sana zarar geldiğini görmek istemiyorum.”

Kenzie gözlerimin içine baktı, öne doğru yaklaştı; o kadar yakındık ki koyu renk gözlerinde kendi yansımamı görebiliyordum. “Onlar’ı görmek istiyorum, Ethan,” dedi kararlı ve emin bir sesle. “Korkmuyorum.”

“Farkındayım, beni endişelendiren de bu zaten.” Ona bu kadar sert davrandığım için kendime kızarak ama bir yandan da onu bırakmak istemeyerek elimi çektim. “Artık Görüş’e sahip olacaksın,” dedim acı gerçeğin tüm hücrelerime yayıldığını fark ederek. “Bu da demek oluyor ki periler seninle pazarlık veya anlaşma yapmak için ya da sadece hayatını cehenneme çevirmek için peşini bırakmayacak. Sen de gördün. Neler yapabileceklerini biliyorsun.”

“Evet,” diye onayladı Kenzie ve birdenbire elimi tuttu. Tüylerim ürperdi. “Ama aynı zamanda konuşan bir kediyle konuştum, bir ejderhayla mücadele ettim, geceleyin Demir Diyar’ın ıslıl ıslıl oluşunu izledim. Bir peri kraliçe gördüm, dev bir kalenin kulelerine tırmandım, kocaman metal bir böceğin üzerinde uçtum ve bir efsaneyle anlaşma yaptım. Kaç insan bunu söyleyebilir? Bundan vazgeçmek istemediğim için beni suçlayabilir misin?”

“Peki ya senin ölümüne yol açarsa?”

Omuzlarını silkti ve başını yana çevirdi. “Kimse sonsuza dek yaşamaz.”

Buna verecek bir yanıtlım yoktu. Buna verecek bir yanıt *yoktu*.

“Hey.” Keirran koridorun ucunda belirince sıçrayarak bir-birimizden geri çekildik. Gremlin mavi beyaz bir ışıkla rafları aydınlatarak Keirran’ın omzunda manyak gibi sırtıyordu. “Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?”

Ne durumda olduğumuzu, aramızda bir gerginlik olup olmadığını anlamaya çalışırcasına yarı çekingen, yarı umutla bana baktı. Omuzlarımı silktim, gülümsemedim ama yüzümde kızgın bir ifade de yoktu. Şimdilik elimden en fazla bu geliyordu.

“Hiç,” dedim ve başımla Kenzie’yi işaret ettim. “Boşuna da olsa inatçı muhabirleri caydırmaya çalışıyorum.”

Kenzie bir kahkaha attı. “Selam, Bay Tencere. Sayın Kapak’la tanışın.”

“Kenzie.” Annwyl öne çıktı. Salık saçlarının her yanına çiçek ve yapraklar serpiştirilmiş kızıl kahve dalgaları sırtına dökülüyordu. Keirran boş bir ifadeyle onu izliyor ama bir şey demiyordu.

Annwyl elini uzatırken parmaklarının ucunda minik bir cam şişe parıldadı. “Leanansidhe bunu sana vermemi istedi.”

Küçük cam şişeyi yere çarpmamak için yumruklarımı sıktım. Kenzie uzandı, şişeyi Annwyl’in elinden aldı ve ışığa tuttu. Yarısı kehribar rengi bir sıvıyla dolu şişe ışığın altında sönük bir şekilde parlıyor ve halının üzerine altın rengi küçük ışıklar saçıyordu.

“Peki,” diyerek bir anlık düşünceye daldı Kenzie, “şimdi bunu ‘fondip’ yapınca *hop* diye perileri görebilecek miyim? Bu şekilde mi oluyor?”

“Henüz değil,” dedi Annwyl ciddiyetle. “İşin içinde bir de ayın var. Görüş kazanmak için gece yarısı bir peri çemberinin ortasında durman ve kanından birkaç damlayı yere akıtıp bunu içmen gerekiyor. Sonra perde kalkacak ve ömrünün geri kalanı boyunca Saklı Dünya’yı görebileceksin.”

“Kulağa çok zor gelmiyor.” Kenzie küçük şişeyi biraz sallayarak camın etrafında dönen birkaç siyah noktayı yerinden oynattı. “Ne var ki bunun içinde?”

Keirran gülümsedi. “Bilmesen daha iyi,” diye uyardı. “Neyse, Leanansidhe’nin bizi bir peri çemberine götürecek bir hattı var. Ancak dolunay peri çemberinin üzerine vurduğunda, yerli perilerin buna karşı koyamadığını aklımızda tutmamız gerekiyor. Muhtemelen ay ışığının altında dans eden birkaçına rastlayacağız. Dolayısıyla onlar da bize.”

“Beni korumak için ikiniz de yanımda olacağınız için şanslıyım.” Kenzie bana bakarken yüzünden bir kuşku bulutu geçeri gibi oldu. “Orada olacaksın, değil mi?”

“Evet.” Teslim olurcasına bir bakış attım. *Bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu söyledim ama nasıl olsa beni dinlemeyeceksin. Umarım ödeyeceğin bedele değer.*

“Ee,” diye mırıldandım Keirran’a bakarak, “şu peri çemberi nerede?”

Sırıttı. Gülüşü bana birden Meghan’ı hatırlattı, midem kasıldı. “Buradan çok uzak sayılmaz ama muhtemelen daha önce hiç o

kadar uzağa gitmemişsinizdir,” dedi Keirran gizemli bir şekilde. “Bu özel çember birkaç bin yıllık. Bu geceki ayın için hayati önem taşıyor... çember ne kadar eskiyse, sahip olduğu güç de o kadar fazla olur. İrlanda çayırlarında bir yerde.”

Kenzie'nin gözleri ışıldayarak birden başını kaldırdı. “İrlanda mı?”

Ustura, Keirran'ın omzunda zıplayarak, “Oley!” diye bir sevinç çığlığı attı. “Koyun!”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

PERİ ÇEMBERİ

“Acele etseniz iyi olur, canlarım,” diye seslendi Leanansidhe, el-bisesinin kumaşını savurup dumanlar eşliğinde yemek salonuna girerken. “Gece yarısı hızla yaklaşıyor, daha doğrusu gideceğiniz yerde öyle. Ayrıca bu gece dolunay çıkacak, o yüzden geç kalmayın.” Odanın köşesine dönerek bana baktı ve iç çekti. “Ethan, hayatım, neden oturup yemeğini yemiyorsun? Volta atarak *brownie*’lerimi huzursuz ediyorsun.”

Çok yazık, diye düşündüm odanın ortasındaki yemek masasından kaptığım ekmeği kemirirken. Masa devasaydı ve bir orduyu doyuracak kadar çok yemekle donatılmıştı ancak ben yerimde duramıyordum. Keirran ve Kenzie karşılıklı oturmuş, ben etraflarında gezindiğim sırada alçak sesle konuşarak ara sıra bana bakarlarken, Ustura da tabaklar arasında tepiniyor, yemekleri etrafa saçıyor ve ortalığı kirletiyordu. Pembe papyonlu, uşak kıyafetli birkaç kızıl kepli ortalığı temizlemek için bir ileri bir geri gidip gelirken gremlinin kafasını koparmak için can atıyor gibilerdi. Kenzie’ye her yaklaştıklarında gözlerimi dört açıyor ve ona fazla bakmışlarsa her an üzerlerine atlamaya hazır bir biçimde diken üstünde oturuyorum. Onları görünce aklıma, beni kütüphanenin

içine kadar takip edip ortalığı ateşe veren ve okuldan atılmama yol açan kızıl kepli grubu geldi. Kenzie'yi tehdit edecek en ufak hareketlerinde, hatta yan gözle bile baksalar kafalarına pahalı porselen tabaklardan birini yiyeceklerdi.

"Ethan," diye uyardı Leanansidhe, "halımı deleceksin, hayatım. *Otur.*" Dudaklarını büzerek sigara ağızlığıyla bir sandalyeyi işaret etti. "Emrim altındakiler kimsenin bacağına koparmaz, ayrıca gecenin geri kalanı boyunca seni bir arpa dönüştürmeyi hiç istemem. *Otur.*"

Kenzie'nin yanındaki sandalyeyi çektim ve burnunda olta iğnesi bulunan en iri kızıl kepliye ters ters baktım. Alay eder gibi baktı, dişlerini gösterdi ama sonra Ustura bir meyve tabağını devirince lanet okuyarak koştu. Leanansidhe ellerini kaldırdı.

"Keirran, tatlım. Gremlinin. *Lütfen* onu kontrol altında tut." Sürgünlerin Kraliçesi iki parmağıyla burun köküne bastırdı ve derin bir iç çekti. "Evimde Robin Goodfellow'u¹⁶ ağırlamaktan beter," diye söylendi. O sırada Kenzie ellerini çırpıp ve Ustura mutlu bir şekilde Kenzie'nin kucağına zıpladı. "Her neyse, canlarım, burada işiniz bittiğinde Annwyl size hatta giden yolu gösterecek. Onunla ana salonda buluşacaksınız ve sizi bodrumdan dışarı çıkaracak. Ayınle ilgili sorularınız olursa yanıtlayabileceğinden eminim." Annwyl'in adı geçince Keirran başını kaldırıp baktı, Leanansidhe ona gülümsedi. "Her zaman tamamen ruhsuz bir harpya¹⁷ değildir, hayatım. Ayrıca siz ikiniz bana başka bir çifti hatırlatıyorsunuz, bu ironiye *bayılıyorum.*" Parmaklarını şıklattı ve sigara ağızlığını koşarak yanına gelen kızıl kepliye verdi. "Şimdi başka bir kayıp olayıyla ilgili bir cinle görüşmeye gidiyorum, o yüzden beni beklemeyin, canlarım. Ha bu arada, Kenzie, bebeğim, ayin bittikten sonra bir anlığına kendini garip hissedebilirsin."

"Garip mi?"

16 İngiliz mitolojisinde Puck olarak da bilinen muzip peri. (ed.n.)

17 Yunan mitolojisinde kadın yüzlü, kuş bedenli yırtıcı kuşlar. (ed.n.)

“Endişelenecek bir şey değil, tatlım.” Sürgünlerin Kraliçesi geçiştirircesine elini salladı. “Pazarlığımızın tamamlandığının bir tür göstergesi. Üçünüzle yakında görüşmek dileğiyle, ama çok yakın olmaz umarım.” Bunu söylerken doğrudan bana baktı, sonra parıltılar ve ışıklar içinde dönerek yanımızdan ayrıldı. “*Ciao, canlarım!*” Gitmişti.

O gider gitmez Annwyl hiçbirimizin yüzüne bakmadan içeri girdi. “Leanansidhe sizi bu geceki peri çemberine götürmemi emretti,” dedi ahenkli sesiyle, dosdoğru karşısına bakarak. “Hazır olduğunuzda gidebiliriz ama ayın gece yarısı gerçekleşeceği için bir an önce gitsek daha iyi...”

Keirran sandalyesini geriye itip yanma gelince durdu. Prens, kızın elini tutarak masaya doğru çekti ve oturması için yanındaki sandalyeyi tuttu; o sırada Ustura kıkırdayarak Kenzie’nin kucağından kıza el salladı.

“Gerçekten burada olmamam gerek,” dedi Annwyl sandalyenin ucuna hafifçe ilişerek. Sürgünlerin Kraliçesi yakınlarda bir yerde saklanıp onu dinliyorsa diye odanın etrafına bakındı. “Leanansidhe öğrenirse...”

“Mesele neyse benimle konuşabilir,” diye araya girdi Keirran kendi sandalyesine otururken. “Burada olmak zorundasın diye sana bir uşakmışsın gibi davranamaz.” Keirran iç çekti ve bir an yüzündeki ifade karardı. “Üzgünüm. Arkadya’yı¹⁸ özlediğini biliyorum. Keşke gidebileceğin başka bir yer olsaydı.”

“Ben iyiyim, Keirran.” Annwyl, yüzündeki hasret dolu ifadeye rağmen ona gülümsedi. “Aksi anlarında Leanansidhe’den uzak durmak ile Kraliçe Titania’dan uzak durmak arasında pek bir fark yok. Ben en çok senin için endişeleniyorum. Benim yüzümden Leanansidhe’nin her isteğini ve iyilik ricasını yerine getirmeni istemiyorum.”

18 Yunan mitolojisinde yabani hayatın, kırların, satyr’lerin ve çobanların tanrısı Pan’ın diyarındır. (ed.n)

Keirran gözlerini tabağına dikti. “Leanansidhe bir ejderhayla savaşmamı istese,” dedi sessiz ve içten bir sesle, “güvende olman için gereken şey buysa, Derin Yabanıl’ın derinliklerine iner ve Tiamat’ın¹⁹ kendisiyle savaşırım.”

“Siz ikiniz ne zaman tanıştınız?” diye sordu Kenzie, ben kahve fincanının içine sessizce öğürürken. Bu ikisinin artık yenilgiyi kabul edip işi pişirmeleri gerekiyordu.

Keirran kaçamak bir bakış atıp gülümsedi. “Emîn değilim,” diye itiraf etti, omuzlarını silkerek. “Özellikle insan yılında tam olarak ne kadar olduğunu söylemek güç.”

“Elysium’da tanıştık,” diye ekledi Annwyl. “Yaz Dönümü Arife-si’nde. Oberon ev sahipliği yapıyordu. Divanların hükümdarlarına bir dans gösterisi yapmak üzere seçilmiştim. Dans başladığında Demir Kraliçe’nin oğlunun gösteri boyunca gözlerini benden almadığını fark ettim.”

“O dansı hatırlıyorum,” dedi Keirran. “Çok güzeldin. Ancak seninle konuşmaya çalıştığımda kaçıp gittin.” Kenzie ve bana alaycı bir şekilde sıırttı. “Yaz veya Kış’tan hiç kimse Demir Di-yar’ın Prensi’yle konuşmak istemez. Ya kanlarını zehirlerim ya da burnumdan zehirli buhar falan çıkarırım. Hatta bir keresinde Arkadya’yı ziyarete gittiğimde Annwyl bir su cini sürüsünü üze-rime salmıştı. Az kalsın boğuluyordum.”

Annwyl’in yüzü kızardı. “Yine de seni caydırmaya yetmedi, değil mi?”

“Peki, buraya nasıl düştün?” diye sordum. Keirran’ın gözleri kısıldı.

“Yaz Divanı yasaları,” dedi Keirran kaşlarını çatarak. “Küçük soylulardan biri Annwyl’in Titania’ya yakınlığını, onun gözdesi olmasını kıskanıp Annwyl’in Yaz Kraliçesi’nden bile daha güzel,

19 Babil mitolojisinde başlangıçtan beri var olan ejderha görünümlü okyanus tanrıçasıdır. Kaosun vücut bulmuş hali olarak da bilinir. (ç.n.)

zarif ve yetenekli olduğu ve Oberon'un onu fark etmemesi için kör olması gerektiği dedikodusunu çıkarmış."

Yüzümü buruşturdum. "Bunun pek iyi karşılanmadığından eminim."

"Bu elbette Titania'nın kulağına gitti." Annwyl iç çekti. "O zamana kadar dedikodu öyle bir yayılmıştı ki böyle bir şeyi ilk kimin söylediğini öğrenmek mümkün değildi. Kraliçe öfkeden köpürüyordu. Her ne kadar inkâr ettiysem de kocasının dikkatini çekeceğimden korkuyordu."

"O yüzden seni sürgüne gönderdi," diye mırıldandım. "Evet, tam onluk bir davranış."

"Sürgüne mi gönderdi?" diye tekrarladı Kenzie şaşkına dönmüş bir sesle. "Sırf birileri senin daha güzel olduğunu söylediği için, öyle mi? Bu haksızlık! Diğer hükümdarlardan biri bu konuda bir şey yapamaz mı? Sen Demir Diyar'ın prensisin," dedi Kenzie, Keirran'a bakarak. "Demir Kraliçe'den yardım isteyemez misin?"

Keirran yüzünü ekşitti. "Ah, benim burada bile olmamam gerekiyor," dedi yarı utangaç, yarı cüretkâr bir gülümsemeyle. "Diğer divanlar Sürgünlerin Kraliçesi'yle takıldığımı öğrenirlerse bunu onaylamazlar. Kafama haince düşünceler sokacağından veya diğer hükümdarları devirmek için beni kullanacağından korkuyorlar. Ancak..." Babasının gölgesi üzerine çökmüş gibi önceki halinden daha da peri gibi görünerek bakışları sertleşti. "Divanların ne emrettiği umurumda değil. Titania kıskanç cadalozun teki diye Annwyl acı çekmemeli. Bunun üzerine ben de Leanansidhe'dan bana bir iyilik yapmasını ve Annwyl'in de diğer sürgünlerle burada kalmasına izin vermesini rica ettim. Harika olmasa da gerçek dünyada olmasından iyidir."

"Neden?" diye sordu Kenzie.

"Çünkü gerçek dünyaya sürölüp eve dönemeyen periler önünde sonunda silinip yok olurlar," dedi Annwyl ciddiyetle. "Sürgünün o kadar korkutucu olmasının sebebi bu. Olurulmaz'dan kovulduktan sonra demir, teknoloji ve artık sihre inanmayan insanlarla çevrili

bir yerde yavaş yavaş kendimizi kaybederiz, ta ki tamamen yok oluncaya dek.”

“Demir periler hariç,” diye ekledim Keirran’a bakarak. “Yani senin için bir tehlike yok.”

“Yani, hem o yüzden hem de kısmen insan olduğum için,” diye yanıtladı Keirran omuzlarını silkerek. “Haklısın; demir beni etkilemiyor. Ancak bir Yaz perisi için...” Gözleri endişeyle parlayarak Annwyl’e baktı. Daha fazla açıklamaya gerek yoktu.

Yaz kızı burnunu çekti. “O kadar da hassas değilim, Prens Keirran,” dedi Annwyl buruk bir gülümsemeyle Keirran’a bakarak. “Bir kelebek kanadı kadar kırılganmışım gibi konuşuyorsun. Sizin atalarınız yeryüzüne ayak basmadan uzun zaman önce *druid*²⁰’lerin ay ışığı altında ayinlerini gerçekleştirmelerine şahit oldum. Ölümlü dünyada esen ilk güçlü rüzgârda savrulacak değilim. Bu arada,” diye ekledi masadan kalkarken, “artık gitsek iyi olacak. Gideceğimiz yerde gece yarısı olmak üzere. Size yolu göstereyim.”

Leanansidhe’nin dev bodrumundan –ya da galiba zindanından– geçerken gölgelerde sinsice dolaşan şeylere dik dik bakmak için Annwyl, Keirran ve Kenzie’nin birkaç adım arkalarından yürüyordum. Annwyl, hattan çıktığımızda soğuk olabileceği konusunda bizi uyarmıştı, o yüzden Kenzie kendisine iki beden büyük, “ödünç” bir yün ceket giyiyordu. Yaz kızı, Leanansidhe’nin, eksikliğinin farkına bile varmayacağı tonlarca insan giysisi olduğunu söyleyerek benim için de bir tane getirmeyi teklif etmişti ancak ne ona ne de Leanansidhe’ye, mecbur kaldığımdan daha fazla borçlanmak istemediğim için teklifini reddettim. Kötü bir şeye denk geliriz diye sopalarımı her zamanki gibi yanımda taşıyordum. Ne var ki biraz yıpranmışlardı; keşke odamdaki sağlam, çelik bıçağım yanımda olsaydı, diye düşünürken buldum kendimi.

20 druid: Kelt çoktanrıcılığında genellikle Alplerin kuzeyinde ve Britanya Adaları’nda var olan antik Kelt topluluklarındaki rahip sınıfı. (ed.n.)

Buna hazır mıydım? Daha da önemlisi, *Kenzie* buna hazır mıydı? Görüşümü oldum olası bir lanet olarak görmüştüm; hep korktuğum, nefret ettiğim ve keşke olmasa dediğim bir şeydi. Başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Ancak *Kenzie*'nin anlattıklarına bakılırsa, Görüş onun için uğruna pazarlık yapmaya gönüllü olduğu, hayatının küçük bir parçasını feda etmeye değer bir yetenektir. Hayret ediyordum; periler çıkarıcı, güvenilir ve tehlikelilerdi. Bu oldum olası bildiğim bir şeydi. Onlara bakışımız nasıl bu kadar farklı olabilirdi? *Kenzie*'nin de Görüşü olduğunu fark ettiklerinde onu nasıl koruyacaktım?

Dur bir dakika. Ne diye bunu düşünüyorsun ki? Hani karışmayacağına söz vermiştin? Bunu yeniden düşündüğüm için kendime sinirlendim ama düşüncelerim acımasızca devam ediyordu. Onu koruyamazsın. Todd'ı bulup eve gittiğinde Kenzie kendi dünyasına, sen kendi dünyana döneceksin. Etrafındaki herkese zarar geldiğini unuttun mu? Birini korumak için en iyi seçeneğin o kişiden uzak durmak.

Evet ama artık durum farklıydı. *Kenzie*'nin Görüşü olacaktı. Benim manyakça, altüst olmuş dünyamın daha da içine çekilecek ve kendisine Periler Ülkesi'nin ayrıntılarını göstermesi için birine ihtiyaç duyacaktı.

Kendini kandırma, Ethan. Bu bir bahane. Sadece onu görmek istiyorsun. İtiraf et, gitmesini istemiyorsun.

Ee... ne vardı yani istemiyorsam?

"Geldik," dedi *Annwyl* sessizce, meşale tutan gargoyllarla bezeli büyük bir taş kemerin önünde durarak. "Çember uzakta değil. Bu eşiği geçince bir orman var, ardından da küçük bir ağaçlığın ortasında peri çemberinin bulunduğu bir çayır uzanıyor. Fazla uzak sayılmaz." Öne doğru davrandığı sırada *Keirran* bileğinden yakaladı.

"*Annwyl*, bekle," dedi. Kız arkasına döndü. "Belki burada kalsan daha iyi olur," diye önerdi kızın eline bakarak. "Çemberi kendi başımıza bulabiliriz."

“Keirran...”

“O şeyler yakınlarda bir yerde...”

“Beni koruyacağından eminim. Kaldı ki ben de tamamen savunmasız değilim.”

“Ama...”

“Keirran.” Annwyl yaklaşarak avucunu Keirran’ın yanağına koydu. “Sonsuza dek Leanansidhe’nin yanında saklanamam.”

Keirran elini onun elinin üzerine koyarak derin bir iç çekti. “Biliyorum. Ben sadece... endişeleniyorum.” Annwyl’i bırakarak kemeri işaret etti. “Peki o zaman, önden buyurun.”

Annwyl peşi sıra Keirran’la kemerin altından eğilerek geçtikten sonra karanlığın içinde gözden kayboldu. Kenzie’ye baktım, gülümseyerek karşılık verdi.

“İstedğin şeyin bu olduğundan kesinlikle emin misin?”

Onaylarcasına başını salladı. “Eminim.”

“Biliyor musun, muhtemelen artık ömrün boyunca benden kurtulamayacaksın. İyi olduğundan emin olmak için çitlerin arkasından seni izleyen veya koridorda seni takip eden şu gizli sapıklardan olacağım.”

“Öyle mi?” Bir kahkaha patlattı. “Peşimden ayrılmaman için gereken şey bu muymuş? Bilseydim şu ‘hayatını perilere bağışlama pazarlığını’ daha önce yapardım.”

Bu konuda nasıl dalga geçebiliyordu anlamıyordum ama yarım yamalak gülümsedim. “O zaman ben olduğumu anlayan için bir hokey maskesi takacağım.”

Kemerin altından geçtik.

Açık bir alanın ortasında duran iki dev kayanın arasına çıktık. Annwyl’in uyardığı gibi hattın bu tarafında hava buz gibiydi. Rüzgâr geniş çayırlardan esip tişörtümün içine doluyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. Tepemizdeki gökyüzü kristal berraklığındaydı ve bembeyaz, devasa ay dosdoğru başımızın üzerinde yükseliyor ve her şeyi siyaha ve gümüşe boyuyordu. Durduğumuz tepenin başından, uçsuz bucaksız çayır manzarasını görebiliyorduk.

“Vay canına.” Kenzie iç geçirdi. “Şu an keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı.”

Annwyl zarif parmağıyla kayalık bir tepenin eteğindeki ağaç kümesini işaret etti. “Çember orada,” dedi sessizce gökyüzüne bakarak. “Ay da neredeyse tam tepede. Acele etmeliyiz. Ama unutmayın,” diye uyardı, “dolunayın ışığı peri çemberine vurduğu an periler dans etmek için ortaya çıkacak. Yalnız olmayacağız.”

Rüzgâr yavaşça etrafımızda uğuldarken ve soğuktan başka bir sebeple beni ürpertirken yamaçtan aşağı doğru yola koyulduk ve kayalıkların, böğürtlen çalılarının aralarından ilerledik. Ağaçlara yaklaştıkça rüzgârdaki belli belirsiz müzik tınılarını, yükselen bir sürü sesin fısıltısını duyabiliyordum. Kalbim hızla çarpıyordu, sesleri ve beni sürekli karanlık ağaçların arasına çeken ani dürtüyü duymazdan gelerek yumruklarımı sıktım.

Ağaç gövdelerinin arasında bir hareketlenme oldu ve fısıltılı şarkı ısrarcı bir şekilde daha da belirginleşti. Kenzie’nin, kafası karışmış bir yüz ifadesiyle rüzgârdaki sesi zorlukla seçer gibi başım yana eğdiğini fark ettim.

Sarhoş edici peri müziğine kapılıp bensiz uzaklaşır korkusuyla uzanıp elini tuttum. Afallayarak gözlerini kırıştırdıktan sonra bana gülümsedi ve elimi sıktı. Müziğe ve ışıklara doğru ilerleyerek ağaçlar seyrelene ve perilerle dolu bir açıklığın kenarına gelinceye kadar ormanın içine yürürken de elini sımsıkı tutmayı sürdürdüm.

Müzik açıklıkta karanlık ve merak uyandıran bir biçimde yükseliyordu. Ormandaki açıklık alanın ortasındaki doğaüstü dansçıların bulunduğu çembere doğru yürümek için tüm gücümle irademe hâkim olmaya çalıştım. Uzun boylu, mükemmel güzellikteki zarif Yaz perileri hipnoz edici ve endamlı hareketlerle ay ışığının altında salınarak dans ediyordu. Kanatlı periler ve peri ışıkları havada aşağı yukarı hareket ediyor ve devasa ağustosböcekleri gibi bir parlayıp bir sönüyorlardı.

“Ethan,” diye fısıldadı Kenzie açık alana bakarak. Sesi şaşırmış gibiydi. “Burada bir şey var, değil mi? Sanki müzik sesi

duyuyorum...” Elimi daha da sıkı tuttu. “İnanılmaz bir şekilde oradaki çembere gidip ortasında durmak istiyorum.”

Bakışlarını takip ettim. Görünüşe göre açıklığın ortasındaki karanlıkta parlayan dansçıların etrafında, mükemmel bir daire şeklinde dizilmiş zehirli beyaz mantarlardan oluşan dev bir çember vardı. Devasa çember yaklaşık on metre çapındaydı, mantarlar kusursuz bir daire oluşturunuyordu. Ay ışığından süzülen ışık tepedeki dallara vuruyor ve çemberin içindeki toprakta benek benek oluyordu. Buranın, eski ve güçlü sihirlerin yapıldığı bir yer olduğunu hissedebiliyordum.

“Beni çağırıyor,” diye fısıldadı Kenzie, daire şeklinde dizilmiş dans eden periler birdenbire durup insandışı gözlerini bize çevirdikleri sırada. Gülümseyerek ellerini uzattıklarında onlara katılmak için duyduğum güçlü ve cezbedici istek geri geldi. Bulduğum yerden kıpırdamamak için irademe söz geçirmeye çalışırken Kenzie’nin elini de var gücümle sıkıyordum.

Keirran kolunu kaldırarak Ustura’nın tepedeki bir dala seğirtmesine izin verdi. “Umarım danslarını böldüğümüz için kusurumuza bakmazlar,” diye mırıldandı. “Bekleyin burada, ben ne olduğunu açıklayayım.”

Merak ve telaşla gözlerini ayırmaksızın onu bekleyen perilere doğru güvenle gidişini izledim. Kim olduğunu bildiklerini fark ettim. Demir Kraliçe’nin oğlu, Demir Divan’ın prensi; özellikle de büyüünün üzerinizde ölümcül etkisi varsa, unutulacak biri değildi.

Keirran, bize bakan, anlayışla gülümseyen ve başarıyla se-lamlayan dansçı grubuyla sessizce konuştu.

Çemberin içine adımını attı, bize döndü ve elini uzattı. “Tamam, Kenzie,” diye seslendi. “Zamanı neredeyse geldi. Hazır mısın?”

Kenzie bana cesurca gülümsedikten sonra elimi bıraktı ve öne doğru bir adım attı. Onun için kenara çekilen dansçıları görmeden mantarlarla çevrili çizgiyi geçti ve doğruca kendisini çemberin ortasında bekleyen Keirran’ın yanına doğru yürüdü.

Peşinden gitmek üzereyken Annwyl kolunu uzatarak beni kenarda durdurdu.

“Onun yanında olamazsın.”

“Sen öyle zannet,” diye çıkıştım. “Onların arasında tek başına kalmasına izin vermeyeceğim.”

“Yalnızca Görüş isteyen bir ölümlünün çemberin içinde yer almasına izin verilir,” dedi Annwyl sakince. “Yoksa ayın başarısızlıkla sonuçlanır. Arkadaşın bunu tek başına yapmak zorunda.” Yatıştırıcı bir bakışla bana gülümsedi. “İyi olacak. Keirran orada olduğu sürece ona hiçbir zarar gelmeyecektir.”

Endişeyle, ikimizi ayıran engelden nefret ederek mantarların kenarında dikildim ve Kenzie’nin, çemberin ortasında bekleyen şekle doğru gidişini seyrettim. Ay ışığından mı, ortamdaki tuhaflıktan mı, yoksa doğaüstü dansçılardan mıydı bilemiyorum ama Keirran artık hiç de insana benzemiyordu. Gümüş saçları etrafına düşen solgun ışığı yansıtırken ve buz mavisi gözleri karanlıkta parlarken ıslıl ıslıl bir periye benziyordu. Kenzie ona kıyasla küçük ve fazlasıyla ölümlü görüntüsüyle ona yaklaşıırken elimdeki sopayı sımsıkı kavradım.

Peri Prens ona gülümsedi ve aniden bir hançer çekti; ölümcül hançer gölgelerin arasında köpekdişi gibi parlıyordu. Gerildim. Hançeri aralarında tutuyordu; sivri ucu yukarı baksa da bıçağın keskin yüzü hâlâ Kenzie’ye dönüktü.

“Alıcının Görüş’e sahip olması için kan dökülmesi gerek,” diye fısıldadı Annwyl, muhtemelen aynılarını Kenzie’ye de söyleyen Keirran’ın dudakları kıpırdadığı sırada. “Bir şeyin verilmesi için bir şeyin alınması gerek. Sadece birkaç damla gerekiyor.”

Kenzie bir an duraksadı, sonra elini bıçağa uzattı. Keirran silahı hiç kıpırdatmadan tutuyordu. Kenzie’nin kendini hazırlayışını ve hemen ardından yüzünü ekşiterek başparmağını bıçağın keskin kenarına değdirişini izledim. Bıçaktan ve elinden birkaç damla kan yere döküldü ve ışığa değer değmez parıldadı. Koyu kırmızı

damlalar toprağa düştükçe etraflarındaki peri halkasından toplu halde iç çekişler duyuldu, tüylerim ürperdi.

“Şimdi geriye tek bir şey kalıyor,” diye fısıldadı Annwyl ve Kenzie cam şişeyi çıkarırken bir kehribar ışıltısı belirdi. “Ama bir uyarı,” diye konuşmasını sürdürdü. Her ne kadar bunu, neler olduğunu duyayım diye benim iyiliğim için yaptığını düşünsem de kendi kendine konuşur gibiydi. “Görüş her iki şekilde işler. Sadece sen perilerden haberdar olmayacaksın, periler de senden haberdar olacak. Saklı Olanlar daima hangi bakışların sisi ve büyüü aştığını, kimin Perde’nin ötesindeki perilerin kalbini görebildiğini bilirler.” Keirran, Kenzie’yi öne çağırır gibi elini kaldırdı ve geriye doğru bir adım attı. “Bu dünyayı kabul etmeye, ikisi arasında kalıp ikisinin de bir parçası olmamaya hazırsan bu son görevi tamamla ve bize katıl.”

Kenzie kan damlaları kesik parmağından çimlere usul usul damlarken bana baktı. Yanma gelip onu durdurmaya çalışmamı mı bekliyordu, yoksa sadece tepkimi mi ölçüyordu, emin değildim. Belki sadece onu onaylamamı istiyordu, umuyordu. Bunu yapamazdım; onaylayabileceğimi söylesem yalan söylemiş olurum ama ona engel olmayacaktım. Kendince sebeplerden kararını vermişti; şu an elimden gelen tek şey olan biteni izlemek ve onu güvende tutmaya çalışmaktı.

Zorlama bir şekilde onaylar gibi hafifçe başımı salladım. Başını geriye attı, cam şişeyi dudaklarına götürdü ve içindekini tek solukta içti.

Açıklıkta dalları tıkırdatarak ve çimleri savurarak bir rüzgâr esti. Esintiyle belli belirsiz fısıltıya benzer sesler ve anlaşılması güç karmaşık sözcükler duyduğumu sandım ama dinlemeye fırsat bulamadan sesler kesildi. Çemberin ortasında Kenzie rüzgârın şiddetiyle sersemlemiş gibi tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Benimle ilgilenmeyen perilerin gözü önünde mantarların üzerinden atladım ve Kenzie çimlerin üzerinde diz çökerken yanına

seğirttim. Soluk soluğa tek eliyle kalbini tutuyordu. Beti benzi atmıştı, bayılacak sandım.

“Kenzie!” Nefes nefese iki büklüm olduğu sırada onu tuttum. “İyi misin? Neler oluyor?” Yerinden kıpırdamayan Keirran’a öfkeyle bakarak hızla işaret ettim. “Keirran, neler oluyor? Gel buraya, yardım et!”

“Sorun yok,” dedi Kenzie kolumu tutup yavaşça doğrulurken. Derin bir nefes aldı, yanaklarına ve dudaklarına yeniden renk geldiğini görünce telaşım biraz dindi. “Sorun yok, Ethan. İyiyim. Ben sadece... bir an nefes alamadım. Neler oldu?”

“Leanansidhe,” dedi Annwyl, yanımıza gelip Keirran’ın birkaç adım yanında durarak. Ay ışığı altında güzel ve insanötesi bir şekilde bizi izlerlerken bakışları ciddiydi. “Kara İlham Perisi bedelini aldı.”

Midem korkunun soğuk eliyle kasıldı. Ancak Kenzie artık ne bana ne de diğerlerine bakıyordu. Yavaşça ayağa kalkarken ağzı küçük bir O şeklinde açılmış, etrafımızı daire biçiminde saran perilere bakıyordu. “Onlar... onlar bunca zamandır burada mıydı?” diye fısıldadı.

Keirran belli belirsiz üzgün bir tebessümle Kenzie’ye gülümsedi. “Dünyamıza hoş geldin.”

Altın saçları sırtına kadar örülü, yaprak pelerinli, uzun boylu ve yakışıklı bir Yaz perisi bir adım öne çıktı. “Gel,” dedi uzun parmaklı elini uzatarak. “Bir ölümünün Görüş kazanması kutlama nedenidir. Bizi görecektir ve hatırlayacak biri daha. Bu gece senin için dans edeceğiz. Prens Keirran...” Ona döndü ve karşımda duran gümüşü saçlı periyi başıyla selamladı. “İzinizle...”

Keirran onaylarcasına resmi bir şekilde başını salladı. Tüyler ürperici şekilde ilgi çekici, etkisi altına alan güzel müzik sesi yeniden duyuldu. Periler renk cümbüşüyle ve narin vücutlarıyla etrafımızda dönerek dans etmeye başladılar. Sonra birdenbire Kenzie de o kalabalığın içinde yerini aldı, engel olamadan yanımdan fırlayıp gitmişti, perilerin arasında dans ederken gözleri ıslı ıslı.

Kalbim hızla çarparak ileri davrandım ama Keirran kolunu uzattı. “Sorun yok,” dedi. Ona sert bir bakış atmak üzere döndüm ama yüzünde sakın bir ifade vardı. “Bırak keyfini çıkarsın. Bu gece ona hiçbir şey zarar vermeyecek. Söz veriyorum.”

Söz kısmı beni şaşırtmıştı. Bir perinin ağzından söz kelimesi çıktıysa ne olursa olsun bunu yerine getirmek zorundaydı. Periler söz verip de o sözü tutmazlarsa ölürlerd, yani bu oldukça ciddi bir şeydi. Keirran’ı bu özel kuraldan koruyan şey insani tarafı mıydı, yoksa bunu gerçekten kastederek mi söylemişti bilmiyordum ama Kenzie’nin insanötesi dansçılar arasında dönerek dans edişini izlerken rahatlamak için kendimi zorladım.

Zoruma gidiyordu. Bir yanımda, daha doğrusu büyük bir yanımda Kenzie’yi kolundan tutup geri çekmek; perilerden, onların dünyasından ve ona zarar vermek isteyen şeylerden uzaklaştırmak istiyordu. Buna engel olamıyordum. Periler bana hayatım boyunca işkence etmişti; onları tanımaktan, görmekten hiçbir hayır gelmemişti. Ablam onların dünyasına girmeyi göze almış, kraliçeleri olmuştu ve onu benden almışlardı.

Şimdi ise Kenzie o dünyanın bir parçasıydı.

“Hey.”

Döndüm. Kenzie dairenin içinden çıkmış, kuzguni saçlarına vuran ay ışığıyla arkamda duruyordu. Ceketini atmış bana gülümserken o da bir tür peri gibi narin, zarif görünüyor ve bana gülümsüyordu. Elini uzatırken nefesim kesildi. “Gel, dans et,” diye yanma çağırdı.

Bir adım geri çekildim. “Hayır, teşekkürler.”

“Ethan.”

“Perilerle dans etmek istemiyorum,” diye karşı çıktım geriye giderken. “Kurallarına aykırı.”

Yanıtım Kenzie’yi etkilememişti. Gözlerini devirip elimi tuttu ve direnmeme rağmen beni öne doğru çekti.

“Perilerle dans etmeyeceksin ki,” dedi ben haysiyetimi koruma çabasıyla durmak için son bir girişimde daha bulunduğum sırada. “Benimle dans edeceksin.”

“Kenzie...”

“Sert çocuk,” diye karşılık verdi, beni kendine doğru çeke rek. Gözlerinin içine bakınca kalbim tekledi. “Biraz hayatını yaşa. Benim için.”

Yenilgiyi kabullenerek iç çektim, kararımdan döndüm ve perilerle dans ettim.

Kendini sahiden serbest bırakınca zor değildi. Peri müziği karşısında kendinizi bırakmamak, gözlerinizi kapayıp müziğin sizi tüketmesine izin vermemek neredeyse imkânsızdı. Birbirinden güzel insanötesi Yaz perileri etrafımızda dönerken ve Kenzie’yle dairenin ortasında bir ileri bir geri salınırken irademe biraz da olsa hâlâ hâkim olmaya çalışıyordum.

Kenzie kollarını belime dolayıp başını göğsüme yaslayarak daha da yaklaştı. Kalp atışlarım kulaklarımda gürültüyle atmaya başladığı sırada, “Bu işte gerçekten iyisin,” diye mırıldandı. “Kalide dans etmeyi mi öğretiyorlardı?”

Küçük bir kahkaha attım. “Yalnızca sopalar ve bıçaklarla olan türünü,” diye fısıldadım düşünmemi zorlaştıracasın karnıma yayılan sıcaklığı yok saymaya çalışarak. “Ancak eski okulumda salon dansı dersi almamız zorunluydu. Kanaat notu için resmi giysiler giyip spor salonunda tüm okulun önünde vals yapmak zorundaydık.”

“Of.” Kenzie kıkırdadı.

“Daha da kötüsü var. Sınıfın yarısı o gün hasta numarası yapardı ve gelen birkaç erkekten biri olduğum için ister istemez herkesle dans etmeye mecbur kalırdım. Annem fotoğrafları hâlâ saklıyor.” Kafamı eğip başının tepesine baktım. “Bundan birilerine bahsedecek olursan seni öldürmek zorunda kalabilirim.”

Kenzie tişörtüme bastırarak tekrar kıkırdadı. Ellerim narın kalçasındayken bedeninin benimkiyle hareket ettiğini hissedebili-

yordum. Tüyler ürpertici müzik etrafımızda yükselirken bu geceye dair bir şey hatırlayacaksam tam olarak bu anı hatırlayacağımı biliyordum; Kenzie bir peri gibi zarafetle dans ederken ay ışığının üzerine yansıyışı ve bana bir nefesten yakın oluşu.

“Ethan?”

“Evet?”

Beni nasıl delirttiğini bilmeksizin parmaklarını kaburgalarımın üzerinde gezdirerek durdu. “Şu röportajı şimdi yapmaya ne dersin?”

Derin bir nefes verdim. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Çevrendeki insanların zarar gördüğünü; senin yüzünden perilerin hedefi olan tek kişinin ben olmadığını söylemiştin,” diye sürdürdü sözlerini. Mideme bir yumru oturdu. “Ne olduğunu bana anlatacak mısın... anlatabilir misin? Diğeri kimdi?”

İnleyerek gözlerimi yumdum. “Konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil,” diye geveledim. “Kâbuslarımın nihayet sona ermesi yıllarımı aldı. Bundan kimseye bahsetmedim, hem de hiç...”

“İyi gelebilir,” dedi Kenzie sessizce. “Yani içini dökmek, demek istiyorum. Ama istemezsen anlarım.”

Müziği, etrafımızda dönen perileri dinleyerek onu tuttum. O günü hatırladım; insanların anlayacağından korktuğumu ve hissettiğim dehşeti, kimseye anlatamayacağımı bilmenin verdiği kahredici suçluluk duygusunu. Ona söylersem Kenzie benden nefret eder miydi? Neden mesafeli durduğumu sonunda anlar mıydı? Belki birilerine anlatmanın zamanı *gelmişti*. Belki yıllardır üzerimde ağırlığını hissettiğim sırrı dile getirmek, nihayet onu salıvermek içimi rahatlatırdı.

Peki o zaman... deneyeceğim.

“Aşağı yukarı altı yıl önceydi,” diye başladım boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkunarak. “Ben –annem, babam ve ben– küçük çiftliğimizden şehre daha yeni taşınmıştık. Al sana röportajın için ilgi çekici bir konu. Sert çocuğun ailesi domuz yetiştiricisiymiş.”

Kenzie sessizliğini korudu ve alaycı esprimden anında pişman oldum. “Her neyse...” Özür dilercesine Kenzie’nin elini sıkarak bir iç çektim. “Samantha adında bir kızla tanıştım. Bizimle aynı mahallede oturuyordu, aynı okula gidiyorduk, dolayısıyla çabucak arkadaş olduk. O zamanlar çok utangaçtım...” Kenzie küçük bir kahkaha atınca ben de güldüm. “Sam ise, tıpkı şimdi adını söylemeyeceğim biri gibi epey patronluk taslayan biriydi.” Kenzie kaburgamı çimdikleyince inledim. “O yüzden genellikle o nereye gitmek isterse ben de peşinden gidiyordum.”

“Bunu gözümde canlandırmakta zorlanıyorum,” diye mırıldandı Kenzie hafif bir gülümsemeyle. “Gözümün önüne sürekli ayaklarını pat pat yere vuran ve herkese ters bakışlar atan çatık kaşlı küçük bir çocuk geliyor.”

“İstedigine inanabilirsin, o zamanlar gerçekten bayağı uysaldım. Kaş çatmalar ve yangın çıkarmalar sonradan oldu.”

Kenzie, tüy gibi siyah saç tellerini yanağıma değdirerek başını iki yana salladı. “Peki ne oldu?” diye sordu yavaşça.

Kendime geldim. “Sam tam bir at delisiydi,” diye devam ettim kovboy şapkalı, kızıl saçlı kız gözümün önünde canlanırken. “Odası at posterleriyle ve midilli minyatürleriyle doluydu. Her yaz binicilik kampına giderdi ve doğum günü için istediği tek şey yavru bir Appaloosa kısırağıydı. Şehirde yaşadığımız için arka bahçesinde bir at yetiştirmesi imkânsızdı ama yine de onun için para biriktiriyordu.”

Kenzie’nin avucu göğsümde, parmaklarının altındaki delicesine atan kalbimin tam üzerinde geziniyordu. “Sonra bir gün,” diye devam ettim güçlükle yutkunarak, “onun doğum günü için parktaydık ve ağaçların arasından küçük, siyah bir at çıkageldi. Ben elbette ne olduğunu biliyordum. Sam göremesin diye üstündeki büyüğü kaldırmıştı ve Sam ona doğru yaklaşırken hiçbir yere kaçmadı.”

“Peri miydi?” diye fısıldadı Kenzie.

“Bir *phouka*,” diye mırıldandım kasvetli bir sesle. “Bana bakışından, ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Korktum. Oradan uzaklaşmak, yetişkinlerin yanına gitmek istedim ama Sam beni dinlemiyordu. Atın boynunu okşuyor, ekmek kırıntılarıyla onu besliyordu, o şey öylesine arkadaş canlısı ve uysal davranıyordu ki, Sam onun birilerine ait kaybolmuş bir midilli olduğuna ikna olmuştu. Elbette öyle düşünmesini istiyordu.”

“*Phouka*’lar,” diye mırıldandı Kenzie düşünceli bir sesle. “Sanırım onlarla ilgili bir şeyler okumuştum. İnsanların aklını çelip sırtlarına almak için at veya midilli şekline büründükleri yazıyordu.” Kesik bir nefes aldı. “Sam onun üzerine binmeye mi kalkıştı?”

Gözlerimi kapadım. “Bunu yapmamasını ona söyledim.” Cümlemin sonunda sesim titredi. “O şeye binmemesi için yalvardım ama gidip onu ispiyonlarsam beni bu yaptığımı pişman edeceğini söyleyerek tehdit etti. Ben de bir şey yapmadım. Onu bir piknik masasına doğru götürmesini ve yaz kamplarında ata binerken yaptığı gibi üzerine atlamasını izledim. Onun ne olduğunu bilmeme rağmen Sam’e engel olmadım.” Sam üzerine binmeden hemen önce *phouka*’nın, başını çevirip hiç görmediğim kadar şeytani bir sırıtsıyla bana güldüğünü anımsarken sırtımdan yukarı tanıdık bir ürperti yükseldi. “Sam sırtına biner binmez,” diye fısıldadım, “gitti. Ağaçların arasından havalandı ve yol boyunca Sam’in çığlıklarını duyabiliyordum.”

Kenzie parmaklarını tişörtüme kenetledi. “Yoksa o...”

“Daha sonra ormanlık alanda buldular,” diye araya girdim. “*Phouka*’yı ilk gördüğümüz yerden belki iki kilometre uzakta bulundu. Hâlâ yaşıyordu ama...” Durdum, boğazımı temizlemek için dikkatli bir nefes aldım. “Ama beli kırılmıştı. Belden aşağısı felç oldu.”

“Ah, Ethan.”

“Ondan sonra ailesi taşındı.” Sesim kulağıma bir yabancının sesi gibi geliyordu. “Sam siyah midilliği hatırlamıyordu; perilerin başka bir özelliği. Anı silinir ve insanlar genellikle onları unuturlar.

Elbette kimse beni suçlamadı. Acayip bir kazaydı, tabii... ben öyle olmadığını biliyordum. Başka şeyler deseydim, daha fazla karşı çıksaydım onu kurtarabileceğimi biliyordum. Sam bana kızardı belki ama en azından başına bir şey gelmezdi.”

“Bu...”

“Sakin ‘bu senin suçun değil’ deme,” diye fısıldadım sertçe. Boğazıma bir şey batıyordu sanki, gözlerim birden buğulandı. Beni o halde görmesini istemediğim için onu bırakarak arkamı döndüm. “O şeyin ne olduğunu biliyordum,” dedim dişlerimi sıkarak. “Sam yüzünden değil, benim yüzümden oradaydı. Ona binmesini fiziksel anlamda engelleyebilirdim ama yapmadım çünkü beni sevmez diye korktum. Kendi atını sürme, rodeolarda yarışma hayalleri yok oldu. Çünkü bir şey yapmaya çok korkmuştum.”

Kenzie sessizdi ama beni izlediğini hissedebiliyordum. Etrafımızda peri dansçılar ay ışığında zarif ve hipnotize edici şekilde fırıl fırıl dönüyorlardı ama artık güzelliklerini göremiyordum. Görebildiğim tek şey Sam, kahkahaları ve kıpır kıpır, asla yerinde duramayan halleriydi. Bir daha asla koşamayacak, ormanda yürüyüşe çıkamayacak ya da sevgili atlarını süremeyecekti. Hepsisi de benim yüzümden.

“O yüzden kimsenin bana yaklaşmasına izin veremem,” dedim sinir bozucu bir sesle. “Sam’den öğrendiğim bir şey varsa, o da arkadaş edinemeyeceğim oldu. Böyle bir riske giremem. Perilerin beni takip etmeleri umurumda değil... onlardan hayatım boyunca kaçtım. Ne var ki sadece bana zarar vermekle yetinmiyorlar. Kime değer verirsem onun peşine düşecekler. Yaptıkları şey bu. Onları durduramam. Ailem ve kendim dışında kimseyi koruyamam, o yüzden insanların benden uzak durmaları daha iyi. Böylece kimse zarar görmez.”

“Sen hariç.”

“Evet.” Yüzümü ovuşturarak derin bir iç çektim. “Sadece ben. Bununla baş edebilirim.” İçime bir ağırlık yayıldı ve göğsümde toplandı. Elimden bir şey gelmediğini, etrafımdaki insanların he-

def olmasına, kurban olmasına seyirci kalmaktan başka bir şey yapamayacağımı düşünerek yine çaresizliğe kapılmışım. “Ama şimdi... sen buradasın. Ve...”

Kenzie kollarını arkamdan belime dolayınca kalbim yerinden oynadı. Yanağını sırtıma bastırırken hızlı bir nefes aldım. “Ve sonumun Sam gibi olacağından korkuyorsun,” diye fısıldadı.

“Kenzie, benim yüzümden sana bir şey...”

“Kes şunu.” Beni hafifçe sarstı. “Ethan, ne yapacaklarını kontrol edemezsin,” dedi sertçe. “Kendini suçlamaktan vazgeç. Periler sen onları görebilsen de göremesen de pis oyunlarını oynayacaklar. Periler insanlara hep işkence etmiş, bunu bana söyleyen sen değil miydin?”

“Evet ama...”

“Aması falan yok.” Kendinden emin sesiyle beni yeniden sarstı. “O kızı *phouka*’ya binmeye sen zorlamadın. Onu uyarmaya çalıştın. Ethan, o peri karşısında sadece küçük bir çocuktun. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Ya sen?” Sesim boğuk ve hırıltılı çıkıyordu. “Seni bu karmaşanın içine sürükledim. Ben olmasaydım sen burada...”

“Burada olmak istediğim için buradayım,” dedi Kenzie o yumuşak, sakın sesiyle. “Kendin söyledin; istediğim zaman eve dönebilirdim. Ancak kaldım. Ayrıca beni hayatından kesip atmayacaksın. Artık olmaz çünkü sen ne düşünürsen düşün, ne kadar yalnız kalmak istediğini ve başkalarıyla arana mesafe koymanın herkes için daha iyi olduğunu söylersen söyle, tüm bunların üstesinden tek başına gelemezsin.” Kollarını etrafıma sıkıca sararken sesi bir fısıltıya dönüştü. “Kalıyorum. Tam buradayım ve bir yere gitmiyorum.”

Birkaç saniye hiçbir şey diyemedim çünkü ağzımı açarsam kendimi tutamayacağımdan emindim. Kenzie de bir şey demedi; kolları belime sarılı, narin bedeni bedenimde bir süre öylece durduk. Periler etrafımızda dans ediyor ve esrarengiz şekillerde dö-

nüyorlardı fakat artık uzak birer serap gibiydiler. Gerçek olan tek şey arkamdaki kızdı.

Kolları arasında yavaşça döndüm. Parmakları hâlâ belime kenetlenmiş halde beni tutarak başını kaldırıp bana baktı. Birdenbire hiçbir yere kıpırdamak istemediğimden emindim; güneş doğuncaya ve Peri Halkı müziklerini ve sihirlerini de yanlarına alıp yok oluncaya kadar peri çemberinin ortasında bu şekilde durmaktan mutluydum. O burada olduğu sürece sorun yoktu.

Elimi saçlarının arasına daldırdım, başparmağımı yanağında gezdirdim, gözlerini kapadı. Kalbim delicesine çarpıyordu, içimde küçük bir ses bunu yapmamam, ona yaklaşmamam için uyarıyordu. Bunu yaparsam ona zarar verecekler, onu hedefleri haline getirecekler ve bana ulaşmak için onu kullanacaklardı. Ne var ki artık karşı koyamıyordum ve çabalamaktan bıkmıştım. Kenzie perilere karşı yanımda duracak kadar cesurdu ve bir kez bile beni yalnız bırakmamıştı. Belki korku içinde yaşamaya son vermenin... sadece yaşamamanın zamanı gelmişti.

Diğer elimle yüzünü kavradım, başımı eğdim...

Kafamın içindeki uyaran ses eşliğinde ensemden aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Sesi dinlememeye çalıştım ancak izlendiğimi söyleyen ve neredeyse doğaüstü bir altıncı his geliştirdiğim yılların devamlı tetikte bekleyen paranoyası kolay kolay yok sayılmıyordu.

Lanet ederek başımı kaldırdım ve doğaüstü dansçıların ötesindeki ağaçların gölgelerini görmeye çalışarak etraftaki açıklığı kolaçan ettim. Ormanın kenarından, fırl fırl dönen perilerin üzerindeki yüksek dalların birinde, karanlığın içinde bizi izleyen tanıdık altın rengi bir çift göz gördüm.

Gözlerimi kırıştırdım, gözler kayboldu.

Berbat zamanlamaya lanet okuyarak bir küfür daha savurdum. Kenzie gözlerini açtı ve başını çevirip şimdi boş olan noktaya baktı.

“Bir şey mi gördün?”

İç çektim. “Evet.” Başladığımız şeyi daha sonra bitirmeye kararlı bir şekilde, istemeyerek geri çekildim. Kenzie hayal kırık-

lığına uğramış görünse de beni bıraktı. “Haydi, o zaman. Diğerlerini bulmadan önce gidelim.” Elini tuttum ve perilerden oluşan daireyi bölerek çemberin içinden çıktık. Gölgelelerin kenarında, ağaç sınırının hemen içinde Keirran ve Annwyl sırtları bize dönük bekliyorlardı.

“Keirran!” diye seslendim koşmaya başlayarak. Kenzie de hızıma ayak uydurmak için benimle koşuyordu. Keirran arkasına dönmeyince omzuna vurarak yanında durdum. “Hey, bir ziyaretçimiz... Ah.”

“Seni görmek çok hoş, insan,” diye mırladı yukarıdaki daldan gelen bir ses. Grimalkin başını benden Keirran’a çevirerek burnunu çekti. “İkinizin de burada olması ne ilginç. İkiniz de Kraliçe’yi hayal kırıklığına uğrattınız.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CENTRAL PARK'IN PERİLERİ

Keirran gözle görülür bir biçimde irkildi.

“Burada ne işin var, kedi?” diye sordum ve Grimalkin yavaşça dönerek bıkkın bakışlarını bana çevirdi. “Burada oluşunun sebebi bizi Meghan’a geri götürmekse unut gitsin. Hiçbir yere gitmiyoruz.”

Grimalkin kulağını kaşımak için doğrularak esnedi. “Sanki bir çift şımarık ölümlüye dadılık yapmaktan daha önemli işim yokmuş gibi,” diyerek burnunu çekti. “Hayır, Demir Kraliçe yalnızca sizi bulmamı ve hâlâ hayatta olup olmadığınızı öğrenmemi istedi. Bir de siz insanların fazlasıyla meyilli olduğunuz üzere bir ejderha yuvasına girmediğinizden veya karanlık bir deliğe düşmediğinizden emin olmamı.”

“Yani seni bize bakıcılık etmen için gönderdi.” Kollarımı kavuşturdum. “Yardıma ihtiyacımız yok. Kendi başımızın çaresine bakıyoruz.”

“Ya?” Grimalkin bana bakarak bıyıklarını kıvrıdı. “Peki, buradan sonra nereye gideceksiniz, insan? Yine Leanansidhe’nin yanına mı? Ben zaten oradan geliyorum, o da size birazdan söyleyeceklerimi söyleyecektir.” Yeniden esnedi ve bizi bekletip ağaç dalının üzerinde kuyruğunu sırtına doğru kıvrarak gerindi. Yeniden doğ-

rulup oturdu, tek patisini kaldırdı ve birkaç yavaş hareketle yaladı. Parmaklarımı sabırla koluma vurdum. Meghan'ın *cait sith*'le ilgili bana anlattığı birkaç hikâyeyi dinlediğimde abartıyor olabileceğini düşünmüştüm. Abartmadığını şimdi anlamıştım.

"Leanansidhe'nin elinde, peşinden gitmenizi istediği bir ipucu var," diye bildirdi sonunda tam ona bir taş atmaya hazırlandığım sırada. "New York'ta Central Park'ta çok sayıda kayıp varmış. Civarı arayıp neler bulabileceğinize bir bakmanın akıllıca olacağını düşünüyor. Tabii bir şey bulabilirsiniz."

"New York mu?" Kenzie kaşını çattı. "Niye orası? New York'un perilerin uzak duracağı bir yer olacağını sanırdım, bilirsiniz işte çok kalabalık ve... şey, demirli olduğu için."

"Aslında öyle," dedi kedi onaylarcasına başını sallayarak. "Ancak Central Park dünya üzerinde sürgün peri nüfusunun en fazla olduğu yerlerden biridir. Çoğu melez de o bölgeden çıkar. Ayrıca Central Park'a ve oradan Olurolmaz'a açılan tahmin edilebileceğinden çok daha fazla hat var."

"Peki İrlanda'dan New York'a nasıl geçeceğiz?"

Grimalkin iç çekti. "Güya bu işlerin nasıl yürüdüğünü ölümlülere tekrar tekrar açıklamak zorunda kalmayacaktım," dedi. "Endişelenme, insan. Leanansidhe ve ben bu konuyu zaten görüştük. Size oraya kadar eşlik edeceğim, sonra canınızın istediği kadar amaçsızca debelenip durabilirsiniz."

Ustura, Grimalkin'e ters ters bakarak ve tıslayarak birdenbire Keirran'ın omzunda biplendi. "Kötü pisi!" diye ciyakladı. Keirran, Ustura'nın sesiyle irkildi ve başını hızla yana çevirdi. "Kötü, kötü, sinsi pisi! Kuyruğun kopsun! Patilerin kırılsın! Yan, yan!" Ustura Keirran'ın omzunda öfkeyle zıplıyor, Prens ise onu durdurmak için eliyle başına bastırıyordu.

"Peki ya Kraliçe?" diye sordu Ustura'nın boğuk tıslamalarının ve ara sıra çıkardığı "kötü pisi" seslerinin arasından. "Demir Divan'a dönmeni istemiyor mu?"

“Kraliçe sizi bulmamı istedi, ben de buldum.” Grimalkin, kendisini yakmakla tehdit eden öfkeli gremlini hiç umursamadan kulağını kaşdı. “Onun dışında, gitmek istemiyorsanız korkarım ki benden sizi oraya geri sürüklemem bekleniyor olamaz. Hoş... Kraliçe’nin prens eşi bir ara, *anahtarı atın*, gibi bir şey dedi ama.”

Emin değildim ancak sanırım Keirran’ın yutkunduğunu gördüm. Ustura neredeyse endişeli bir vızıltı çıkardı.

“Pekâlâ, gereksiz sorularımız bittiyse...” Grimalkin kuyruğunu sallayıp keyifle bizi seyrederek aşağıdaki bir dala zıpladı. “Ve ayın altında dans etme faslınız sona erdiyse, sizi gideceğiniz yere götüreyim. Leanansidhe’nin bodrumuna dönüp oradan geçmek zorundayız, orada yürüttüğü işlerden dolayı New York’a açılan birden fazla hattı var. Ayrıca en sevdiği şehrinde bu kadar çok kayıp yaşanmasından pek hoşnut değil, o yüzden elinizi çabuk tutun derim.”

“Hemen şimdi mı?”

“Sözlerimi tekrar etmekte bir anlam göremiyorum, insan,” dedi Grimalkin bana kibirli bir bakış atarak. “Takip edin veya etmeyin. Benim için fark etmez.”

Daha önce internette fotoğraflarını görmüş olmama rağmen New York’a da, Central Park’a da hiç gitmemiştim. Yukarıdan görüldüğü kadarıyla park muhteşemdi: Etrafı binalar, yollar, gökdelenler ve milyonlarca insanla çevrili mükemmel biçimli kocaman dikdörtgen bir doğa şeridi. Dünyanın en büyük şehirlerinden birinin tam göbeğinde ormanlık alanlar, çayırırlar, hatta bir çift dev göl bile vardı. Oldukça etkileyiciydi.

Buranın, perilerin sığınağı olmasına şaşmamalıydı.

Leanansidhe’nin zindanındaki başka bir kemerli yoldan geçip ağaçlarla çevrili, kaba taşlı bir köprünün altından çıktığımızda alacakaranlıktı. İlk başta milyonların yaşadığı bir şehrin ortasında durduğumuza inanmakta zorlandım. Batıda güneş batarken ve kuşlar dallarda cıvıldarken her şey sessiz ve huzur dolu görün-

yordu. Ancak birkaç saniye sonra buranın ıssız bir alan olmadığı anlaşıldı. İrlanda'daki çayırılarda çıt çıkmıyordu; bir yerde yeterince uzun durunca sanki dünya üzerindeki tek kişi sizmişsiniz gibi gelirdi. Oysa buraya, yaklaşan gecenin sessiz durgunluğu hâkim olmasına rağmen ağaçların arasından süzülüp gelen belli belirsiz korna ve trafik sesleri duyulabiliyordu.

"Peki," diye mırıldandım, kasılarak yakındaki bir ağaç kütüğüne yürüyüp üzerine sıçrayan Grimakin'e bakarak. "Burada olduğumuza göre şimdi nereye gidiyoruz?"

Kedi oturdu ve patisindeki çiyi yaladı. "Orası size kalmış, insan," dedi sakince. "Yol boyunca her adımınızda tetikte olamam. Sizi geleceğiniz yere getirdim; bundan sonra ne yapacağınız beni ilgilendirmmez." Devam etmeden önce patisini kulaklarının üzerine kaldırdı ve bıyıklarını yaladı. "Leanansidhe'nin dediğine göre Central Park'ta birçok kayıp varmış. Yani aradığınız şey artık her neyse... aramaya başlamak için doğru yerdesiniz."

"Central Park'ın üç bin dönümden geniş bir alan olduğunun farkındasın, değil mi? Burada bir şey bulabilmemiz nasıl mümkün olabilir?"

"Ayakta dikilip mızımızlanarak bulamayacağınız kesin." Grimalkin esnedi ve kuyruğunu sırtına kıvrarak gerindi. "Halletmem gereken işler var," diye belirtti kütükten aşağı atlarken. "O yüzden burada yollarımız ayrılıyor. Bir şey bulursanız bu köprüye geri dönün; sizi Leanansidhe'ye geri götürecektir. Kaybolmamaya çalışın, insanlar. Peşinize düşmek çok sıkıcı olmaya başladı."

Kalın kuyruğunu hızlıca salladı ve koşarak toprak bir setin üzerine sıçrayıp çalılıkların arasında gözden kayboldu.

Kenzie ve diğerlerine baktım. "Başka fikri olan? Yani elimizde hiçbir ipucu olmadan koskoca parkın içinde gezinmek dışında?"

Şaşırtıcı bir şekilde, yanıtlayan Annwyl oldu. "Geçmişte birkaç defa buraya geldiğimi hatırlıyorum," dedi. "Yerli perilerin uğrak yeri olan bazı noktalar var. Aramaya oradan başlayabiliriz."

“Yeterince iyi.” Onaylarcasına başımı salladım ve yolu işaret ettim. “Önden buyur.”

Evet, Central Park devasaydı; başlı başına koca bir dünya gibiydi. Annwyl’i kıvrımlı orman patikalarından, ağaçlarla sıralı daha geniş beton yollara ve hâlâ insanların gezindiği, futbol oynadığı veya birlikte örtülerin üzerinde uzanıp yıldızları seyrettiği dümdüz, dev bir çimenlik alana doğru takip ettik.

“Garip,” diye mırıldandı Annwyl dev açıklık alanda ilerleyip örtünün üzerinde öpüşen bir çiftin yanından geçtiğimiz sırada. “Alacakaranlık zamanı daima bizden birkaçı çimenlikte olur; burası en sevdiğimiz dans noktalarından biridir. Ancak burası tamamen boş gibi.” Çimenlikte bir rüzgâr hışırtısı duyuldu ve Annwyl kollarına sarılarak titredi. Keirran ellerini onun omuzlarına koydu. “Burada bulabileceğimiz şeylerden endişeleniyorum.”

“Henüz bir şey bulmuş değiliz, Annwyl,” dedi Keirran ve Annwyl onaylarcasına başını salladı.

“Biliyorum.”

Çimenlik alandan yola devam edip bir gölün kıyısındaki geniş bir açık hava sahnesinin önünden geçtik. Tiyatronun hemen dışında birbirlerine sarılan iki sevgilinin heykeli duruyordu. Annwyl tekrar durdu, orada birilerini görmeyi beklercesine heykele baktı.

“Parkta Shakespeare.” Annwyl özlemle iç çekti. “Bir keresinde burada *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nı izlemiştim. İnanılmazdı; o an Perde hiç görmediğim kadar incelmışti. Pek çok insan neredeyse bize inanmaya hazırды.” Yüzüne bir gölge düşerek başını iki yana salladı. “Çok ters giden bir şeyler var. Bir tane bile sürgün, melez veya başka birini görmedik. Buraya ne olmuş böyle?”

“Aramaya devam etmeliyiz,” dedi Kenzie. “Neler olduğunu bilen birileri olmalı. Bakabileceğimiz başka bir yer var mı?”

Annwyl onaylarcasına başını salladı. “Bir yer daha var,” diye mırıldandı. “Orada da birilerini bulamazsak, o zaman hiçbirisi yok demektir. Beni izleyin.”

Annwyl'in rehberliğinde taşlı bir yola açılan başka bir patika girdik. Patika çiçek ve bitkilerle kaplı sakin bir alan boyunca kıvrılıyordu. Yol kenarlarında rüstik ahşap korkuluklar ve bankalar sıralıydı, bitkilerin arasından birkaç tane geç serpilmiş çiçek yükseliyordu. Yemyeşil bahçelerin arasında Annwyl'in peşinden ilerlerken aklıma *yabansı* sözcüğü geldi. Yabansı ve tablo gibi. Ancak fikrimi dile getirmedim.

Bunun yerine, "Neredeyiz?" diye sordum. "Burası neresi?"

Annwyl tahta çitlerle çevrili ve soğuk havaya rağmen her yanı çiçek açmış bir ağacın dibinde durdu. "Burası," dedi Annwyl başını kaldırıp ağacın dallarına bakarak, "Shakespeare'in Bahçesi. Bizim dünyamızın en ünlü insanı. Buraya, insanların zihnini yeniden sihirle tanıştıran ve insanların bizi bir kez daha hatırlamasına olanak sağlayan bu büyük, ölümlü ozana saygılarımızı sunmaya geliriz." Ağaca uzandı ve solmuş bir yaprağa parmağıyla hafifçe dokundu. Dal titredi ve yaprak yeniden yeşillenerek canlandı. "Şimdi boş olması, burada kimsenin olmayışı dehşet verici."

Ağaca bakmak için boynumu uzattım. Gagasıyla tüylerini düzelden siyah bir kuş dışında ağaç boştu. Annwyl haklıydı; özellikle böyle bir yerde hiçbir periye rastlamamak garipti. Central Park'ta isteyebilecekleri her şey vardı: Sanat, hayal gücü, dev bir doğal alan, içinden geçen tüm insanlardan gelen bitmek tükenmek bilmeyen bir sihir kaynağı. Buranın perilerle dolup taşması gerekiyordu.

"Bakabileceğimiz başka yerler yok mu?" diye sordu Kenzie. "Başka... peri mekânları?"

"Evet," dedi Annwyl ama emin değil gibiydi. "Başka yerler var. Koyun Çayırı..."

"Koyun!" diye vızıldadı Ustura.

"... Tavern on the Green ve Çilek Tarlaları. Ancak şimdiye kadar kimseye rastlamadığımıza göre, oralarda da pek şansımız olacağını sanmıyorum."

"Yine de pes edemeyiz," diye ısrar etti Kenzie. "Burası büyük bir park. Bakabileceğimiz başka yerler de..."

O sırada bir çığlık sessizliği bölerek hepimizi yerinden sıçrattı. Ağaçların üzerinde yankılanan belli belirsiz bir çığlıktı ama birkaç saniye sonra çaresiz ve korkmuş ses yeniden duyuldu.

Keirran kılıcını çekti. “Haydi!”

Doğru yöne gittiğimizi umarak çığlığın yankı sesi peşinden yolu takip ettik. Shakespeare’in Bahçesi’nden çıktığımızda patika önümüzde ikiye ayrıldı, soluklanmak ve etrafa bakınmak için bir an durdum. Sadece soldaki tiyatronun tepesini görebiliyordum ama tam karşımızda...

“O bir... kale mi?” diye sordum ağaçların üzerinde yükselen taş kulelere bakarak.

“Belvedere Kalesi,” dedi Annwyl arkamdan gelerek. “Tam kale denemez. Daha ziyade bir gözlemevi ve turistik bir nokta.”

“O yüzden mi bu kadar küçük?”

“Bakın!” dedi Kenzie, şok içinde elimi tutup kuleleri işaret ederek.

Ay ışığı altında beyaz ve solgun hayaletimsi şekiller karıncalar gibi duvarların üzerinden taş kalenin tepesine doğru akın ediyorlardı. Başka bir çığlık daha koptu ve yığının ortasında, kulenin en tepesine çıkmaya uğraşan küçük, siyah bir şekil belirdi.

“Çabuk!” diye bağırdı Keirran ve koşmaya başladı. Biz de hemen arkasından koşuyorduk.

Kale basamaklarının dibine vardığımızda hızla döndüm ve arkamdan gelmemesi için Kenzie’yi durdurdum. “Sen burada kal,” dedim, itiraz etmek için nefes aldığı sırada. “Kenzie, oraya çıkamazsın! Çok kalabalıklar ve onlarla savaştık bir şeyin yok.”

“Sen öyle san,” diye yanıtladı Kenzie sertçe ve elimdeki sopayı kaptı. “Artık var!”

“Ethan,” diye seslendi Keirran, karşı çıkmaya fırsat bulamadan. Peri Prens merdivenin en tepesine bakarak birkaç basamak yukarıda durdu. “Geliyorlar!”

Hayaletimsi periler duvarların üzerinden akın ederek basamaklardan aşağı hızla bize doğru geliyorlardı. Cüce veya goblin

boyutunda küçük perilerdi ama elleri kocamandı, benimkilerden iki kat büyüktü. Bize yaklaştıkça ağızlarının olmadığını; sadece kocaman iki pörtlek gözleri ve burun yerine bir çift kesik olduğunu gördüm. Duvarlardan atlıyorlar, kertenkele veya örümcek gibi sürünüyorlar ve basamaklardan aşağı akın ediyorlardı.

Grubumuzun başındaki Keirran elini kaldırdı, gözleri odaklanmış bir şekilde kısıktı. Bir an etrafındaki hava soğudu, sonra kolunu yaklaşan periye doğru savurdu. Buz parçaları şiddetli bir kavis halinde önünden uçtu ve şarapnel patlaması gibi etrafa saçıldılar. Birkaçının gözleri fal taşı gibi açılarak sise dönüştü ve yok oldular.

Lanet olsun. Bunu daha önce nerede görmüştüm?

Keirran silahını sağa sola savurarak basamaklardan hızla yukarı çıktı. Ben hemen arkasıdaydım. Kötü, ağızsız cüceler sert ve kızgın bakışlarla üzerimize seğirtip ellerini kaldırarak hücum ettiler. İçlerinden biri ben geri sıçradığım sırada kolumu tırmaladı. Avucu açıldı; daha doğrusu sıra sıra dişinin görüldüğü ağız avucunun üzerinde açıldı, beni yakalamaya çalışırken hatır hutur sesler çıkararak tıslıyordu.

“Ahh!” diye bağırdım cüceyi tekmeleyerek defederken. “Bu hiç hoş değil! Keirran!”

“Gördüm.” Keirran’ın kılıcı parladı ve haykırırken kolu hızla savruldu. Hayaletimsi peri korkunç ellerini kaldırarak öne atıldı. Etrafı gıcırtılı minik dişlerle sarılan Keirran saldırı karşısında teslim olmayarak kendisine yaklaşan her periyi geri püskürtüyordu. “Diğerleri iyi mi?” diye sordu nefes nefese, arkasına bakmaksızın.

Kenzie ve Annwyl’e saniyelik bir bakış attım. Keirran’la basamakların aşağı yarısını tuttuğumuz için cüceler bize odaklanmışlardı fakat Kenzie gerektiğinde Yaz kızını savunmak için sopasını kaldırmış, Annwyl’in önünde duruyordu.

Az kalsın Keirran’ın gardım aşmış, iki eliyle boğazımı hedef alarak üzerime atılan cüceyi gözümünden geçiriyordum. Elimdeki sopayı kaldırarak geriye sendeledim ama merdiven tırabzanının

üzerinden ansızın bir sarmaşık fırladı ve havadaki perinin etrafına dolanarak onu geriye savurdu. Arkama baktığımda öfkeyle etrafını sarmalayan bitkilerle tek elini uzatmış Annwyl'i gördüm. Teşekkür edercesine başımı salladım ve Keirran'a katılmak için fırladım.

Mücadele ederek basamakları yavaş yavaş tırmandık, ta ki kulelerin altındaki açık avluya varana dek. Çirkin cüceler biz ilerledikçe dişli elleriyle yumruklarını üzerimize savurarak geri çekiliyorlardı. İçlerinden biri kemerime asılmayı başardı; küfrederek silahımın kabzasını kafasına geçirmeden önce jilet gibi keskin dişlerinin deriyi kâğıt gibi kolaylıkla kestiğini hissettim. Her yönden üzerimize akın eden cücelere karşı savaşıarak minyatür kalenin gölgesinde durana dek ilerledik. Kenzie ve Annwyl üst basamakların yakınında bekliyor; Annwyl Yaz büyüü kullanarak rakiplerini boğup sarmaşıklarını etraflarına dolarken, Kenzie ise savunmasız kaldıkları an sopsasıyla onları yere deviriyordu.

Ancak duvarlara tırmanan ve kollarını kaldırıp üzerimize çullanmaların arkası kesilmiyordu. Geriden gelen bir çığlıkla arkama baktım. Serbest kalmış birkaç cüce Kenzie ve Annwyl'in etrafını sarmıştı. Saldırmıyorlardı ancak perilerin elleri Yaz kızına doğru uzanmış, korkunç ağızları kocaman açılmıştı. Annwyl elleri ve dizleri üzerine çöktü, narin bedeni sanki bir sisten ibaretmiş de rüzgâra kapılıp savruluyormuş gibi güçten düşmüştü. Kenzie ileri atıldı ve sopsasını cücelerden birine doğru savurup omzuna vurdu. Cüce tıslayarak döndü ve sopsayı iki eliyle kavradı. Bir parçalanma sesi duyuldu ve perinin dişleri tahtayı bir hamlede kısıtırırken sopa kırılarak paramparça oldu.

"Annwyl!" Keirran arkasını döndü ve Yaz kızını ve Kenzie'yi korumak için ileri atıldı ve dikkatimin dağıldığı tam o sırada buruşuk eciş bücüş bir el koluma dokundu. Sivri uçlu dişleri bileğime saplandı, ondan kurtulmak için kolumu sarsarak çığlık attım ancak o şey dişlerini geçirerek ve çiğneyerek sülük gibi üzerime yapışmıştı. Dişlerimi sıkarak her vuruşta yaşadığım acıya aldırmaksızın kolumu birkaç kere duvara çarptım ve cüce sonunda yere düştü.

Cüceler kanın kokusunu alarak hızla ilerlediler. Bileğim ve kolum kıpkırmızı kana bulanmıştı ve kolumu bir kıyma makinesine kaptırmışım gibi hissediyordum. Acıdan yarı kör halde geriye doğru sendelerken büyük bir kuzgun hızla yere indi ve karşımdaki duvarın üzerine kondu. Belki acının ve kan kaybının etkisiyle kendimden geçiyordum ama o şeyin göz kırptığına yemin edebilirdim.

Keirran'ın bulunduğu taraftan bir soğuk patlaması oldu ve kuş havalandı. Peş peşe gelen acı dolu haykırışlar Demir Prens'in, Yaz perisinin intikamını aldığını gösteriyordu ancak bunun, duvara kısıtlanmış ve kanı taşların üzerine damlayan bana pek faydası yoktu. Sürü saldırmak üzere gerilirken kendimi birazdan olacaklara hazırladım.

"New York'ta tuhaf insanlarla karşılaşsın dedikleri gerçekten doğruymuş," dedi yukarıdan bir gelen yeni bir ses.

Yukarı baktım. Kulelerden birinin tepesinde kollarını kavuşturmuş, sırtarak aşağı bakan ince yapılı biri duruyordu. Hızlıca sivri uçlu kulaklarını gösterirken kızıl saçlarının arasından birkaç tüyü silkerek başını salladı.

"Örneğin," diye devam etti hâlâ kocaman sırtarak, "sen *tıpatıp* yakın bir arkadaşımın erkek kardeşine benziyorsun. Yani o olma ihtimalin nedir ki? Bahsettiğim kişi şu an güvenli bir şekilde Louisiana'daki evinde olmalı, o yüzden New York'ta ne işi olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

Cüceler tıslayarak ve kafaları karışmış bir şekilde bir bana bir davetsiz misafire bakarken havada dönüyorlardı. Onun daha büyük bir tehlike olduğunu hissedip hırlayarak ellerini kaldırdılar ve kulenin kenarına yöneldiler.

"Hah, bu biraz rahatsız edici. Eminim hiçbirinizin evcil hayvanı yoktur, değil mi?"

Onun olduğu taraftan gelen ve havada savrulan bir hançer, üzerine atılan bir cüceyi vurarak sise çevirdi. Hemen ardından hâlâ sırtan yabancı yanıma kondu, kemerinden bir hançer daha

çıkardı. “Selam, Ethan Chase,” dedi, hatırladığım gibi kendini beğenmiş ve saygısız bir havayla. “Seni burada göreceğim aklımın ucundan geçmezdi.”

Sürü ağızlarını açarak yeniden kollarını kaldırdı ve tuhaf, ağır bir çekim hissettim. Yanımdaki peri küçük bir kahkaha attı. “Hiç sanmıyorum,” dedi alaycı bir ses tonuyla ve ortalarına atıldı.

Kendimi duvardan ileri doğru iterek peşinden davrandım ama yardıma pek ihtiyacı yok gibiydi. Büyüsünü emen cücelere rağmen hiç çaba sarf etmeden aralarında dans edip dönüyor, hançeriyle saflarını bölerek önünde sisli yollar açıyordu.

“Hey, insan, git arkadaşlarına yardım et!” diye seslendi, pira cüce üzerine saldırdığı sırada kenara sıçrayarak. “Ben burayı hallederim!”

Onaylarcasına başımı salladım ve yanma yaklaştırmaya çalışanlara meydan okurcasına Annwyl ve Kenzie’nin önüne geçmiş Keirran’ın durduğu merdivenlerin dibine doğru koştum. Annwyl yere yığılmış, Kenzie ise hâlâ elinde kırık sopanın yarısını tutarak onu korurcasına yanında dikiliyordu. Birkaç cüce kollarını ileri uzatarak ve Keirran’a pis pis bakarak etraflarını sardı; içlerinden biri birkaç adım ötede midesi bulanır gibi iki büklüm eğilmişti.

Merdivenden atlayıp çılgık atarak perilerden birinin arkasına sıçradım ve sopamı kafasına indirdim. Taş gibi yere yığılıp yok oldu, hemen ardından yana çekilip bir başkasının kafasını daha tekmeledim ve kenara fırlattım.

Sürünün geri kalanı tıslayarak dağıldı. İğrenç el-ağızlarından acı çılgınlıklar koparıp anlaşılabilir bir şeyler söyleyerek ve bizi merdivenlerin dibinde yalnız bırakarak çalıların arasına sıvışıp duvarlardan yukarı çıktılar.

Soluk soluğa diğerlerine baktım. “Herkes iyi mi?”

Keirran duymuyordu. Cüceler gider gitmez silahını kınına geri koymuş ve hemen, yanında yere yığılmış Annwyl’e dönmüştü. Mırıltı halinde konuşmalarını, Keirran’ın, Annwyl’in iyi olup olmadığını sorarkenki endişeli sesini ve Yaz kızının iyi olduğu konusunda

ısrar edişini duydum. İç çekerek Kenzie'ye döndüm; muhtemelen bir süre onlara sesimizi duyuramayacaktık.

Kenzie elinde sopanın kırık yarısıyla süklüm püklüm yanıma yaklaştı. "Özür dilerim," dedi çaresizce bir hareketle mahvolmuş silahı kaldırarak. "O... şey... şerefiyle öldü. Umarım kıymıkları o şeyin canına okumuştur."

Kırık sopayı elinden aldım ve çalıkların arasına fırlattım, ardından tek kolumla ona hızlıca sarıldım.

"Sana bir şey olmadı ya," diye fısıldadım kollarını belime dolayıp üzerime yaslanırken kalp atışlarının hızlandığını hissederek. "Sen iyi misin?"

Onaylarcasına başını salladı. "Keirran gelip müdahale etmeden önce Annwyl'e bir şey yapıyorlardı. Keirran birkaçını öldürdü ama geri çekilip elleriyle o tüyler ürpertici şeyi yapmaya başladılar, sonra Annwyl..." Kenzie titreyerek kaygıyla Yaz perisine baktı. "İyi ki gelip onları kovaladın. Annwyl pek iyi görünmüyordu... ve sen yine kaniyorsun!"

"Evet." Kenara çekilip nazikçe kolumu tutarken dişlerimi sık-tım. "İçlerinden biri kolumu sopa sandı. Ah!" Kenzie tişörtümün yırtık kolunu çekip kan içindeki kesik tenimi ortaya çıkarırken kendimi geri çektim. "Bunun için Keirran'a teşekkür edebilirsin," diye homurdandım Kenzie bana korkmuş ve mahcup gözlerle bakarken. "Kız arkadaşını kurtarmak için fırlayıp beni yarım düzine pirana periyle bir başıma bıraktı."

Fırlama demişken...

"Hey," dedi merdivenlerin başındaki hafif kızgın, tanıdık ses, "küçük buluşmanızı bozmak istemem ama bir şey unutmuyor musunuz? Ne bileyim, mesela... beni?"

Kızıl saçlı peri, dudaklarında bir gülümsemeyle basamaklardan aşağı inerken Annwyl'in şoka uğramış sesini duydum.

"Beni hatırladınız mı?" dedi hâlâ sırtarak, son basamağı zıplayarak indiği ve bize döndüğü sırada. Kenzie merakla ona baktı ama kızıl saç, Keirran ve Annwyl'e bakıyordu. "Ah, hey,

küçük Prens de buradaymış! Dünya ne kadar küçük! Ta buralarda Kraliçe'nin kardeşiyle ne işin olduğunu sorabilir miyim acaba?"

"Asıl *senin* burada ne işin var?" diye homurdandım Keirran ve Annwyl de sonunda bize katılırken. Keirran'ın yüzünde geniş, rahatlamış bir gülümseme vardı, diğer peri de sırtarak ona bakıyordu; belli ki birbirlerini tanıyorlardı. Diğer yandan, Annwyl, şöhret delisine dönmüş gibi görünüyordu. Karşımızdaki kişinin kim olduğu düşünülürse sanırım onu suçlayamazdım.

"Ben mi?" Peri ellerini başının arkasında kenetledi. "Shakespeare'in Bahçesi yakınlarında çirkin bir tüy yumağıyla buluşmam gerekiyordu ama curcunayı duyunca bir bakayım dedim." Şaşırarak bana bakıp başını iki yana salladı. "Tanrım, başını belaya sokma konusunda ablanı aratmadığının farkında mısın? Aileden geliyor olmalı."

"Şey, affedersiniz," diye araya girdi Kenzie ve hepimiz ona baktık. "Pardon," diye devam etti her birimize tek tek bakarak, "ama hepiniz birbirinizi tanıyor musunuz? Öyleyse sırrınızı benimle de paylaşır mısınız?"

Büyük Soyтары bana sırttı. "Ona sen söylemek ister misin? Yoksa ben mi söyleyeyim?"

Onu duymazdan geldim. "Kenzie," diye iç çektim, "bu Robin Goodfellow, ablamın bir arkadaşı." Kenzie'nin gözleri fal taşı gibi açılınca onaylarcasına başımı salladım. "Onu daha çok diğer isimle tanıyor olabilirsin. Yani..."

"Puck," diye tamamladı cümlemi fısıldayarak. Şimdi huşu ve şaşkınlık dolu bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. "Hani şu *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndaki Puck? Aşk iksiri, Nick Bottom, eşek kafası? O Puck mı?"

"Ta kendisi." Puck sırttı. Cebinden yeşil bir mendil çıkararak tomar haline getirdi ve bana fırlattı. Sağlam elimle mendili tuttum. "Sar şunu, sonra da biri bana burada neler döndüğünü anlatsın."

"Biz de onu anlamaya çalışıyoruz," diye açıkladı Keirran, Kenzie mendili alıp ezilmiş bileğimi sardığı sırada. Kesikler derin

değildi ama fazlasıyla acı veriyordu. Lanet olası pirana periler. Keirran açıklamaya devam ederken dişlerimi sıkıp acıya katlandım. “Leanansidhe bizi buraya sürgünlerin ve melezlerin başına neler geldiğini öğrenmemiz için gönderdi. Sen geldiğin sırada onları bulmaya çalışıyorduk.”

Ustura birdenbire titreşerek Keirran’ın omzunda belirdi. Gremlin, Puck’ı görünce hiç de hoş olmayan titreşim bir ses çıkarınca Puck burnunu büktü. “Ah, selam, Elektrikli Testere. Hâlâ buralardasın, ha?” Bir iç çekti. “O zaman şu konuyu açıklığa kavuşturalım. Korkunç Kara İlham Perisi çılgın bir tür gizli görev için size Central Park’ın her tarafını gezdirtiyor ve bana bundan bahsetmiyor, öyle mi? Şey, biraz gücendim.” Kollarını kavuşturarak Keirran’a ve bana dikkatle baktı, yeşil gözleri ince bir çizgi halinde kısıldı. “Siz ikiniz nasıl bu işe nasıl karıştınız?”

Sesindeki bir tını kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Ben ve Keirran. Kenzie veya Annwyl değil; onlara bakmıyordu bile. Puck’ın bir şeylerden haberi vardı. Tıpkı Meghan gibi. Sanki Keirran ve benim asla tanışmamamız gerektiğini ve bizi birlikte görmenin kesinlikle kötü bir şey olduğunu doğrulamış gibiydi.

Gelgelelim bunu düşünecek durumda değildim. Puck’m bana kesinlikle bir şey anlatmayacağını biliyordum. “Arkadaşım Todd kaçırılmıştı,” dedim. Tek kaşını kaldırarak bana baktı. “O bir melez ve normal perilerden sihirlerini sömüren aynı tür yaratıklar tarafından kaçırıldı.”

“Yaptıkları şeyin bu olduğunu *tahmin etmiştim*. Of.” Puck abartılı bir şekilde titreyip kollarını ovuşturdu. “Pis, ürpertici şeyler. Fena şekilde saldırıya uğramış hissettim şimdi kendimi.” Başını iki yana salladı, sonra kaşlarını çatarak bana baktı. “Sen de çıkıp onu aramaya karar verdin, ha? Öylece? Kimseye bir şey demeden? Vay canına, gerçekten aynı ablan gibisin.”

“Bir şeyler yapmak zorundaydık, Puck,” diye araya girdi Keirran. “Tüm dünyadaki sürgünler ve melezler ortadan kayboluyor.

Ve şu... büyüyenler... onları yok ediyor. Yaz ve Kış yardım için teklifte bulunmadı. Oberon'a gitsem de beni dinlemeyecekti."

Kenzie mümkün olduğunca nazik bir biçimde bağlayarak kolumu sarmayı bitirdi. Teşekkür edercesine başımı salladım ve Yaz perisine döndüm. "Ama seni dinleyecektir," dedim Puck'a. "Birinin divanlara bunu anlatması gerek."

"Sen de *benim* ayakçı olmam gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?" Puck kollarını önünde kavuşturdu. "Dışarıdan neye benziyorum, posta güvercinine mi? Ya siz? Siz dördünüz ne planlıyorsunuz?" Başta Keirran olmak üzere hepimize bakıp gülümsedi. "Planladığınız şey her neyse bence kalsam iyi olacak."

"Peki ya Grimalkin?"

"Tüy yumağı mı?" Puck bir kahkaha patlattı. "Muhtemelen bu tesadüf onun başının altından çıktı. Beni görmek isterse bulacaktır. Ayrıca bu kulağa çok daha eğlenceli geliyor."

"Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

"Gerçekten mi? Kolun seninle aynı fikirde değil, evlat. Meghan burada olduğunu bilse ne derdi? *İkinizin* de?" diye ekledi, Keirran'a hızlı bir bakış atarak.

"Biz iyiyiz," diye üsteledim. "Meghan'ın yardımına ihtiyacım yok. Yıllardır onsuz hayatta kalmayı başardım. Şimdiye kadar hiç gözünü üzerimden ayırmama zahmetinde bulunmamıştı."

Puck gözlerini parlak iki çizgi halini alacak şekilde kıstı, artık tehlikeli görünüyordu. Hemen taktik değiştirdim. "Biz de tam ne bulduğumuzu bildirmek için Leanansidhe'ye dönüyorduk. Zaten burada bir şey yok."

"Ancak divanlar neler olduğunu bilmeli," diye ekledi Keirran. "O şeylerin neler yaptıklarını hissettin. Gerçek dünyadaki tüm sürgünleri öldürüp gözlerini Olurulmaz'a dikmelerine ne kadar kalmış olabilir ki?"

"Onların yanına gitmelisin," dedim. "Neler olduğunu anlatmalısın. Oberon'a söylersen..."

“Beni de dinlemeyebilir.” Puck ensesini kaşıyarak iç çekti. “Ama... ne demek istediğinizi anlıyorum. Tamam, o zaman.” Pofladı. “Görünüşe göre listemdeki bir sonraki durak Arkadya.” Yüzünde yine o sabırsız ve şeytani sırıtış belirdi. “Sanırım eve gitme zamanım geldi. Titania beni gördüğüne çok sevinecek.”

Titania’nın adı geçince Annwyl ürpererek kollarını etrafına sardı. Yaz kızının özlemi kendini yine ele verdi; eve gitmek, Yaz Divanı’na dönmek istediği yüzünden açıkça okunuyordu. Keirran ona dokunmaksızın yanına sokulup kulağına bir şeyler fısıldadı ve kız da ona bakarak minnetle gülümsedi.

Puck’ın, yüzüne bir gölge düşerek tedirgin gözlerle onlara bakışını görmemişlerdi. Bakışlarının nasıl kısıldığını, ağzının nasıl ince bir çizgi halini aldığını görmemişlerdi. Sırtımdan yukarı bir ürperti yayıldı fakat bir şey dememe fırsat vermeden Yaz Soytarısı gürültüyle esnedi, kollarını başının üzerine kaldırarak gerindi ve yüzündeki korkunç ifade kayboldu.

“Eh,” dedi ellerini silkercesine birbirine vurarak, “o zaman sanırım bana Yaz Divanı’nın yolu göründü. Siz dördünüzün yardıma ihtiyacı olmadığına emin misiniz? Kendimi biraz dışlanmış hissediyorum.”

“Biz iyiyiz, Puck,” dedi Keirran. “Annemle babamı görürsen onlara üzgün olduğumu ama gitmek zorunda olduğumu söyle.”

Puck yüzünü ekşitti. “Evet, benim için harika olacak,” diye homurdandı. “Buz çocuğun bu konuda ne diyeceğini şimdiden duyabiliyorum.” Başını iki yana sallayarak geri çekildi, yapraklar ve toprak etrafında girdap gibi dönmeye başladı. “Siz ikiniz bana tanıdığım bir çifti hatırlatıyorsunuz.” Bakışlarını benden Keirran’a çevirerek sırtıttı. “Belki sizi o yüzden bu kadar çok seviyorumdur. O yüzden dikkatli olun, tamam mı? Başınız derde girerse muhtemelen beni suçlayacaklar.”

Etrafındaki yaprak ve toprak hortumu şiddetini iyice artırdı ve Puck hızla dönerken hortumun içinde giderek küçüldü ve ka-

rardı, ardından dev bir siyah kuzgun yükselip kanatlarını çırparak ağaçların tepesinden uzaklaştı.

“Vay canına,” diye mırıldandı Kenzie. Her zamanki halinin aksine şu ana kadar sessiz kalmıştı. “Ben gerçekten Robin Goodfellow’la tanıştım.”

“Evet,” dedim kolumu tutarak. Bileğim deli gibi acıyordu ve ablamdan bahsetmek canımı sıkıyordu. “Piyelerdeki hali daha çekilir.”

Nedense Ustura bunu komik bulmuş olacaktı ki Keirran’ın sırtında kahkahayla aşağı yukarı zıpladı. Prens iç çekti. “Arkadya’ya geri dönmeyecek,” dedi suratsız bir biçimde kuzgunun yok olduğu noktaya gözlerini dikerek. “Henüz değil. Önce Mag Tuiredh’e gidecek veya en azından oraya haber göndermeye çalışacak. Annemle babamın yanma, nerede olduğumuzu bildirmeye gidiyor.”

“Şahane,” diye söylendim. “Yani yapacağımız şey her neyse bunun için fazla zamanımız yok.”

Keirran başını salladı. “Şimdi ne olacak?” diye sordu. “Leannasidhe’nin yanma dönüp parkın neredeyse ölü bir bölge olduğunu mu söylemeliyiz?”

“Oyumu ‘evet’ten yana kullanıyorum,” dedim. Kolumu rahat ettirmek için bileğimi saran acıyla dişlerimi sıkarak pozisyonumu değiştirdim. “Bunlardan daha fazlasıyla karşılaşsak pek iyi yaşamayacağım.”

“O zaman köprüye geri mi dönüyoruz?”

“Bekleyin,” dedi Kenzie aniden. Kaleye doğru bakarken bakışlarını ay ışığındaki karanlık ve puslu kulelerden birine çevirdi. “Sanki hareket eden bir şey gördüm.”

Başımı çevirip Kenzie’nin bakışlarını takip ettim, tam o sırada seyir teraslarından birinde çılgın gibi etrafına bakman bir kafa belirdi. Turuncu gözleri karanlıkta parlıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KILIÇLARIN DEVİR TESLİMİ

“Todd!” diye seslendim ileri atılarak.

Karaltı başını hızla bana çevirdi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Basamakları ikiye ikiye çıkarken diğerleri hemen arkamdan geliyordu. “Hey!” diye bağırdım gölgemsi şekil duvarın kenarına tırmanıp homurtuyla platforma atladığı sırada. “Todd, bekle!”

Hızımı daha da artırdım ama karaltı koşarak avludan geçip kenardan atladı ve aşağıdaki gölete düşerek etrafa su sıçrattı.

“Annwyl,” dedi Keirran, biz melezin atladığı noktaya vardığımızda. Melez göletin kıyısına doğru yüzerek hızla uzaklaşıyordu. “Onu durdurabilir misin?”

Yaz kızı onaylarcasına başını salladı. Melez kıyıya varana kadar bekleyip hemen elini uzattı ve yerden fışkıran bitki sarmalları melezin etrafını sardı. Annwyl onu sarmaşıklarla sarmaya devam ederken korku ve dehşet dolu bir çılgınlıkla vahşi bir yenilgi nidası duyuldu.

“Yakaladık onu,” diye mırıldandı Keirran ve duvarın üzerine zıpladı. Bir anlığına duvarın üzerinde zarifçe ve zarafetle dengelerini sağlayarak çömeldikten sonra ta aşağıya atladı ve bir kedi

gibi kolaylıkla aşağıdaki sert zemine iniş yaptı. Kılıcını kınına yerleştirdi ve göleti arşınlamaya koyuldu.

Bense kaşlarımı çatarak arkasından baktım ve sadece bir ölümlü olduğum için basamaklardan inerek göletin etrafından dolaşmam gerekti. Kenzie peşimden geldi. Yanma vardığımızda melez kapana kısılmıştı, Keirran ise onu susturma çabasıyla kollarını uzatarak kıvranan bitki yığınının birkaç adım ötede duruyordu.

“Sakin ol.” Keirran’ın sessiz, yatıştırıcı sesi kayalıkların üzerinden sürüklendi. “Sakinleş. Sana zarar vermeyeceğim.”

Melez inleyerek ve pençeli eliyle Keirran’a yumruğunu savurarak karşılık verdi. Keirran hemen yana kaçtı. Gözlerinin odaklanmış bir biçimde kısıldığını gördüm ve bulunduğu noktadan yayılarak etrafı ağırlaştıran ve beni durgunlaştırarak uykumu getiren hafif bir sihir dalgası hissettim. Melezin yabani çırpınışları yavaşladı, sonra kesildi ve bitki yığınının gürültülü bir horultu sesi yükseldi.

Yanına gittiğimde Keirran, neredeyse suçlu bir ifadeyle karman çorman sarmaşıklara, otlara, çiçeklere ve meleze bakıyordu. “Kendine zarar verecekti,” diye mırıldandı bilincini kaybetmiş şeklin yanına diz çöktüğüm sırada. “Onu sakinleştirmenin en kolay yolunun bu olduğunu düşündüm.”

“Şikâyetçi olan yok,” diye mırıldandım yara almamış elimle sarmaşıkları aralarken. Bitkilerin arasından yaşı daha ileri, sakallı ve kısa köpekdişleri çenesinden yukarı doğru kıvrılan bir surat çıktı.

Birdenbire gevşedim. “Bu Todd değil,” dedim yeniden ayağa kalkarak. Şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım. Ne bekliyordum ki? Todd en son Louisiana’ydı. New York’ta olması için hiçbir sebep yoktu.

Kenzie omzumun üzerinden eğildi. “Todd değil,” diye onayladı kalın, sakallı suratına ve keskin sarı dişlerine şaşkınlıkla bakarken. “O zaman nedir bu?”

“Yarı trol,” diye Keirran. “Görünüşüne bakılırsa evsiz. Muhtemelen Central Park’ın bir kısmını kendine mesken edinmiş.”

Todd olmadığı için sinirlenerek yarı trole baktım ve kaşlarımı çattım. “Şimdi onu ne yapacağız?”

“Bekleyin,” dedi Kenzie yanımdan dolanarak. Dizleri üzerine çöktü ve tüm dikkatini vererek homurtuyla otları ve sarmaşıkları kenara itti, ta ki küçük, kare bir şey çıkarana kadar.

“Cüzdan,” dedi elindekini bize doğru sallayarak. Ardından cüzdanı açarak içine baktı. “Kahretsin, karanlıkta bir şey görülüyor. Yanında el feneri olan?”

Keirran eliyle bir hareket yaptı. Tepesinde ısı vermeyen küçük bir ateş küresi belirince Kenzie yerinden sıçradı. “Hah, iyiymiş. Pratik,” dedi çarpık bir gülümsemeyle. “Kamp gezilerinde çok eğlenceli olduğundan eminim.”

Prens hafifçe gülümsedi. “Ayrıca konservelerinizi açıp içeceklerinizi de soğutabilirim.”

“Ehliyetinde ne yazıyor?” diye sordum sesimin fazla sabırsız çıkmamasına özen göstererek. “Kimmiş bu?”

Kenzie ehliyete dikkatle baktı. “Thomas Bend,” dedi titreşen peri ışığının altında. “Yaşadığı şehir... Ohio.”

Hepimiz dönüp adama baktık. “O zaman burada ne işi var?” diye mırıldandım.

“Ah, geri gelmişsiniz, canlarım,” dedi Leanansidhe biraz bıkkın bir sesle. “Ayrıca o *nedir* acaba?”

“Onu parkta bulduk,” dedim, yarı trol üzerindeki toprak ve yaprakları dökerek ve etrafına alık alık bakarak arkamızdan gelirken. Uyandıktan sonra sakinleşmiş görünüyordu, onunla konuştuğumuzda uysal ve sessizdi. Şikâyet etmeden bizi buraya kadar takip etmişti. “New York’tan değil. Biz de seninkilerden biri olabileceğini düşündük.”

“Benim değil, hayatım.” Trol yuvarlak turuncu gözlerini pörtletip kırıpıştırarak ona bakarken Leanansidhe burnunu kıvırdı. “Neden yarattığı buraya getirme ihtiyacı duydunuz, bebeklerim? Kendisine sorsaydınız zavalı halılarımı kurtarmış olurdunuz.”

“Hanım,” diye fısıldadı yarı trol korkudan sinerek Sürgün Kraliçesi’nden geriye doğru çekilirken. “Hanım. Koca Karanlık. Hanım.”

“Tek söylediği bu,” dedi Kenzie endişeli bakışlarla trole dönerek. “Onunla konuşmaya çalıştık. Hiçbir şey hatırlamıyor. Kendisinin bile kim olduğunu bildiğini sanmıyorum.”

“Central Park’ta hayalete benzer dostlarımız tarafından kovalanıyordu,” diye ekledi Keirran. Leanansidhe’nin yanma dönerken yol boyunca gözünü Annwyl’in üzerinden ayırmamıştı, şimdi de Annwyl ve Leanansidhe’nin arasında dururken bir Sürgünlerin Kraliçesi’ne bir yarı trole bakıyordu. Ustura saçma sapan bir şeyler homurdanarak Keirran’ın ensesinden aşağı bakıyordu. “Goodfellow’un yardımıyla onlarla mücadele ettik ama orada başka kimse görmedik.”

“Goodfellow mu?” Sürgünlerin Kraliçesi’nin suratı asıldı. “Ha, demek Grimalkin’in bahsettiği şey oymuş, üçkâğıtçı yaratık. Sevgili Puck’ımız şimdi nerede peki?”

“Oberon’u uyarmak için Tekin Divanı’na geri döndü.”

“Neyse, bu da bir şey.” Leanansidhe meleze soğuk bir kayıtsızlıkla baktı. “Park sakinlerinden ne haber, canlarım?” diye sordu başını kaldırmadan. “Hanımlar ve karanlık yerlerle ilgili bir şey dediler mi?”

“Başka kimse yoktu,” dedim Leanansidhe’ye. Bunun üzerine şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Bir tek onu bulabildik.”

“Park tam bir ölü bölge,” dedi Annwyl. Titrediğini görebiliyordum. “Hepsi gitmiş. O korkunç büyüyenler dışında kimse kalmamış. Sanırım... sanırım hepsini öldürmüşler.”

Büyüyenler. Bu tam onlara yakışır bir ifadeydi. Bana veya Kenzie’ye bu şekilde zarar veremezlerdi çünkü ikimizin de sihri yoktu. Keirran ise Demir Kraliçe’nin oğluydu; büyüü onlar için zehir demektir. Ancak bizim dışımızda Annwyl dahil tüm sürgünler ile Yaz ve Kış’ın geri kalanı tehlike altındaydı.

Birdenbire acaba mezlere neler yapabilirler, diye merak ettim. Belki normal periler gibi onları da yok edebilirlerdi ya da belki mezlere insan yanları onları tamamen yok olmaktan kurtarırdı. Ancak sihirleri sömürölünce onlara ne olacaktı? Perişan halde, boş gözlerle odanın ortasında dikilen Thomas'a bakınca tüylerim diken diken oldu.

Leanansidhe'nin aklından da aynı şey geçiyor olmalıydı. "Bu," dedi soğuk ve korkunç bir sesle, "kabul edilemez. Canlarım..." Bize döndü. "Oraya geri gitmeniz gerek, bebeklerim. Hemen şimdi. Parka geri dönün ve bunu yapan şeyin ne olduğunu bulun. Sürgünlerim ve mezlere göz göre göre öldürölürken buna seyirci kalmayacağım."

"Geri dönmek mi?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden? Orada bir şey yok ki. Park ölmüş durumda, perilerden geriye eser kalmamış."

"Ethan, hayatım." Sürgünlerin Kraliçesi korkunç mavi gözleriyle bana baktı. "Düşünmölürsün, tatlım. Bulduğunuz şu melez," bakışlarını, şimdi sersemlemiş halde halının üzerinde oturan Thomas'a çevirdi, "New York'tan değil. Belli ki kaçırılıp Central Park'a getirilmiş. Park boş olabilir ama o kadar çok sayıda melez buhar olup uçacak değil ya. Normal periler de kayıp. Hepsi nereye gitmiş olabilir, bebeğim? Bana gelmedikleri kesin, bildiğim kadarıyla ölümlü dünyada da onları gören yok."

Nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum ama Kenzie kafasına birden dank etmiş gibi araya girdi. "Orada bir şey var," diye tahminde bulundu. "Parkta bir şey var."

Leanansidhe Kenzie'ye gülümsedi. "Seni boşuna sevmediğimi biliyordum, hayatım."

"Büyüyiyenlerin Central Park'ta bir sığınağı olabilir," diye ekledi Keirran, zalimce başını sallayarak. "Orada artık peri olmamasının sebebi bu. Peki nerede olabilirler? Bu kadar büyük bir sürgün ve melez topluluğu etrafta gezinen garip bir peri grubunu fark etmemiş olabilir mi?"

“Bilemiyorum, canlarım,” dedi Leanansidhe parmakları arasında yoktan bir sigara ağızlığı var ederken. “Ama bence bu sizin bulmanız gereken bir şey. Ne kadar erken, o kadar iyi.”

“Niçin sen de bizimle gelmiyorsun?” diye sordu Keirran. “Ne de olsa ölümlü diyarından sürülmedin, Leanansidhe. Gelip neler olduğunu kendi gözlerinle görebilirsin.”

Leanansidhe Keirran’a sanki az önce gökyüzünün yeşil olduğunu söylemiş gibi baktı. “Ben mi, hayatım? Gelirdim ama kor- karım ben yokken Goblin Pazarı güruhu ortalığı berbat eder. Ne yazık ki her istediğimde ülkeyi dolaşıp duramam, bebeğim; bunu imkânsız kılan zorunluluklarım var.” Bana bakıp burun kıvrırdı. “Ethan, hayatım, temiz halılarımın her yanma kan damlatıyorsun. Birileri şununla ilgilense iyi olur.”

Parmaklarını şıklattı ve bir çift cüce içeri koşturup yanlarına gelmemi işaret etti. Pirana avuçlu yaratıklar aklıma gelince gerildim ama periler arasında birçok cücenin şifacı olduğunu biliyordum. Sıradaki maceramızı hesaba katarak cücelerin koluma üşüşüp beni başka bir odaya götürmelerine izin verdim.

Leanansidhe, parka geri dönün, demişti; bir grup ya da bir ordu dolusu ürpertici, şeffaf, büyü emici perinin bizi beklediği yere... Kenzie haklıydı; o parkta pusuya yatan, ne perilerin ne de insanların bildiği görünmez bir şey vardı. *Hanım*, diye bir şey gevelemişti Thomas. Hanım ve koca karanlık. Ne demek istemiş olabilirdi?

Kapı gıcırdayarak açıldı ve elinde kanlı bir paçavrayla koştu- ran cüceyi atlatarak Kenzie odaya girdi. “Leanansidhe Thomas’ı şimdilik burada tutuyor,” dedi yanımdaki tabureye ilişerek. “Hafı- zasının geri gelip gelmeyeceğini, kendisine ne olduğunu hatırlayıp hatırlamayacağını görmek istiyor. Kolun nasıl?”

Cüceden öfkeli bir azar yiyerek kolumu kaldırdım. Acıyı alsın diye yaranın üzerine pis kokulu bir merhem sürüp üzerini sıkıca bandajlamışlardı; şu an sadece uyuşuktu. “Yaşayacağım.”

“Evet, yaşayacaksın,” diye mırıldandı cüce, uyarıcı gözlerle yiyecekmiş gibi bana bakarak. “Ama elini kaptırmadığın için şanslısın, birkaç parmağını kaybedebilirdin. Bandajları kurcalamayın, Bay Chase.” Malzemeleri toplarken bana son bir öfkeli bakış daha attı ve eşikle yanımdan ayrılarak kapıyı arkalarından çarptılar.

Kenzie uzandı ve elini nazıkçe benimkine sardı. Kafamın içinde karanlık düşünceler dönüp dururken iç içe geçmiş parmaklarımıza baktım. Bu iş gittikçe tehlikeli bir hal alıyordu. Hayır, zaten hiç olmadığı kadar tehlike içindeydik. İnsanlar ölüyor, yok oluyorlardı. Ölümcül yeni bir peri türü kurbanlarının büyülerini, ruhlarını sömürüp onları öldürerek gücünü artırıyor. Melezler sokakta yürürken, evlerinden, okullarından kaçırılıp ortadan kayboluyorlardı. Ve bir şey daha vardı: O parkta bir yerlerde gizlenmiş bekleyen karanlık ve kötü bir şeyler.

Koca karanlık. Hanım.

Korkuyordum. Yüreğim ağzımdaydı. Sanki koca bir okyanusta bir şey tarafından diri diri yutulmayı bekleyen minik bir ağaç daylıydım. Buna hazır değildim. Bu peri çılgınlığının içine çekilmek istemiyordum. Benden ne istiyorlardı? Ben ablam değildim, melez ve güçlü değildim, arkamda bana destek olacak adı çıkmış Robin Goodfellow ve Mab’in oğlu yoktu. Ben sadece bir insandım, vahşi koca bir ırka, tehlikeli perilere karşı sadece tek bir insandım. Her zamanki gibi daha fazla insanı tehlikeye atacaktım.

Kenzie parmaklarını tenimin üzerinde gezdirince kolumdan yukarısı karıncalandı. “Sanırım seni geride kalmaya ikna etmenin bir yolu yok,” diye fısıldadım, sorunun cevabını bildiğim halde.

“Yok,” dedi Kenzie zorlama bir neşeyle. Başımı kaldırdığımda bana emin bir şekilde gülümsedi. “Bunu aklından bile geçirme, Ethan. Arkanı kollayacak, sivri dişli başka kötü perilere yem olmanı engelleyecek birine ihtiyacın var. Görüş’e elim kolum bağlı oturup olanlara seyirci kalmak için sahip olmadım.”

Derin bir iç çektim. “Biliyorum. Ancak artık seni veya *kendimi* koruyacak bir şeyim yok.” Koluma yüzlerce iğne gibi batan acıyla

yüzümü buruşturarak dikkatli bir şekilde yumruklarımı sıktım. “Şunların yuvalarını arayacaksak, sopa istemiyorum. Yeterli değil. Ya bıçağımı ya da şu perilerle aramda duracak keskin bir şey istiyorum. Onların karşısında artık geri durmak istemiyorum.”

Aniden tüm bedenimi buz gibi bir korku sardı. Bu artık kızıl kepli grubuyla kütüphanede kovalamaca oynadığım veya Kingston’ın eşkıyalarının dayağından kaçmaya çalıştığım inatçı bir oyun değildi. Ne olduğu belirsiz bu periler vahşi ve sapkın katillerdi. Onları akıl yoluyla ikna etmek mümkün değildi, iyilik veya pazarlık onlara sökmezdi. İşin ucunda ya öldürmek ya da lime lime edilmek vardı.

Kenzie yanıma biraz daha yaklaşıp başını omzuma koyunca ürperir gibi oldum. “Bir plana ihtiyacımız var,” dedi sakince. “Bir tür strateji. Nereye gideceğimizi bilmeden alelacele geri dönme fikri hoşuma gitmiyor. Şu sığınığın nerede olduğunu bir bilsek...” Gözlerimi kapayıp sıcaklığına çekilirken Kenzie durdu. “Keşke bir bilgisayar olsaydı,” dedi. “En azından Central Park’ı araştırıp ‘koca karanlık’ın ne olduğunu anlamaya çalışırdım. Leanansidhe’nin buralarda bir dizüstü bilgisayarı falan yoktur herhalde, değil mi?”

“Hiç sanmıyorum,” diye mırıldandım. “Telefonum da çalışmıyor. Gerçek dünyadayken kontrol ettim.”

“Ben de.” Kenzie iç çekti ve düşünürken bir taraftan da parmağıyla hafifçe dizime vuruyordu. “Acaba diyorum... eve mi gitsek?” diye sordu çekingen bir sesle. “Kalmak için değil,” diye ekledi hemen. “Ben internetten bir şeylere bakarım, sen de silahlarını veya ihtiyacın olan ne varsa onları alırsın. Bizimkilerin veya sızinkilerin bilmesi gerekmez.” Alaycı bir kahkaha attı ve sesinde acı bir tını belirdi. “Babam yokluğumu fark etmemiş bile olabilir.”

Biraz düşündüm. “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim sonunda. “Eve gitmek, o şeylerin peşime takılması ya da beni bekliyor olmaları fikri hoşuma gitmiyor. Senin aileni de bu belanın içine sürüklemek istemiyorum.”

“Bir şeyler yapmamız gerekecek, Ethan.” Kenzie’nin ses tonu yumuşaktı ve parmakları çok nazik bir biçimde bileğimdeki bantın üzerinde geziniyordu. “İçinde bulunduğumuz durum bizi fazlasıyla aşıyor. Yardımı dokunacak ne olursa işimize yarar.”

“Evet.” Sinirliydim, bir şeylere patlamamak için kendimi zor tutuyordum. Şu an etrafımdaki tek kişi Kenzie’ydi ve korkularımı ve öfkemi ondan çıkarmayacaktım. Keşke gidebileceğim, beni anlayabilecek yetişkin biri olsaydı. Asla birilerinin yol yordam sormak için başvurduğu kişi olmamıştım. Keirran burada değildi; yani karar vermek bana düşüyordu. Nasıl olmuştu da her şey gelip bana dayanmıştı?

Dur bir dakika. Belki fikir danışabileceğim biri vardı. Soyunma odasındaki yüzünü, sanki bir şeylerin orada olduğunu hisseder gibi etrafa bakmışını hatırladım. Sözlerini hatırladım. *Yardıma ihtiyaç duyduğunda söylemen yeterli, Ethan. Bir sorunun olursa bana gelebilirsin. Her ne olursa olsun, küçük veya çılğınca bir şey de olabilir, fark etmez. Bunu unutma.*

Guro. Bunu anlasa anlasa Guro anlayabilirdi. Görünmez şeylere, çıplak gözle görünmeyen yaratıklara inanıyordu. Soyunma odasında bana söylemeye çalıştığı şey de buydu. Büyükbabası bir *Mang-Huhula*, yani ruhani bir liderdi. Ruhlardan perilere geçiş o kadar da bodoslama bir atlayış sayılmazdı, değil mi?

Tabii buna fazla anlam yüklüyor da olabilirdim. Sonunda balatayı sıyırdığımı düşünebilir ve deli doktorlarını çağırabilirdi.

“Kara kara neler düşünüyorsun?” diye mırıldandı Kenzie. Sıcacık nefesini yanağımda hissettim.

Elini sıktım ve onu da beraberimde çekerek ayağa kalktım. “Sanırım,” dedim dolambaçlı yoldan gitme konusunda diğerlerinin sorun çıkarmayacağını umarak, “Leanansidhe’den son bir iyilik daha istemek durumunda kalacağım.”

Yeniden Louisiana’ya gitmemiz fikrinden çok hazzetmemiştii. “Eve gidip orada kalmaya karar vermeyeceğinizi nereden bileyim, can-

larım?” dedi Kara İlham Perisi bana delici bir bakış atarak. “Eski mahallenizi görüp ev özlemiyle ailelerinizin yanına dönebilir ve beni yüzüstü bırakabilirsiniz. Bu da işime gelmez, bebeklerim.”

“Kaçtığım falan yok,” dedim kollarımı kavuşturarak. “O şeylere evimin yolunu gösterecek değilim. Ayrıca şimdiden oturduğum mahallenin civarında takılıp beni arıyor olabilirler. Geri geleceğim. Bu iş bitene kadar ne olursa olsun geri adım atmayacağıma yemin ederim.

Leanansidhe ince kaşlarından birini kaldırdı ve o anda Periler Ülkesi’nin kutsal yeminlerinden birini ettiğimi fark ettim. Kahretsin. Bir de güya bu kadar uzun süredir işin içindeydim. İstesem sözümü bozamayacak değildim; neticede insandım ve karmaşık sözcük oyunlarının üzerimde bir bağlayıcılığı yoktu ancak bir peri kraliçenin karşısında böyle bir yemin etmek, sözümü yerine getirmem gerektiği, yoksa kötü şeyler olabileceği anlamına geliyordu. Periler yeminleri ciddiye alırlardı.

“Pekâlâ, hayatım.” Leanansidhe iç çekti. “Bu saçma maceranın amacını hâlâ anlamış değilim ama yapmanız gereken neyse onu yapın. Grimalkin artık ortalıkta olmadığına göre sizi eve götürecek birini bulmam gerekecek. Ne zaman gitmek isterdiniz?”

“Keirran bize katılır katılmaz.”

“Ben buradayım,” dedi koridordan gelen alçak bir ses ve Demir Prens odaya girdi. Gözlerinin altında ilk kez gördüğüm gölgelerle yorgun ve her zamankinden ciddi görünüyordu. Annwyl yanında yoktu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu, bakışlarını benden Kenzie’ye, sonra yine bana çevirerek. “Parka dönüyor muyuz?”

“Henüz değil.” Elimdeki tek sopayı kaldırdım. “Şu hanım denen şeyin sığınağına veya yuvasına, artık her neyse oraya gireceksek daha iyi silahlara ihtiyacım olacak. Sanırım kali eğitmenimi bana kendisinininkileri ödünç vermesi için ikna edebilirim. Elinde büyük bir bıçak ve palyoş koleksiyonu var.”

Ayrıca Guro'yla bir kez daha konuşmak, ona neler olduğunu ve öylece kaçıp gitmediğimi söylemek istiyorum. Ona en azından bu kadarını borçluyum. Belki bizimkilere de –en azından şimdilik– iyi olduğumu haber verir.

Keirran onaylarcasına başını salladı. “Yeterince makul,” dedi.

“Annwyl nerede?” diye sordu Kenzie. “O iyi mi?”

“İyi. Mücadele ederken büyüyenler onu ilk fark ettiğimizden daha çok tüketmişler. Şu an uyuyor. Yanında Ustura var, uyandığında bana haber verecek.”

“Annwyl'i beklemek ister misin?” diye sordu Kenzie. “Biraz daha uyumasını istersen bizim için sorun değil.”

“Hayır.” Keirran başını iki yana salladı. “Ben hazırım. Gidelim.”

Annwyl'in her an kapıdan içeri gireceğinden korkarmış gibi gergin bir şekilde geriye bakışını izledim. “Gideceğimizi bilmiyor,” diye tahminde bulundum gözlerimi kısarak. “Onsuz gidiyorsun.”

Keirran suçlu gibi elini perçemine götürdü. “Ona ne yaptıklarını gördün,” dedi sertçe. “Aramızda en çok tehlikede olan o. Yeniden aynı riski alamam. Burada daha güvende.”

Kenzie başını iki yana salladı. “Yani onu öylece arkada mı bırakıyorsun? Buna kızacak.” Kenzie ellerini beline koyup öfkeyle Keirran'a bakarken o da gözlerini kaçırmakla yetindi. “Aynı şekilde benim arkamdan iş çevirseniz sizin canınıza okurdum. Gerçekten, erkekler neden hep bizim için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini sanıyorlar? Neden konuşmıyorlar?”

“Ben de çoğu zaman aynısını merak etmişimdir, hayatım,” diye iç çekti Leanansidhe. “Evrenin sırlarından biri, inan bana. Ancak artık bir cevap istiyorum, bebeklerim, ona göre bir rehber çağırıp çağırmayacağımı ben de bileyim. Siz üçünüz Yaz kızını bekliyor musunuz, yoksa onsuz mu gidiyorsunuz?”

Soran bakışlarla Keirran'a baktım. Gözleri kaprya doğru kayarak tereddüt etti. Yüzündeki kararsızlığı gördükten sonra başını iki yana sallayarak döndü. “Hayır,” dedi Kenzie'nin sinirli öfleyişini

duymazdan gelerek. “Güvende olmasını istiyorum. O canavarlara yem olmasındansa bana kızmasını tercih ederim. Haydi, gidelim.”

Gecenin büyük bir bölümü yolda geçti. Leanansidhe’nin kanatlı perisi yaşadığım şehre açılan tek bir hat biliyordu; Guro’nun evi geldiğimiz noktanın uzağında kaldığından yolun geri kalanı için bir taksi çağırmak zorunda kaldık. Yarım saatlik taksi yolculuğu sırasında Kenzie omzumda uyuyakaldı. Hem Keirran hem taksi şoförü imalı bir şekilde gülümsediler. Yolculuk kötü geçmemişti ama Grimalkin olsaydı bizi Guro’nun evine daha kolay ve hızlı bir yoldan götürürdü diye düşündüğüm sırada kendime geldim.

Hey, ne zamandan beri perilere bel bağlar oldun, Ethan? Olmaz, ne şimdi ne de başka bir zaman.

Kenzie’yi rahatsız etmemeye özen göstererek kollarımı kavuşturdum ve sokak lambalarını izleyerek camdan dışarı baktım. Bir yandan da perilerden hiçbir şey istemediğim konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım. Büyüyenlerle işimiz biter bitmez perilerle de bir işim kalmayacaktı.

Nedense bunun o kadar basit olmayacağını biliyordum.

Taksi sonunda sabahın erken saatlerinde Guro’nun evinin önünde durdu. Cebimdeki son parayla taksiciye parasını ödedim ve garaj yolundan yukarıya doğru uzanan sade tuğla eve baktım.

Umarım Guro erkencidir.

Ön kapıyı tıklatmamla içeriden gelen köpek havlamasını duyunca yüzümü ekşittim. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Guro sinekliğin ardından bana bakakaldı. Sarı bir labrador kuyruğunu sallayarak Guro’nun bacaklarının arkasından bana bakıyordu.

“Ethan?”

“Selam, Guro.” Mahcup bir şekilde gülümsedim. “Bu kadar erken geldiğim için üzgünüm. Uyandırmamışımdır umarım.”

İçeri girebilir miyim diye sormama kalmadan tel kapı çabucak açıldı ve Guro girmemiz için eliyle işaret etti. “İçeri gelin,” dedi

kalp atışlarımı hızlandıran, sert bir ses tonuyla. “Çabuk, kimseye görünmeden.”

Kapıdan içeri daldık. Ne bekliyordum bilmiyordum ama evinin içi gayet sıradan görünüyordu. Belki de yerlerde matlar, duvarlarda bıçaklar görmeyi bekliyordum, kim bilir? Peşinden giderek mutfaktan oturma odasına geçtik; burada yaşlı, hırpani görünümlü bir köpek bezgin bakışlarla kanepeden bize bakarken kalkmaya yeltenmedi bile.

“Otur, lütfen.” Guro bana bakarak kanepeyi işaret etti ve hepimiz dikkatle kanepenin kenarına iliştik. Kenzie yaşlı köpeğin yanma oturur oturmaz boynunu kaşımaya başladı. Guro bir süre onu izledikten sonra karanlık bakışları yeniden bana kaydı.

“Evine gittin mi?”

“Ben...” Sorusu karşısında afallayarak başımı iki yana salladım. “Hayır, Guro. Sen nereden...”

“Haberlerden, Ethan. Haberlere çıktın.”

Birdenbire sarsıldım. Kenzie küçük bir şok sesiyle ona baktı.

Guro doğrularcasına başını salladı. “Sen, kız ve diğer çocuk,” diye devam etti mideme acı bir yumru otururken. “Hepiniz bir gün arayla ortadan kayboldunuz. Polis günlerdir arıyor. Seni tanımıyorum,” başıyla Keirran’ı işaret etti, “ama zannedersem her ne oluyorsa sen de bunun bir parçasısın.”

Keirran saygılı bir şekilde başıyla selamladı. “Ben sadece arkadaşlarıyım,” dedi. “Ethan ve Kenzie’ye yardım etmek için buradayım. Bana aldırış etmeyin.”

Guro ona garip bir ifadeyle baktı. Bakışları karardı ve bir an sanki büyüünün ardındaki onu, Perde’nin ve Keirran’ın insan görüntüsünün altındaki periyi görebildiğini sandım.

“Kapıyı çalan kimmiş, hayatım?” Koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü bir kadın odaya girerek şok içinde gözlerini kırıştırdı. Altı yaşlarında minik bir kız çocuğu kucağından bize bakıyordu. “Bunlar...” Kadın tek elini ağzına götürerek şoka uğramış bir ses

çıkardı. “Bunlar televizyondaki çocuklar değil mi? Polisi aramamız gerekmez mi?”

Guro’ya yalvarırcasına çaresiz gözlerle baktım, Guro derin bir iç çekti.

“Maria.” Gülümseyerek karısının yanma gitti. “Özür dilerim. Acaba bir süreliğine misafirlerimizle ilgilenebilir misin? Öğrencimle baş başa konuşmam gerek.” Eşi sertçe ona bakınca Guro karısının elini tuttu. “Her şeyi daha sonra açıklayacağım.”

Kadın bakışlarını Guro’dan bize, sonra tekrar ona çevirdi ve sertçe başını salladı. “Elbette,” dedi sanki bu tuhaf durumu kabullenmeye çalışır gibi yarı neşeli bir sesle. Onun adına kötü hissettim; insanın kapısında ikisi polis tarafından aranan üç garip çocuğun belirmesi her gün olan bir şey değildi. Yine de gülümsemi ve elini uzattı. “Arkadaşınızın buradaki işi bitene kadar biz mutfakta oturabiliriz.”

Kenzie ve Keirran bana baktılar. Onaylarcasına başımı salladım ve ikisi ayağa kalkıp kadının peşinden koridora çıktılar. Kadının onlara bir şey yemek isteyip istemediklerini, kahvaltı yapıp yapmadıklarını sorduğunu işittim. Kenzie odadan çıkarırken köpeklerin ikisi de koltuktan inip peşinden seğırtti ve odada eğitmenimle ikimiz kaldık.

Guro yaklaştı ve karşımdaki koltuğa oturdu. Soru sormadı. Nerede olduğumu, ne yaptığımı sormadı. Sadece bekledi.

Derin bir nefes aldım. “Başım belada, Guro.”

“O kadarını anladım,” dedi Guro sessiz ve suçlamayan bir sesle. “Ne oldu? En başından anlatmaya başla.”

“Ben... bunu açıklayabileceğimden bile emin değilim.” Ellerimi saçımda gezdirirken düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Niçin buraya gelmişim? Görünmez perilerden bahsetmeye başlarsam Guro’nun bana inanacağını mı düşünmüştüm? “O gece soyunma odasında ne dediğinizi hatırlıyor musunuz? Hani gördüğüne inanmamakla ilgili olanı?” Ne tepki vereceğini görmek için bekledim ama devam etmemi söylercesine başını sallamak dışında

pek bir tepki vermedi. “Şey... beni takip eden bir şey vardı. Başka kimsenin göremediği bir şey. Görünmez şeyler.”

“Ne tür görünmez şeyler?”

Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini bilerek *peri* sözcüğünü kullanmaya isteksiz bir şekilde duraksadım. “Bazıları onlara doğüstü varlıklar diyor. Soylular ve İyi Komşular diyenler de var.” Guro’dan hiçbir karşılık alamayınca yüreğimde bir ağırlık hissettim. “Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama onları çocukluğumdan beri, kendimi bildim bileli görebiliyorum. *Onlar* da benim onları görebildiğimin farkındalar. Bunca zamandır peşimdelerci ve onlardan daha fazla kaçabileceğimi sanmıyorum.”

Guro bir an sessizliğini korudu. Sonra çok alçak bir sesle sordu: “Bunun turnuvada yaşananlarla bir ilgisi var mı?”

Göğsümde küçük bir umut kıvılcımı belirince başımı kaldırıp ona baktım. Guro gülümsemedi. “Peşindelerdi, değil mi?” diye sordu ciddiyetle. “Seni gördüm. Kızla ikinizi. Arka kapıdan koşarak çıktığınızı ve dışarı çıktığınız an bir şeyin sana saldırdığını gördüm.”

“Nasıl...”

“Kapının eşiğinde kan damlaları vardı.” Guro’nun sesi ciddileşti, endişesini duyabiliyordum. “Hiçbir şey olmasa bile kan damlaları, gördüğüm şeyin gerçek olduğunun ispatıydı. Peşinizden dışarı çıktım ama arka otoparka vardığımda ikiniz de gitmiştiniz.”

Nefesimi tuttum.

“Beni eğiten büyükbabam *Mang-Huhula* sık sık ruhlarla ve çıplak gözle görülemeyen şeylerle ilgili hikâyeler anlatırdı. Burnumuzun dibinde, etrafımızı saran, bilinmez koca bir dünya olduğunu ve kimsenin o dünyanın varlığından haberdar olmadığını söylerdi. Birkaç istisna dışında. Başkalarının göremediğini gören çok nadir birkaç istisna. Bu dünyanın ruhlarının yardımcı, zararlı, arkadaş canlısı ya da kötü olabileceğini ama her şeyden önemlisi görünmez dünyayı görebilenlerin sürekli kapana kısılmış olacaklarını;

daima iki yaşam arasında gidip geleceklerini ve ikisini de dengede tutmanın bir yolunu bulmak zorunda olacaklarını söylerdi.”

“Hiç başaran olmuş mu?” diye sordum acı bir sesle.

“Arada sırada.” Guro’nun sesi değişmedi. “Ancak sık sık yardım almışlar. Kabul edebildikleri zamanlarda.”

Düşüncelerimi sözcüklere dökmeye çalışarak dudağımı ısır-dım. “Ne yapacağımı bilmiyorum, Guro,” dedim sonunda. “Tüm bunlardan uzak durmaya çalışıyorum, hiç bulaşmak istemedim. Ancak şimdi de ailemi ve arkadaşlarımı tehdit ediyorlar. Onlarla savaşmak zorundayım, yoksa beni asla rahat bırakmayacaklar. Ben sadece... bir şeyler yapmazsam aileme zarar vereceklerinden korkuyorum.”

Guro bir an bir şey demedi. Sonra ayağa kalktı, odadan çıktı ve ben polisi arayıp aramadığını merak ederek kanepede otururken birkaç dakika daha odaya gelmedi. “Görünmez dünya”ya görünürde inanmış olmasına rağmen anlattıklarım ona çılgınca gelmiş olabilir mi diye merak ettim. Kenzie ve Keirran’a haber verip gitsek mi diye düşünürken Guro elinde düz, ahşap bir kutuyla geri geldi. Kutuyu saygılı bir şekilde aramızdaki sehpanın üzerine bırakırken ciddi bir ifadeyle bana baktı.

“Kaliyi şiddet uygulamak için öğretmediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu. Onaylarcasına başımı salladım.

“Ne için öğretiyorum?”

“Kendimizi savunmamız için,” dedim ezberden. Guro devam etmem için başıyla işaret etti. “Kültürü... devam ettirmek için. Becerilerin yok olup gitmemesi için.” Guro hâlâ bekliyordu. Yanıtlarım doğrudu ama hâlâ duymak istediği şeyi söylememiştim.

“Başka?”

Birkaç saniye kafa yorduktan sonra aklıma geldi. “Aileyi korumak için,” dedim sessizce. “Değer verdiği kişileri savunmak için.”

Guro gülümsedi. Öne eğilerek kutunun kilitlerini açtı ve kapağını geriye doğru indirdi. Yavaş bir nefes aldım. Kılıçlar yeşil

keçenin üzerindeki deri kınlarının içinde duruyordu. Turnuvada kullandığım bıçakların aynısıydı.

Guro bakışlarını bana çevirdi. “Bunlar senin,” diye açıkladı. “Bunları, sen derslere katıldıktan birkaç yıl sonra yaptırdım. Günü birinde bunlara ihtiyacın olabileceğini hissetmiştim.” Şaşkınlığım karşısında gülümsedi. “Henüz bir hikâyeleri yok. Orası sana kalmış. Ve umarım ki günün birinde sen de bunları kendi çocuğuna verirsin.”

Kılıçların bağını çözdüm ve büyülenmişçesine elime aldım. Dengeyi, kenarlarındaki ölümcül keskinliği hissedebiliyordum, kabzalarını sıkıca kavradım. Ayağa kalkıp havayı kesen bıçakların uğultusunu duyarak deneme amaçlı etrafımda döndürdüm. Hâlâ tam bir denge içindelerdi, sanki onca zamandır beni bekliyorlarmış gibi elime oturuyorlardı. Silahların cilalı yüzeylerindeki yansımamı görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

Pekâlâ, artık o büyü sömüren pislikler karşıma neyle çıkacaklarsa, yüzleşmeye hazırdım.

“Bir şey daha var.” Guro kutunun içine uzandı ve içinden deri bir kayıştan sarkan küçük metal bir disk çıkardı. Diskin ortasına üçgen bir desen oyulmuştu ve çizgilerin arasında tanıdık gelmeyen garip bir sembol vardı.

“Koruma için,” dedi Guro diski kaldırarak. “Bu, büyükbabamı ve onun babasını güvende tuttu. Şimdi de seni koruyacak.

Guro tılsımı boynuma astı. Şaşırtıcı bir biçimde ağırdı, tişörtümün içine sokunca metal, boynumdaki demir haça vurup tıkırdadı. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

“Yüzleşmek zorunda olduğun şey her ne olursa olsun, Ethan, yalnız değilsin.”

Utanarak başımı öne eğdim. Guro huzursuzluğumu anlamış olacaktı ki başını koridora çevirdi. “Gel. Arkadaşların ne yapıyor, bir bakalım.”

Keirran mutfakta dirseklerini granit yüzeye dayamış, dirseğinin yanında duran sıcak bir şeyle dolu fincanla tezgâhın başında oturuyordu. Pastel boyayla kâğıdın üzerine bir şeyler çiziktiren küçük kız yanında oturuyordu. Bu sırada yarı peri –Demir Diyar’ın prensi– ise merakla küçük kızın yaptığı şeye bakıyordu.

“Bir... lamia²¹ mı?” diye sordu Keirran ben arkasından yaklaşıp omzunun üzerinden kâğıda baktığım sırada. Bir sürü pastel boyanın ortasındaki bücür, dört bacaklı ve iki kafalı, ne olduğu anlaşılmayan bir şeydi.

Çocuk kaşlarını çatarak Keirran’a baktı. “O bir midilli.”

“Ah, tabii ya. Ne kadar da aptalım. Başka ne olabilirdi ki?”

“Hey,” diye fısıldadım, küçük kız oflayarak karalamasına kaldığı yerden devam ederken. “Kenzie nerede?”

“Çalışma odasında,” diye yanıtladı Keirran bana bakarak. “Bir süreliğine bilgisayarı kullanmak için izin istedi. Sanırım parkı araştırarak. Gidip bir baksan iyi olur.”

Sırıttım. “Sen burada iyi misin?”

“İşte!” diye bildirdi kız zafer kazanmış gibi doğrularak. “Bu ne?”

Keirran gülümsedi ve gitmem için eliyle işaret etti. Guro’nun eşini kibarca başıyla selamlayarak mutfaktan çıktım, koridorda ilerlerken Keirran’ın kâğıttaki şekillere yönelik umutsuzca ejderha ve mantikor tahminlerini işitebiliyordum.

Kenzie’yi küçük bir çalışma odasında köşedeki masanın başında, sandalyesinin dibinde ayakucuna kıvrılmış iki köpekle otururken buldum. Genç labrador kocaman başını kaldırıp kuyruğunu vurduysa da Kenzie ve diğer köpek yerlerinden kıpırdamamıştı. Kenzie gözlerini bilgisayar ekranından ayırmıyordu, sadece köpeğin kulaklarını kaşımak için durdu. Köpek inledi ve Kenzie’nin bacağına doğru hızlı hızlı nefes alıp verdi.

Yavaşça odaya girdim. Tişörtümün içine uzanıp Guro’nun tılsımını başımın üzerinden çıkardım. Kenzie’nin arkasına geç-

21 Mitolojide, çocukları yediğine inanılan dişi iblis. (ç.n.)

tim ve tılsımı nazikçe onun boynuna geçirdim. Kenzie irkilerek geri çekildi.

“Ethan? Tanrım, içeri girdiğini duymadım. Bir dahaki sefere bir ses çıkar.” Önünde sarkan garip tılsıma baktı. “Nedir bu?”

“Bir koruma tılsımı. Guro bana verdi, ben de sende durmasını istiyorum.”

“Emin misin?”

“Evet.” Belimdeki kılıçların ağırlığını hissettim. “İhtiyacım olan şey zaten yanımda.” Bakışlarımı Kenzie’den bilgisayar ekranına çevirerek öne eğildim. “Neye bakıyorsun?”

Kenzie ekrana geri döndü. “Şey, Central Park’ta yuva veya ona benzer bir yer bulabilir miyim diye bakıyordum. Thomas ‘koca karanlık’ gibi bir şey demişti, o yüzden yeraltında bir yeri kastetmiş olabileceğini düşündüm. Biraz araştırınca,” fareyi bir linkin üzerine getirip tıklattı, “çok ilginç bir şey buldum. Şuna bak.”

Ekrana baktım. “Orada bir mağara mı var? Central Park’ın içinde?”

“Parkın Ramble adlı bölümünde bir yerde.” Kenzie internet sitesinin aşağısına indi. “Birçok kişi burayı bilmiyor. Uzun zaman önce kapatılmış ama evet... Central Park’ta bir mağara var.”

Köpeklerin ikisi de aniden başlarını kaldırıp hırıldadılar. Kenzie ve ben gerildik ama ikisi de bize bakmıyordu. Birdenbire odadan fırlayıp delicesine havlamaya ve zemini tırmalamaya başladılar. Mutfaktaki küçük kız çığlık attı.

Koşarak odaya gittik. Keirran kızın önünde dururken Guro’nun eşi havlayan köpekleri susturmak için bağıırıyordu. Hayvanların ikisi de buzdolabının önünde durmuş çıldırıyorlardı. Genç labrador tepede bir şeye ulaşmaya çalışarak havlayıp ulurken buzdolabının kapısını tırmalıyordu.

Bir çift elektrik yeşili göz buzluğun üzerinden aşağı bakıyor ve çırpı gibi siyah bir şey aşağıdaki iki köpeğe tıslıyordu.

“Hayır! Yaramaz köpekler! Yaramaz! Gidin!” diye vızıldadı ve Keirran öne atıldı.

“Ustura! Ne işin var burada?”

“Efendim!” diye uğuldadı gremlin uzun kollarını amansızca sallayarak. “Efendim, yardım!”

Yüzümü buruşturdum. İstedğim son şey buydu: Guro’yu ve ailesini bu çılgınlığın içine çekmek. Daha fazla ileri gitmeden bir an önce buradan gitmeliydik.

Keirran’ın kolundan tutarak onu hızla kapıya doğru çektim. “Gidiyoruz,” diye çıktım şaşkınlıkla bana bakarken. “Hemen şimdi! Gremlinine peşimizden gelmesini söyle. Guro,” dedim eğitmenim içerideki curcuna karşısında kaşlarını çatarak kapıda belirirken. “Gitmem gerek. Her şey için teşekkür ederim ama burada daha fazla kalamayız.”

“Ethan!” diye seslendi Guro, ben Keirran’ı çıkışa doğru iterken. Kalmamız için ısrar etmemesini umarak temkinli bir şekilde arkamı döndüm. “Evine bir an önce geri dön, beni duyuyor musun?” dedi kesin bir sesle.

“Yetkililere henüz haber vermeyeceğim ama en azından anene ve babana iyi olduğunu bildir.”

“Bildireceğim,” diye söz verdim ve diğerlerine katılmak için koşarak dışarı çıktım.

Birlikte caddenin karşısına koşup iki evin arasından geçtik ve terk edilmiş, otlarla kaplı bir açıklığa çıktık. Sis in içinde yosun kaplı dallarıyla dev bir meşe ağacı belirdi, karmaşık dallarının altında durduk.

“Ustura nerede?” diye sordu Kenzie, tam gremlin koşturarak ve anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek Keirran’ın kucağına zıplarken. Ustura, Keirran’ın üstünü başını çekiştirip tırmalarken ve vızıldarken Demir Prens yüzünü ekşitti.

“Ah! Ustura!” Keirran gremlini koparırcasına üzerinden aldı ve kol mesafesinde tuttu. “Neler oluyor? Annwyl’in yanında kalmamı söylediğimi sanıyordum.”

“Ustura öyle yaptı!” diye çılgık attı kulaklarını çekiştirerek. “Ustura kaldı! Tatlı elf kızı kalmadı! Tatlı elf kızı gitti, efendimi bulmaya gitti!”

“Annwyl mi?” Keirran gremlini birden bıraktı. Ustura bip-leyerek gözden kayboldu ve yakındaki bir ağaçta yeniden belirdi. Hâlâ konuşuyor ama söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Gitti mi? Nereye...” Gremlin kollarını sağa sola sallayarak delicesine vızıldıyordu, Keirran kaşlarını çatı. “Ustura, sakın ol. Seni anlayamıyorum. O şu an nerede?”

“Hanımın yanında, küçük oğlan.”

Hepimiz hızla döndük. Bir sis öbeği diğerleri arasından koparak ve katılaşılarak bize doğru kaydı. Yaşlı kadın suratlı bir kediye benzer şey, buruşuk dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle sisin içinden kayarak çıktı. Arkasında iki peri daha belirdi; Kenzie’yi ve beni Olurolmaz’a kovalayan sıska böcek gözlü şeyler. Çekilen silahların keskin çılgılığı, puslu havayı titretti.

Kediye benzer şey sarı dişlerini göstererek tısladı. “Beni öldürürseniz Yaz kızı da ölür,” diye uyardı. “Demir canavar doğru söylüyor. Kızın sizi aramak için yeniden gerçek dünyaya girişini izledik. İzledik ve Ara’dan uzaklaşınca onu kaçırdık. Şu an leydinin yanında. Bana bir şey olursa Yaz perisi, akrabalarımın geri kalanı için atıştırmalığa dönüşür.”

Keirran’ın beti benzi attı ve silahını indirdi. Peri gülümsedi. “Aferin, oğlan. Beni hatırladın mı? Pis zehirli büyüyle kız kardeşimi öldürdükten sonra seni izledim. Senin ve çok değerli Yaz kızının, insanları Sürgünlerin Kraliçesi’ne götürdüğünüzü gördüm.” Solgun dudağını büktü. “Peh! Sürgünlerin Kraliçesi’ymiş. Tahtında oturmuş, haksız ününden beslenen şişmiş tembel Titania ne kadar gerçek bir kraliçeyse, onun gerçekliği de anca o kadar. Hanımımız Yaz ve Kış divanlarının saçma kavramlarını yok edecek.”

“Titania umurumda değil,” dedi Keirran öne çıkarak. “Annwyl nerede? Ona ne yaptınız?”

Kedi peri yine sırttı. “Şimdilik güvende. Onu götürdüğümüzde hanımımız ona bir zarar gelmemesi için özel talimatlar verdi. Daha ne kadar bu şekilde kalacağı ise size bağlı.”

Keirran derin ve sakinleştirici bir nefes alırken omuzlarının kalktığını gördüm. “Bizden ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Ölümlülerden mi? Hiçbir şey.” Kediye benzer şey küçümsercesine burnunu çekerken Kenzie’ye ve bana bakmadı bile. “Onlar insan. Oğlanın Görüş’ü olabilir ama hanımımız insanlarla ilgilenmiyor. Onun gözünde hiçbir değerleri yok. İstedığı şey sensin parlak olan. Parktayken senin garip büyüünü hissetti; Yaz, Kış ve Demir sihri. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.” Peri sarı köpekdişlerini tehdit edici bir gülümsemeyle gösterdi. “Hanımla tanışmak için bizimle gel, Yaz kızı da yaşasın. Aksi takdirde büyüünden besleneceğiz, geriye bir şey kalmayana kadar özünü emeceğiz, anılarını sömüreceğiz.”

Keirran yumruklarını sıkarken kolları titredi. “Söz veriyor musunuz?” dedi emin bir sesle. “Sizinle şu hanımı görmeye gilirsem ona zarar vermeyeceğinize söz veriyor musunuz?”

“Keirran!” dedim sertçe, ona doğru bir adım atarak. “Hayır! Ne yapıyorsun?”

Gözlerinde parlak ve çaresiz bir bakışla bana döndü.

“Yapmak zorundayım,” diye fısıldadı. “Bunu yapmak zorundayım, Ethan. Onun yerinde Kenzie olsaydı sen de aynısını yapardın.”

Lanet olsun, doğru söylüyordu. Ayrıca Keirran Annwyl için her şeyi yapardı, bunu daha önce de kanıtlamıştı. Ancak onun bu yıkımdan yürüyüp gitmesine seyirci kalamazdım. Yarı peri olsa da hâlâ aileden biriydi.

“Kendini öldürteceksin,” diye karşı çıktım. “Onu gerçekten kaçırıp kaçırmadıklarını bile bilmiyoruz. Onlarla gitmen için sana yalan söylüyor olabilirler.”

“Yalan söylemek mi?” diye homurdandı kediye benzer şey, kızgın ve içerlemiş bir sesle. “Biz periyiz. İnsanlık bizi unuttu, divanlar bizi terk etti ama buna rağmen Yaz ve Kış kadar biz de

Periler Ülkesi'nin bir parçasıyız. Yalan söylemeyiz. Şimdi bizimle gelmezsen Yaz kızı sabaha çıkmayacak. *Bu bir sözdür. Peki, şimdi ne yapalım dersin, oğlan?*"

"Tamam," dedi Keirran hızla arkasını dönerek. "Peki. Anlaştık. Biz ayrıldığımızda arkadaşlarıma zarar vermeyeceğinize yemin ederseniz sizinle geleceğim. En azından bunun için söz verin."

Kedi peri burnunu çekti. "Nasıl istersen."

"Keirran..."

Bana bakmadı. "Artık size bağlı," diye fısıldadı ve bıçağını kınına geri koydu. "Bizi bulun. Herkesi kurtarın."

Ustura delicesine vızıldadı ve ağaçtan sıçrayarak Keirran'ın omzuna kondu. "Hayır!" diye bağırdı Keirran'ı sürükleyerek uzaklaştırmak istercesine yakasından çekiştirerek. "Gitmek yok, efendim! Hayır!"

"Ustura, Kenzie'nin yanında kal," diye mırıldandı Keirran. Gremlin saçma sapan bir şeyler geveleyerek koca kulaklarıyla birlikte kafasını iki yana salladı. Keirran'ın sesi sertleşti. "Git," diye emretti ve çelik gibi ses tonu karşısında gremlin korkuyla sindi. "Şimdi!"

Alçak bir iniltiyle gremlin ortadan kayboldu. Kenzie'nin omzunda yeniden belirdi ve yüzünü Kenzie'nin saçlarına gömüp inledi. Keirran onu duymazdan geldi. Omuzlarını dikleştirdi ve büyüyen içliüsüne doğru birkaç metre ilerledi. O yaklaşırken kazara ölümcül Demir büyüüne yakalanma korkusuyla iki sıska perinin kenara çekildiği gözünden kaçmadı. "Haydi gidelim," dediğini duydum. "Hanımın bizi beklediğinden eminim."

Bir şeyler yap, dedim kendi kendime. Bir şey yapmadan durup gidişini izleme. Büyüyenlerin yanlarına seğirtip saldırarak onları hiçliğe gömmeyi düşündüm ama Annwyl bu yüzden ölürse Keirran beni asla affetmezdi. Yumruklarımı sıkarken perilerin geri çekilmelerini ve sıska perilerden birinin dönüp arkalarındaki sise bir yarık açmasını izlemekle yetindim. Sis perde gibi

aralandı ve deliğin ötesinde karanlık belirdi. Karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

“Peşimizden gelmeyin, insanlar,” diye tısladı kedi peri ve kuyruğu arkasından sallanarak sessizce sisin içindeki delikten geçti. Sıska peri pençelerini Keirran’a doğru kaldırdı ve Keirran arkasına bakmadan delikten geçerek karanlığın içinde kayboldu. İki peri de tehdit edercesine sessiz bir şekilde bizi işaret ettiler, sonra hızla Keirran’ın peşi sıra kayboldular. Sis yeniden öne çekilerek aralık kapandı ve sisin içinde tek başımıza kalakaldık.

YIRMİNCİ BÖLÜM

UNUTULMUŞLAR

Harika. Şimdi ne olacaktı?

Bir saniye önce büyüyenlerin ve Demir Prens'in kaybolduğu noktadan gözümü alamazken Kenzie'nin, Ustura'yı yatıştırmaya çalıştığını duydum. Oracıkta nasıl bir hat açabilmişlerdi? Anladığım kadarıyla sadece Peri Ülkesi'nin hükümdarları –Oberon, Mab, Titania– veya onlara denk güçte birileri Olurolmaz'a giriş veya çıkış hatları açabiliyordu. Periler bile istedikleri yerde dünyalar arasında geçiş yapamıyorlardı; bunun için bir hat bulmaları gerekiyordu.

Tabii büyük bir güce sahip biri burada olacağımızı bilerek geçmeleri için o hattı açmadıysa...

Central Park'ta saklanan şey her neyse Oberon veya Mab'le rekabet edecek güçte biriyse...

Bu korkunç bir düşünceydi.

Kenzie sonunda Ustura'nın iniltisini dindirmeyi başarmıştı. Şimdi Kenzie'nin omzuna oturmuş, sarkık kulaklarıyla perişan görünüyordu. Kenzie iç çekti ve bana döndü. "Şimdi nereye? Buradan Central Park'a nasıl geçeceğiz?"

“Bilmiyorum,” dedim sinirlerime hâkim olarak. “Bir hat bulmalıyız ama nerede olduklarını bilmiyorum. Peri Ülkesi’ne geçiş yollarının kaydını tutmamıştım. Bulsak bile insanlar hatları tek başlarına açamazlar.”

Ustura burnunu çekerek birden başını kaldırdı. “Ustura biliyor,” diye cıvıladı kocaman yeşil gözlerini kırıştıtarak. “Ustura hattı bulur, hattı açar. Korkunç İlham hanımına giden hat. Ustura biliyor.”

“Nerede?” diye sordu Kenzie gremlini omzundan alıp iki eliyle tutarak. “Ustura, nerede?” Ustura vızıldadı ve Kenzie’nin elleri arasında kıpırdandı.

“Park,” dedi Ustura. Kenzie kaşlarını çatı. Ustura beni işaret etti. “Komik oğlanın evinin yakınındaki park. Korkunç hanımın evine çıkıyor.”

“Ne?” Öfkeyle ona baktım. “Niçin evimin yakınında Leanan-sidhe’nin yerine açılan bir hat olsun ki? Beni gözetlemeleri için emrindekileri mi gönderiyordu?”

Ustura kulaklarına asıldı. “Efendim istedi!” diye inledi dişlerini göstererek. “Efendim korkunç hanımdan bir hat açmasını istedi.”

Sinirim geçerek Ustura’ya baktım. Keirran. Demek Keirran Leanansidhe’ye yaşadığım yere yakın bir yere hat açtırmıştı. Peki neden?

Belki merak etmişti. Belki ailesinin diğer yarısını, insan yarısını görmek istemişti. Belki günün birinde bizimle tanışmayı umuyordu ama kendini göstermekten korkuyordu. Onu daha önce etrafta görmemiştim ama beki de saklanarak sessizce bizi izliyordu. Aniden içimde bir merak uyandı; acaba Demir Divan’da kendini yalnız mı hissediyordu? Acaba etrafı perilerle çevrili yarı insan bir prens olarak hiç kendini oraya ait değilmiş gibi hissetmiş miydi?

Sonra aklıma başka bir şey geldi; yatak odamın penceresinden içeri bakıp duran bir gremlin olduğunu hatırladım. O gremlin en başından beri Ustura olabilir miydi? Keirran kendisi gelemediği için beni gözetlesin diye evcil hayvanını gönderiyor olabilir miydi?

Onu hanımın elinden kurtarırsak, *kurtardığımızda*, bunu ona sormam gerekecekti. Kurtaramayabileceğimiz ihtimalini düşünmek bile istemiyordum.

“O parkı biliyorum,” dedim Kenzie’ye, Ustura yeniden Kenzie’nin omzuna sıçradığı sırada. “Haydi, gidelim.”

Başka bir taksi yolculuğunun ardından –yanımda para kalmadığı için bu defa Kenzie ödemişti– çok geçmeden, bir orman perisiyle konuştuğum küçük parkın yakınındaki tanıdık bir mahallenin önünde dikiliyorduk. Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Güneş havadaki son sis kalıntılarını da buharlaştırıp yok etmiş ve evlerindeki insanlar uyanmaya başlamışlardı. Annemin işe gitmek için hazırlandığı ve babamın hâlâ uyuduğu ev buradan sadece birkaç blok ötedeydi. Çok yakındı. Şu an beni mi düşünüyorlardı? Benim için endişeleniyorlar mıydı?

“Ethan.” Kenzie dirseğime dokundu. “İyi misin?”

“Evet,” diye mırıldandım, evime giden yöne arkamı dönerek. Şimdi evi düşünme zamanı değildi. Henüz değil. “Pardon, ben iyiyim. Gremlinine bize hattı göstermesini söyle.”

Ustura kızgın bir şekilde vızıldadıysa da Kenzie’nin omzundan atlayıp eski çocuk parkı kaydırağına seğırtti. Korkulukların üzerine zıplayarak ve hızla anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek delicesine basamakların altındaki boşluğu gösterdi. “Hat burada!” diye ciyakladı onayını beklercesine Kenzie’ye bakarak. “Korkunç hanımın evine giden hat burada! Ustura iyi iş çıkardı mı?”

Kenzie, Ustura’yı iyi iş çıkardığı konusunda ikna ederken ben ise meşhur Sürgünlerin Kraliçesi’ne giden hattın bu kadar yanımda olmasına hâlâ inanamayarak başımı iki yana salladım. Daha fazla zaman kaybedemezdik. Todd, Annwyl ve şimdi de Keirran dışarıda bir yerlerde, hanımın yanındalardı ve geçen her saniye çok değerliydi.

Kenzie’nin elini tuttum ve kaydırağın altına eğilip bir kez daha Ara’ya geçtik.

Hat bu kez bizi Leanansidhe'nin bodrum katına çıkarmamıştı. Dünyalar arasındaki soğuk beyazlıktan geçtiğimizde kendimizi boş bir yatak odasına açılan bir dolabın içinde bulduk. Eşikten adımımızı atarken bir anlık başım döndü ve bu kadar sıklıkla hat geçişi yapmanın sağlığınıza olumsuz etkisi olup olmadığını merak ettim.

Girdiğimiz oda sadeydi: Dağınık bir yatak, bir komodin ve köşede bir masa. Hepsi de beyaz veya gri tonlarındaydı. Odada renkli olan tek şey, masanın köşesindeki kır çiçekli bir vazoydu; muhtemelen Annwyl'in eseri idi. İçeri girmemizle Ustura üzgün bir şekilde vızıldadı ve kulakları sarktı.

"Efendimin odası," diye burnunu çekti. Kenzie uzanıp Ustura'nın başını okşadı.

Kapıyı açmamla koridordaki konuşma ve müzik sesleri içeri doldu. Şarkı değil; rasgele çalınan, konuşmayı belli belirsiz bastıran alçak sesli notalardı. Koridorda ilerlerken sesler ve notalar şiddetini giderek artırdı ve sonunda kendimizi kırmızı halılı müzik odasına açılan çift kanatlı bir kapının önünde bulduk. Odanın ortasında devasa bir piyano, etrafını çevreleyen duvarlarda ve yerde ise birçoğu alçak sesle titreşen çeşitli enstrümanlar vardı. Köşede bir arp duruyor, tellerinden mırıltılar yükseliyordu ancak enstrümanı çalan kimse yoktu. Uzaktaki bir duvarda asılı duran ut sessiz bir melodi çalıyor ve bir tef yavaşça şingirdayarak ona karşılık veriyordu. Bir an enstrümanların, sanki canlıymış ve duyguları varmış gibi birbirleriyle konuştuklarını düşündüm. Biraz fazla rahatsız ediciydi.

Sonra Leanansidhe başını kanepeden kaldırdı, Grimalkin de o kocaman altın rengi gözleriyle dönmüş bize bakıyordu.

"Ethan, hayatım, gelmişsin!" Sürgünlerin Kraliçesi dalga dalga uçuşan kumaşlar ve mavi bir duman içinde ayağa kalktı ve elindeki sigara ağızlığıyla içeri girmemizi işaret etti. "Tam zamanında geldiniz, bebeğim. Grimalkin ve ben de tam sizden bahsediyorduk."

Kenzie ve ben kapıdan içeri girerken gözlerini kırptırdı, sonra boş koridora baktı. “Şey, Prens nerede, canlarım?”

“Onu götürdüler,” dedim. Leanansidhe’nin dudakları tehlikeli bir biçimde ince bir çizgi halini aldı. “Guro’nun evinden çıktığımızda bizi buldular ve hanımı görmesi için Keirran’ın onlarla gelmesini istediler.”

“Ve sen onu *durdurmadın*, öyle mi bebeğim?”

“Durduramazdım. Büyüyenler Annwyl’i kaçırmışlar ve Keirran dediklerini yapmazsa Annwyl’i öldürmekle tehdit ettiler.”

“Anlıyorum.” Leanansidhe bir iç çekti ve av köpeği şeklindeki dumanı başımızın üzerinden geçti. “O kızı yanıma almanın hata olduğunu biliyordum. Bu da planlarımıza daha büyük bir gölge düşürür, değil mi hayatım? Bu küçük karışıklığı nasıl düzeltmeyi düşünüyorsunuz? Demir Kraliçe sevgili oğlunun kaybolduğunu duymadan bir an önce işe koyulmanızı öneririm. Bu ikimiz için de hoş olmaz, değil mi canım?”

“Onu bulacağım,” dedim yumruğumu kılıcın kabzası etrafında sıkarak. “Şu an nerede olduklarını biliyoruz.”

“Öyle mi?” Sürgünlerin Kraliçesi tek kaşını kaldırdı. “Söyle de biz de bilelim, hayatım.”

“Büyüyenler Ara’yla ilgili bir şey söylediler.” Leanansidhe’nin şaşkınlıkla diğer kaşını da kaldırmasını izledim. “Periler Ülkesi’yle ölümlü diyar arasındaki boşlukta sığınak açmayı bilen tek kişi sen olmayabilirsin. Sen yapabiliyorsan başkaları da yapabiliyordur, değil mi?”

“Teknik olarak, evet, hayatım.” Leanansidhe’nin sesi sert çıkmıştı; görünüşe bakılırsa bunu düşünen tek kişinin kendisi olmadığı fikri hoşuna gitmemişti. “Ancak Ara çok ince bir düzlemdir, iki diyarın kesiştiği bir perde gibi düşünebilirsin. Burada bir şeyin hayatta kalabilmesi için gerçek dünyayla bir bağlantısı olması gerek. Yoksa sonsuza dek Ara’da döner durursun.”

“Central Park’ta bir mağara var,” diye araya girdi Kenzie yanıma gelerek. “Küçük bir mağara ve yıllardır kapalı ancak bunun

periler için engel olmadığına eminim, yanılıyor muyum? Gerçek dünyada varlığını sürdürüyorsa Ara'ya giriş olabilir.”

“Aferin, bebeğim. Orası gayet tabii bir giriş olabilir.” Sürgünlerin Kraliçesi, Kenzie'ye onaylarcasına gülümsedi. “Fark ettiyseniz burada alan sorunu olmadığı ortada. Gerçek dünyadaki o ‘küçük mağara’, Ara'da devasa bir mağara veya kilometrelerce uzunlukta bir tünel olabilir.”

Central Park'ın altında kocaman, saklı bir dünya. Asıl tüyler ürpertici olan işte buydu. “O zaman gideceğimiz yer burası,” dedim. “Keirran, Annwyl ve Todd orada bir yerlerde olmalı.” Kenzie'ye döndüm. “Haydi gidelim, Kenzie. Burada ne kadar çok oyalanırsak onları bulmamız o kadar zorlaşacak.”

Piyano koltuğu üzerindeki Grimalkin esneyerek doğruldu. “Alelacele bilinmeze gitmeden önce,” dedi miskin gözlerle bize bakarak, “neyle karşı karşıya olduğunuzu belki bilmek istersiniz.”

“Neyle karşı karşıya olduğumu biliyoruz, kedi.”

“Öyle mi? Zeki bir stratejist daima rakibiyle ilgili öğrenebileceği ne varsa öğrenir.” Grimalkin burnunu çekti ve patisini inceleyerek yaladı. “Ama tabii plansız bir şekilde saldırmak istiyorsanız, kaçınılmaz olarak yakayı ele verdiğinizde Demir Prens'e selamımı söylersiniz.”

“Biz de Grimalkin'le, bu büyüyenlerin nereden gelmiş olabileceklerini tartışıyorduk,” dedi Leanansidhe ben ters ters kediye bakarken. Kedi, kulağının arkasını kaşıyarak beni görmezden geldi. “Hâlâ demire ve teknolojiye karşı ölümcül alerjimizi taşıdıklarına göre Demir peri değiller. Yani başka bir deyişle, bir noktada onlar da bizim gibiler. Buna rağmen hiçbirisi de tanıdık gelmiyor. Ya sana, hayatım?”

“Hayır,” dedim. “Onları daha önce hiç görmedim.”

“Kesinlikle.” Grimalkin ayağa kalktı ve piyano koltuğundan kanepeye atlarken küstahça bize baktı. Bir kez gözünü kırptı, sonra oturdu ve rahatça yerine yerleşirken kuyruğunu ayakla-

rının etrafına doladı. Hemen ardından alçak ve ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

“Artık kimsenin hatırlamadığı perilere ne olur bilir misin, insan?”

Artık kimsenin hatırlamadığı periler mi? Başımı iki yana salladım. “Hayır. Bilmem mi gerekiyor?”

“Yok olurlar,” diye devam etti Grimalkin sorumu duymazdan gelerek. “Nasıl sürgünler ölümlü diyara sürüldüklerinde yok olurlarsa, onlar da ‘yok olurlar’. Ancak bu bireysel bir yok oluş değildir. Kimse artık hikâyelerini anlatmadığı, isimlerini veya neye benzediklerini hatırlamadığı için tüm ırk unutulmuş olarak yok olur. Olurulmaz’ın en karanlık noktalarında perilerin ölmeye gittikleri, yavaş yavaş yok oldukları bir yer olduğu söylenir. Rivayete göre orada gözden kaybolurlar. Hatırlanamaz hale gelirler. Unutulurlar.”

Sırtım ürperdi. “*Biz unutulmuşlarız,*” diye tıslamıştı ürpertici peri çok önceymiş gibi gelen bir zaman önce. “*Kimse isimlerimizi, varlığımızı hatırlamaz.*”

“Tamam, harika. Ne olduklarını biliyoruz,” dedim. “Yine de bu, normal perilerin ve melezlerin büyülerini niçin sömürdüklerini tam olarak açıklayıyor.”

Grimalkin esnedi.

“Elbette açıklıyor, insan,” dedi, her şey apaçık ortadaymış gibi. “Çünkü kendilerine ait büyüler yok. Bizi hayatta tutan şey büyü; yani ölümlülerin rüyaları ve hayalleri. Melezler bile içlerinde küçük bir parça sihir barındırırlar. Ancak bu yaratıklar o kadar uzun zamandır unutulmuşlardır ki gerçek dünyada var olmalarının tek yolu bunu başkalarından çalmaktır. Ama bu sadece geçici bir çözüm. Gerçekten var olmaları ve korkusuzca yaşayabilmeleri için yeniden hatırlanmaları gerekir. Yoksa bir kez daha unutulup yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadırlar.”

“İyi de...” dedi Kenzie kaşlarını çatarak, Ustura, omzundan yarım ağızla “kötü pisi” diye homurdanırken, “kimse ne olduklarını bilmezken nasıl hatırlanabilirler?”

“Bu,” dedi Grimalkin ben tüm bunları idrak etmeye çalışırken, “çok güzel bir soru.”

“Fark etmez.” Silkindim ve tek kaşım kaldırıp sigara ağızlığından bir nefes çeken Leanansidhe’ye döndüm. “Bu şeyler her ne olursa olsun Keirran, Todd ve diğerleri için oraya döneceğim. Hemen şimdi Central Park’a açılan hatta ulaşmamız gerek.” Israrıcı ses tonum karşısında Leanansidhe’nin gözleri kısıldı ancak geri adım atmadım. “Acele etmeliyiz. Keirran’ın fazla zamanı olmayabilir.”

Grimalkin kanepeden indi, kuyruğu havada yanımızdan salınarak geçti. “Bu taraftan, insanlar,” dedi, Kenzie’nin omzundan tıslayarak ona sataşan Ustura’yı duymazdan gelip. “Sizi *tekrar* Central Park’a götüreceğim.”

“Bu kez sen de bizimle geliyor musun?” diye sordu Kenzie. Kedi alaycı bir şekilde güldü.

“Ben tur rehberi değilim, insan,” dedi omzunun üzerinden bakarak. “Çok geçmeden Olurolmaz’a geri dönmeliyim ve kullanmak istediğiniz hat tesadüfen yolumun üzerinde. Büyü sömürme peşinde koşan bir ordu dolusu yaratığın bulunduğu Central Park’ta dolaşacak değilim. Bensiz debelenmek zorunda kalacaksınız.”

“Evet, buna çok üzüldüm,” diye karşılık verdim.

Grimalkin duymamış gibi davrandı. Kuyruğunu sallayarak döndü ve başını dimdik yukarıda tutarak odadan çıktı. Leanansidhe eğlenircesine bana baktı.

“Küçük bir tavsiye, hayatım,” dedi dışarı çıkacağımız sırada. “Kendinizi bir ejderha yuvasında veya bir cadı pazarlığının ters ucunda bulmak istemiyorsanız kediyi kızdırmak hiç iyi bir fikir değil.”

“Peki,” diye mırıldandım. “Yaşam savaşı vermediğimiz bir ara bunu hatırlamaya çalışırım.”

“Kötü pisi,” diye onayladı Ustura, biz Grimalkin’i kaçırmamak için peşinden seğirtirken.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KOCA KARANLIK

Bir kez daha Central Park'a açılan hatta adım attığımız sırada bariyeri geçerken yine o bilindik ürpertiği hissettim. Artık gece olmuştu ve çok karanlık olmamasına rağmen sokak lambaları yol boyunca parılıyordu. Şehri çevreleyen ışıklar gökyüzünü aydınlatarak yapay bir sisle ışıldıyor ve yıldızları görmeyi imkânsız kılıyordu.

Kenzie'ye baktım. "Şimdi nereye?"

"Hımm." Kenzie gözlerini kısarak etrafına bakındı. "Ramble, Thomas'ı bulduğumuz Belvedere Kalesi'nin güneyinde kalıyor, yani... sanırım şu taraftan."

Tanıdık yollardan ve noktalardan geçmemize rağmen gece her şey tuhaf görünüyordu. Belvedere Kalesi'ni geçtik ve ağaçların arasından kıvrılan küçük, dönemeçli yolların bulunduğu sık bir ormana gelene kadar yürümeye devam ettik.

"Nerede bu mağara?" diye sordum, gözlerimi ormandan ayırmaksızın karanlıkta hareket eden hayaletimsi parıltılar arayarak.

"Hiç fotoğraf bulamadım ama gölün batı yakasında küçük bir koyun yakınında olduğunu söyleyen bir yazıya denk geldim,"

diye yanıtladı. “Gerçekten çok küçük bir mağaraymış. Mağaramsı bir delik.”

“Şu ana kadar elimizdeki en iyi ipucu,” diye karşılık verdim. “Ayrıca Leanansidhe’nin dediklerini de duydun. Bu Unutulmuşların Ara’da bir sığınağı varsa boyutun önemi yok. İhtiyaçları olan tek şey gerçek dünyadan bir giriş.”

Kenzie birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, “Sence Keirran iyi midir?” diye mırıldandı.

Ah, umarım iyidir. Ona bir şey olursa Meghan ne yapardı? Ash ne yapardı? Bu korkunç bir düşünceydi. “İyi olacağından eminim,” dedim Kenzie’ye, kendimi de inandırmaya çalışarak. “Kendilerini zehirlemeden büyüsünü sömüremezler, ayrıca Keirran’ın ölmesini isteselerdi Annwyl’i kaçırmak için onca zahmete girmezlerdi.”

“Belki onu rehin tutmak istiyorlardır,” diye devam etti Kenzie, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak. “Demir Kraliçe’ye istediklerini yaptırmak veya sonunda harekete geçtiklerinde hiçbir şey yapamaması için.”

Lanet olsun, bunu düşünmemiştim. “Onu bulacağız,” diye homurdandım yumruklarımı sıkarak. “Hepsini bulacağız.” Daha fazla insanın bu karmaşaya sürüklenmesine izin vermeyecektim. Bütün ailemin bu şeyler tarafından oyuna getirilmesine göz yummayacaktım. Gerekirse parktaki her taşın, çalının altına bakacaktım ama Keirran, Annwyl veya Todd’ı almadan buradan ayrılmayacaktım. Bu iş bu gece sona erecekti.

Ormandan geçen patikalar daha da karmaşıklaştı. Ağaçlar daha da iç içe geçmeye ve ışığı kesmeye başladı. Bir noktadan sonra gölgelerin arasından ve neredeyse karanlığın içinden yürür olduk. Parkın bu bölümü çok sessizdi, ağaçlar şehrin seslerini boğuyordu, ta ki her şeyden yüzlerce kilometre uzaktaki dev bir ormanın içinde kaybolduğunuzu hissedene kadar.

“Ethan?” diye fısıldadı Kenzie, birkaç dakikalık sessiz yürüyüşün ardından.

“Evet?”

“Sen hiç korkmaz mısın?”

Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım. “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum ciddi kahverengi gözleri benimkilerle buluşurken. “Şu an korkmadığımı mı sanıyorsun? Kana susamış perilerin yuvasına girmek beni biraz olsun korkutmuyor mu dersin?”

Kenzie yüzünü ekşiterek alaycı bir kahkaha attı. “Az kalsın beni kandırıyordun, sert çocuk.”

Pekâlâ, itiraf etmeliydim. O kadar uzun zamandır “asabi ser-seri” rolü yapmaktan artık neyin gerçek neyin sahte olduğunu ayırt edemiyordum. “Doğrusunu ister misin?” Önümdeki ağaçlara bakarak iç çektim. “Neredeyse ömrüm boyunca korktum. Ancak öğrendiğim en önemli derslerden biri, bunu asla belli etmemen gerektiği idi. Yoksa Onlar sana daha çok eziyet ederlerdi.” Acı bir gülüşle başımı öne eğdim. “Özür dilerim, muhtemelen perilerle ilgili yakınmalarımı duymaktan usanmışsındır.”

Kenzie cevap vermedi fakat hemen ardından eli benimkine doğru kaydı. Ramble’in karmaşık karanlığının içlerine doğru ilerlerken parmaklarımı onunkilerin etrafına sardım ve nazıkçe sıktım.

Ustura birdenbire Kenzie’nin omzundan tısladı. “Kötü periler geliyor,” diye vızıldadı dev kulaklarını havaya dikerek. Kenzie’yle birbirimize endişeyle baktık ve kalp atışlarım birden hızlandı. Burasıydı. Sığınak yakındaydı.

“Kaç tane?” diye fısıldadı Kenzie. Ustura yeniden tısladı.

“Bir sürü. Hızlı geliyorlar!”

Kenzie’yi patikadan çıkardım. “Saklan!”

Sürü halindeki Unutulmuşlar ormanlık alandan çıkıp sessizce bir tepenin üzerinden süzöldükleri sırada bir ağacın arkasına sindik. Sivri, sıska perilerdi; beni ve Kenzie’yi tehdit eden, omzumu yaralayan periler. Ağaçların etrafında hayalet gibi süzöldüler ve belki de normal akrabalarını avlamak üzere parkın içine ilerlediler.

Unutulmuşlar hayalet misali, dikkatsizce yanımızdan geçip giderken Kenzie’yle ağacın gövdesine iyice sokulduk. Ona sarılır-

ken yüreği göğsümde delicesine çarpıyordu ama perilerin hiçbiri bizden tarafa bakmadı. Belki gerçekten de fark etmemişlerdi, belki geceleyin parkta iki insanın olması dikkate değer bir şey değildi. Ne de olsa sürgünleri ve melezleri avlamaya çıkmışlardı. Onlar için biz sadece bir çift insandık. Periler ikinci kez bakmaya tenezzül etmeksizin yanımızdan geçip giderken öpüşüyormuşuz gibi başımı öne eğdim ve vücudumu Kenzie'ye bastırdım.

Sonra Ustura rahatsız edici derecede yakından geçen bir Unutulmuş'a tısladı.

O şey durdu. Döndü. Soğuk bakışlarını üzerime dikti.

"Ethan Chase," diye fısıldadı. "Orada olduğunu görüyorum."

Kahretsin. İşte başlıyoruz.

Kenzie'nin yanından sıçrayarak uzaklaştım ve Unutulmuş, kulak tırmalayan bir çığlık atarak iğne gibi uzun pençeleriyle saldırmak üzere üzerime atıldığı sırada kılıçlarımı çektim.

Saldırıyı yukarı doğru bir darbeye karşıladım ve silahımın keskin kenarı kırılğan uzvunu bir dal parçası gibi kopararak kesti. Unutulmuş, kolları sise dönüşerek ve delicesine diğer kolunu sallayarak geriye sendeledi. Öfkeli hamlelerle öne yaklaştım ve bıçağımı çırpı bedenine geçirerek ortadan ikiye böldüm. Peri parçalara ayrıldı ve sis şeritleri halinde yok oldu.

Ah, evet. Tahta sopalardan daha iyi olduğu kesin.

İniltili bir ses dikkatimi çekti. Unutulmuş sürüsü siyah böcek gözleri hiddetle parlayarak ve kesik ağızları telaşla açılarak geri geliyordu. Tüyler ürpertici sesleriyle uğuldayarak ağaçların arasından süzülürlerken pençeleri beni parçalara ayırmak üzere kalkmıştı. Kılıçlarıma sarıldım ve onlarla yüzleşmek için hızla döndüm.

İlk peri bana doğru uzanıp pençelerini yüzüme doğrulttuğu sırada, "Kenzie, geride dur!" diye seslendim. Kılıçların biriyle perinin tek kolunu koparıırken diğeriyle cılız boynunu kestim. Yok olan perinin peşi sıra iki tane daha belirip beni yakalamak için hamle yaptığı sırada kenara sıçradım ve geçmelerine izin vere-

rek kılıcı kafalarının arkasına geçirdim. Döndüm ve arkamdan hızla gelen başka birine ikinci bıçağımla saldırdım. Sonra sürünün geri kalanı yaklaştı ve her şey kaosa dönüştü –çığlıklar, saldıran pençeler, dönen bıçaklar– ta ki sıradaki rakibim ve ellerimdeki bıçaklar dışında gözüm hiçbir şey görmeyene kadar. Pençeler üzerine atılıyor, giysilerimi parçalıyor, tenimi tırmıklıyordu ancak acıyı hissetmiyordum bile. Kaç tane Unutulmuş hallettiğimi bilmiyordum; sadece saldırılarına karşılık veriyordum ve beraberinde hava sise boğuluyordu.

“Yeter!”

Unutulmuşlar ordusunun arasından kulak tırmalayıcı yeni bir ses yükseldi ve periler en kara nefretleriyle gözlerini bana dikerek geri çekildiler. Soluk soluğa, vücudumdaki sayısız küçük kesikten akan ve kollarımdan süzülen kanlar içinde olduğum yerde durdum. Kedi vücutlu yaşlı kadın, cılız Unutulmuşların birkaç metre ötesinde dikilerek soğuk ve kısık gözlerle katliamı gözlemliyordu.

“Yine mi sen?” dedi öfkeyle sivri uçlu sarı köpekdişlerini göstererek. “Burada olmaman gerek, Ethan Chase. İşimize karışmaman gerektiğini söylemiştik. Burayı nasıl buldun?”

Kılıcımı ona doğrulttum. “Arkadaşlarım için buradayım. Ke-irran, Annwyl ve Todd için. Onları bırak, hemen şimdi.”

Kahkahayla tısladı. “Emir verecek konumda değilsin, çocuk. Sen sadece bir insansın; düşündüğünden çok daha fazlaysın. Hayır, seninle ne yapacağına hanım karar verecek. Demir Kraliçe’nin oğlu ve kardeşi sayesinde divanlar bize saldırmaya cesaret edemeyecek.”

Ellerim titriyordu ama kılıçlarımın kabzalarını sıkıca kavrayarak öne adım atıp birkaç Unutulmuş’u daha geriye sıçrattım. “Arkadaşlarım olmadan bir yere gitmiyorum. Gerekirse hepinizden yol yapıp hanımın yanına kendim giderim ama buradan onlarsız ayrılmam.” Bıçaklarımı döndürerek kedi periye pis pis sıırıttım. “Acaba hanımınız demir silahlara karşı ne kadar dirençli.”

Ancak kadim Unutulmuş gülümsemekle yetindi. “Ben olsam daha çok kendi arkadaşlarım için endişelenirdim, çocuk.”

Çığlık sesiyle dikkatim başka yöne çevrildi. Kısa bir boğuşmanın ardından iki Unutulmuş, Kenzie'yi ağacın arkasından çekerek sürüklediler. Kenzie söylenerek onlara tekmeler savuruyordu ancak cılız periler tısladı ve pençelerini Kenzie'nin kollarına batırarak canını yaktılar. Kenzie nefes nefese ırkıldığı sırada içlerinden biri saçından tuttu ve başını sertçe geriye çekti.

Öne atıldım fakat kedi kadın hırıltıyla aramıza sıçradı. "Tek adım daha atayım deme, küçük insan!" diye uyardı ben silahlarımı kaldırırken. "Yoksa boynunu boydan boya keseriz." Cılız perilerden biri ince, sivri uçlu parmağını Kenzie'nin boğazına kaldırdı. Buz kestim.

Ustura birdenbire tıslayarak ve dişlerini göstererek kedi perinin kafasının üzerine kondu. "Kötü pisi!" diye ciyaklayınca Unutulmuş adeta uludu. "Kötü pisi! Tatlı kızın canını acıtmak yok!"

Perinin başına yumruklarını geçirirken kediye benzer şey haykırdı. Uzanarak boynundaki gremlini koparırcasına çekti ve küçük bedenini kemikli parmakları arasında ezerek yere çarptı. Ustura ısırtıp dolu acı bir çığlık attı ve Unutulmuş'un elinden dumanlar çıkmaya başladı.

Kedi peri tiz bir çığlıkla gremlini yanıyormuş gibi uzağa fırlattı ve parmaklarını ateşe kapılmış gibi salladı. "Lanet olası Demir peri!" dedi zorlukla soluyarak. Ustura'nın düştüğü yere baktım. Bir çalının altında yatan hırpalanmış minik bedenini ve gözlerinin zayıf parıltısını görebiliyordum.

Sonra gözlerindeki ışık söndü.

Hayır! Kedi periye döndüm ama o tıslayarak bir emir veriyordu. Kenzie'yi tutan iki Unutulmuş onu soluk soluğa dizlerinin üzerine çöktürdüler. "Sana teslim olman için bir şans vereceğim, insan," diye homurdandı kediye benzer şey, sürünün geri kalanı yaklaşarak etrafımızı çevrelerken. "O iğrenç silahlarını hemen şimdi bırakmazsan bu kızın ölümüne sebep olacaksın. Hanım ikinizle ne yapacağına sonra kendisi karar verir."

Çaresizlik ve başarısızlığın ağırlığını kollarımda hissettim. *Kahretsin, kimseyi kurtaramadım. Ne Keirran'ı ne Todd'ı, hatta Ustura'yı bile. Hepinizden özür dilerim.*

Kedi peri nefret dolu gözlerle beni süzerek biraz daha bekledi, sonra Kenzie'yi tutan Unutulmuşlara döndü. “Öldürün onu,” diye emretti. Kalbim tekledi. “Boğazını kesin.”

“Hayır! Siz kazandınız, tamam mı?” Silahları iki elime alarak ağaçlara doğru fırlattım. Bir an ay ışığının altında ışıldadılar ve karanlığın içine düşerek gözden kayboldular.

“Akıllıca bir hareket,” diye mırladı kediye benzer şey ve kızı tutan perilere başıyla işaret etti. Periler kızı ayağa kaldırıp öne doğru iterlerken Unutulmuşların geri kalanı yaklaştı. Kenzie sen-deleyince düşmesine izin vermeden onu yakaladım. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Onu sıkıca tuttum, vücuduma yaslandığında titrediğini hissettim.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

“Evet,” diye cevap verirken Unutulmuşlar etrafımızı sararak sıkı bir çember oluşturunyorlardı. “Ama bana bir daha dokunacak olurlarsa o aptal sivri bacaklarından birini koparıp üstlerine saplayacağım.”

Yine espri havasındaydı. Kenzie cesur davranıyordu çünkü korkuyordu. Gözlerindeki o aşırı parlak ışıltıyı, Ustura'nın hırpalanmış halde hareketsizce düştüğü yere bakışını sanki görmüyordum. *Özür dilerim*, demek istedim ona. *Bu benim suçum. Seni buraya hiç getirmemeliydim.*

Unutulmuşların çemberi gitgide daralıyor ve kemikli pençeleriyle ilerlememiz için dürtüyorlardı. Gremlinin hareketsiz bedenini saran gölgelere son bir kez baktım ve ardından ağaçların arasına doğru sürüldük.

Unutulmuşlar eşliğinde ormanlık alanın içinden Ramble'daki diğer tüm yollara benzeyen kıvrımlı yol boyunca ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Çok uzağa yürümedik. Dar beton yoldan yoğun çalı

ve kayalıklarla kaplı küçük bir koridordan ilerleyerek iki yüksek çıkıntının arasına sıkışmış garip bir taş kemere vardık. Duvar kaba taş bloklardan oluşuyordu ve en az altı metre yüksekliğindeydi. Ortadaki dar kemer ise yan yana iki kişinin anca geçebileceği genişlikte ya var ya yoktu.

Burası da başka bir Unutulmuş tarafından korunuyordu; uzun boylu, iskelete benzer yaratık insanla akbaba karışımına benziyordu. Siyah tüylerle kaplıydı ve duvarın tepesine tünemişti, başı yeşil göz çukurlarıyla dev bir kuş kafasıydı. Uzun pençeleri dev bir yırtıcı kuş gibi göğsüne kenetlenmişti. Eğik görüntüsüyle bile boyu yaklaşık üç metreydi. Kenzie ürkümüş bir sesle geri çekilince kediye benzer şey alaycı bir şekilde ona güldü.

“Merak etme, kız,” dedi, dev kuş bizi fark etmeksizin kemere yaklaştığımız sırada. “İnsanları rahatsız etmez. Onun işi perilerle. Kilometrelerce uzaktaki bir perinin bile yerini tespit edebilir. Park artık neredeyse boşaldığı için yine uzaklarda avlanmamız gerekecek. Hanım giderek güçleniyor fakat hâlâ büyüye ihtiyacı var. Arzularını yerine getirmeliyiz.”

“Divanların neler olduğunu anlamayacağınızı mı sanıyorsunuz?” diye sordum dev yaratığa bakmak için durunca sırtımı dürtten Unutulmuş’a öfkeyle bakarken. “Bu kadar çok sayıda perinin yok olmasını fark etmemeleri mümkün mü sence?”

Kedi peri bir kakhaha patlattı. “Daha fark etmediler,” diye kıkırdadı, kemere ve canavarımsı muhafıza doğru yürümeye devam ettiğimiz sırada. “Perde’nin bu tarafındaki sürgünler Yaz ve Kış divanlarının umurunda değil. Üç beş melez ilgi alanlarına bile girmiyor. Olurulmaz’daki perileri rahatsız etmediğimiz sürece gerçek dünyada neler olduğunu ruhları duymaz. Bilinmez tek etken ise yeni Demir Divan ve yarı insan kraliçesi.” Sarı dişlerini göstererek bana gülümsedi. “Ama parlak olan artık elimizde. Şimdi de sen.”

Tepedeki kuşa benzer dev yaratığın tünediği noktanın hemen altında, duvardaki açıklığa gelmiştik. Kemerin üzerinde yolun birkaç iri kayalık arasında kıvrılarak devam ettiğini ve gözden

kaybolduğunu görebiliyordum. Ancak Unutulmuşların ilk grubu kemerden geçerken etraflarındaki hava parıldadı ve gözden kayboldular.

Durdum. Birkaç Unutulmuş sabırsızca tıslayarak sırtımdan dürttü ama kıpırdamadım. “Burası nereye gidiyor?” diye sordum, cevabı tahmin etmeme rağmen.

Kedi peri işaret etti ve Unutulmuş kalabalık kaçmamızı engellemek için saflarını sıklaştırdı. “Ara’ya girip çıkabilen bir tek Kara İlham Periniz değil, küçük oğlan. Hanımımız, Olurulmaz ve gerçek dünya arasındaki bu yerleri, Leanansidhe’nin divanları ele geçirmeyi akıl etmesinden çok önceden beri biliyordu. Parktaki bu mağara sadece bir bağlantı noktası; aynı yerde duruyor ama biz onu kendi zevkimize göre süsledik. Ayrıca tek giriş burası değil. Park boyunca uzanan onlarca tünelimiz var, dolayısıyla istediğimiz zaman istediğimiz yerde belirebiliriz. Burada yaşayan aptal periler işiştan geçene kadar neler olduğunu anlamadı. Neyse, bu kadar konuşma yeter. Hanım bekliyor. Yürüyün.”

İşaretiyle arkamızdaki peri uzun pençesini kaburgalarımın batırdı. Acıyla homurdandım ve peşimde Kenzie’yle kemerden geçtim.

Karanlık azalınca ve gözlerim alışınca şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Devasa bir mağaradaydık, tavanı tam tepede minik, puslu bir yuvarlak görülene kadar sarmal şeklinde yukarı doğru uzayıp gidiyordu. Uzanamayacağımız kadar yüksekteki şey gerçek dünyaydı. Aşağısı ise her yöne kıvrılan tünelleri, duvarlar boyunca uzanan çıkıntıları ve aradaki boşlukları birbirine bağlayan köprüleriyle dev bir karınca yuvasını andırıyordu. Mağaranın duvarları ve zemini binlerce ışıltılı kristalle kaplıydı ve mağaranın içinde gezinen yüzlerce Unutulmuş’a soluk ve ürpertici bir aydınlık veriyorlardı. Birkaç sıksa peri ve öldürücü elleri olan cüceler dışında bu perilerin hiçbirini tanıımıyordum.

Unutulmuşlar bizi odadan çıkararak duvarlarından fosiller ve kemikler fıskıran uzun, dolambaçlı bir tünelden geçirdiler. Sayıları

giderek artan ve her tarafa uzanan geçit ve koridorlardaki ağır-
mış iskeletler taşlardan bize bakıyorlardı: Kertenkeleler, kuşlar,
dev böcekler. Koca bir sütunun etrafına dolanmış kanatlı yılan
benzer bir fosil görünce mağaradakilerin ne kadarının gerçek, ne
kadarının Ara'ya ait olduğunu merak ettim.

Dev bir tür canavarın kaburgaları altında ince uzun bir tünelden
geçtik ve başka bir mağaraya girdik. Buranın zemininde daha
büyük delikler vardı ve tepemizdeki tavan geceye ait bir gökyüzü
manzarası gibi binlerce minik kristalle ışıldıyordu. Göğsünden
fazladan bir kol çıkan iriyarı bir peri muhafız girişte bekliyordu,
ona yaklaştığımız sırada bizi ciddiyetle süzdü.

“Ha? Artık buraya insanları da mı getirir olduk?” Boncuk
gibi siyah gözleriyle bana baktı ve dudak büktü. “Bunun Görüş’ü
var ama yerdeki taşların büyüğü ne kadarsa onunki de ancak o
kadar. Bir işe yaramaz. Onlara niye ihtiyacımız var?”

“Orası seni ilgilendirmez,” diye çıkıştı kedi peri, kuyruğunu
göğsüne çarparak. “Soru sormak veya zeki olmaya çalışmak için
burada değilsin. Bir yere kaçmalarına engel ol yeter.”

İriyarı peri homurdandı. Arkasını dönerek fazla eliyle duvara
yaslı duran uzun ahşap merdiveni kaptı ve bir çukura indirdi.

“Aşağı in, ölümlü.” Kaburgalarımın değen sivri bir şey beni
öne doğru dürttü. Kenara yürüdüm ve aşağıya baktım. Merdiven
karanlığa uzanıyordu ve deliğin kenarları dik ve pürüzsüzdü. Ka-
ranlığa dikkatle baktım fakat dibini göremiyordum.

Burada daha fazla dikilirsem kara çukura zorla itileceğimden
korkarak aşağı inmeye koyuldum. Tahtaya vuran adımlarım boğuk
yankılar çıkarıyordu. Önümdeki basamaklar neredeyse görünmez
hale gelinceye kadar her adımda karanlık gitgide yoğunlaştı.

Umarım aşağıda fena bir şeyler yoktur, diye düşünmemle
birlikte buna pişman oldum.

Ayakkabılarım sonunda kumlu zemine değdiğinde Kenzie
arkamdan geldiği için dikkatlice merdivenden çekildim. Kenzie
ayağını yere basar basmaz merdiven hızla duvardan yukarı çe-

kildi ve açıklığa doğru gözden kaybolarak bizi yarı karanlıkta tek başımıza bıraktı.

Gözlerimin alışmasını bekleyerek etrafa bakındım. Bağlantı noktaları bulunmayan pürüzsüz taşlı duvarlarla çevrili geniş bir odanın ortasında duruyorduk. Ne tutunacak bir yer ne bir çatlak ne de çıkıntı vardı, dümdüz taştı. Yukarımızda güçlükle seçilen tek şey, tepedeki deliğin puslu gri dairesiydi. Yer soluk bir kumla kaplıydı, üzerinde oraya buraya serpiştirilmiş çöpler vardı; bir gofret ambalajı, bir elma çöpü. Görünüşe göre yakın zaman önce burada bir şeyler vardı.

O sırada odanın köşesinden gelen ayak sürüme sesiyle kalbim yerinden fırlayacak sandım. Haklı çıkmıştım. Burada *hâlâ* bir şeyler vardı. *Bir sürü* şey. Ve giderek bize yaklaşıyorlardı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

KENZIE’NİN İTİRAFI

Kenzie’yi tutarak arkama aldım ve ayaklarını sürüyerek puslu ışık huzmesine yönelen bedenlerden geriye doğru çekildim.

Bunlar insandı. Hepsi insandı. Genç, yaşlı, kadın, erkek. En genci on üç yaşından büyük değildi, en yaşlısının kır sakalları göğsüne kadar iniyordu. Yaklaşık yirmi, yirmi beş kişilerdi, hepsi de bir süredir bir şey yememiş veya banyo yapmamış gibi üstleri başları yırtık pırtık, pis görünümlü insanlardı.

Onlara bakarken dikkatimi çeken bir şey oldu. Bu grupta ilgili... ters bir şeyler vardı. Giysileri yırtık pırtık ve kirli olabilirdi, muhtemelen bir süredir Unutulmuşların tutsağıydılar fakat içlerinden öne çıkıp kim olduğumuzu soran olmadı. Yüz ifadeleri bomboş, hareketleri durgundu, bakışları duygudan yoksundu; gözlerinde ne bir öfke kıvılcımı ne bir korku ne de başka bir şey vardı. Uysal ve meraklı bir koyun sürüsüne bakıyor gibiydik.

Ancak sayıları oldukça fazlaydı. Saldıracak olurlarsa diye dövüşmeye hazır bir şekilde gerildim. Ne var ki insanlar sanki bizim yerimize yemek gelmesini beklermiş gibi bir hayal kırıklığıyla arkalarını döndüler ve ayaklarını sürüyerek yeniden karanlığa yöneldiler.

Bir adım öne çıktım. “Hey, bekleyin!” diye bağırdım, sesi-
min yankısı çukura yayılarak. İnsanlar karşılık vermeyince sesimi
yükselettim. “Bir saniye! Durun!”

Birkaçı arkasına dönerek ifadesizce yüzüme baktı, bu da bir
şeydi. “Bir arkadaşımı arıyorum,” diye devam ettim hırpani gö-
rüntülerinin ardındaki gölgelerine bakarak. “Adı Todd Wyndham.
Burada o isimde biri var mı? Benim yaşlarımda, sarı saçlı, kısa
boyu.”

İnsanlar sessizce yüzüme baktılar, derin bir iç çektim. Hayal
kırıklığı ve ümitsizlik beni boğuyordu. Görünüşe bakılırsa yolun
sonuna gelmiştik. Unutulmuşlar tarafından kapana kısılmıştık ve
etrafımız kafayı sıyırmış insanlarla çevrelenmişti. Keirran veya
Annwyl’i kurtarma umutlarımız da suya düşmüştü. Todd ise hâlâ
ortalıkta yoktu.

O sırada karanlıkta bir yerde bir ayak sürüme sesi duyuldu,
derken insanlardan biri kalabalığı iterek yaklaştı. Benim yaşla-
rımdaydı, ufak tefek ve zayıftı, dağınık sarı saçları vardı...

Şaşkınlıktan donakaldım.

Bu Todd’dı. Ancak o bir *insandı*. Tüylü kulaklarıyla birlikte
pençeleri, köpekdişleri ve delici turuncu bakışlarından eser kalma-
mıştı. Ne olursa olsun Todd Wyndham’ın ta kendisiydi; üzerinde
onu son gördüğümde giydiği giysiler vardı, sadece şimdi kirlen-
miş ve yıpranmışlardı. Ama bu o kadar büyük bir değişiklikti ki
karşımdakinin aynı kişi olduğunu kabullenmem birkaç saniyemi
aldı. İnanmaz gözlerle bakakalmıştım. Yüzündeki kirli, garip, boş
ifade dışında Todd bir hafta önce kanında gezen peri kanından
geriye bir şey kalmamış, tamamen ölümlü görünüyordu.

“Todd?” Kenzie elini uzatarak yavaşça öne doğru ilerledi. Todd
onu boş ela gözlerle izliyor ve yerinden kıpırdamıyordu. “Bu sen-
sin! İyisin! Ah, şükürler olsun. Sana zarar vermediler, değil mi?”

Yumruklarımı sıktım. Kenzie bilmiyordu. Neler olduğunu fark
edemezdi. Kenzie, Todd’ı daha önce sadece insan haliyle görmüştü;
sorunun ne olduğunu bilemezdi.

Oysa ben biliyordum. İçimde küçük bir öfke dalgası alazlanmaya başladı. *Melezlerin büyüğü sömürüldüğünde onlara ne olduğunu bilmek istiyordun, Ethan. İşte sana cevabı. Tüm bu insanlar bir zamanlar yarı periydi; Unutulmuşlar onların sihirlerini almadan önce.*

Todd yavaşça gözlerini kırptı. “Sen kimsin?” diye sordu tek-düze bir ses tonuyla. Ürperdim. Sesi bile kulağa tuhaf geliyordu. Sanki onu o yapan her şeyden, tüm duygularından soyutlanmış gibi sesi düz ve boş çıkıyordu. Önceden tanıdığım hevesli ve cüretkâr melezi hatırladım; onu karşımdaki bu umutsuz yabancıyla kıyaslamak midemi bulandırdı.

“Beni tanıyorsun,” dedi Kenzie ona doğru yürüyerek. “Kenzie. Mackenzie, okuldan. Ethan da burada. Her yerde seni arıyorduk.”

“Seni tanımıyorum,” dedi Todd aynı boş ve tüyler ürpertici sesle. “Onu, okulu veya başka hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Bu çukur dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama...” Kaşları çatılarak karanlıkta, uzaklarda bir noktaya baktı. “Ama... sanki bir şey hatırlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Önemli bir şey. Sanırım... sanırım ben bir şey kaybettim.” Yüzünde bir anlığına acılı bir ifade belirdi, sadece bir anlığına, sonra yeniden eski haline döndü. “Belki de kaybetmemişimdir,” diye devam etti omzunu silkerek. “Hatırlayamıyorum. Çok önemli olmasa gerek.”

Sinirden titriyordum, sakinleşmek için derin bir nefes aldım. *Pislikler*, diye geçirdim içimden ani bir nefretle. *Perileri öldürmek başka bir şeydi. Peki ya bu?* Todd’a, durgun yüzüne, boş gözlerine baktım ve duvara yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. *Bu öldürmekten de beter. Onu o yapan her şeyi söküp aldınız; ondan, bir daha sahip olamayacağı bir şeyi aldınız ve onu... bu şekilde bıraktınız. Sırf kendiniz yaşayabilin diye. Bunu yanınıza bırakmayacağım.*

“Peki ya ailen?” diye devam etti Kenzie, bir zamanlar yarı peri olan arkadaşından tatlılıkta cevap almaya çalışarak. “Onları da hatırlamıyor musun? Ya da öğretmenlerini?”

“Hayır,” diye yanıtladı düz bir sesle ve Todd, gözleri bulutlanarak karanlığa doğru geri çekildi. “Sizi tanımıyorum,” diye fısıldadı. “Gidin buradan.”

“Todd,” diye üsteledi Kenzie, fakat o arkasını dönerek duvarın yanına sindi ve yüzünü dizlerine gömdü.

“Beni rahat bırakın.”

Kenzie konuşması için onu tekrar tatlı sözle ikna etmeye çalışarak evle, okulla, buraya nasıl geldiğiyle ilgili sorular sordu, kendi maceralarımızı anlattı. Ancak karşısındaki, sessiz bir duvardan farksızdı. Todd başını dizlerinden kaldırıp bakmıyordu bile. Yokmuşuz gibi davranmak konusunda kararlı görünüyordu. Birkaç dakika boyunca bu manzarayı izledikten sonra bir sonuç alamayınca onu tutup silkelememek için oradan uzaklaştım. Gölgelere doğru uzaklaştığım sırada Kenzie’nin inatla neşeli çıkan sesi peşimden takip etti; Todd’ı konuşmaya ikna edebilecek biri varsa o da Kenzie’ydi.

Kamburları çıkmış kayıtsız insanlar arasından geçerek etrafta gezinirken bir yandan da gözümüzden kaçan bir şey olabilir mi diye gönülsüzce ortalığa bakındım. Kaçmamızı sağlayacak bir şey olabilir mi diye düşünmüştüm ama hiçbir şey yoktu. Sadece dik, pürüzsüz duvarlar ve kum... o kadar. Gerçek anlamda buraya sıkışıp kalmıştık.

Sırtımı duvara yaslayarak yere kaydığımda kot pantolonumun altındaki soğuk kumu hissettim. Acaba annemle babam şu an ne yapıyordu? Acaba Unutulmuşlar bizi burada daha ne kadar tutacaktı? Haftalarca? Aylarca? Sonunda gitmemize izin verilerse ölümlü dünyaya döndüğümüzde aradan yirmi yıl mı geçmiş olacaktı? Herkes öldüğümüzü sanıp bizden ümidi kesecek miydi?

Yoksa bizi öldürecekler ve bizi bir grup eski meleze yem ettikten sonra kemiklerimizi bu çukurda çürümeye mi bırakacaklardı?

Kenzie yorgun ve solgun görünerek yanıma geldi. Unutulmuşların onu tuttukları yerler morarmıştı, gözlerinin ise yorgunluktan feri gitmişti. İçimde yeniden bir öfke dalgası yükseldi ama burada

her şeye hâkim olan umutsuzluk hissi öfkeyi de bastırdı. Yanıma gelirken yüzünde cesur bir gülümseme vardı ancak maskesinin parçalara ayrılarak düştüğünü görebiliyordum.

“Bir gelişme var mı?” diye sordum. Kenzie başını iki yana salladı.

“Hayır. Düşünmesi için biraz zaman verdim, az sonra yine deneyeceğim. Sanırım üzerine gittikçe daha da kabuğuna çekilecek.” Yanıma oturarak gözlerini karanlığa dikti. Küçük bedeninin bedenimdeki sıcaklığını hissedince ona uzanıp daha da yakınımaya çekmemek için kendimi zor tuttum. Ancak korkum engel oldu. Yine başaramamıştım. Sadece Kenzie’yi değil, Todd’ı, Keirran’ı, Annwyl’i; herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım. Keşke daha güçlü olsaydım. Etrafımdaki herkesi güvende tutabilseydim.

Ama en önemlisi, keşke Kenzie burada olmak zorunda kalmasaydı. Keşke ona kendi dünyamı hiç göstermeseydim. Onu bu beladan kurtarmak için her şeyimi verirdim.

“Sence bizi burada ne kadar tutarlar?” diye fısıldadı Kenzie, birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım göğsümdeki ağırlığın arttığını hissederek. Kenzie parmaklarını tenindeki çürüklerde gezdirerek kollarını ovuşturunca midem kasıldı.

“Eve... eve dönebileceğiz, değil mi?”

“Evet.” Zorlama bir gülümsemeyle yarım yamalak başımı çevirdim. “Evet, endişe etme, buradan çıkacağız ve bir de bakmışsın evdeyiz. Kız kardeşin seni bekliyor olacak, baban bunca zamandır kayıp olduğun için büyük ihtimalle sana bağırarak ama ikisi de geri döndüğün için rahatlayacak. Sen de evimi arayıp okulda neler olup bittiği konusunda her şeyi anlatabilirsin çünkü bizimkiler muhtemelen kırk yaşına gelinceye kadar bana ev hapsi verecek.”

Bu hoş bir yalandı, ikimiz de farkındaydık ama ona gerçeği söyleyemezdim. Eve dönebileceğimizden emin olmadığımı, kimsenin nerede olduğumuzu bilmediğini, tepemizde vahşi, çaresiz bir peri ordusu ve esrarengiz hanımlarının beklediğini söyleyemezdim.

Keirran gitmiş, Annwyl kayıplara karışmış, buraya bulmaya geldiğimiz kişiden geriye boş bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı. Dibe vurmuştum ve Kenzie'yi de beraberimde sürüklüyordum ama ona tüm umutların tükendiğini söyleyemezdim. Bende umut diye bir şey kalmamıştı.

O yüzden yalan söyledim. Eve döneceğimizi söyledim ve Kenzie gerçekten inanmış gibi küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ama sonra titredi ve maskesi tamamen düştü. İki dizini de göğsüne çekti, kollarını dizlerinin etrafına doladı ve gözlerini yumdu.

“Korkuyorum,” diye itiraf etti fısıltıyla. Artık kendimi daha fazla tutamayacaktım.

Uzanarak onu kucağıma çektim ve kollarımın arasına aldım. Yumruklarını tişörtümün üzerinde sıkarak üzerime asıldı. Ona sarılınca kalplerimizin bir arada delicesine attığını hissettim.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım kulağına. “Seni tüm bunlardan korumak istedim.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ayrıca bunun bir şekilde senin suçun olduğunu düşündüğünü de biliyorum ama öyle değil.” Elini yüzüme kaydırarak yavaşça yanağıma bastırdı. Gözlerimi kapadım. “Ethan sen tatlı, sinir bozucu, inanılmaz bir adamsın ve sanırım ben... sana âşık oluyorum. Ancak hayatımda beni koruyamayacağın şeyler var.”

Nefesim kesildi. Kalbimin durup öncesinden biraz daha hızlı şekilde tekrar atmaya başladığını hissettim. Kenzie omuzlarını öne eğdi ve aniden utanarak yüzünü tişörtüme gömdü. Ona korkacak bir şey olmadığını; denesem de ondan uzak duramadığımı; tüm saçmalıklarına (etrafıma ördüğüm duvarlara, öfkeye, sürekli bir korkuya, suçluluğa ve kendimden nefret etmeme) sabır gösterdiğini ve onu kendimden uzaklaştırmak ve benden nefret etmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen hayatımı onsuz hayal edemediğimi söylemek istedim.

Keşke ona bunca şeyi nasıl söyleyeceğimi bilseydim. Bunun yerine ona sarıldım, saçını okşadım ve nefeslerimizin birbirine

karışmasını dinledim. Bir eli boynumda, diğeri tişörtümün üzerinde şekiller çizerek uzun bir süre sessiz kaldı.

“Ethan,” diye mırıldandı yüzüme bakmadan. “Eve gidersek, *gittiğimizde, bize ne olacak?*”

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Sanırım... bu daha çok sana bağlı.”

“Bana mı?”

Onaylarcasına başımı salladım. “Benim hayatımı gördün. Ne kadar altüst olduğunu ve tehlikeli olabileceğini gördün. Bunun için kimseyi zorlayamam ama...” Sesim giderek cılızlaştı, gözlerimi kapadım ve alnımı onunkine bastırdım. “Ama artık senden uzak kalamam. Bunu denemeyeceğim bile. Beni yanında istersen orada olacağım.”

“Ne kadarlığına?” Sözcükler ağzından belli belirsiz bir fısıltı halinde çıktı. Bu kadar yakın durmasaydık anlamayacaktım. İçinerek ona baktım, başını kaldırıp baktığında yüzümdeki ifadeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ah, hayır! Özür dilerim, Ethan. Senin için demedim. Ben sadece...” Başını tekrar öne eğerek ve yumruğunu tişörtüme ke-netleyerek derin bir iç çekti. “Pekâlâ,” diye fısıldadı. “Bu kadarı yeter, Kenzie. Daha fazla ileri gitmeden.” Kendi kendine onaylarcasına başını salladı ve dosdoğru yüzüme baktı. “Sanırım artık öğrenmenin zamanı geldi.”

Nefesimi tutarak bekledim. *Ne tür bir sırrın olursa olsun, demek istedim, ne saklıyor olursan ol, bir önemi yok. Benim için fark etmez.* Bütün hayatım koca bir yalandan ibaretti ve bir insanın ömür boyunca sahip olabileceğinden daha fazla sırrım vardı. Bana söyleyebileceği hiçbir şey beni korkutamaz veya şoka uğratıp ondan uzaklaştıramazdı.

Ancak yine de tanıştığımızdan beri Kenzie’nin benden bir şey sakladığı konusunda içimde bir huzursuzluk, karanlık, kaygı verici bir his vardı. Bazı sırların paylaşılmaması gerektiğini, onları bilmenin bir insanın bakış açısını sonsuza dek değiştirebileceğini

biliyordum. Bunun da onlardan biri olabileceğinden şüphelendim. Kenzie düşüncelerini topladığı sırada aramızdaki sessizlik uzayıp giderken bekledim. Sonunda saçını geriye itti ve yüzüme bakmadan derin bir nefes aldı.

“Hatırlıyor musun... hani hayatımın bir parçasını neden Le-nansidhe’ye vereceğimi sormuştun?” diye söze başladı tereddütlü bir sesle. “Görüş’e sahip olmak için o pazarlığı yaptığımda, ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Onaylarcasına başımı sallamama rağmen hâlâ bana bakmı-yordu. “Kimse sonsuza dek yaşamaz.”

Kenzie titredi. “Annem üç yıl önce öldü,” dedi, kollarını ken-dini korurcasına göğsünün üzerinde kavuştururken. “Bir trafik kazasıydı; kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Ancak ben kü-çükken annemin hep dünyayı dolaşmaktan bahsettiğini hatırlı-yorum. Ben büyüyünce birlikte piramitleri veya Çin Seddi’ni ya da Eyfel Kulesi’ni görmeye gideceğimizi söylerdi. Bana seyahat dergilerini ve broşürlerini gösterirdi, birlikte gezimizi planlardık. Planlarımızın arasında bazen tekne yolculuğu, bazen tren, hatta sıcak hava balonu bile vardı. Ona inanırdım. Her yaz *bu* yıl o yıl mı diye sorardım.” Burnunu çekti ve sesine acı bir tını yerleşti. “Hiç olmadı ama babam, çok meşgul olmadığında, işleri biraz yavaşladığında hep birlikte seyahate çıkacağımıza yemin ederdi.

“Ama sonra annem öldü,” diye devam etti Kenzie alçak sesle ve tek eliyle gözlerini sildi. “O öldü ve Mısır’ı, Paris’i veya görmek istediği diğer hiçbir yeri görme fırsatı bulamadı. Daima bunun çok üzücü olduğunu, ne kadar yazık olduğunu düşündüm. Tüm o hayaller, yaptığımız planlar; hiçbirini yerine getiremedi.”

“Üzgünüm, Kenzie.”

Durdu, kendini toparlamak için bir nefes aldı, yeniden ko-nuşmaya başladığında sesi daha güçlü çıkıyordu. “Sonra belki... o yolculuğa babamla çıkarız diye düşündüm, onun anısına, anlarsın ya? Duyduğunda yıkılmıştı. Sadece ikimiz bir yerlere gidebilirsek tüm o güzel zamanları hatırlayacağını düşündüm. Annem gitmiş

olmasına rağmen yanında hâlâ benim olduğumu ona hatırlatmak istedim.”

Kenzie’nin daha önce babası hakkında konuştuğunu, ona karşı öfkeli ve katı oluşunu hatırladım. Nedense bunun gerçekleşmediğini tahmin edebiliyordum.

“Ama babam...” Kenzie karanlık gözlerle başını iki yana salladı. “Annem öldüğünde babam beni bir bakıma... unuttu. Mecbur kalmadıkça benimle hiç konuşmadı ve kendini tamamen... işine verdi. Sırf eve gelmemek için işyerinde giderek daha fazla çalışır oldu. Önceleri annemi çok özlediği için böyle yaptığını düşündüm ama ondan değildi. Benim yüzümdendi. Beni görmek istemiyordu.” Yüzümdeki kızgın ifadeyi görünce omuzlarını silkti. “Belki ona fazlasıyla annemi hatırlatıyordum. Belki beni de kaybedeceği korkusuyla kendini benden uzaklaştırıyordu. Onunla konuşmaya çalıştım –annemi bazen gerçekten çok özlüyordum– ama elime bir tomar para tutuşturup içmek için kendini çalışma odasına kapatıyordu.” Gözleri parıldadı. “İstediğim şey para değildi. Sadece birinin benimle konuşmasını, beni dinlemesini istiyordum. Babalık yapmasını istiyordum.”

İçim öfkeyle ve suçluluk duygusuyla yanıyordu. Kendi ailemi düşündüm, yıllar önce Meghan’ı nasıl kaybettiğimizi, aynı şey benim de başıma gelir korkusuyla üzerime nasıl daha da titrediklerini düşündüm. Bir gün uyanıp gittiğimi gördüklerinde beni yok sayacaklarını, unutacaklarını hayal bile edemiyordum. Paranoyak ve aşırı korumacı olabilirlerdi ama diğer türlüysendense böylesi kesinlikle daha iyiydi. Kenzie’nin babasının sorunu neydi? Biricik kızını, özellikle de annesini kaybettikten sonra nasıl görmezden gelebilirdi?

“Bu delilik,” diye mırıldandım. “Üzgünüm, Kenzie. Baban büyük bir hata yapmış. Bu süreci yalnız geçirmek zorunda kalmamalıydın.” Kenzie bir şey demedi. Bana bakması için uğraşarak kollarını ovuşturdu ve alçak sesle ekledim: “Yani tüm bu çılgınca şeyleri sonun annen gibi olmasın diye mi yapıyorsun?”

“Hayır.” Kenzie omuzlarını düşürerek uzaklara daldı, gözleri parılıyordu. “Yani, aslında o da var ama...” Bir kez daha durdu ve öncekinden de alçak bir sesle konuşmaya devam etti. “Babam yeniden evlendiğinde her şey biraz iyiye gitti. Üvey kız kardeşim Alexandria vardı, yani en azından gün boyu o kocaman boş evde yalnız kalmak zorunda değildim. Ancak babam sürekli çalışmaya devam ediyordu ve geceleri eve geldiğinde yeni eşi ve Alex’le o kadar meşgul oluyordu ki benimle pek ilgilenmiyordu.” Kenzie bunun üstesinden gelmiş ve kimsenin ona acımasına ihtiyacı yokmuş gibi omuzlarını silkti ama babasına karşı hâlâ öfke duyuyordum.

“Sonra, bir yıl kadar önce,” diye devam etti, “mide bulantısı, ani baş dönmeleri, o tip şeyler yaşamaya başladım. Babam tabii önce fark etmedi. Kimse fark etmedi... ta ki bir öğleden sonra dersin ortasına bayılıncaya kadar. Tarih dersiydi. Hatırlıyorum çünkü okul hemşiresine babamı aramaması için yalvarmıştım. İş gününün ortasında gelip beni almak zorunda kalırsa sinirleneceğini biliyordum.” Yere bakarken alaycı bir şekilde güldü, sesi ve bakışları acı doluydu. “Kitaplarımı alırken yere yığıldım ve lanet olası *okul hemşiresi* ona beni doktora götürmesi gerektiğini söyledi. Yine de çok kızgındı. Sanki bilerek hastalanmıştım, tüm o tahlillerin, tedaviler ve doktor randevularının onun dikkatini çekmek için olduğunu sanıyordu.”

Bir sürü küçük parça yerine otururken midemde soğuk bir şey hissettim. Çürükler. Okuldaki arkadaşlarının ona korumacı bir şekilde davranmaları. Korkusuzluğu, görebileceği her şeyi görmek için can atması. Artık aramızda karanlık bir şey asılı duruyordu, sonunda ne olduğunu anladığımda kanım dondu. “Sen şu an hastasın, değil mi?” diye fısıldadım. “Ciddi bir hastalık.”

“Evet.” Tişörtümle oynayıp önüne bakarken titrek bir nefes aldı. “Ethan ben... ben lösemiylim.” Sözcükler sonuna doğru bir fısıltı halini aldı ve durdu ama devam ettiğinde sesi sakın ve gerçekçiydi. “Doktorlar bana pek bir şey söylemiyorlar ama biraz araştırma yaptım ve bendeki türün hayatta kalma oranı, bütün

o tedavi, kemoterapi ve her şeyle yüzde kırk. O da ilk beş yılı atlatabilirim.”

Sanki biri midemde bir delik açmış da iç organlarımı tutup yerinden çıkarmış gibi hissettim. Nefesimi tutarak dehşet içinde Kenzie'ye baktım. Lösemi. Kanser. Kenzie...

“Artık Görüş’ü istememin, perileri neden görmek istediğimin gerçek sebebini biliyorsun.” Dudağının bir yanında acı bir gülümsemeyle sonunda bana baktı. “Hani Leanansidhe'ye verdiğim o bir ay var ya? Hiçbir şey değil. Muhtemelen otuzumu görecektir kadar yaşamayacağım.”

Bir şey yapmak istedim, herhangi bir şey. Ayağa fırlayıp duvarları yumruklamak, öfkemi ve tüm bunların haksızlığını haykırmak istedim. Neden o? Neden cesur, nazik, inatçı ve kesinlikle mükemmel olan Kenzie olmak zorundaydı? Bu doğru değildi. “Geri dönmek gerekirdi,” diyebilirdim sonunda. “Benimle burada olmak yerine...” Söylemeye dilim varmıyordu bile. Bu karanlık çukurun belki de onun görüp görebileceği son yer olacağı düşüncesi midemi bulandırmaya yetti. “Kenzie, ailenin yanında olmalısın,” diye inledim çaresizlikle. “Neden benimle kaldın? Eve gitmen gerekirdi.”

Kenzie'nin gözleri parıldadı. “Neden?” diye tersledi sert bir hareketle. “Yüzüme bile bakamayan babam için mi? Herkesin diken üstünde dolaştığı ve duyamadığımı zannederek fısıldaştıkları o boş ev için mi? Bana bir şey demeyen, neler olduğundan habersizmişim gibi davranan doktorlar için mi? Anlattıklarımı dinlemiyor musun, Ethan? Ne için eve dönmem gerekiyor?”

“Güvende olabileceğin...”

“Güven.” Alay edercesine güldü. “Güven için zamanım yok. Yaşamak istiyorum. Dünyayı dolaşmak istiyorum. Kimsenin görmediği şeyler görmek istiyorum. Bungee jumping, hava dalışı ve tüm o çılgınca şeyleri yapmak istiyorum. Sayılı günlerim kalmışsa geri kalan zamanımı doyasıya yaşamak istiyorum. Sen ise bana ejderhalarla, sihirle, kraliçelerle ve konuşan kedilerle dolu bu bambaşka dünyayı gösterdin. Bunu nasıl es geçebildim?”

Bunu cevaplayamadım çünkü boğazım düğümlenmişti. Kenzie iki koluyla birden uzandı ve ellerini başımın arkasına kenetleyerek bana baktı. Öne eğilirken gözleri hassas bakıyordu. “Ethan, bu hastalık, bu şey benim içimde... Onunla barıştım. Ne olacaksa bunu engelleyemem. Ancak ölmeden önce yapmak istediğim, muhtemelen yapamayacağım ama kesinlikle deneyeceğim koca bir liste var. Listede ‘perileri görmek’ yoktu ama ‘kimsenin daha önce hiç görmediği bir yere git’ vardı. ‘İlk öpüşme’nin de olduğu gibi.” Yüzü kızarır gibi başını eğdi. “Tabii beni öpmesini istediğim bir çocukla hiç tanışmamıştım,” diye fısıldadı dudaklarını ısırarak, “ta ki seni tanyana kadar.”

Son sözlerinin sersemliğini hâlâ üzerimden atamadığım için bu kabullenme durumu mideme yeni bir şok daha göndermiş ve içim tersyüz olmuştu. Bu tuhaf, inatçı, meydan okurcasına mutlu kız; yılan ejderlerle dövüşen, peri kraliçelerle pazarlık yapan ve her gün kendi ölümlülüğüyle yüzleşen, peşimden Periler Ülkesi’ne gelen, eve gitmesi için önüne bir seçenek sunulmuşken bile yanımdan ayrılmayan bu cesur, özverili, inanılmaz kız beni öpmek istiyordu.

Kahretsin. Zor bir durumdaydım, öyle değil mi?

Evet, umurumda da değil.

Kenzie hâlâ gözlerini dikmiş yere bakıyordu, neden sonra karpıldığım kendi duygularımdan toparlanırken onu yanıtlamadığımı fark ettim. “Ama sen istemezsen anlarım,” diye sürdürdü zorlama bir neşeli sesle kollarını indirirken. “Yani benim gibi biriyle ilişkiye başlamak senin için haksızlık. Hiçbir şey dememeliydim.” Kendini ikna etmeye çalışarak hızlı hızlı konuşuyordu, girdiğim transtan silkinerek kurtuldum. “Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum, kim böyle bir şey yaşamak ister ki? Sonunda ikimizin de kalbi kırılacak. Dolayısıyla bir şeye başlamak istemezsen sorun değil, anlarım. Ben sadece...”

Tartışmaya son vermek için onu öptüm. Küçük bir şaşkınlık sesinin ardından rahatlamışçasına bir nefes verdi. Kolları boynuma dolandı; benimkiler ise onun saçlarına ve beline sarıldı.

Artık ne bir göz yanılması vardı ne de kendimden saklanmak. Bu kıza ihtiyacım vardı; onun kahkahasına, korkusuzluğuna, beni sürekli itmesine, gözünün korkmasına izin vermeyişine... İnsanları o kadar uzun zamandır kendimden uzak tutuyordum ve onlara yaklaşırsam perilerin onlara yapacaklarından korkuyordum ki, artık buna izin veremezdim. Ona bunu yapamazdım.

Sonunda geri çekildiğimizde sanki üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geldi. Eski melezlerin ayaklarını sürüyüşü etrafımızda yankılanıyordu; çukur hâlâ karanlık, soğuk ve tırmanılmaz durumdaydı ancak artık burada oturup kaderime boyun eğmeyecektim. Her şey değişmişti. Mücadele etmek için, eve gitmek için gerçek bir sebebim vardı.

Kenzie hemen sonrasında bir şey demedi. Geri çekildiğim sırada biraz afallamış görünerek gözlerini kırptırdı. Sırıtmaktan kendimi alamadım.

“Ah, vay canına,” diye takıldım sessizce. “Az önce Mackenzie St. James’in benim yüzümden dili mi tutuldu acaba?”

Kenzie alaycı bir şekilde güldü. “Pek sayılmaz, istersen bir daha deneyebilirsin.”

Gülümseyerek onu bir kez daha öpmek için kendime çektim. Dizleri belime degecek şekilde pozisyonunu değiştirdi ve başımı sabit tutarak ellerini saçlarıma gömdü. Kollarımı beline doladım ve dudaklarının beni alıp götürmesine izin verdim.

Bu kez geri çekilen Kenzie olmuştu, bana bakarken yüzündeki alaycı ifade tamamen yok olmuştu. “Eve döndüğümüzde ortadan kaybolmayacağına söz ver, sert çocuk,” diye fısıldadı. Ses tonu umursamaz gibi çıksa da bakışları ciddiydi. “Bu Ethan hoşuma gidiyor. Güvende olduğumuz an, turnuvadaki haline dönüşmesini istemiyorum.”

“Onu bir daha asla görmeyeceğine söz veremem,” dedim. “Ne yaparsam yapayım periler yakamı bırakmayacak. Ama hiçbir yere gitmiyorum.” Uzanarak gözlerine düşen saçı kenara çektim ve kederle gülümsedim. “Yine de eve gittiğimizde bunun nasıl yü-

rüyeceğinden emin değilim ama seninle olmak istiyorum. Sen de erkek arkadaşın olmamı ve partilere gidip mankafa arkadaşlarıyla takılmamı istersen... onu da denerim. Normal olma konusunda çok iyi sayılmam ama deneyeceğim.”

“Gerçekten mi?” Gülümsedi ve beraberinde gözleri ışıldadı. “Sen... sen sırf bana acıdığın için böyle demiyorsun, değil mi? Hastayım diye suçluluk duygusuyla hiçbir şey yapmanı istemem.”

Hayır, Mackenzie. Sana ondan çok uzun zaman önce âşık oldum, sadece bunu bilmiyordum. “O zaman sana ispatlayacağım,” dedim ellerimi sırtından yukarı kaydırıp kendime daha da yaklaştıracak. “Buradan çıkar çıkmaz sana hiçbir şeyin değişmediğini göstereceğim.” *Ve her şeyin değiştiğini.* “Anlaştık mı?”

Onaylarcasına başını salladı ve sonunda yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Gözyaşını başparmağımla sildim. “Anlaştık,” diye fısıldadı, onu bir kez daha öpmek için uzandığım sırada. “Ama, şey... Ethan?”

“Evet?”

“Sanırım bir şey bizi izliyor.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAÇIŞ

Dikkatle başımı kaldırıp baktığım sırada tavandan aşağı parlak bir şey düştü ve birkaç metre ötede yere değdiğinde bir anlığına ışıldadı.

Afallamış bir şekilde Kenzie'yi bıraktım ve ayağa kalktım, gözlerimi kısarak düşen şeye yaklaştım. Karanlıkta ne olduğunu net bir biçimde görünce kalbim duracak sandım.

Kılıçlarım. Daha doğrusu, kılıcım. Sivri ucu kuma saplanmış bir halde dimdik duruyordu. İnanamayarak ve kılıcın buraya nasıl geldiğini merak ederek elime aldım.

Yukarıdaki duvarda tanıdık bir vızıltı oldu. Kalbim hızla çarparak yukarı baktığımda kendini beğenmiş bir çift parlak yeşil göz gördüm. Ustura, karanlıkta mavi beyaz görünen, hilale benzer dişleriyle bana sırıttı. Çöp gibi kollarından biri hâlâ ikinci bacağımla tutuyordu.

“Buldum sizi!” diye vızıldadı.

Kenzie şoka uğramışçasına bir ses çıkarırken gremlin ise kılıcı yere atarak kıkırdadı. Havada zarif bir kavis çizerek süzüldü ve kabzası yukarıda olacak şekilde ayağımın dibine düştü. Gremlin duvarda hızla ilerleyerek neşe dolu bir çılgınlıkla Kenzie'nin kollarına

indi. “Buldum sizi!” diye bağırdı bir kez daha, Kenzie onu çabucak sustururken. Neşeyle gözleri parıldasa da sesi statik bir fısıltıya dönuştü. “Buldum sizi! Ustura yardım etti! Gördü siz? Gördü? Ustura şapşal oğlanın düşürdüğü kılıçları getirdi.”

“Ustura, sen iyi misin?” diye sordu Kenzie, ona yakından bakmak için kol mesafesinde tutarak. Kulaklarından biri yırtılmış, gevşek bir şekilde sallanıyordu ama onun dışında iyi görünüyordu. “O Unutulmuş seni fena fırlatmıştı,” dedi Kenzie yaralı kulağına dokunarak. “Canın acıyor mu?”

“Kötü pisi!” diye homurdandı Ustura, bir sineği kovar gibi başını iki yana sallayarak. “Kötü, sinsi, yaramaz pisi! Oğlan onun burnunu kesmeli, evet. Kuyruğu bir taşla bağlamalı, pisiyi göle atmalı. Pisi batarken seyretmeli, hah!”

“İyi görünüyor,” dedim, ikinci bıçağımı kınına yerleştirirken. Rahatlık ve umut her yanıma sardı. Artık yeniden silahlandığıma göre gelecek artık çok daha az karamsar görünüyordu. Buradan gerçekten de çıkabilirdik. “Ustura, Keirran’ı gördün mü? Ya da Annwyl’i?”

Ustura cevap veremedi, yukarıdan gelen bir ayak sürüme sesiyle sustuk ve sırtlarımızı duvara dayayarak başımızı kaldırıp çukurun ağzına baktık. Peşi sıra yaşlı bir kadın sesi delikten aşağı süzöldü.

“Ethan Chase. Hanım şimdi seni görecekt.”

Kenzie titredi ve elimi tutarak bana yaslandığı sırada çukurun ağzında kedi perinin parlak gözleri belirdi. “Beni duydunuz mu, insanlar?” diye seslendi sabırsızca. “Merdiveni indirdiğimizde sadece Chase denen oğlan yukarı gelecek. Hanımın yanına götürülecek. Peşinden gelen olursa merdiven olmadan çukura geri atılacak. O yüzden sakın bir şeye kalkışmayın.”

Buruşuk suratı pis bir sırtışa büründü ve gözden kayboldu. Kenzie’ye döndüm.

“Oraya çıktığımda,” diye fısıldadım, “sen ve Ustura dikkat dağıtacak bir şey yapabilir misiniz?” Kenzie’nin uzun siyah saç-

larında saklanan Ustura'ya baktım, sonra bakışlarımı yeniden Kenzie'ye çevirdim. "Sadece birkaç saniyeye ihtiyacım var. Bunu yapabilir misiniz?"

Kenzie solgun ama kararlı görünüyordu. "Elbette," diye fısıldadı. "Sorun değil. Dikkat dağıtmak bizim işimiz, değil mi Ustura?"

Gremlin, Kenzie'nin saçının arasından baktı ve sessizce vızıldadı. Sesimin sakın çıkmasına çaba göstererek Kenzie'nin gözlerinin önündeki saçları geriye doğru düzelttim. "Ben en tepeye varana kadar bekleyin," dedim ona, tişörtümü pantolonumun üzerine çıkarıp ucuyla kılıcımın kabzalarını örterken. "Ondan sonra yapmanız gereken şeyi yapın. Tehlikeli bir şey olmasına gerek yok, sadece çıktığımda bana bakmamalarını sağlayacak bir şey olsa yeter. Ayrıca şunu da al." Bir kılıç ve kınını çıkardım ve ona verdim. "İşler planlandığı gibi yürümezse diye. Bu sana mücadele etme şansı verecektir."

"Ethan."

Onu yakınımı çekme isteğime karşı koyarak elini tuttum. "Buradan çıkacağız, hemen şimdi."

Merdiven gıcırta sesiyle çukura indi. Kenzie'nin kolunu hafifçe sıktım, öne doğru bir adım attım ve kumların üzerinden karşıdaki duvara yürüdüm. Todd'ın merdivene bile bakmayarak başını dizlerine gömmüş bir şekilde köşeye büzüştüğünü görünce yumrularımı sıktım. *Kahretsin, ona yaptıkları şey affedilemez. Bunu düzeltemesem bile seni eve götüreceğim, yemin ederim. Hepimizi eve götüreceğim.*

Yukarı tırmanmaya başlarken adım seslerim kalp atışlarımın yankısı gibi gürültüyle basamaklara çarpıyordu.

Tepeye varmama altı basamak kala uzaklara bakarak esneyen üç kollu iriyarı Unutulmuş'u görebiliyordum.

Yukarıya dört basamak kala yaşlı kedi periyi ve uzun pençeleriyle halat tutan bir çift böcek periyi görebiliyordum. İkisi daha yerden birkaç santim yukarıda süzülerek girişi kapatıyorlardı.

Yukarıya iki basamak kala Ustura birden üç kollu perinin kafasına atladı.

“*KÖTÜ PİSİ!*” diye ciyakladı avaz avaz, odadaki her şeyi şok içinde yerinden zıplatarak. Üç kollu Unutulmuş kükreyerek kafasındaki şeye vurdu ama Ustura tam zamanında sıçrayarak kaçmış ve dev peri kendini geriye doğru sendeletecek kadar büyük bir güçle kendi kafatasına vurmuştu.

Kılıcımı çektim ve bıçağını ışıldatarak çukurdan yukarı sıçradım. Çırpı bedenlerden birini ortadan kestim, bana saldıracağı sırada ikincisini atlattım ve boynunu kestim. İkisi de yerini sise bırakırken o buruşuk suratındaki pis sırtışı kesmek için yaşlı kedi periye yöneldim. Tısladı ve geriye sıçrayarak tünelin ağzındaki iki muhafızın arkasına indi.

“Durdurun onu!” diye bağırdı ve üçüncü koluyla bir sopa tutan üç kollu dev peri de dahil olmak üzere Unutulmuşlar etrafımı kuşattı. İlk darbeden kaçtım, hırçın pençe darbelerini savuşturarak geriye püskürtüldüm. “Kaçamazsın, Ethan Chase!” diye bağırdı kedi peri zaferle, etrafımın tamamen sarılmasına engel olmak için mücadele ettiğim sırada. Sopa başımın üzerinden savrulurak duvara çarptı ve başımdan aşağı taşlar döküldü. “Vazgeç de seni hanıma götürelim. Teslim olursan ölümün acısız olabi... aaaah!”

Uyarısı acı dolu bir miyavlanmanın arasında kaybolurken Ustura arkasına atlamış, ince kuyruğunu tutmuş sertçe ısıırıyordu. Kedi peri pençelerini ona doğru uzatarak hızla döndü ve üç perinin daha gelmesiyle gözden kayboldu. Unutulmuşlarla mücadele ederken Kenzie’yi, elinde kılıçla çukurdan çıkarken gördüm. İriyarı perinin arkasından çıkarken ve perinin dizlerinin arkasına bıçağını savururken gözleri ışıldadı. Unutulmuş acı içinde kükreyerek tökezledi, geriye doğru yalpaladı ve devrildi. Kenzie kenara çekildi ve büyük peri uğuldayarak çukura düştü.

Son iki muhafızı da hallettikten sonra kediye benzer şeyin, azimle kuyruğunu bırakmayan gremline ulaşma çabasıyla arkasına dönüp havayı tırmalamadığı yere doğru seğirttim. Yanma geldi-

ğim sırada kaçmak için son bir kez daha çabaladı ama kılıcımın boynunu kesmesiyle sise dönüştü.

Soluk soluğa geriye doğru sendeleyerek kılıcımı indirdiğimde Ustura gözlerini kırıştırdı, kedi perinin üzerinde dalgalandı ve buhar olmasını sırtarak izledi. “Kötü pisi,” diye vızıldadı kendini beğenmiş bir sesle, başını kaldırıp bana bakarken. “Kötü pisi yok artık. Hah!”

Kenzie’ye dönüp gülümsediğim sırada kalbim duracak sandım, bağırarak uyarmak için ağzımı açtım.

Kenzie’nin çukura düşürdüğü iriyarı Unutulmuş pençeleriyle bir şekilde yeniden yukarı çıkmayı başarmış ve sopasını havaya kaldırmış, Kenzie’nin arkasında duruyordu. Yüzümdeki ifadeyi görünce Kenzie neler olduğunu fark edip kollarını havaya kaldırarak arkasını dönmeye başlamıştı ama o sırada sopa aşağı indi ve ben yanlarına gidene kadar çok geç olacağını biliyordum.

Sonra... ne olduğunu ben de anlamadım. Birdenbire Kenzie’yle dev Unutulmuş arasında karanlık, şekilsiz bir gölge peyda oldu. Bir kılıç ışıldadı ve muhtemelen Kenzie’nin kafasını ezecek darbe, kafası yerine omzuna indi. Yine de darbenin etkisi onu yana devirmeye yetmişti. Acıyla iç çekerek duvara büzüştüğü sırada gölge geldiği gibi yok oldu.

Öfke gözümü kör etmişti. Öne atılarak çılgınlıkla Unutulmuş’un üzerine sıçradım ve acımasızca saldırdım. Kükredi ve sopasını başıma savurdu ama darbeye kılıcımın karşılık vererek kolunu göğsünden kesip attım. Acı içinde ulurken dev yumruklarıyla bana vurmaya kalkıştı. Geriye atladım, yere düşen kılıcı kap-tım ve öfkeden kuduran Unutulmuş’un karşısına geçtim. Vahşi darbelerini savuşturarak gardım aştım ve iki bıçağı da hırıltıyla göğsüne sapladım.

Unutulmuş küfürler savurarak eridi ve sise karıştı. Hiç düşünmeden çözünen bedeninin içinden geçerek diğer taraftaki duvarın önüne koştum. Kenzie tek eliyle kolunu tutarken yüzünü ekşite-

rek doğrulmaya çalışıyordu. Ustura telaşla vızıldayarak yanında yukarı aşağı zıplıyordu.

“Kenzie!” Ona uzanarak kolunu tuttum ve şişlik veya kırık kemik var mı diye nazikçe kolunu yokladım. Omzunda şimdiden belirmeye başlayan kocaman morluğa rağmen mucizevi bir biçimde her şey yerinde duruyordu. Guro olsa buna *cesaret nişanı* derdi. Gurur duyardı.

“Kırık yok,” diye mırıldandım içim ferahlayarak ve başımı kaldırıp ona baktım. “Sen iyi misin?”

Kenzie yüzünü buruşturdu. “Bugün içinde hem bıçaklandığımı, hem dürtüldüğümü, hem yumruklandığımı, hem de boğazımın kesilmesiyle tehdit edildiğimi düşünürsek sanırım şikâyet edecek durumda değilim.” Kaşlarını çatı ve mağaranın etrafına bakındı. “Ayrıca sandım ki... Sen de gördün mü?..”

Ortaya çıkıp öldürücü darbenin yönünü değiştiren ve geldiği gibi birden kaybolan gölgeyi hatırlayarak onaylarcasına başımı salladım. O kadar hızlı olmuştu ki Kenzie de söylemese bir şeyler hayal ettiğimi sanabilirdim.

“Ah, iyi bari. Ben de ölüm öncesi garip bir halüsinasyon görüyorum sanmıştım.” Kenzie dev Unutulmuş’un öldüğü yere baktı ve ürperdi. “Az önce orada neler olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandım. “Ama o şey muhtemelen hayatını kurtardı. Umursadığımı tek şey bu.”

“Senin için öyle olabilir,” dedi Kenzie burnunu buruşturarak. “Ama etrafımda dolanan gölge şeklinde bir tür koruyucu melek olacaksa sebebini bilmek isterim. Yani duşa girdiğimde falan, ne olur ne olmaz.”

“Kenzie?” Cevap veremeden karanlığın içinden tanıdık, belli belirsiz bir ses duyuldu. İkimiz de yerimizden sıçradık ve delicesine etrafımıza bakındık. “Ethan? Orada mısınız?”

“Annwyl?” Kenzie etrafa bakınırken Ustura omzundan zıpladı. “Neredesin?”

“Buradayım,” dedi cılız bir ses duvarların ötesinden gelircesine. Mağaranın kenarlarına baktım ve odanın uzak bir köşesinde gölgeye saklanmış gibi duran tahta bir kapı gördüm. Kapının üzerinde kalm bir kalas vardı. Koşarak yanına gidip ağır kalası çektik ve kapıya asıldık. Kapı karşı koyarcasına gıcırdayarak açıldı ve içeri girdik.

Kenzie şoka uğramış gibi bir ses çıkardı. İçerisi kafeslerle doluydu; görünüşe bakılırsa bunlar bronz veya bakır kafeslerdi. Hepsisi de kalın zincirlerle tavana asılı duruyordu. İçinde hareket edilemeyecek kadar dar, silindirik hücreler ileri geri sallanırken gıcırdayıyorlardı. Biri dışında kafeslerin hepsi boştu.

Annwyl dizlerini göğsüne çekerek ve kollarını dizlerinin etrafına sararak kafeslerin birinin içine büzüşmüştü. Uzaktaki bir duvarda titreşen tek bir meşale ışıyla aydınlanan odanın karanlığında başını kaldırıp gözleri fal taşı gibi açılırken Annwyl solgun, hasta ve sefil görünüyordu.

“Ethan,” diye fısıldadı titreyen bir sesle. “Kenzie. Buradasınız. Nasıl... nasıl buldunuz beni?”

“Daha sonra anlatırız,” dedi Kenzie, öfkeyle aralarındaki parmaklıklara tutunarak. Ustura öfkeyle vızıldadı ve kafesin tepesine zıplayıp çerçevesini şingırdattı. “Buradan hemen çıkıyoruz. Anahtarlar nerede?”

Annwyl tahta bir kaziğa asılı bronz anahtarları işaret etti. Kafesi açtıktan sonra Annwyl’e aşağı inmesi için yardım ettik. Yaz kızı kafesten çıkarken zayıf bacaklarıyla sendeledi ve destek için bana yaslandı. Unutulmuşlar büyük ihtimalle büyüsünün çoğunu sömürmüştü; bir demet kuru dal kadar ince ve kırılgan görünüyordu.

“Başkaları da var mı?” diye sordum yeniden temiz havaya kavuşmuşçasına birkaç derin nefes alırken. Annwyl şiddetle ürperti ve başını iki yana salladı.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Sadece ben.” Döndü ve zincirlerinden sallanan boş kafesleri işaret etti. “Buraya ilk getirildiğimde birkaç esir daha vardı. Benim gibi sürgün perilerdi. Bir *satyr*, birkaç or-

man *nympha*'sı ve bir goblin. Ama... ama sonra muhafızlar onları alıp götürdü. Sonra bir daha gelmediler. Benim de onun yanına götürülmemin... an meselesi olduğundan emindim.”

“Hanım,” diye mırıldandım. Annwyl yine ürperdi.

“O... o onları *yiyor*,” diye fısıldadı gözlerini kapayarak. “Aynen emrindekiler gibi, geriye bir şey kalmayana dek onların büyülerini sömürüyor ve kendi içine çekiyor. Onca sürgün bu yüzden yok oluyor. Yeniden güçlenmesi için sürekli sihre ihtiyacı var, en azından emrindekilerin bana söylediği bu. O yüzden her gece sürgünleri ve melezleri yakalayıp onun beslenmesi için buraya getiriyorlar.”

“Keirran nerede?” diye sordum Annwyl’i kol mesafesinde tutarak. “Onu gördün mü?”

Başını delicesine iki yana salladı. “O... onun yanında,” dedi gözyaşlarını tutmakta zorlanarak. “Çok endişeliyim... ya ona bir şey yaptıysa?” Tek eliyle yüzünü kapadı. “O giderse ben ne yaparım?”

“Efendim!” Ustura, Kenzie’nin omzuna yeniden tüneyerek perişan bir halde bağırıp kendi kulaklarını çekti. “Efendim gitmiş!”

Gremlinin ağlamasını duymazdan gelmeye çalışarak düşünürken derin bir iç çektim. “Pekâlâ,” diye fısıldadım ve Kenzie’ye döndüm. “Todd’ı ve diğerlerini buradan çıkarmamız gerek. Bizi içeri soktukları yolu hatırlıyor musun?”

Kenzie minik Demir periyi susturmaya çalışarak yüzünü buruşturdu. “Az çok. Ancak mağaranın içi Unutulmuş kaynıyor. Dışarı çıkabilmek için mücadele etmemiz gerekecek.”

Bunun üzerine Annwyl derin bir nefes alarak doğruldu. “Bekleyin,” dedi toparlanmış gibi görünerek. Sesi de daha güçlü çıkıyordu. “Bir yol daha var. Buradaki hatların nerelerde olduğunu sezebiliyorum, içlerinden biri ölümlü dünyadaki bir köprünün altına açılıyor. Buradan fazla uzak değil.”

“Herkesi oraya götürebilir misin? Hattı açabilir misin?”

“Evet.” Annwyl onaylarcasına başını salladı, gözleri ışıldadı. “Ama Keirran’ı almadan bir yere gitmem.”

“Biliyorum. Haydi.” Onu odadan çıkarıp dev çukurun olduğu kısma geri götürdüm. Duvardaki merdiveni sürükleyerek çukura indirdim.

“Pekâlâ,” diye mırıldandım karanlığa bakarak. Çukurdan yukarı mırıltılar ve ayak sürüme sesleri yükselince yüzümü buruşturdum. “Siz burada bekleyin,” dedim Kenzie ve Annwyl’e. “Umarım bir grup kaçık insanla birazdan dönerim.”

“Bekle,” dedi Kenzie beni durdurarak. “Ben giderim.” Ben karşı çıkacağım sırada elini kaldırdı. “Ethan, bu odaya bir şey girerse durduramam. Çılgın kılıç yeteneği olan sensin. Ayrıca bir grup korkmuş, kaçık insanı emniyetli bir yere gitmeye ikna edecek bir yapıda olduğun söylenemez. Ağlamaya başarlarsa parmaklarını kıtlatıp onları tehdit ederek bir yere götüremezsin.”

Kaşlarımı çattım. “Yumruklarıma başvurmam ki. Kılıç çok daha tehditkâr bir seçenek olur.”

Gözlerini devirdi ve gremlini elime uzattı. Gremlin omzuma seğırtti. “Sen burada nöbet tut yeter. Ben onları sıra sıra yukarı gönderirim.”

Birkaç dakika sonra hırpani görünlümlü, şaşkın bakışlı bir grup insan kendi kendilerine bir şeyler mırıldanıp fısıldayarak tünele dizilmişti. Aralarında Todd da vardı. Tüylerimi diken diken eden boş bir ifadeyle mağaranın içine bakınıyordu. Onu buradan çıkardığımızda normale döneceğini umuyordum. Kimse Annwyl veya Ustura’ya bakmıyor, onu fark etmiş benzemiyordu. Koyun gibi uysal ve alık alık bakarak bir şey olmasını bekliyorlardı. Annwyl hepsine bakınca ürperdi.

“Ne korkunç,” diye fısıldadı kollarını ovuşturarak. “Çok... boş gibiler.”

“Boş,” diye vızıldadı Ustura. “Boş, boş, boş.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordum Kenzie’ye, merdivenden yukarı çıktığı sırada. Kenzie onaylarcasma başını sallarken Ustura gerisingeri Kenzie’nin üzerine atladı. “Pekâlâ, kimse birbirinin yanından ayrılmasın. Bu ilginç olacak.”

Silahlarımı çekerek tünelin iki kola ayrılan ucuna doğru yürüdüm ve dikkatle dışarı baktım. Görünürde henüz Unutulmuş yoktu.

“Ethan.” Kenzie ve Annwyl de, sessizce peşlerinden gelen grupla tünelin ucunda yanıma katıldılar. Annwyl kolumu tuttu. “Ben bir yere gitmiyorum. Onsuz gitmem.”

“Biliyorum. Merak etme.” Parmaklarını üzerimden silkeledikten sonra döndüm ve kılıcın birini Kenzie’ye verdim. “Onları buradan çıkar,” dedim. “Annwyl’i de yanma al ve arkanıza bakmadan çıkışa gidin. Sizi durdurmaya çalışan bir şey olursa tekrar yakalanmamak için elinizden geleni yapın.”

“Ya sen?”

Tünele bakarak iç çektim. “Ben Keirran için geri dönüyorum.”

Kenzie gözlerini kırptırdı. “Tek başına mı? Nerede olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Evet, biliyorum.” Elimi saçlarımın arasından geçirerek korkmamaya kararlı bir şekilde yüzümü karanlığa döndüm. “Hanımın yanında olacaktır. O neredeyse, Keirran’ı da orada bulacağım.”

“Efendimi mi?” Ustura gözleri umutla parlayarak dikkat kesildi. “Ustura gelsin? Efendisini bulsun?”

“Hayır, sen kal, Ustura. Kenzie’yi koru.”

Gremlin üzgün bir şekilde vızıldasa da onaylarcasına başını salladı.

Arkamızda karanlık mırıltılar yankılandı. Eski melezlerin oluşturduğu bir grup slogan atar gibi peş peşe “hanım” diye mırıldanarak huzursuzca kıpırdanıyorlardı. Bunu duyunca midem kasıldı.

“O zaman al bunu.” Kenzie kılıcı geri uzattı. “Bu kez ihtiyacım olmayacak.”

“Ama...”

“Ethan, güven bana. Bir şey bizi bulursa dövüşmek yerine kaçacağız. Geri döneceksen buna benden çok ihtiyacın olacak.”

“Ben de seninle geliyorum,” dedi Annwyl.

“Hayır.” Sesim sert çıkmıştı. “Oraya vardığınızda hattı açmak için Kenzie’nin sana ihtiyacı olacak. Bu, insanların yapabileceği

bir şey değil. Üstelik sana bir şey olursa, yakalanır veya bir şekilde tehdit edilirsen Keirran kaçmaya kalkışmayacaktır. Ancak senin güvende olduğunu bilirse benimle gelir.”

“Yardım etmek istiyorum. Onu yüzüstü bırakmayacağım...”

“Kahretsin, onu seviyorsan yapabileceğin en iyi şey buradan gitmek!” dedim sertçe, hızla ona dönerek. Annwyl gözlerini kırpıştırarak geri çekildi. “Keirran senin yüzünden burada! En başta bu belaya bulaşmamızın sebebi bu.” Öfkeyle ona bakınca başını öne eğdi. İç çekerek sesimi alçalttım. “Annwyl, bana güvenmek zorundasın. Onu almadan geri gelmeyeceğim, söz.”

Biraz daha tereddüt ettikten sonra onaylarcasına başını salladı. “Sözüne güveniyorum, insan,” diye mırıldandı sonunda.

Kenzie birden kolumu tuttu. “Ben de,” diye fısıldadı, gözlerinin içine baktığım sırada. Korkusunu saklamaya çalışarak hafifçe gülümsedi ve elimi sıktı. “O yüzden geri dönsen iyi olur, sert çocuk. Tutman gereken bir sözün var, unuttun mu?”

O an onu öpme isteğime az kalsın karşı koyamayacaktım. Sözümü, hissettiklerimi kelimelere dökmeden ona iletmek için yanağını nazikçe avucumun içine aldım. Kenzie kendi elini benimkinin üzerine yerleştirdi ve gözlerini kapadı. “Dikkatli ol,” diye fısıldadı. Onaylarcasına başımı salladım.

“Sen de.”

Gözlerini açarak beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. “Biz Belvedere Kalesi’nde olacağız,” dedi, kuşku uyandıracak derecede parlak gözlerle. “Yani Keirran’ı bulduğunda bizimle orada buluşursunuz. İkinizi de bekliyor olacağız.”

O sırada Todd’ın sesi duyuldu. Düz sesi diğerlerini bastırarak yankılandı. “Hanımı arıyorsanız en son katta olacak,” dedi. “Çığlıklar o taraftan geliyordu.”

İçimi bir ürperti sardı. Kenzie ve diğerlerine son bir kez baktıktan sonra silahlarımı alıp döndüm ve tünelin içinde gözden kayboldum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LEYDİ

Unutulmuş mağarasının karanlığında, gölgelerin arasından, kayalıklara yaslanarak ilerledim. Yapay ışığın olmadığı gerçek bir mağarada burnunun ucunu görmek imkânsız olurdu. Oysa burada, yani Ara'da, mağaranın içi duvarlara ve tavana serpiştirilmiş ışıltılı kristaller ve mantarlarla parlıyordu. Yukarıdaki karanlıktan küçük bir şelalenin aktığı, ana mağaranın ortasındaki berrak yeşil havuzun etrafında rengârenk yosunlar ve eğreltiotları bitmişti.

Loş ışıkta solgun ve pırıltılı görünen Unutulmuşlar tünellerin içinde dolanıyorlardı ama sayıları başta korktuğum kadar fazla değildi. Belki çoğu sürgün avına çıkmıştı, ne de olsa yaşamak için sıradan perilerin büyüünden beslenmeleri gerekiyordu. Bazıları şeffaf gölgelerden ibaretti, diğerleriyse çok daha gerçek görünüyordu, hatta bir kısmının rengi bile yerine gelmişti. Bir peri ne kadar “gerçeklikten” uzak görünüyorsa, ne yaptığını bilmezcesine şaşkın gibi ortalıkta dolaşmaya o kadar meyilli olduğunu fark ettim. Az kalsın tünelin birinden çıkan çok kollu yılanı benzer bir yaratığa çarpıyordum ki kaçmak için bir sürü gürültü yaparak bir sarkıtın arkasına eğildim. Peri birkaç saniye saklandığım noktaya baktı,

gözlerini kırpıştırdı, sonra ilgisini kaybetmişçesine sürünerek başka bir koridora doğru ilerledi. Rahat bir nefes alarak devam ettim.

Duvarlara sarılarak yavaşça mağaraların ve tünellerin içinden ilerlerken gözlerim Keirran ve hanımı arıyordu. Kenzie ve Annwyl'in, diğerlerini dışarı çıkardığını ve güvende olduklarını umuyordum. Şu an onlar için endişelenemezdim. Şu hanım korktuğum kadar güçlüyse –Unutulmuşların kraliçesi olduğunu düşünüyordum– daha çok kendim için endişelenmem gerekirdi.

Başka bir parlak havuzu geçince duvardan ve zeminden taş bir kemer yükseldi, iki yanında mavi meşaleler yanıyordu. Buranın, belki de bir kraliçenin odasına açılır gibi oldukça resmi bir havası vardı.

Silahlarımı sıkıca tuttum, derin bir nefes aldım ve kemerin altından geçtim.

Eşiği geçince başlayan tünel dolambaçlı ama kısıydı, çok geçmeden tünelin ucunda belli belirsiz bir ışıltı belirdi. Gölgelerden yavaşça ilerleyerek gizlice Hanım'm tahta odasına baktım.

Kemerin altından geçilen mağara devasa olmasa da duvarlardan ve yerden uzanan, bazıları minik, bazıları benim kadar büyük mavi, yeşil ve sarı binlerce kristalle ışıldıyordu. Ejderha ve diğer canavarların iskeletleriyle sarılı birkaç dev taş sütun, salonun arkasına yakın duran kristal tahtın bulunduğu yere kadar uzanıyordu.

Tahtın üzerinde, kemik zırhları içindeki hareketsiz şövalyelerin nezaretinde bir kadın oturuyordu.

Nefesim kesildi. Unutulmuşların Hanımı canavar gibi veya zalim görünümlü, çılgınca şeyler haykıran, korkunç, çatlak bir kraliçe değildi.

Güzeldi.

Bir süre ona bakmaktan kendimi alamadım, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Unutulmuşların geri kalanı gibi Hanım da soluk benizliydi ama yanaklarına ve kalın dudaklarına hafifçe renk gelmişti, gözleriyse çarpıcı bir kristal mavisiydi ancak loş ışıktaki

maviden yeşile, kehribara ve yine maviye dönüyordu. Uzun saçları renksizdi; sanki hâlâ tam olarak gerçek değilmiş gibi, uçlarına doğru kıvrılarak sise dönüşüyordu. Yüksek yakalı uçuş uçuş bir elbise giyyordu ve yüzü genç, mükemmel ve acı çekercesine üzgündü.

Bir anlık çılgınlıkla beynim devre dışı kaldı, acaba tüm bunları yanlış anlamış olabilir miyiz, diye düşündüm. Belki Hanım da Unutulmuşların tutsağıydı, belki melezlerin kaybolmalarıyla, öldürülmeleriyle ve başlarına gelen korkunç şeylerle bir ilgisi yoktu.

Ancak sonra omuzlarından yükselip koltuğun kenarlarını çevreleyen kanatlarını, daha doğrusu bir zamanlar kanatları olan şeyin parçalanmış kemiklerini gördüm. Tıpkı diğer Unutulmuşlardaki gibiydi. Gözleri yeşilden zifiri siyaha döndü ve incecik beyaz elini tahtın dibinde duran bir şeye uzattığını gördüm.

“Keirran,” diye fısıldadım. Demir Prens kendisine uzatılan eli tutup Hanım’a yaklaşırken hiç de kötü görünmüyordu; bir yere bağlı değildi, serbestti. Hanım uzun parmaklarını Keirran’ın gümüşü saçlarının arasında gezdirirken Keirran başı öne eğik bir şekilde hiç hareket etmiyordu. Hanım’ın dudaklarının kıpırdadığını gördüm, Keirran da karşılık olarak bir şeyler demiş olabildi ama sesleri duyulamayacak kadar alçaktı.

İçimdeki öfke parlayarak kılıçlarımı sıktım. Keirran’ın silahları hâlâ üzerindeydi; sırtındaki kılıcını görebiliyordum ama Annwyl’i tehlikeye atacak bir şey yapamazdı. Hanım ne kadar güçlü olabildi? Şimdi öne atılsam mücadele verip dışarı çıkabilir miydik? Kemikli kaskları altında parlayan yeşil gözleriyle tahtın etrafını çevreleyen dört muhafız saydım. Oldukça sert görünüyorlardı ama birlikte onları alt edebilirdik. Keirran’ın dikkatini çekebilirim...

Ancak hemen ardından bunun bir önemi kalmadı.

Hanım birdenbire Keirran’la konuşmayı kesti. Başını kaldırdı ve hâlâ gölgelerin arasında saklanan bana baktı. Kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını gördüm, sonra gülümsedi.

“Merhaba, Ethan.” Sesi net ve yumuşaktı, gülümsemesi ise yürek burkucuydu. “Krallığıma hoş geldin.”

Lanet olsun. Keirran gözleri şok içinde fal taşı gibi açılarak hızla benden tarafa dönerken saklandığım yerden fırladım. “Ethan,” diye bağırdı Keirran, bıçaklarım iki yanımda ilerlerken. Muhafızlar öne doğru davrandılar ama Hanım tek elini kaldırıncı durdular. “Burada ne işin var?”

“Sence burada ne işim olabilir?” dedim sertçe. “Seni buradan çıkarmaya geldim. Rahat olabilirsin; Annwyl güvende.” Hanım’la göz göze geldim. “Aynı şekilde Todd ve kaçırdığın öteki melezler de. Artık başkalarına zarar veremeyeceksin.”

Bir yanıt beklemiyordum. Keirran’ın hızla dönüp kılıcını çekerek kendini kurtarmasını ve birlikte hızla çıkışa yöneleceğimizi bekliyordum. Ancak Keirran yerinden kıpırdamıyordu ve peşi sıra duyduklarım onun cümleleri değildi. “Ne demek istiyorsun, Ethan Chase?” Hanım’ın anlamaya çalışırcasına afallamış ve şoka uğramış sesi karşısında şaşkınlığıma engel olamadım. “Söyler misin, arkadaşlarına nasıl zarar vermişim acaba?”

“Dalga geçiyorsun, değil mi?” Tahtın birkaç metre önünde durup ona baktım. Keirran, onun yanında kaskatı bir şekilde durarak dikkatle izliyordu. Dövüşerek oradan çıkmak zorunda kalmamız halinde durduğu yerden ne zaman ineceğini merak ettim. Tahtın her bir köşesinde bulunan o kemikli şövalyeler oldukça sert görünüyorlardı.

“O zaman sana bir özet geçeyim,” dedim bana bakarak başını yana eğen Unutulmuşların kraliçesine. “Arkadaşım Todd’ı evinden kaçırıp buraya sürükledin. Keirran’ı yanma gelmeye zorlamak için Annwyl’i kaçırdın. Kim bilir kaç sürgünü öldürdün, ha bir de... tüm o melezleri büyülerini emerek ölümlüye çevirdin. Buna zarar vermek denmez de ne denir?”

“Melezler zarar görmeyeceklerdi,” dedi Hanım sakın, makul bir ses tonuyla. “Gerekmedikçe öldürmeyiz. Önünde sonunda evlerine geri gönderileceklerdi. ‘Periliklerini’ kaybetmeye gelince, artık ölümlü oldukları için Saklı Dünya onları bir daha asla rahatsız etmeyecek. Artık normal oldukları için daha mutlu ve güvenli bir

hayatları olabilecek. Bu sence de daha iyi bir seçenek değil mi, Ethan Chase? Hele ki hayatın boyunca periler tarafından eziyet görmüş senin için? Bunu anlayacağından eminim.”

“Ben... bu... bu bir bahane değil.”

“Değil mi?” Hanım bana nazikçe gülümsedi. “Şu an daha mutlular veya evlerine döndüklerinde daha mutlu olacaklar. Artık perilerle ilgili kâbuslar görmeyecekler. Artık ‘saf kanlar’ın onlara neler yapabileceği korkusunu taşımayacaklar.” Başım yeniden anlayışlı bir şekilde yana eğdi. “*Sen de normal olmak istemez miydin?*”

“Peki ya sürgünler?” diye çıktım, bu garip tartışmada galibiyeti ona kaptırmamaya kararlı bir şekilde. *Kahretsin, bu konuda tartışmaya bile girmemem gerekirdi. Keirran, ne yaptığını sanıyorsun?* “Onlara yaptıklarının bir açıklaması olamaz,” diye sürdürdüm. “Ölüken daha mutlu olduklarını söyleyemezsin.”

“Evet.” Hanım gözlerini bir anlığına kapadı. “Ne yazık ki söyleyemem. Bunun için bir mazeret yok, hayatta kalmak için eski kardeşlerimize yapmak zorunda olduklarımız yüreğimi sızlatıyor.”

Keirran’ın çenesinde azıcık da olsa bir kasılma, küçük bir hareket gördüm. *Neyse, hiç yoktan bu da bir şey. Ancak hâlâ ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum, Prens. Tabii ona borçlanmadıysan veya seni büyülemediyse.* Nedense öyle olduğunu sanmıyordum. Demir Prens içeri ilk girdiğimde iyi görünüyordu. Hâlâ kendi özgür iradesiyle davranıyor gibiydi.

“Ama,” diye devam etti Hanım, “burada söz konusu olan bizim hayatta kalabilmemiz. Halkımın yeniden yok olmaması için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Yaşamının, hayatta kalmanın başka bir yolu olsaydı bunu seve seve kabul ederdim. Hal böyle olunca biz de sadece ölümlü diyarına sürülen sürgünlerden besleniyoruz. Önünde sonunda yok olup gidecek olmaları ise tek küçük tesellimiz ancak bir şekilde rahatımızı geri almamız gerek.”

Sonunda Keirran’a baktım. “Ya sen? Tüm bunları onaylıyor musun?”

Keirran başını öne eğdi ve gözlerini benden kaçırdı. Hanım elini uzatarak Keirran'ın ensesine dokundu.

"Keirran durumumuzu anlıyor," diye fısıldadı, ben inanmaz gözlerle Keirran'a bakarken. "Halkımı yok olmaktan korumak zorunda olduğumu biliyor. İnsanlık acımasızlık edip bizi unuttu, aynı şekilde Periler Ülkesi'nin divanları da. Dünyaya daha yeni döndük. Nasıl olur da yeniden hiçliğe gideriz?"

İnanmaz bir şekilde başımı iki yana salladım. "Bunu söylemek istemezdim ama birine, Demir Prens'i almadan buradan ayrılmayacağıma söz verdim." Kılıçlarımdan biriyle nihayet başını kaldırıp bana bakan Keirran'ı işaret ettim. Ben de ona baktım. "İki bacağına kırıp onu kucağımda taşımam gerekse bile sözümü tutacağım."

"O zaman, üzgünüm, Ethan Chase." Hanım üzgün gözlerle bana bakarak arkasına yaslandı. "Keşke bir anlaşmaya varabilseydik. Ancak yerimizi bilerek Demir Kraliçe'nin yanma dönmene izin veremem. Lütfen anla; bunu sadece halkımı korumak için yapıyorum."

Hanım elini kaldırdı ve beraberinde kemik şövalyeler birden kılıçlarını çekerek öne atıldılar. Silahları bembeyaz ve tek kenarı dev bir jilet gibi dişliydi. Üzerime çullanan ilk savaşçının kılıcını kenara savurarak ikinci bıçağımı kafasına doğru salladım ancak peri göz açıp kapayıncaya kadar geriye savruldu ve kılıcım onu kıl payı ıskaladı.

Kahretsın, hızlılar. Yan taraftan ikinci bir hamle geldi ama kılıcın dişli kenarının tişörtüme takıldığını hissedince zorlukla kaçabildim. Başka bir hamleyi savuşturduğum sırada diğerleri karşı koymama fırsat tanımadan hemen etrafımı kuşatınca hızla yana çekilmek zorunda kaldım. Göz kamaştırıcı derecede hızlı bıçak darbelerini ve hamlelerini çaresizce savuştururken beni köşeye sıkıştırdılar. Sayıları çoktu. Ayrıca *iyiydiler*. "Keirran!" diye bağırdım bir sütunun arkasına eğilerek. "Biraz yardım etsen?"

Şövalyeler sütunun etrafından yavaşça beni takip ediyorlardı ve kısa bir duraklamanın ardından Demir Prenses'in hâlâ tahtın yanında durmuş, olanları izlediğini gördüm. Yüz ifadesi bomboştu; şövalyeler üzerime yeniden geldikleri sırada yüzünde veya gözlerinde duygudan eser yoktu. Korkunun buz gibi pençelerini yüreğimde hissettim. Onca şeyden sonra bile ihtiyacım olduğunda beni desteleyeceğine inanıyordum. "Keirran!" diye bağırdım tekrar, şövalye kılıcı sütuna çarpıp beni sertçe geri püskürtürken yere eğildim. "Lanet olsun, ne yaptığını sanıyorsun? Annwyl güvende; bana yardım et!"

Keirran'ın yüzünde bir anlığına işkence çekiyormuş gibi bir ifade belirmesine rağmen yerinden kıpırdamadı. Şok olup aniden öfkelenerek hızla etrafımda döndüm, şövalyenin biri bana hücum ederken gardım düşürerek şiddetle öne atıldım. Bıçağım sonunda zırhlı göğsüne saplandı, kaburgalarının arasından geçerek derine daldı. Şövalye şiddetle sarsıldı, sendeledi ve sise dönüştü.

Ancak dikkatsiz hamlem arkamı boşta bırakmıştı ve başka bir kılıç darbesi bacağıma sıyrıp geçtiği sırada yeterince hızlı kaçamamıştım. Bir an canım acımadı. Ancak geri çekilirken kot pantolonumda kan lekesi belirdi ve dayanılmaz bir acı hissettim. Dişlerimi sıkarak tökezledim. Geri kalan üç şövalye kılıçlarını kaldırarak peşimden geliyorlardı. Hanım'ın soğuk mavi gözleri Keirran'm başının üzerinden beni takip ettiği sırada, Keirran hiç kıpırdamadan tahtın yanında dikiliyordu.

Öylece durmuş ölmeme seyirci kalacağına inanamıyorum. Soluk soluğa ve çaresizce üç şövalyenin başka bir saldırısını daha savuşturdum ama bıçağın biri koluma denk gelmiş ve elimdeki kılıçlardan birini düşürmeme yol açmıştı. Saldırdım ve şövalyenin çenesine bir yumruk savurunca acıyla geri sendeledi ama sonra başka bir hamleyle hücum ettiler; bu seferkini atlatamayacağımı biliyordum. Kılıcımı kaldırdım, şövalyenin bıçağı beni kenara fırlatarak koluma çarptı. Yaralanan bacağım burkuldu ve düşünce bıçaklar ellerimden kurtularak yere düşüp uzağa savruldu. Ser-

semleyerek başımı kaldırdığımda şövalyelerin öldürücü darbeyi vurmayı bekleyerek kılıçlarını kaldırmış, başımda dikildiklerini gördüm.

Demek bu kadarmış. Üzgünüm, Kenzie. Yanında olmak istemiştin ama en azından şimdi güvendesin. Önemli olan da bu.

Bıçak aşağı inerken parıldadı. Gözlerimi kapadım.

Silahların acı sesi tüylerimi diken diken ederek başımın üzerinde duyuldu. Bir an acaba acıyı ne zaman hissedirim, acaba öldüm mü diye düşünerek nefesimi tuttum. Hiçbir şey olmayınca gözlerimi açtım.

Keirran, kollarını kaldırmış bir şekilde önümde diz çökmüş, şövalyenin kılıcını kendininkiyle engelliyordu. Yüzünde amansız bir kararlılık ifadesi vardı. Ayağa kalkarak şövalyeyi kenara savurdu ve birer adım geri çekilen ama silahlarını indirmeyen diğerlerine öfkeyle baktı. Bana doğru bakmadan ama hâlâ şövalyelerle aramdaki mesafeyi koruyarak tahta geri döndü.

“Böyle olmamalı, hanımım,” dedi. İçimden ona küfrederken kollarımdaki, bacaklarımdaki, omzumdaki, daha doğrusu her yerimdeki acıya karşı koyarak doğrulmaya çabaladım. Keirran bana iyi olduğumdan, hâlâ yaşadığımdan emin olmaya çalışır gibi hızlı bir bakış attı ve yeniden Unutulmuşların Kraliçesi’ne döndü. “Durumunuzu anlıyorum, gerçekten. Ancak aileme zarar vermenize izin vermem. Demir Kraliçe’nin kardeşini öldürmek sadece hedefinize zarar verir ve tüm divanların gazezini hem kendi üzerinize hem de takipçilerinizin üzerine toplamış olursunuz. Lütfen onu bırakın. Bırakın, ikimiz de gidelim.”

Hanım boş bir ifadeyle ona baktı, sonra elini tekrar kaldırdı. Kemik şövalyeler bir anda geri çekildiler, silahlarını yerlerine koydular ve hanımlarının yanına döndüler. Keirran kendi bıçağını kınına yerleştirirken ve yavaşça başıyla selamlarken hâlâ bana bakmıyordu. “Şimdi buradan ayrılıyoruz,” dedi Keirran. Sesi nazik olmasına rağmen bu bir soru veya rica değildi. “Söylediklerinizi düşünceğim ama sizden bizi durdurmaya çalışmamanızı istiyorum.”

Hanım cevap vermedi ve Keirran sonunda yere eğildi, kolunu omzuna attı. İçimden onu itmek geliyordu ama bacağımın buna dayanıp dayanamayacağından emin değildim. Ayrıca başım dönüyor gibiydi.

“İyi ki sonunda araya girebildin,” diye homurdandım, ikimizi birlikte ayağa kaldırırken. Acıyla dişlerimi sıkarak sertçe ona baktım. “Nihayet kararını mı değiştirdin, yoksa sadece son dramatik anı mı bekliyordun?”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Keirran, ben tökezlediğim sırada ikimizi de dengede tutarak. “İşlerin... bu noktaya varmayacağını umuyordum.” Derin bir iç çekti ve ciddi gözlerle bana baktı. “Annwyl. O iyi mi? Güvende mi?”

“İyi olduğunu söylemiştim zaten.” Bacağımın acısıyla öfkem daha da alevlendi. “Ne kadar da düşüncelisin! Senin neyin var, Keirran? Annwyl’i önemseydiğini sanıyordum, yoksa sen burada Hanım’la çayını yudumlarken ya da her ne halt ediyorsan onu yapıyorken Annwyl’i *kafeste* bir başına bırakmış olmaları umurunda değil mi?”

Keirran’ın rengi attı. “Annwyl,” diye fısıldadı gözlerini kapayarak. “Üzgünüm. Beni affet, bilmiyordum...” Gözlerini açarak kendini savunurcasına yüzüme baktı. “Onu görmeme izin vermiyorlardı. Nerede olduğunu bilmiyordum. İşbirliği yapmazsam onu öldüreceklerini söylediler.”

“Şartlarını kabul ettiğin her halinden belli oluyordu,” diye tersledim ve onu yere düşen silahlarımdan birine doğru ittim. “Kılıçlarımı bırakma. Muhteşem Hanım’ın bizi aldatma ihtimaline karşı onları istiyorum.”

“Öyle bir şey yapmaz,” dedi Keirran beni sürükleyerek ve bıçağımı almak için dizinin üstüne çökerek. “Sandığından daha onurlu biri. Başına gelenleri anlamak gerek, başarmaya çalıştığı şeyi...”

Silahı elinden kaptım ve öfkeyle ona baktım. “Kimin tarafındasın?”

O eziyet çeker gibi ifade yüzünde yeniden belirdi. “Ethan, lütfen...”

“Boş versene,” diye mırıldandım, bacağım yeniden zonklamaya başlayınca yüzümü ekşiterek. “Hâlâ yürüyebiliyorken buradan çıkalım yeter.”

Yeniden yürümeye koyulduk, çok geçmeden Hanım’ın sesi yeniden çınladı. “Prens Keirran,” diye seslendi. “Bekleyin, lütfen. Bir şey daha var.”

Keirran durdu ama arkasına bakmadı.

“Ölümler durabilir,” diye devam etti Hanım sessiz ama ciddi bir sesle. “Bizi hayatta tutması için daha fazla sürgün kurban edilmeyecek, daha fazla melez kaçırılmayacak. İstedığınız şey buysa halkıma bunun için emir verebilirim.”

“Evet,” dedi Keirran hemen, hâlâ arkasına bakmadan. “Bu.”

“Ancak,” diye devam etti Hanım, “bunu yaparsam siz de gelip benimle tekrar konuşacaksınız. Kısa zaman sonra bir gün sizi çağıracağım ve özgür iradenizle bana geleceksiniz. Bir esir olarak değil, bir misafir olarak. Denk. En azından bunu kabul eder misiniz?”

“Keirran,” diye mırıldandım o durduğu sırada, “onu dinleme. Demir Kraliçe’nin oğlu olduğun için seni yine parmağında oynamak istiyor. Peri pazarlıklarının asla görüldüğü gibi olmadığını biliyorsun.”

Keirran cevap vermedi. Dosdoğru karşıya, boşluğa bakıyordu.

“Demir Prens?” Hanım’ın sesi alçak ve yatıştırıcıydı. “Cevabınız nedir?”

“Keirran...” diye uyardım.

Keirran’ın bakışları sertleşti. “Anlaştık,” diye seslendi arkaya doğru. “Söz veriyorum.”

Onu yumruklamak istedim.

“Lanet olsun, derdin ne senin?” diye ateş püskürdüm, Kraliçe’nin odasından çıktığımız sırada. “Onun neler yaptığını unuttun mu? Kaçırdığı onca melezi gördün mü acaba? Onlara neler yaptığını?”

Geride boş kabukları kalacak şekilde tüm sihirlerini sömürdüğünü gördün mü? Sırf kendileri hayatta kalabilsinler diye öldürdükleri onca melezi unuttun mu?” Cevap vermeyince gözlerimi kısıtım. “Annwyl de onlardan biri olabilirdi. Yoksa yeni hanım arkadaşına abayı yaktın da onu unuttun mu?”

Bu sonuncusu belden aşağı vurmak oluyordu ama benimle tartışması için onu sinirlendirmek istiyordum. Ya da en azından burada gerçekleşen zulümleri veya buraya niçin geldiğimizi unutmadığından emin olmak istiyordum.

“Bunu bir insanın anlamasını bekleyemem.”

“O zaman açıkla,” dedim dişlerimi sıkarak ama bunu dediğini duymak bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

“Yöntemlerini onaylamıyorum,” dedi Keirran iki pirana avuçlu cüce geçmemiz için yana çekilip Keirran’ı başıyla selamlarken. “Ama o sadece her iyi hükümdarın istediğini başarmaya çalışıyor; halkını ayakta tutmayı. Sürgünler için, hepsi için, hiçlikle yüzleşmek ne kadar korkunç bir şeydir bilemezsin. Her gün kendinden bir parçayı kaybetmek, ta ki tamamen yok olana kadar.”

“Peki ya halkı ayakta kalsın diye yol açtığı zararlar?”

“O yanlıştı,” diye katıldı Keirran, kaşlarını çatarak. “Başka-
larının ölmemesi gerekirdi. Ancak Unutulmuşlar sadece hayatta kalmaya ve sürgünler gibi yok olup gitmemeye çalışıyorlar. Periler Ülkesi’ndeki herkes gibi.” İç çekti ve kristal ile kemik parçalarıyla dolu yan tünele saptı. Ancak biz yürümeye devam ettikçe değerli taşlar ve iskeletler de giderek azaldı, ta ki zemin ayaklarımızın altında sıradan bir taşla dönüşene kadar. İleride tünelin sonunu ve ağaçların arasında uzanan asfaltlı dar yolu görebiliyordum. Mağaranın gölgeleri yok oldu. “Başkalarına zarar vermeden hayatta kalmalarının bir yolu olmalı,” diye mırıldandı Keirran sonunda. Ona bakıp kaşlarımı çattım.

“Ya yoksa?”

“O zaman hepimizin bir taraf seçmesi gerekecek.”

Unutulmuşların mağarasından çıktık ve taş bir köprüünün altından gerçek dünyaya adım atarak kendimizi yeniden Central Park'ta bulduk. Ne kadar süredir Ara'da olduğumuzu bilmiyordum ama havadaki durgunluk güneşin doğmasına az bir zaman kaldığını belli etmesine rağmen tepedeki gökyüzü yıldızlarla parlıyordu. Keirran beni yolun kenarındaki yeşil bir banka sürükledi, inleyerek bankın üzerine çöktüm.

Prens yolun kenarında endişeyle gidip geliyordu. "Bacăğın nasıl?" diye sordu biraz suçlu bir sesle. *Yeterince suçlu bir sesle değil*, diye düşündüm bozularak. Yarayı dürttüm ve yüzümü ekşittim.

"Fena acıyor," diye söylendim, "ama en azından kanaması azaldı." Kemerimi çıkararak kabaca bir bandaj yapmak için birkaç tur bacağımın etrafına dolayıp kemeri iyice gererken dişlerimi sıktım. Kolumdaki yara hâlâ azar azar kanıyordu ama onunla sonra ilgilenmek zorundaydım.

"Şimdi nereye?" diye sordu Keirran.

"Belvedere Kalesi," diye yanıtladım, Kenzie'nin ve diğerlerinin oraya vardıklarını ve bizi beklediklerini çaresizce umarak. "Tüm bunlar bittiğinde orada buluşmaya karar vermiştik."

Keirran sık ağaçların etrafına bakındı ve iç çekti. "Ne taraftan gideceğimiz konusunda bir fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz," dedim dişlerimin arasından ve öfkeyle ona baktım. "Peri kanı taşıyan sensin. Doğuştan bir yön bulma yeteneğinin olması gerekmez mi?"

"Ben pusula değilim," dedi Keirran yavaşça, bir taraftan hâlâ ormana bakınarak. Sonunda omuzlarını silkti. "Sanırım yolun birini seçip en iyisini umacağız. Yürüyeblecek misin?"

Öfkeme rağmen içimde ufacak bir rahatlama hissi belirdi. Yine eskisi gibi konuşmaya başlamıştı. Belki de Hanım'ın taht odasındaki tüm o deliliğinin sebebi büyülenmiş olmasındandı.

“Başımın çaresine bakarım,” diye mırıldandım, ayağa kalkmaya çalışarak. “Ancak Kenzie’ye kamp gezilerinde hiç de yardımcı olmadığını söylemem gerekecek.”

Keirran kıkırdadı, o da rahatlamış görünüyordu. “Bunu ona alıştırma alıştırma söylediğinden emin ol,” dedi ve ağırlığımı yeniden üzerine aldı.

On beş dakika sonra hâlâ nereye gittiğimiz konusunda bir fikrimiz yoktu. Dönemeçli, dar bir yolda ilerlerken yolun bizi tanıdık bir yere çıkarmasını umduğumuz sırada Keirran birdenbire durdu. Yüzünde endişeli bir ifade belirince acaba kılıçlarımı çekmeli miyim diye merak ederek dikkatle etrafa bakındım. Tabii tek bacağım üzerinde hopyalarak veya Keirran’a yaslanarak dövüşmek epey tuhaf olacaktı. Bu gecelik dövüşme faslının kapandığını umuyordum.

“Nedir o?” diye sordum. Keirran iç çekti.

“Buradalar.”

“Ne? Kim?”

“Efendim!”

Tanıdık bir inilti geceyi böldü ve Ustura göğsüne atladığı sırada Keirran kendini hazırlayarak yüzünü buruşturdu. Gremlin Keirran’ın omuzlarını eşelerken bir yandan anlaşılabilir bir şeyler söylüyor ve neşeyle zıplıyordu. “Efendim, efendim! Efendim güvende!”

“Selam, Ustura.” Gremlin üzerinde zıplamayı sürdürürken Keirran çaresizce yüzünü ekşiterek gülümsedi. “Evet, ben de seni gördüğüme sevindim. Divan da yakınlarda mı?”

Kaşlarını çatarak ona baktım. “Divan mı?”

Etrafımızdaki ağaçların her yanından, üzerinde büyük bir demir ağaç sembolünün olduğu ışıltılı zırhları içinde onlarca peri şövalyesi çıktı. Metal zırhları olan bir ordu için inanılmaz derecede sessiz bir şekilde ağaçlığın arasından sıyrılıp etrafımızda ışıldayan bir yarım daire oluşturdular. Ordunun başında bir çift tanıdık sima vardı: Simsiyah giyinmiş gümüşü gözlü karanlık bir peri ve sırttan bir kızıl kafa.

Keirran yanımda kaskatı kesildi.

“Vay vay,” dedi Puck, Ash’le yan yana bize yaklaşırken sırtarak. “Bakin burada kim varmış. Gördün mü, buz çocuk, sana burada olacaklarını söylemişim.”

Ash’in parlayan bakışları Keirran’a yönelir yönelmez Keirran başını öne eğdi ama ne korkuyla sindi ne de geri çekildi. İtiraf etmeliydim ki o buz gibi öfkeli bakışlarla yüzleşmek cesaret isterdi.

“Siz ikiniz iyi misiniz?” Ash’in ses tonundan rahatlamış mı, içten içe eğleniyor mu, yoksa öfkeden kuduruyor mu olduğunu anlayamadım. Bakışları bana kaydı, sessizce beni incelerken gözleri kısıldı. “Ethan, kötü yaralanmışsın. Neler oldu?”

“Ben iyiyim.” Tişörtümün ve pantolonumun yarısının kana bulandığını düşününce bunun zayıf bir iddia olduğunu biliyordum. Yanımda duran Keirran kaskatı, hareketsiz duruyordu. Ustura, Keirran’ın boynundan endişeli bir vızıltı çıkardı. *Ne o? diye düşündüm. Babacığına beni az kalsın şişe geçirilip ölüme terk edeceğini söyleyeceğimden mi korkuyorsun?* “Birkaç muhafızla dalaştık.” Omuzlarımı silkmemle omzumdaki kurumuş yara açılınca yüzümü ekşittim. “Görünüşe bakılırsa birden çok zırlı rakiple dövüşmek pek de akıllıca bir fikir değilmiş.”

“Cidden mi?” Puck, Keirran’ı kenara çekerek yaklaştı ve bir kayanın üzerine oturmam için bana işaret etti. “Geç otur. Of be çocuk, hemşireye benzer bir halim mi var? Neden seni her gördüğümde bir tarafın kanıyor? Buz çocuktan da beter çıktın.”

Ash bu yorumu duymazdan geldiği sırada Puck çeşitli kesik ve yaralarımın etrafına hızla bandaj sararken hiç de nazik değildi. “Neredeler?” diye sordu kara peri.

Puck kolumun etrafına hızla bir kumaş parçası sararken dişlerimi sıktım. “Köprünün altında sizi sığınaklarına götürecek bir hat var,” dedim arkamızdaki yolu işaret ederek. “Ama yerinizde olsam dikkatli olurdum. Etrafta onlardan bir sürü var.”

“Onlara zarar vermeyin,” diye atıldı Keirran. Ustura da dahil olmak üzere herkes ona şaşkınlıkla bakakaldı. “Tehlikeli değil-

ler,” diye savundu, ona *sen deli misin?* bakışı attığım sırada. Beni görmezden geldi. “Sadece... yöntemleri yanlış.”

Puck omzumdan başını kaldırdı. “Pardon ama o gece kalenin tepesinde bizi öldürmeye çalışan ürpertici minik perilerden mi bahsediyoruz? Hani şu dişli elleri olan, herkesin büyüünü sömürmeye çalışan şeytani cücelerden bahsediyorum. Kulağa tanıdık geldi mi?” Ellerini silkerek ayağa kalktı. Ben de ağırlığımı hafifçe diğer bacağıma vererek ayağa kalktım. Şimdi sadece uyuşukluk hissediyordum, acaba Puck ne yaptı diye merak etmekten kendimi alamadım. Sihir, büyü ya da onun gibi bir şey miydi? Yaptığı şey her neyse şikâyetçi değildim.

“Ölümler duracak,” diye üsteledi Keirran. “Kraliçe duracağı konusunda bana söz verdi.”

“Bir de kraliçeleri mi varmış?” Ash’in sesi alçalarak ölümcül bir tınıya büründü, Puck bile endişelenmiş görünüyordu. Keirran hatasını anlayarak kesik bir nefes aldı.

Puck, “Hah, bir kraliçe daha,” diyerek düşünceye daldı. Yüzünde pis bir sırıtış belirdi. “Belki bir uğrayıp kendimizi tanıtmalıyız, buz çocuk. Yolumuz buraya düşmüşken acaba Olurulmaz’ı ele geçirme planlarınız var mı diye merak ettik. Bir de meyve sepeti getirelim dedik.”

“Baba, lütfen.” Keirran, Ash’le göz göze geldi. “Onları rahat bırak. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorlar.”

Kara peri bir süre Keirran’a baktı, sonra başını iki yana salladı. “Buraya savaş açmaya gelmedik,” dedi. Keirran rahatladı. “Buraya sen ve Ethan için geldik. Başka bir kraliçenin ortaya çıkmasıyla ilgili ne yapılacağı konusunda divanlar karar verecek. Şimdi ikinizi de buradan çıkaralım. Bu arada, Keirran...” Ash, buz gibi bakışlarının altında çekinen oğluna sertçe baktı. “Bu konu burada kapanmadı. Eve döndüğümüzde Kraliçe seni bekliyor olacak. Umarım iyi bir açıklaman vardır.”

Meghan, diye düşündüm, Keirran ve Puck yeniden kollarımdan tutup ağırlığımı paylaştıkları ve aksayarak yola koyulduğu-

muz sırada. Kafamda onunla ve Keirran'la ilgili sorular dönüp duruyordu. Ablamla konuşmam gerekiyordu; sadece yeğenimle ilgili değil, ailemin “diğer” tarafıyla ilgili de sorular sormak ve onu anladığımı söylemek için. Bizi çok uzun zaman önce neden terk ettiğini anladığımı ya da en azından anlamaya başladığımı söylemek için.

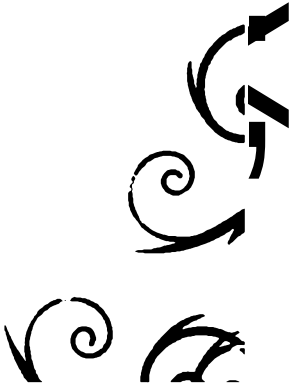
Onunla şimdi olmasa da yakında konuşacaktım. Keirran benim Periler Ülkesi'ne, ablama dönüş yolumdu çünkü artık birbirimizi tanıdığımıza göre Demir Kraliçe'nin bile onu benden uzak tutamayacağından oldukça emindim.

“Ah.” Puck ormanın içine doğru yol aldığımız sırada başını iki yana sallayarak derin bir iç çekti. “Eski anılarım canlandı.” Omzunun üzerinden bakarak sırttı. “Sana da geçmişten tanıdık bir çifti hatırlatmıyorlar mı, buz çocuk?”

Ash homurdandı. “Hiç hatırlatma.”

SON

Belvedere Kalesi, tepesine dizilmiş zırhlı şövalyeler ve Demir Kralıç'e'nin rüzgârda dalgalanan bayrağıyla ay ışığı altında ürpertici ve tuhaf görünüyordu. Sanki zamana yolculuk yapıp Kral Arthur'un huzuruna çıkmıştık. Ancak balkondaki küçük bir grup insan belli ki etraflarında gezinen doğaüstü şövalyeleri görmemelerine rağmen görüntüyü mahvediyorlardı. Ara sıra içlerinden biri gruptan ayrılıyor ve basamaklara doğru yürüyordu ancak ucuna vardıklarında yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle dönüp tekrar diğerlerinin yanına dönüyorlardı. Kalenin üzerine bir büyü bariyeri yerleştirilmiş, onları bir yere gitmekten alıkoyuyordu. Bu muhtemelen iyi bir fikirdi; eski melezler kim olduklarından bile habersizdiler ve dışarıda tek başlarına uzun süre hayatta kalamazlardı. Yine de bu bir peri sihriydi; normal insanların iradesini kontrol ederek başka bir yere gitmelerini engellediği için tüylerimi ürpertiordu.

"Artık insan olduklarına göre bu melezlere ne olacak?" diye sordum merdivenlerin ilk katma yaklaştığımız sırada şövalyeler iki yanımızda selam dururken.

Ash başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Basamakların tepesine bakarken gözlerini kıstı. "Bazıları muhtemelen Leanansidhe'nin,

o yüzden kendine ait olanları geri alıp hafızaları yerine gelir mi diye bakacaktır. Onun dışında...” Omuzlarını silkti. Bazılarının adı kayıp ilanlarında geçiyor olmalı. İnsan yetkililere burada olduklarını haber vereceğiz. Artık onlarla ilanları koyanlar ilgilenecek.”

“İçlerinden biri arkadaşımız,” dedim. “Günlerdir kayıp. Onu beraberimizde Louisiana’ya geri götürmemiz gerek.”

Ash onaylarcasına başını salladı. “Eve dönmesini sağlayacağım.”

Keirran nefesi kesilerek merdivenlerin dibinde durdu. Aniden durunca bacağımda hissettiğim acıyla dişlerimi sıktım, sonra gözlerimi Keirran’ın baktığı yöne çevirip Annwyl’in, basamakların tepesinde durmuş onu beklediğini gördüm.

Derin bir nefes aldım ve kolumu omuzlarından çektim. “Git haydi,” dedim gözlerimi devirerek. Hiç beklemeden basamakları ta en tepeye kadar üçer üçer tırmandı. Ash’i, Puck’ı veya etraftaki onca şövalyeyi umursamadan Yaz kızını kollarının arasına aldı ve Ustura’nın neşeli konuşmaları ve ikisine deli gibi gülümseyişi eşliğinde Yaz kızını var gücüyle öptü.

Puck ciddi yeşil gözleriyle Ash’e baktı. “Sana söylemiştim, buz çocuk. Sizin şu oğlan tam bir baş belası. Düşün yani, bunu söyleyen benim.”

Ash eliyle yüzünü ovuşturdu. “Leanansidhe,” diye homurdandı ve başını iki yana salladı. “İkide bir nereye kaybolduğu anlaşıldı.” Derin bir iç çekti ve gümüşü gözleri kısıldı. “Üçümüzün oturup konuşması gerekecek.”

Kenzie nerede? diye düşündüm yıldızlara bakarak. Annwyl ve eski melezler güvendeyse, onun da burada olması gerekirdi. Ancak basamakların tepesinde Keirran ve Annwyl’in yanında ya da balkonda dolaşan insanların arasında görünmüyordu. Beni karşılamak için yanıma gelmedi diye küçük bir dargınlık hissettim ama bunu yok saymaya çalıştım. Kendince sebepleri olmalıydı.

Yine de beni burada kanlar içinde ayakta dikilirken görünce bir tepki vermesi gerekmez miydi?

“Efendim.” Arıza, peşinde başka bir şövalye mangasıyla birdenbire ağaçların arasında belirdi. Başını eğerek selam verirken saçlarındaki şimşekler mosmor ışıldıyordu. “Tuhaf perilerin sığınağına açılan ikinci bir giriş bulduk,” dedi resmi bir şekilde. Ash devam etmesi için başını salladı. “Ancak biz içeriye incelediğimizde mağara boştu. Parkın çeşitli noktalarından açılan başka hatların kalıntıları vardı ama yaşayanlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yakın zaman önce buradan ayrılmışlar.”

Kaşlarını çatırtarak Ash’e baktım. “Başka yönden gelen ikinci bir birliğin vardı,” diye tahminde bulundum. Arıza’ya hafifçe başını sallayarak beni duymazdan geldi.

“Aferin. Ancak kaçmışlarsa yeniden ortaya çıkmalarını beklemekten başka çaremiz yok. Mag Tuiredh’e dönüp Kraliçe’yi durumdan haberdar edin. Benim de kısa süre sonra Keirran’la döneceğimi söyleyin.”

“Tabii, efendim.” Arıza başıyla selamladı, şövalyelerini aldı ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

“Sanırım bu bizim için de bir işaret,” dedi Puck benden uzaklaşarak. “O zaman Arkadya’ya geri mi dönüyoruz?”

“Daha değil.” Ash ciddi gözlerle dönüp ormanın içine doğru baktı. “Gözümüzden bir şey kaçırmış olabilir miyiz diye mağaranın etrafına son bir kez bakmak istiyorum.” Sırıtarak omzunun üzerinden baktı. “Bana katılmak ister misin, Goodfellow?”

“Ah, buz çocuk. Seninle ay ışığı altında yürüyüşe çıkmak mı? Bir de soruyor musun?”

“Ethan,” dedi Ash, Puck koluna dostça vurarak ağaçların arasında yürümeye koyulurken, “biz birkaç dakikaya döneriz. Keirran’a, olduğu yerden kıpırdamayı *aklından bile geçirirse* onu bacaklarından dondurup odasının zeminine sabitleyeceğimi söyle.” Gözleri gümüşü bir ışıltıyla parladı. Tehdidinden şüphem yoktu. “Ayrıca...” Omzumun üzerinden bakarak iç çekti. “Söyle ona, geri döndüğümüzde Yaz kızı burada olmasa iyi olur. Kız zaten yeterince yorulmuştur.”

Şaşkınlıkla başımı salladım. *Hah. Sanırım o kadar da kalpsiz bir aşağılık değilmişsin*, diye geçirdim içimden gönülsüzce, kara peri arkasını dönüp Puck’la ormanın içinde gözden kaybolduğu sırada. *Bir şeylere göz yumacak bir tip olduğunu bilmezdim. Akıldan geçenlerin farkına varınca küçümsercesine bir kahkaha attım. Yine de seni sevmiyorum. Düşüp ölsen umurumda olmaz.*

“Bir şey bulamayacaklar,” dedi Keirran, birkaç basamak öteden. Ona döndüm. Demir Prens, kolları Annwyl’in beline sarılı bir şekilde kızın arkasında durmuş, omzunun üzerinden bakıyordu. Ormana doğru bakarken gözleri karanlıktı. “Hanım halkını da yanma alıp Ara’nın başka bir kısmına kaçmış olacak. Belki bir daha hiç ortaya çıkmayacak. Belki onları bir daha hiç görmeyeceğiz.”

“Umarım.” Annwyl iç çekti, Ustura da ona katıldığını belli edencesine tısladı. Ancak Keirran, Hanım’ın gölgelerin arasından çıkıp ona seslenmesini umar gibi ağaçlara bakmaya devam ediyordu. *Günün birinde bunu yapacak.*

“Kenzie nerede?” diye sordum kötü düşünceleri aklımdan çıkarıp korkuluklara tutunarak aksaya aksaya basamaklardan çıkarken. Keirran ve Annwyl yardım etmek için aşağı koştular ama uzattıkları ellerini reddettim. “Onu insanların yanında görmedim,” diye devam ettim azimle basamaklardan yukarı tırmanırken. “O iyi mi?”

“Melezlerden biriyle konuşuyor,” dedi Annwyl. “Todd galiba. Hani ufak tefek olan. Sanırım onu biraz da olsa hatırlamaya başlamış. Onları son gördüğümde çocuk ağlıyordu.”

Başımı salladım ve bacağım yeniden zonklamaya başlamasına rağmen daha da hızlı gitmek için kendimi zorlayarak hızla yukarı doğru ilerledim. Basamakları tırmandığım sırada Annwyl’in ve Keirran’ın arkamdan gelen seslerini duydum.

“Sanırım ben de gitsem iyi olacak,” dedi Annwyl. “Tabii Leansidhe beni geri almayı kabul ederse.” Sesi alçaldı ve daha ürkek bir hal aldı. “Bize ne olacak bilmiyorum, Keirran. Herkes gördü...”

“Umurumda değil.” Keirran’ın sesi inatla sakın çıkıyordu. “İsterlerse beni sürgüne göndersinler. Artık geri adım atmayacağım. Gerekirse Leanansidhe’ye seni geri alması için yalvarırım.” Sözlerinde karanlık ve kararlı bir tını vardı. “Hiçliğe sürüklenmene seyirci kalmayacağım,” diye yemin etti alçak bir sesle. “Bir yolu olmalı. Bir yolunu *bulacağım*.”

Onları merdivenlerin ortasında bırakarak uyurgezermiş gibi görünen ve hâlâ etrafta boş boş dolanan bir grup insanın bulunduğu balkona ulaştım. Kalabalığın içinden geçince duvarın dibinde biri başını dizlerine gömmüş, diğeri narin elini ötekinin omzuna koyarak yanında yere çökmüş bir çift gördüm.

Kenzie başını kaldırıp baktığında beni görünce gözleri kocaman açıldı. Todd’a doğru eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı ve Todd başını kaldırmadan onaylarcasına başını salladı.

Kenzie ayağa kalktı, önünde ayaklarını sürüyerek yürüyen insanların yanından geçerek balkonda yürüdü ve yüz yüze geldik.

“Ah, Ethan.” Fısıltısında yarı rahatlama, yarı dehşet vardı. Bakışları, yüzümden kan damlayan koluma ve kan içindeki tişörtümle kotuma kaydı. Bana sıkıca sarılmak istiyormuş da incitmekten korkuyormuş gibi bakıyordu. Yorgun bir tebessümle ona gülümsedim. “Sen iyi misin?”

“Evet.” Ona doğru bir adım attım, artık aramızda sadece bir nefeslik mesafe vardı. “Bunu yapacak kadar iyiyim.” Sonra onu kollarımın arasına aldım.

Peşi sıra o da kollarını etrafıma dolayarak beni kucakladı. Gözlerimi kapadım, ince bedenini bedenimde hissederek ona sıkıca sarıldım. Beni kaybetmek istemiyormuş gibi var gücüyle sarılırken kollarında rahatlığa kavuştum, başka hiçbir şey hissetmiyordum. Yaşıyordum, Todd güvendeydi ve değer verdiğim herkes iyidi. Şimdilik bu kadarı yeterdi.

Kenzie sonunda geri çekildiğinde bana baktı, parmağını yanağımdaki küçük kesğin üzerinde gezdirdi. “Selam, sert çocuk,” diye fısıldadı. “Görünüşe göre başardın.”

Gülümsedim. Elinden tutarak onu korkulukların yanına götürdüm, duvarın bittiği noktada göleti, ormanı ve parkın büyük bir kısmını görebiliyorduk.

Başımla karşı köşede büzüşmüş karartıyı işaret ettim. “O nasıl?”

“Todd mı?” Kenzie iç çekerek başını iki yana salladı. “Beni hâlâ hatırlamıyor. Okulumuzu, arkadaşlarını da. Ancak hayal meyal bir kadın hatırladığını söyledi. Annesi olduğunu umuyorum. Ondan sonra ağlamaya başladı, o yüzden daha fazla konuşturamadım.” Korkuluklara dayandı ve kollarını çıkıntıya yasladı. “Umarım normale dönebilir.”

“Umarım,” dedim, her ne kadar bundan ciddi anlamda şüphe etsem de. İçinden koca bir parça sökülüp atıldığında insan kendini nasıl yeniden normal hissedebilirdi ki? Bir kez kaybolunca bir yaratığın büyüsunu geri verebilmenin bir tedavisi, bir çaresi var mıydı ki?

Birdenbire çelişkinin farkına vardım: Birkaç gün önce perilerle alakalı hiçbir şey duymak istemezken şimdi burada durmuş, birilerine sihirlerini geri verebilmeyi, onları periler dünyasına geri döndürmeyi diliyordum.

Ne ara bu kadar değiştim?

Kenzie yine iç çekerek gölete baktı. Ay ışığı saçlarına yansıyor, narin bedeninin hatlarını belli ederek etrafına puslu bir ışık yayıyordu. O an anladım. Tam olarak ne zaman değiştiğimi işte o an anladım.

Seninle tanıştığım günden itibaren.

“Kesinlikle çılgın bir haftaydı,” diye mırıldandı, çenesini ellerinin üzerine yaslayarak “Kaçırılmak, Olurulmaz’da kovalanmak, periler, Unutulmuşlar ve konuşan kediler. Eve döndüğümüzde her şey çok sıkıcı görünecek.” Yüzünü kollarına gömerken inledi. “Tanrım, geri döndüğümüzde çooooook fena yandık.”

Arkasına geçip ellerimi beline yerleştirdim. “Evet,” diye kaptıldım. Yeniden inledi. “O zaman şimdi bunları düşünmeyelim.”

Daha sonra endişelenmemiz gereken bir sürü şey olacaktı; Unutulmuşlar, Hanım, Kenzie'nin hastalığı ve Keirran'ın sözü. Oysa şimdi bunları düşünmek istemiyordum. Aklımdaki tek şey kendi verdiğim sözdü.

Kollarımı Kenzie'nin beline doladım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?" diye mırıldandım. "Hani mağaradayken?"

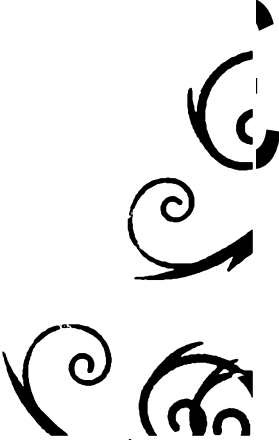
Bir an donakaldı, sonra ay ışığı altındaki iri ve parlak gözleriyle yavaşça döndü. Gülümseyerek onu kendime doğru çektim, tek kolumu beline sarıp diğer kolumu boynuna kaydırdım. Gözleri titreyerek kapanırken başımı eğdim. Ve o balkonda, yıldızların altında, izleyen herkesin gözü önünde onu öptüm.

İlk kez korkmuyordum.

TEŞEKKÜRLER

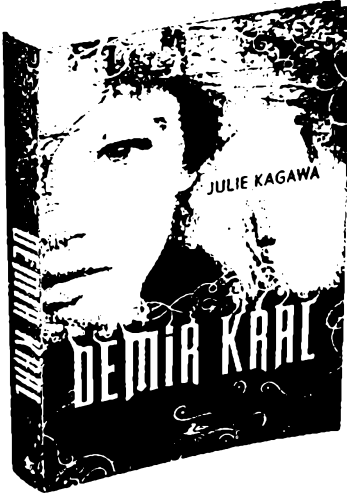
Öncelikle Guro'm olan Ron'a çok teşekkürler. Tüm saçma kali sorularıma cevap verdiği ve insanlara sopayla vurma dersini haftanın en güzel saati haline getirdiğin için teşekkür ederim. Bu kitabı sen olmasan yazamazdım.

Natashya Wilson, T. S. Ferguson ve Harlequin TEEN'deki tüm muhteşem insanlar, hepiniz harikasınız. Tashya, hele seni ayakta alkışlamak gerek. Bunca şeyi nasıl aynı anda halledip kolaymış gibi gösterebiliyorsun, bilmiyorum.

Yayın hakları temsilcim Laurie McLean'e. Delicesine bir maceraydı ve yanımda olmana seviniyorum. Yıldızlara ulaşmaya çalışmaya devam edelim.

Tabii ki eşim, dövüş partnerim, ilk okurum ve en yakın dostum Nick'e. Daha nice yazmayla, kahkahayla ve birbirimize kalide "cesaret nişanı" vermeye dolu yıllara. Beni genç (ve ölümcül) kılıyorsun.

MEGHAN CHASE'İN GİZLİ BİR KADERİ VAR. HAYALİNİ BİLE KURAMAYACAĞI,
EFSANEVİ KARAKTERLER VE FANTASTİK MACERALARLA DOLU BİR KADER.

DEMİR. BUZ.
LANETLİ
BİR AŞK.

DEMİR PERİLER

“Demir Kral, fazladan
romantizmle birlikte Alice
Harikalar Diyarında, Narnia
Günlükleri ve Yüzüklerin
Efendisi'nin sihrini, hayal gücünü
ve macerasını yaşıyor.”

Justine

MEGHAN CHASE DEMİR PERİLERİ YENDİĞİNİ SANIYORDU...
TA Kİ MEVSİMLER ASASI ÇALINANA KADAR.

AŞK & İHANET.
KAOS İÇİNDEKİ
BİR PERİ DÜNYASI.

DEMİR PERİLER

“Peri diyarlarının canlı anlatımları
ve iyi kurgulanmış, samimi
karakterleriyle *Demir Kız*,
bağımlılık yaratacak bir peri
öyküsü. Bir aşk hikâyesi, bolca
dövüş sahnesi ve fantastik olaylarla
okuyucuyu kendine çekiyor.”

VOYA

BİR FIRTINA YAKLAŞIYOR VE KİMSENİN SAĞ ÇIKAMAYACAĞI KADAR
BÜYÜK BİR ÇATIŞMA MEGHAN CHASE'İ ÇAĞIRIYOR...

YAZ BİTER.
BUZLAR ERİR.
İŞTE GERİYE KALANLAR.
DEMİR PERİLER

“Melissa Marr ve Kagawa hayranları bu maceradan çok keyif alacak. Meghan'ın gücü ve kontrolü artarken hikâyesi de zirveye ulaşıyor. *Demir Kraliçe*, bir aşk üçgeninden çok daha fazlası.”

Kirkus Reviews

YIKIMIMA GİDEN YOL, ÇOĞU HİKÂYEDEKİ GİBİ, BİR KIZLA BAŞLADI...
YA ONUNLA OLACAK YA DA ÖLECEKTİM.

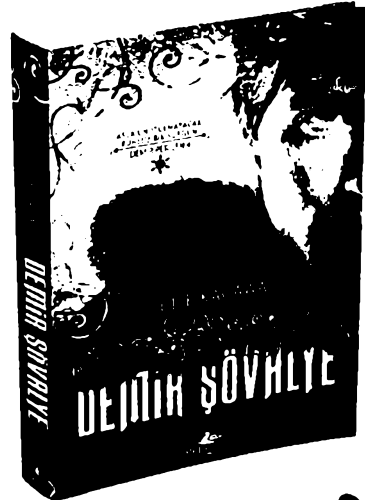
ASLA UNUTULMAYACAK,
RUHSUZ BİR
SÜRGÜN.

DEMİR PERİLER

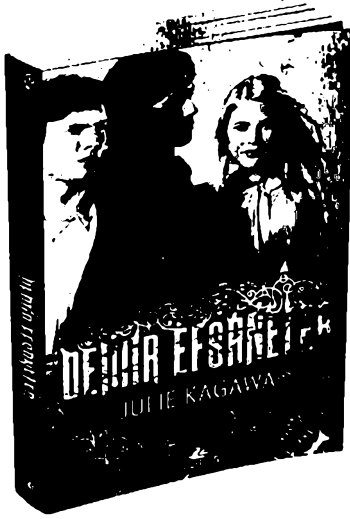

“Hem yakın dost hem de rakip olan iki genç adam, bu müthiş aşk üçgenini destansı kılıyor.”

Kirkus Reviews

TEHLİKELİ PERİLER, YÜREK BURKAN BİR ROMANTİZM, NEFES NEFESE VE
SINIRSIZ BİR MACERA. **DEMİR PERİLER**'İN DÜNYASINA HOŞ GELDİNİZ!

KIŞ GEÇİDİ.
YAZ KAVŞAĞI.
DEMİR KEHANETİ.
— DEMİR PERİLER —

Bir periye asla söz vermeyin. Her seferinde bir bedel ödersiniz.
Bazen düşmanlar da gönülsüz müttefikler olabilir.
Tercihlerimiz kaderimizi belirler.

“Julie Kagawa müthiş bir yazar.”
MTV - Hollywood Crush blogu